ROSLUND & HELLSTRÖM

virtual-project.eu

ANDERS ROSLUND
&
BÖRGE HELLSTRÖM

TREI MINUTE

Original: *Tre timmar* [*Three Hours*] (2018)

Traducere din limba suedeză de:
IOANA TĂTARU

virtual-project.eu

TREI

2021

Partea întâi

•••

Omul de lângă mine a murit acum două zile. Dacă întind mâna cât pot de mult spre stânga și ajung la el și-i ating obrazul, este la fel de rece și rigid cum îmi imaginez că ar putea fi moartea din interiorul lui.

Omul care se află în dreapta mea a murit cu și mai mult timp în urmă. Chiar pe la începutul călătoriei noastre. Unul dintre primii, cei mai bătrâni, care sunt întotdeauna cei mai fragili. Și cel de sub mine, imediat sub mine, în altă stivă de corpuri, a doua ca înălțime, a respirat lent și profund până acum câteva ore, apoi acel ritm, care îmi amintea de legănarea oceanului, a încetat.

Câtă liniște…

În afară de sunetul ca de zgârieturi dinspre peretele îndepărtat, ca și cum ceva ascuțit ar fi fost tras pe o suprafață metalică.

Vreau să strig, să implor.

Dar nu pot risipi oxigenul.

Încă mai am o speranță – poate că nu sunt singurul care nu a renunțat.

•••

Atât de frumos.

O ambarcațiune albă, tipică pentru arhipelag, scoțând fum în timp ce aluneca prin apele blânde ale Mării Baltice. Pescărușii și chirele se fugăreau în spatele ei, scufundându-se din când în când în valurile spumoase și zburând cu prada ce li se zbătea în cioc. O astfel de întâmplare – o dimineață de iunie cu soarele încălzindu-i ușor fața ridată – viața nu avea cum să fie mai bună de atât.

Ewert Grens stătea pe aceeași piatră pe care stătea în fiecare sâmbătă dimineața. O stâncă înaltă, teșită pe care timpul o sculptase și o așezase exact cum trebuia, pe potriva unui bărbat înalt, care începea să îmbătrânească.

Propriul său loc, situat aproape de azilul de bătrâni și de fereastra care fusese a ei. Aceea prin care ea privise zi de zi, timp de aproape treizeci de ani, spre o viață la care nu putea lua parte. Viața lor comună. Acum, în camera ei locuia altcineva și nici măcar nu știa cine.

— Domnule inspector Grens.

A tresărit ușor. Vocea aceea? Trecutul.

— O clipă, inspectore. Vin eu la dumneata.

Se numea Susann și, cu mult timp în urmă, fusese îngrijitoarea care se ocupa de Anni. Mai târziu a devenit medic și specialist în geriatrie. Acum trecea prin ieșirea cea nouă a spitalului, apropiindu-se de el cu pași mari și energici, până când se opri în fața sa, blocându-i vederea.

— Ultima dată când am vorbit, ai stat în fața ferestrei ei douăsprezece dimineți de sâmbătă la rând. Am decis să te las în pace. Dar sunt… cred că au trecut cam patru ani? Și tu tot aici stai.

— Mă mai ridic din când în când.

— Îți amintești ce ți-am spus ultima dată? Că îți faci rău. Că te complaci în durerea ta, trăind mai degrabă pentru ea decât cu ea. *Ceea ce te înspăimânta s-a întâmplat deja.*

— Îmi amintesc. Fiecare cuvânt.

— Nu pare să-ți pese.

Ewert Grens făcu ceea ce făcea întotdeauna – aruncă o privire spre fereastra unei camere unde luminile erau aprinse. Anni n-ar fi fost trează niciodată așa devreme. Îi plăcea să doarmă până târziu.

— Știu că nu mai este aici.

— Ceea ce încerc să spun, domnule inspector, este că nu voiam să te văd aici din nou.

Se ridică de pe scaunul de piatră.

— Și știu că ești foarte bine intenționată când spui asta.

Apoi zâmbi.

— Dar voi continua să stau aici. În fiecare sâmbătă, în zori, și-n următorii patru ani.

O părăsi pe tânăra femeie, care era mai înțeleaptă decât fusese sau avea să fie el vreodată, și se îndreptă spre mașina care-l aștepta, singuratică, în mica parcare pentru vizitatori. Se întoarse chiar înainte de a deschide portiera.

— Pentru că este singurul lucru care mă ajută să rămân întreg la minte, strigă el. Înțelegi?

Ea îl privi, cu o mână pe balustrada scărilor care duceau spre intrarea principală a spitalului, părând că se gândește la ce să spună. Apoi, cu o încuviințare vagă, dar imposibil de confundat, se întoarse și intră în clădire.

Grens porni cu mașina printr-un Lidingö încă somnoros, o insulă aproape de Stockholm, și ajunse la podul unde trăgea mereu pe dreapta ca să arunce o ultimă privire, lungă, asupra acelor ape sclipitoare. Tocmai coborâse fereastra și fusese întâmpinat de o rafală lenește de vânt, când un apel răsună din stația sa emisie-recepție de pe bordul mașinii.

— Ewert?

Wilson, șeful său, care ar fi trebuit să aibă mai multă minte decât să-l tulbure chiar în momentul acela.

— Ewert, alo?

Îl lăsă să strige. Era în mijlocul unui moment personal.

— Ewert, am încercat să te sun, dar telefonul tău este oprit. Dacă mă auzi, ia legătura cu mine. Tocmai am primit un apel de urgență pe care ar trebui să-l verifici.

În dreapta stației radio se afla un casetofon: unul pe care îl căutase săptămâni întregi după ce predecesorul acestuia hotărâse să-și cânte nota finală. În aceste zile, piața nu era tocmai inundată de casetofoane; în unele magazine, vânzătorii nici măcar nu mai știau cum arată ele. Un comerciant de vechituri din imediata apropiere a Strängnäsului a fost scăparea lui. Două cântece. Atât plănuise să stea aici. Așa a făcut mereu. Urgență sau nu.

Lacrimile pe care le-am plâns pentru
tine ar putea umple un ocean

Siw Malmkvist. O casetă cu o selecție din repertoriul ei. Mai întâi, versiunea suedeză a melodiei „Everybody's Somebody's Fool", preferata lui absolută, apoi „Today's Teardrops", o bijuterie uitată.

Șterge-ți ochii, fetiță dragă, șterge-ți
ochii, și vom vedea cerurile albastre

Vocea ei frumoasă, răsunând din anii '60, îl liniștea, ca și versurile de care oamenii din ziua de azi râdeau, însă fără să le asculte, rimele fără sens pe care nici nu le mai auzea, dar în care își găsea sprijinul.

— Ewert? Ridică…

Stația iarăși, Wilson, din nou.

… Fir-ar să fie!

Siw Malmkvist terminase de cântat. Oprirea lui pe pod și dimineața petrecută pe piatră, în ceea ce odinioară fusese lumea lui Anni, toate îi dăduseră puterea de a rezista încă o zi, încă o săptămână. Așa că răspunse.

— Aici Grens.

— Ewert, unde naiba te-ai…

— Cum ziceam, Grens la aparat.

Erik Wilson tăcu, Grens îl auzea dregându-și glasul, parcă încercând să se adune și să schimbe tonul.

— Ewert, vreau să te duci imediat la spitalul Söder. Nu e nevoie să te oprești la secție. Mergi direct la morgă.

Grens părăsise podul Lidingö și acum conducea pe Northern Link[1], era mult mai ușor să circuli pe sub oraș, decât să treci prin el.

— La morgă?

— Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, asistenta a găsit acolo un cadavru. Un bărbat mort.

— Pare să aibă suficient sens. De aceea sunt ei acolo. Fiindcă sunt morți, adică. Asta-i tot?

— Are cu un bărbat mort mai mulți.

— Lasă-mă cu enigmele, Wilson.

— Un cadavru în plus.

— Tot nu înțeleg.

— Când asistenta a ajuns la morgă, puțin după ora șase dimineața, și a făcut prima ei vizită la frigiderele mortuare, a simțit că ceva nu era în ordine. La a doua vizită, acest sentiment a continuat să se amplifice, așa că a numărat cadavrele. Ieri, când a plecat acasă erau șaptesprezece cadavre în frigiderele mortuare. Între timp, încă cinci muriseră în spital. Ar fi trebuit să fie douăzeci și două de trupuri.

— Și?

— Sunt douăzeci și trei. Douăzeci și trei de corpuri, indiferent de câte ori le-a numărat.

Inspectorul detectiv Grens trase mașina pe banda de acces și acceleră.

— Unul dintre aceste corpuri n-ar trebui să fie acolo, Ewert. Există un cadavru fără acte, fără înregistrare. Un mort fără identificare, fără istoric. Practic, el nu există.

•••

Încă o suflare.

Dacă inspir încet, păstrez aerul cât pot și apoi îl las să iasă puțin câte puțin, s-ar putea să dureze mai mult.

Aș zice că am zăcut așa trei, patru, poate chiar cinci zile. Nu pot spune cu siguranță. În jurul meu este doar întuneric, mica gaură prin care ne-au privit la început a dispărut, iar secundele s-au transformat în ore, apoi în zile – dimineața, noaptea, întunericul este același.

A trecut mult timp de când n-am mai simțit nicio mișcare.

Ultima dată s-a întâmplat, cu siguranță, atunci când a fost ridicat containerul în care ne aflăm. Pentru o clipă a părut să plutească în aer, atârnând acolo, legănându-se înainte și înapoi, apoi a căzut la pământ cu o bufnitură puternică, pe care au amortizat-o straturile de corpuri de sub mine.

Un sicriu enorm, aruncat în ultimul său loc de odihnă, aceasta era senzația pe care o aveam.

•••

Secția de urgențe și accidente Söder avea pacienți pretutindeni de-a lungul pereților, scaune care erau ocupate și tărgi pline cu răniți care nu mai încăpeau în sălile de examinare. Era una dintre diminețile acelea. Câteva împușcături și atacuri și un carambol pe South Link.

Ewert Grens ar fi trebuit să se îndrepte spre intrarea principală, dar, din pură obișnuință, parcă lângă ambulanțe, în apropierea rampei de descărcare. Ultima dată când fusese o urgență în incinta morgii, folosise una dintre aceste săli de operație drept centru de comandă provizoriu, atunci când o prostituată disperată, victimă a traficului de carne vie, împânzise locul cu explozibil și luase ostatici un medic și pe studenții săi. Se grăbi prin aceleași coridoare, dar cu o altă senzație. Pe atunci, moartea era o amenințare imediată. Astăzi, moartea sosise deja, se instalase aici.

Un cadavru în plus. Morți, cu unul mai mulți.

— Bună dimineața.

Asistenta, o femeie de cincizeci de ani, îl aștepta în fața ușii grele, de oțel, a morgii, așa cum promisese. Întreaga ei prezență transmitea un soi de curiozitate sinceră. Gura era curbată într-un zâmbet blând. Grens nu înțelegea cum o persoană care își petrecea timpul printre oameni morți putea fi atât de plină de viață.

— Laura – eu am anunțat incidentul.

Un halat alb de laborator, un șorț de plastic ca un strat suplimentar de piele, o mască atârnând în jurul gâtului ei și, după ce și-a scos mănușile din plastic, o mână întinsă în chip de salut.

— Nu vă faceți griji, sunt încă destul de curată. Prima intervenție post-mortem de astăzi va trebui să aștepte.

Grens îi strânse mâna, apoi ea îi făcu semn să o urmeze printr-un culoar îngust, ce traversa biroul și arhiva, apoi în zona mortuară principală.

— Era doar o dimineață obișnuită. O ceașcă de cafea – sau, dacă e să fiu cinstită, câteva cești – în timp ce mă uitam prin acte. Apoi am început să-mi pregătesc noii pacienți pentru transfer în compartimentele lor de depozitare. Pacienți, așa îi numesc eu. Cadavru sau corp pur și simplu nu sună bine.

A deschis ușa către spațiul mult mai mare din spatele holului mortuar. Un depozit înghețat. Lumini strălucitoare amplasate în tavan și o temperatură de opt grade, conform termometrului de deasupra tejghelelor de lucru. Rafturile mortuare la care se referea erau din oțel inoxidabil și fiecare avea douăsprezece compartimente, împărțite în trei rânduri, și roți care ajutau la transferarea pe pereții acoperiți cu faianță albă.

— Trei bărbați mai în vârstă, o femeie tânără și un copil de șase ani. Aceștia sunt noii mei pacienți, conform trimiterilor. I-am ridicat unul câte unul. Există un echipament pe care îl folosim, un soi de macara mică, astfel încât să nu ne suprasolicităm spinările.

Un miros ciudat.

Devenise mai sesizabil după părăsirea zonei mortuare.

Carne. Așa mirosea.

— O dimineață complet normală, până în momentul acela. Când am început să-i mișc, mi-am dat seama… că am prea mulți. Pacienți, adică.

Raftul de oțel cel mai apropiat de ei avea opt compartimente ocupate și patru goale. Corpuri nemișcate, înfășurate în folii albe, fiecare cu câte o mică etichetă roșie atașată în partea din mijloc.

— I-am numărat de trei ori. Dar indiferent de câte ori i-am numărat, când am comparat cu notițele mele din computer, numărul nu s-a potrivit. Mereu ieșea unul în plus. Așa că i-am scos pe toți și le-am verificat etichetele cu numele, apoi chipurile, apoi – când s-a dovedit necesar – caracteristicile de identificare.

Ea a zâmbit din nou și, în acel mediu și în acele circumstanțe, orice zâmbet ar fi trebuit să pară morbid sau chiar nebunesc. Nu și zâmbetul ei, totuși. Ewert Grens se afla lângă o persoană care încerca să comunice calm, care-și dădea seama că, aici, un oaspete se simțea rareori confortabil; și reușise. Zâmbetul ei era cald și sincer și îl făcea să se relaxeze. Era obișnuit să viziteze o morgă – un detectiv într-un oraș mare trebuie să fie – și de obicei își masca disconfortul atingând câte ceva, de pildă, strângându-și piciorul, în timp ce spunea ceva amuzant sau sarcastic. Astăzi nu era nevoie. Ea trase un sertar din compartimentul de oțel, unul din partea dreaptă, de jos, în care se găsea un maldăr alb, de dimensiunile unui om, iar el o urmă, rămânând calm.

— Aici ținem pacienții care nu au fost încă autopsiați. Mă pregăteam să-i îndepărtez organele, astfel încât patologii să poată descoperi cauza morții.

— Iată. Pacientul acesta nu-i al meu. Ăsta-i corpul care nu ieșea la socoteală.

A tras cearșaful alb deoparte. Și iată-l întins acolo. Pielea era închisă la culoare, cu o modificare a pigmentării pe gât, vizibilă în ciuda lipsei oricărei mișcări și a vieții. Cu părul scurt, omul era destul de slab, în jur de treizeci de ani. Ori cel puțin așa presupuse Grens. Moartea e înșelătoare, când vine vorba despre vârstă.

— Gol, la fel ca ceilalți. Înfășurat într-o folie albă, la fel ca ceilalți. A fost atașată chiar și o etichetă roșie cu un text ilizibil pe ea. Dar nu există nicio urmă de-ale lui în înregistrările noastre. Nicio evidență. Și ieri-seară nu era în acest compartiment. N-am făcut o numărătoare înainte de a pleca, totuși sunt sigură de asta. Aceasta este meseria mea. Îmi pasă prea mult de acești pacienți. Îi tratez cu aceeași grijă cu care asistenții medicali și medicii de la etaj îi tratează pe cei vii.

Asistenta legistului, Laura, puse ușor mâna pe brațul lui Ewert Grens. Poate pentru a sublinia cât de important era acest fapt pentru ea. Sau poate fiindcă își făcea griji că, în realitate, el nu înțelegea cum

vedea ea lucrurile. Sau poate că așa îi făcea pe toți vizitatorii ei să rămână calmi. Indiferent de motiv, Grens o lăsă să țină mâna acolo, în ciuda faptului că de obicei evita astfel de contacte.

Doar ei doi, într-o cameră care aparținea morților. Și se simți aproape bine.

— S-a mai întâmplat așa ceva vreodată?

— Ce vrei să spui?

— Un corp neidentificat?

— Niciodată.

Se aplecă peste chipul de acum orb și trase cu grijă cearșaful, expunând un corp gol.

Neatins. La suprafață.

O persoană aparent sănătoasă, fără semne externe de violență.

Ochii lui Ewert Grens scrutară camera în care era exact atât de frig pe cât i se păruse lui că trebuia să fie.

Cine ești tu?

De ce ai murit?

Și cum naiba ai ajuns aici?

•••

Am strigat-o.

Alyson. *Alyson.*

Știam că nu avem voie să vorbim. Ne-au spus. Dar în ultima zi, când sunetul respirației s-a oprit, când chiar și zgârieturile metalice au încetat, iar mirosul s-a transformat în duhoarea putreziciunii, a trebuit s-o fac.

Alyson.

N-a răspuns.

Așa că am strigat din nou, pe oricine, și vocea mea s-a înecat în acel spațiu strâmt. Fără răspuns.

Poate că nu îndrăznesc.

Sau poate sunt singur acum, deși odată am fost atât de mulți. Poate că eu sunt ultimul rămas în viață.

•••

Ce dimineață stranie!

Începuse atât de bine, pe piatra lui, afară, lângă vechea fereastră a lui Anni, și s-a încheiat cu el în căutarea unui mort necunoscut dintr-o morgă în alta. Apelul de urgență din această dimineață era acum o anchetă oficială, care continua la Institutul de Medicină Legală din Solna.

O oră mai târziu, Ewert Grens stătea lângă o lampă aprinsă, care bătea direct spre o targă de metal strălucitor, pe corpul unui tânăr încă fără nume.

— Lividitatea morții răspândită pretutindeni. Și s-a instalat complet *rigor mortis*. Dar constricția pupilară reacționează clar la lumină. Și vezi, Ewert…

Ludvig Errfors – legistul, care era unul dintre puținii colegi pe care Grens ajunsese să se bazeze de-a lungul anilor – introduse un ac în ochi, prin pupilă, umplu seringa și goli conținutul într-o eprubetă.

— … când măsor conținutul de potasiu al umorii vitroase, constat că a crescut. Aș spune… ceva mai mult de o zi. Poate douăzeci și cinci, treizeci de ore. Atunci și-a umplut plămânii cu aer pentru ultima oară.

Grens simți cum neliniștea și agitația înlocuiau calmul.

— *Momentul* în care a murit nu-mi dă nicio informație despre cine este.

— Atât albul ochilor, cât și interiorul pleoapelor prezintă mici hemoragii.

— Și?

— S-a sufocat, Ewert.

— Nici *modul* în care a murit nu-mi spune nimic despre cine este.

Apoi agitația și neliniștea se transformară în furia care stătea mereu în așteptare. Părăsi culoarul și lumina puternică și începu să se plimbe înainte și înapoi printr-o încăpere în care mirosul de carne era și mai puternic decât în cealaltă cameră. Izbi cu pumnul într-un cărucior la fel de strălucitor ca toate

obiectele înconjurătoare și un sunet metalic se rostogoli pretutindeni împrejur.

— La naiba, Errfors – dă-mi ceva care să mă poată ajuta să-l identific! De unde vine? Cine este?

Medicul legist era încă aplecat peste fața neînsuflețită, la fel de nepăsător ca și înainte, nici surprins, nici speriat. Examinaseră împreună câteva sute de corpuri și știa că teama detectivului de propria lui moarte se transforma aici în agresivitate: nu era o reacție neobișnuită, doar două fețe ale aceleiași emoții.

— Africa.

— Africa este destul de mare.

— Vestul extrem, Ewert, și nordul extrem. Dar nu coasta Atlanticului sau a Mediteranei.

Detectivul cel agitat porni să ridice mâna pentru o a doua lovitură – de data aceasta ținta lui era un teanc de șorțuri din plastic –, dar îngheță când Errfors deschise gura mortului și arătă spre șirul de dinți albi din maxilarul superior.

— Vezi? Acele pete de pe smalț? Fluoroză. A crescut într-o zonă în care apa subterană conține niveluri extrem de ridicate de fluor.

Grens se apropie. Pete albe pe dinții albi. Mari. Pretutindeni.

— Fluorul care, în principiu, este bun pentru dinți, se acumulează și, în cele din urmă, dăunează smalțului.

— Niveluri ridicate de fluor se pot găsi peste tot.

— Nu *atât* de ridicate. Și dacă ne uităm și la restul, atunci descoperim…

Medicul legist bătu ușor în fiecare dinte cu un instrument metalic.

— … dinți puternici, sănătoși. Până când ajungem aici.

Doi canini. Care erau departe de a fi albi.

— De obicei spunem că sunt „stricați până la rădăcină”. Sunt atât de deteriorați, încât nu mai pot fi salvați. Dacă s-ar fi dus la un dentist, el ar fi trebuit să-i scoată. Dar acest om n-a fost la dentist. Niciodată.

A apropiat din nou maxilarele, lucru care părea să-i solicite toată forța.

— Am văzut așa ceva în mai multe autopsii ale unor oameni care au crescut în Africa. Dinți uimitori în ciuda îngrijirii dentare practic inexistente. Și în același timp, probleme serioase la câțiva dintre ei. Asta, în combinație cu fluoroza – petele albe de pe smalț – și, desigur, aspectul lui, indică Africa de Vest sau, probabil, Africa Centrală.

Ewert Grens rămase lângă medicul legist mai mult decât ar fi fost nevoie, în timp ce corpul era dezmembrat încetul cu încetul. N-au găsit prea multe informații. Cauza probabilă a morții – sufocarea. Momentul probabil – acum douăzeci și cinci de ore. Și originea sa probabilă – Africa de Vest. Dar era greu să te desprinzi de chipul mortului.

În timpul altor investigații, el simțise uneori că decedatul îl urmărea cu privirea. Dar acum nu era cazul. Nu, ceea ce simțea acum era un fel de răspundere față de tânărul care fusese ascuns într-o morgă sub un nume fals. Și, în timp ce privirea lui zăbovea pe fața aceea care nu putea spune cui îi aparținea sau cum ajunsese acolo, Grens înțelese dintr-odată ceva. Exista un preț de plătit pentru a lua viața unei persoane, dar nu exista un risc prea mare în a deposeda un om de moartea sa. N-ar fi trebuit să fie așa. Era responsabilitatea lui să-i redea acestui tânăr moartea sa. Institutul de Medicină Legală se află la doar câțiva kilometri de Cimitirul din Nord și, pe drumul de întoarcere spre centrul orașului și la secția de poliție, Grens făcu o oprire într-un loc pe care, în mod obișnuit, îl ura din toată inima.

Înspăimântat de ceea ce se întâmplase deja.

Aici era locul unde nu îndrăznea să meargă. Dar o făcuse de data aceasta. La un mormânt, unul dintre cele treizeci de mii, situat într-o zonă numită Lotul 19B, și care purta numărul 603. O cruce albă, simplă și cu o placă de alamă, cu numele gravat pe ea. Anni Grens. A îndepărtat frunzele, a udat trandafirul și iarba neagră și cele două plante care înfloreau în ciorchini deși, care purtau în suedeză denumirea de

Viață Veșnică. S-a așezat pe o bancă, precum cele din parcuri, uitându-se la iarbă, cu gândurile gravitând în jurul acelui chip de pe placa rece de la morgă. Îi lipsea cuiva acest tânăr, așa cum lui Grens îi lipsea soția sa? Și avea acel tânăr pe cineva căruia să-i fie dor de el, așa cum i-ar fi fost lui Anni dor de soțul ei?

•

Traficul neașteptat de intens al dimineții se mai potolise și a durat doar câteva minute până când Grens a ajuns cu mașina de la cimitir până la Kungsholmen, unde a găsit un loc de parcare chiar lângă secția de poliție Kronoberg.

Prima sa oprire pe coridorul departamentului de investigații a fost la un automat de cafea și gustări, unde a apăsat butonul 38 – cafea, neagră, două căni. A golit una dintre ele imediat, a reumplut-o și a plecat spre următoarea destinație, pragul ușii Marianei Hermansson.

— Bună dimineața.

Rareori intra în birou. Așa stăteau lucrurile. Femeia mult mai tânără – pe care era mândru că o angajase și la care se gândea uneori ca la fiica pe care n-o avusese niciodată, deși ea nu știa asta – își construise propria barieră de integritate, iar el rămânea la ușa ei.

— Nu există corespondențe cu descrierea lui pe lista cetățenilor suedezi căutați de lege, Ewert. Am întrebat și la Copenhaga, Helsinki și la Oslo. Fără succes.

Îi sunase pe amândoi în drumul de la spital la cabinetul medicului legist – Mariana era deja la locul de muncă, cu un teanc de douăzeci de dosare sau mai mult, în fața ei, iar Sven tocmai plecase de la micul dejun și de lângă soția lui, Anita, și fiul său Jonas.

Grens se îndreptă spre ușa următoare.

— Sven?

Singurii colegi pe care îi putea suporta. Singurii colegi care îl puteau suporta pe el.

— În drum spre secție am trecut pe la C-House și pe la Interpol, Ewert, așa cum m-ai rugat.

— Și?

— Nimic. Nu există amprente dentare sau digitale. Nu este căutat de nicio poliție din lume.

Apoi, trei uși până la propriul său birou, unde puse ambele căni pe măsuța de cafea, șubredă, de lângă o canapea din velur care fusese cândva maro-închis cu dungi. Un casetofon stătea pe un raft, între dosarele cu cazuri finalizate și cărțile despre etica poliției, care continuau să sosească, deși el nu le citea niciodată. Tocmai pusese „Tweedle Dee" al lui Siw Malmkvist și se așezase pe canapeaua mult prea moale pentru corpul său greu, când, de după ușă, apăru o față. Una la fel de ridată ca a lui Grens. Nils Krantz, tehnicianul criminalist, care lucra aici de tot atât timp cât și Grens.

— Ai un minut, Ewert?

— Încă nu.

— Două minute și…?

— Două minute și patruzeci și cinci de secunde.

Krantz părăsi pragul ușii și se așeză pe scaunul vizitatorului aflat pe cealaltă parte a măsuței de cafea. Aștepta. Timpul de care avea nevoie Siw Malmkvist ca să-și termine melodia. În trecut se certase cu detectivul despre cât de ridicol era să amâni o urgență a poliției până când se isprăvea un cântec vechi, dar învățase să ia lucrurile așa cum erau. Pe termen lung asta economisea timp.

Tweedle-deedeli-dee.

Ewert Grens se întinse pe canapea, apoi se întoarse spre vizitatorul său.

— Prima ei înregistrare. Dintre toate. Știai asta?

— Vreau să te ridici, Ewert. E mai ușor de citit.

Tehnicianul criminalist intrase în cameră cu o bucată de hârtie în mână.

Acum o puse pe măsuța de cafea și o împinse spre Grens.

— Am făcut prima examinare a corpului la Medicină Legală. Fiindcă încercam să grăbesc lucrurile. Vei primi testul ADN cel mai devreme în această seară, mult mai probabil, mâine. Dar am observat ceva. Ceva care nu se prea explică.

Krantz își scoase ochelarii de citit din buzunarul de la piept și îi întinse lui Grens.

— Acolo. Rândul al cincilea. Am găsit urme evidente, chiar extinse, ale aceleiași substanțe în mai multe locuri. În părul mortului. Pe pielea feței, pe mâini. Pe spate și pe gambe. Adică suprafețele care nu erau acoperite de hainele pe care le purta în momentul morții, înainte ca cineva să-l dezbrace și să-l învelească în pânză.

Degetul arătător al tehnicianului criminalist era puțin strâmb, dar putea fi urmărit până la un cuvânt subliniat cu marker negru.

Fosfat de amoniu.

Grens ridică din umeri.

— Ce înseamnă asta?

— Extinctor cu pulbere.

— Extinctor… cu pulbere?

— Fosfatul de amoniu este cel mai eficient ingredient – și unul dintre cele mai frecvente – la extinctoare. Stinge incendiile prin răcire.

— Acum sunt și mai nelămurit. Incendii? Corpurile arse arată, de obicei, mult mai rău de atât.

Tehnicianul criminalist întinse mâna și așteptă până când Grens își scoase ochelarii de lectură și i-i returnă.

— Asta n-are niciun sens – corpul nu prezintă nici cel mai mic semn că ar fi fost în apropierea unui incendiu.

Apoi Krantz se grăbi către următoarea anchetă, ca întotdeauna, așa cum făceau cu toții, iar Ewert Grens se întinse înapoi pe canapeaua lui din velur ca să asculte muzică din altă epocă. Asculta și se gândea. La morgi – și la modul în care acestea făcuseră parte din viața lui încă de la primul său caz de crimă, în calitate de ofițer de poliție proaspăt comandant. Totuși nu investigase niciodată un corp care n-ar fi trebuit să fie acolo.

Un corp care, aparent, și-a croit drum până acolo de unul singur.

Care nu avea nume și nici istorie.

Care părea să fie un nimeni absolut.

•••

Alyson.

Îmi amintesc că a șoptit.

Nu mersesem prea departe, majoritatea dintre noi eram încă în viață, vocea ei precaută și-a găsit drum prin întunericul dintre respirații, căutându-mă pe mine, iar eu am răspuns tot în șoaptă.

Alyson.

N-am primit atunci niciun răspuns.

Nici acum nu am unul.

•••

— Ewert Grens?

— Cine-i acolo?

— Sunteți *detectivul inspector* Ewert Grens?

— Depinde cine întreabă.

Când răspunse la telefon, Grens stătea întins. Cinci fără un sfert.

Se uită pe fereastră la lumina zorilor.

— Despre ce-i vorba? Cine sunteți?

— Laura. Eu sunt cea care…

— Știu cine e Laura.

Se așeză pe canapeaua fără formă, din catifea cord. Dormise la birou, ceva ce tinerilor săi colegi le plăcea să numească „un clișeu”. Habar n-aveau ce spuneau. Ewert Grens n-ar fi putut fi *niciodată* acuzat că are reacții clișeu fiindcă dormea în biroul lui, atunci când o anchetă îl obliga să rămână acolo până târziu – el inventase mișcarea aceea! Toți ceilalți o plagiaseră, ei erau clișeul. Un original nu poate fi niciodată un clișeu.

— Știu cine ești. Îmi amintesc că ai zâmbit.

— Poftim?

— Tu… da, ai zâmbit. Un zâmbet frumos. Un soi de zâmbet care m-a făcut să uit că eram înconjurați de cadavre pe cale să fie disecate.

— În acest caz, ați lua în considerare să veniți aici chiar acum? În ciuda orei matinale.

— Aici?

— La morgă. S-a întâmplat din nou. Am un pacient mort în plus.

Să mergi cu mașina prin Stockholm, în timp ce clopotele bisericii bat ora cinci, poate fi o experiență incredibil de frumoasă. Și atunci a fost chiar o astfel de dimineață. Grens se bucură de priveliștea de pe podul Väster, nu avu nevoie să încetinească nici măcar o dată la Hornsgatan sau Ringvägen, iar spitalul Söder – care, la drept vorbind, nu era o mare operă de artă sau arhitectură – părea ademenitor în soarele dimineții care învăluia în auriu etajele superioare.

Parcă lângă ambulanțele din apropierea intrării în secția de Accidente și Urgențe, la fel ca ultima dată, și se grăbi prin aceleași coridoare obosite, deși acum nu se vedeau pacienți răniți înșiruiți pe lângă pereți. Fusese o noapte liniștită.

Laura stătea în picioare, așteptându-l în fața ușii grele de la morgă. Același zâmbet cald l-a făcut să se îndrepte de spate, pășind mai energic. Știa acum că zâmbetul ei nu era calculat sau fals.

— Ai început devreme azi.

— N-am putut dormi. Am crezut la început că-i din cauza faptului că știam că va urma o zi lungă, că va trebui să pregătesc și să deschid mai mulți pacienți decât de obicei. Ieri au fost întârzieri – corpul acela în plus și vizita dumneavoastră, și toate întrebările din partea conducerii spitalului.

Dădu din cap înspre el, îl rugă să o urmeze și porniră împreună prin pasajul îngust care ducea la morgă și la depozitul frigorific.

— Dar *nu asta* era cauza. A fost… Ei bine, un presentiment.

— Un presentiment?

— Da, nu prea știu. Nu am o explicație clară, dar cumva știam că se va întâmpla din nou.

Laura nu mai zâmbea.

— Sau mai bine zis, inspectore, se întâmplase deja din nou.

Merse înainte spre același raft de oțel în interiorul căruia fusese ascuns tânărul. Raftul avea locuri pentru douăsprezece corpuri, în douăsprezece sertare de dimensiuni egale.

— I-am numărat – pe cei care sunt așezați aici și pe cei din celălalt raft. Deși aproape că nu era nevoie.

A tras unul dintre sertarele metalice din partea stângă, de pe rândul din mijloc.

— Știam că va fi un corp în plus aici.

Înfășurat într-o folie, la fel ca tânărul din ajun și la fel ca ceilalți. O etichetă roșie era prinsă la mijlocul corpului și mâzgălită la fel de indescifrabil precum cea din dimineața anterioară.

— Și iată cum arată.

Tot opt grade.

Termometrul atârna acolo și Grens nu se putea abține să nu-l privească.

— Nici ea nu a fost repartizată aici. Nici de mine, nici de oricare dintre colegii mei de la spital. Dar zace aici ca și cum… de parcă cineva ar fi vrut să fie îngrijită corespunzător – știi ce vreau să zic? Și n-are nume sau acte. Și este dureros de tânără. Chiar dacă moartea i-a răpit culoarea – încă se poate vedea cât de frumoasă era.

Ewert Grens se uită la corpul gol, expus când asistenta trase cearșaful. Aparțineau aceleiași categorii. Tânăra care se afla acum în fața lui și tânărul de ieri. Culoarea pielii, culoarea părului, forma feței. Ambii complet neatinși la exterior. Amândoi deposedați atât de viața, cât și de moartea lor.

Și de tine s-a descotorosit cineva.

Cineva te-a târât sau te-a purtat prin ușa de oțel, pe lângă birou, încăperea arhivei și camera post-mortem pentru a te depune aici, în depozitul frigorific. Cineva a luat o folie din acel teanc de-acolo, te-a înfășurat, a luat o etichetă din cutia de plastic de pe perete și ți-a atașat-o fără să-ți noteze numele.

Cineva te-a ascuns aici, unde ți-e locul, cu un fel ciudat de atenție, a făcut eforturi pentru a te vedea tratată așa cum trebuie – și în același timp te-a aruncat de parcă n-ai mai fi nimic altceva decât un gunoi, sperând că vei dispărea pentru totdeauna.

— Laura – te rog să scrii numele tuturor celor care ar putea avea o cheie de aici.

— Ți-am dat lista asta ieri.

— Da. Și vreau una nouă astăzi, care să fie și mai lungă. Apoi, cei mai apropiați colegi ai mei și cu mine, îi vor intervieva pe toți cei de pe acea listă.

Chiar dacă am făcut deja acest lucru. Și după ce-mi dai lista respectivă, vreau să ne așezăm în biroul tău și să-mi spui din nou cum decurge ziua ta de lucru și cum faceți o incizie de la o ureche la cealaltă și cum descoperiți coastele și cum beți cafeaua și ce

se întâmplă când apare o livrare aici, cât de des primiți apeluri și cum circulă un sunet dintr-o încăpere în alta. Fiecare detaliu, chiar dacă poate îl consideri inutil sau banal, sau neinteresant. Pentru că în douăzeci de ani de muncă n-ai mai văzut așa ceva aici, iar în patruzeci de ani de investigare a crimelor eu n-am văzut nimic asemănător, așa că va trebui să punem întrebări și să ne gândim așa cum n-am mai făcut-o niciodată. Asta dacă vrem să ajutăm un tânăr și o tânără să reintre în posesia propriei morți.

Laura acoperi corpul neînsuflețit și îl împinse înapoi în compartimentul dreptunghiular, din oțel, unde avea să rămână depozitat până ce – la fel ca și corpul de ieri – va deveni în mod formal parte a unei anchete și, prin urmare, va trebui să fie mutat, examinat și tratat ca probă.

Grens rămase în picioare acolo unde se afla, aproape, încercând să atragă privirile asistentei de la morgă.

Așteptând.

Și când ea se întoarse, el văzu că zâmbetul ei dispăruse – inexplicabilul începuse să se reverse pretutindeni.

•••

Nu vreau.

Dar să inspir încet aerul și apoi să-l eliberez puțin câte puțin, nu mai este de acum suficient.

Aerul s-a epuizat. Oxigenul s-a terminat.

Nu știam că îmi va fi atât de frică. Că îmi va fi tot mai frică, pe măsură ce mă apropii mai mult de sfârșit. Nu mai ajută să întind mâna stângă spre un obraz fără viață sau mâna dreaptă către omul care a murit încă de la început, strângându-i degetele rigide.

Nu vreau să mor.

Nu vreau să știu dacă moartea, privită din interior, este la fel de rece și liniștită.

•••

Îi era puțin frig la picioare.

Ewert Grens stătea pe balconul apartamentului său de la mansardă, privind peste Sveavägen. La miezul nopții, când încă nu e complet întuneric, vara timpurie din nordul îndepărtat face ca orele să pară mai blânde. Ieșise desculț, cu un pahar de apă, căutând aer proaspăt, și rămase acolo, cufundat într-un scaun pliant, din lemn.

Își petrecea acum mai multe nopți acasă, fără teama că a se întinde în pat însemna să se prăbușească într-o gaură neagră. Dar în seara aceea îi fu imposibil să adoarmă. La fel ca asistenta autopsieră, Laura, avea un sentiment inexplicabil. Senzația ei o condusese la un cadavru. Sentimentul lui era legat de intrări. Și ieșiri. Cum ar putea cineva să ducă un cadavru în morgă fără să observe nimeni? Și cum naiba au mai făcut-o încă o dată?

El, Sven și Mariana vizionaseră toate filmările camerelor de supraveghere ale spitalului. Cea mai apropiată cameră era plasată pe coridorul care ducea la ușa de oțel. Nici o singură secvență, nici măcar un cadru de film în niciunul din videoclipuri, nu a arătat vreo persoană care să transporte un cadavru neidentificat. Au împărțit noua listă a posesorilor de chei – examinatori medicali, asistenți, îngrijitori, tehnicieni pentru automatele de cafea, paznici de securitate – și i-au intervievat pe fiecare. Nimeni nu avea vreun motiv evident. Toți aveau alibiuri.

Se întinse peste balustrada balconului. Mult mai jos, un cuplu de tineri care mergeau împreună, brațele lor împletindu-se în acel fel special al oamenilor îndrăgostiți.

Înapoi în vremea lui. Înapoi în epoca lui Anni.

Ziua lor.

După-amiaza târziu – după eșecul întreprinderii cu camerele de supraveghere și după interogatoriile la fel de inutile – raportul post-mortem al lui Errfors a fost predat personal.

Pacientul prezintă multiple hematoame subcutanate pe articulații, coate și genunchi, în timp ce albul ochilor și interiorul pleoapelor prezintă mici sângerări petesiale.

Femeia fără nume sau istorie se luptase – zbătându-se împotriva a ceva sau poate că a fost bătută de cineva – la fel ca bărbatul necunoscut.

Momentul estimat al decesului, luând în considerare temperatura corpului și rigor mortis, a fost cu aproximativ treizeci și șase de ore înainte de analiza post-mortem.

Și apoi s-a sufocat, la fel ca bărbatul.

Examinarea cavității bucale a relevat o cantitate mare de sânge coagulat și o formațiune de mărimea unei prune aproape de partea din față a limbii. Marginile limbii prezintă neregularități, cum ar fi amprentele dentare. Luate în considerare împreună, aceste descoperiri sugerează că pacienta a murit prin asfixiere și luptându-se să respire, pe măsură ce panica i se intensifica.

Ewert Grens inspiră adânc aerul de care dispunea fără nicio îndoială.

Panica.

Anxietatea o determinase să-și muște o parte din limbă. Ultimele ei momente se concentraseră în jurul unui singur lucru – încă o suflare.

Fără să-și dea seama, repetă răsuflarea aceea adâncă, păstrând aerul orașului mai mult timp în plămâni, ca și cum, într-un fel, ar fi încercat să înțeleagă prin ce trecuse ea. În timp ce încă își ținea respirația, un șir lung de bicicliști trecu șuierând în jos, pe strada de dedesubt, urmat de două mașini

negre, strălucitoare și scumpe, care mergeau mult prea repede, în ceea ce părea să fie o bătălie de egouri între bărbați proști, apoi strada rămase goală pentru o clipă. Puține priveliști pot arăta atât de dezolant ca un oraș mare peste care, dintr-odată, s-a lăsat tăcerea.

•

Raportul lui Nils Krantz era, de asemenea, aproape o copie a celui de ieri.

Tehnicianul criminalist trimisese atât sângele, cât și saliva la Laboratorul Național de Criminalistică pentru analiza ADN. Analizase amprentele dentare și amprentele digitale și nu găsise corespondențe, nici în Suedia și nici în registrele internaționale ale poliției. Și – aceste ultime rânduri sunt acelea care îl scoseseră pe Ewert Grens, desculț, pe balcon – găsise, din nou, urme extinse de fosfat de amoniu în părul femeii moarte și pe pielea ei. Principala componentă din structura extinctoarelor folosite pentru combaterea incendiilor, prin răcirea flăcărilor.

Cu toate că nici ea nu fusese vreodată în apropierea vreunui incendiu.

Ai murit cu mai puțin de o zi înaintea lui.

Ai murit din același motiv, lipsa oxigenului.

Ai murit în același loc, simțind aceeași panică.

Ewert Grens nu mai putea sta nemișcat. Începu să se plimbe în cerc de jur-împrejurul balconului. Anxietate. Neliniște. Dar se mai făcea simțit și altceva, un intrus, ceva despre o intrare și o ieșire. Ceva despre motivul pentru care niciun cadavru necunoscut nu fusese văzut în timp ce era transportat pe holuri. După primul apel și după primul cadavru, recunoscuse ceva. Fără să știe precis ce anume.

Poate că știa acum.

În acest caz, această informație era veche de mulți ani și, odată, îl condusese la o femeie moartă.

Trebuia să sune pe cineva căruia îi pierise zâmbetul.

— Te-am trezit?

Asistenta autopsieră dormea, asta se simțea clar în vocea ei când răspunse la telefon.

— Ai voie. De când te-am sunat azi-dimineață înainte de cinci.

— Acum ești departe de serviciu?

— Nu în mod special. La ora asta a zilei pot ajunge acolo, cu mașina, în cincisprezece minute.

— Atunci, te rog, vino. Trebuie să te uiți încă o dată de jur-împrejur.

Laura nu întrebă de ce, spuse doar „ne vedem acolo” cu o voce care era deja ceva mai trează, și apoi închise.

O persoană la fel ca el. Îi plăcea mult acest lucru.

Al doilea apel a fost către unitatea canină, al treilea și al patrulea au fost către Sven și Mariana. Amândoi erau obișnuiți să fie sunați la orice oră, pentru a li se solicita prezența undeva, deseori chiar imediat după ce se culcaseră.

În câteva minute și el se îndrepta spre spitalul Söder, dar se opri mai întâi la secția de poliție și la arhivă – unde cazurile vechi erau stivuite din podea și până în tavan. Era aproape în capătul subsolului, la fel de întunecată și de pustie precum restul secției. Avea nevoie de o hartă. Una care, odată, în timpul unei alte investigații, îi dezvăluise o altă lume.

Înțelesese pe dos.

Presupusese că acest transport pătrunse pe una dintre intrările spitalului, își continuase drumul pe acele holuri nesfârșite și prin ușa grea de oțel care era granița cu morga.

Dar trupurile veniseră din altă parte.

De undeva din interior.

•••

Morga spitalului Söder era cea mai mare și cel mai bine administrată unitate de felul său pe care Grens o vizitase vreodată. În cele patru decenii de când era ofițer de poliție, investigațiile l-au condus la depozite frigorifice de pretutindeni din Suedia: majoritatea aminteau de niște șifoniere, cu spațiu pentru doar câteva trupuri strâns împachetate, altele erau supraaglomerate, dovedind o igienă mizerabilă, locuri cu putrefacție în exces. Dar aici, cu Sven și Mariana de o parte, și cu Laura de cealaltă, verifică metru cu metru podelele curate, pereții și tavanele. Într-un capăt era ceva care semăna cu o bucătărie industrială, amenajată cu oțel inoxidabil și plăci de faianță albe, iar la celălalt capăt erau câteva camere sumbre, scăldate în lumină aspră, fluorescentă. Dar nici în primul sector, cu cele douăzeci și patru de sertare din oțel inoxidabil în care Laura îi așeza pe aceia pe care îi numea „pacienții" ei, nici în cealaltă secțiune, cu cele treizeci și șase de compartimente pătrate pentru odihna celor fără viață, nici în zona aproape circulară, cu toate cutiile sale de lemn maro, unde erau depozitate organele, nu a putut să găsească ceea ce căuta.

Nici în camera pentru intervenții post-mortem, unde se execută, efectiv, lucrarea.

Nici în camera vizitatorilor, unde morții își întâlneau rudele pentru ultima dată.

Nici în dulapul de curățare, nici în camera arhivei, nici în camera de odihnă, nici în vestiar, nici în birou.

Dar, în cele din urmă, a găsit – în acel pasaj strâmt și slab luminat care lega depozitul frigorific de camera pentru intervenții post-mortem. Era exact ceea ce căuta și asta a schimbat totul. Pasajul era o zonă pe lângă care treci de obicei fără a o observa, o toaletă cu chiuvetă încastrată, unde mai întâi era curățat corpul, apoi instrumentele mai mari, și, de asemenea, o mașină de spălat pentru lamele și uneltele mai mici. Undeva în interior, în spatele autoclavei, care arăta exact ca o oală mare sub

presiune și care era, de fapt, un sterilizator, exista ceva care semăna cu o ușă. Avea exact aceeași culoare ca restul pereților. Marginile au devenit clare abia când s-au apropiat de ea și Grens a ciocănit, iar sunetul greu al fierului a răsunat în jurul lor.

— Ce-i asta?

Grens se întoarse spre Laura, care se afla lângă chiuvetă, încercând să oprească un robinet care curgea.

— Un adăpost antibombă.

— Un adăpost antibombă? În morgă? Pentru cazul în care morții ar avea nevoie de un loc unde să se refugieze în timpul unui raid aerian?

Asistenta autopsieră se uită la ușă, apoi se uită la Grens.

Și ridică din umeri.

— Am presupus întotdeauna că este ușa unui adăpost antiaerian. Cam așa arată de obicei. Dar n-am fost niciodată înăuntru. În toți acești ani, nici măcar n-am văzut ușa deschisă.

Ewert Grens își simțea obrajii și gâtul înroșindu-se. Asta se întâmpla de obicei când inima începea să-i bată mai tare.

Când o anchetă lua o anume întorsătură și, brusc, el știa exact încotro se îndrepta.

•••

Ușa grosolană din fier era prevăzută cu două încuietori separate.

În ciuda unei căutări îndelungate, agenții de pază din tura de noapte au găsit chei numai pentru una – cea de sus. Dar, în loc să se enerveze, să strige sau să izbească în lucruri, Ewert Grens a surprins pe toată lumea cu un zâmbet calm, mulțumit.

— Bine.

— Bine, Ewert?

Sven Sundkvist lucrase suficient de mult cu acest mare și imprevizibil detectiv, pentru a-i cunoaște toate felurile în care făcea față dezamăgirii.

Mulțumirea calmă nu era unul dintre ele.

— Nu-ți amintești, Sven? Așa funcționează acest tip de ușă. Doar serviciul național de apărare și salvare are acces la a doua cheie. Acest lucru confirmă tocmai faptul că asta *este* o astfel de ușă. În curând vom rezolva primul nostru mister – cum au ajuns aceste trupuri aici, din capul locului.

În același timp, Mariana Hermansson luase o decizie rapidă.

Toți lăcătușii orașului erau ocupați cu alte însărcinări sau se aflau prea departe, așa că trezise pe unul dintre pirotehniștii poliției, cineva a cărui sarcină de obicei era aceea de a *împiedica* bombele să explodeze. Dar acum ar fi trebuit să facă invers – să declanșeze explozia perfectă.

Și a fost o frumusețe. Dacă se poate spune așa ceva despre o explozie.

Cadrul ușii s-a desprins din perete ca și când ar fi fost carton tăiat cu un cutter pentru cutii, fără praf sau așchii, și a căzut în spate, în afară, departe.

În locul său se afla acum o gaură pătrată.

Au privit cu toții în întuneric.

Și au simțit un miros ca de haine umede și frunze arse.

•••

Un tunel.

Ăsta era spațiul în care au pășit.

Calea pe care, cel mai probabil, venise cineva pentru a arunca trupurile moarte.

Așa se construise Stockholmul. Clădirile publice erau conectate între ele prin uși similare. Intrări și ieșiri spre sistemul de tuneluri al capitalei. Kilometru după kilometru de țevi de beton, suficient de mari pentru ca oamenii să se miște prin ele, unii mergând în picioare, alții târându-se. Diferite tipuri de tuneluri și toate interconectate. Canalizările erau legate de sistemul militar, care la rândul său era legat la sistemele electrice, de telecomunicații și de termoficare.

Fiecare proprietar avea o hartă a părții sale, dar numai câțiva străini, care locuiau ei înșiși în aceste tuneluri – criminali, cei cu mintea slabă sau cei care se ascundeau – aveau habar despre felul cum erau conectate. Un Stockholm la fel de mare ca acela de deasupra lui. Un singur sistem, de exemplu canalizarea – una dintre hărțile pe care Grens le luase din arhivele poliției – putea fi alcătuit din până la o sută de mile de tuneluri.

— *Cineva* a angajat un ghid, unul dintre acei afurisiți de ghizi autodesemnați care dețin supremația aici jos. *Cineva* a coborât prin una dintre sutele de intrări în sistem. *Cineva* a urcat printr-o gură de vizitare sau a intrat într-un tunel de metrou, sau a pășit printr-o ușă într-o clădire publică, sau…

Ewert Grens se întoarse spre Mariana.

— … apropo, unde sunt câinii? Ce s-a întâmplat cu ei?

— Încă trei minute. Și vor fi aici.

Mariana Hermansson se adresă asistentei, care tăcuse până atunci. O persoană obișnuită să-și petreacă cea mai mare parte din timp singură, numai cu morții. Dar care nu era nici pe departe la fel de obișnuită să vadă pereții locului ei de muncă găuriți prin explozii.

— Laura, așa te cheamă, nu?

Asistenta autopsieră a dat din cap și a schițat un zâmbet cald, sincer.

— Da. Laura.

— Știu la ce te gândești. Dar nu va fi nicio problemă. Aceștia sunt câini dresați special. Cu dresori instruiți special. Ei *nu* vor să vă deranjeze morții.

— Pacienții.

— Poftim?

— Așa-i numesc eu. Și tot așa îi tratez.

Mariana o examină pe femeia pe care începea să o admire din punct de vedere profesional, cineva capabil să facă cel mai dificil tip de muncă.

— Laura, câinii nu îi vor incomoda pe pacienții tăi. Îți promit. Erau chiar afară, pe coridorul spitalului, adulmecând cearșafurile în care fuseseră înfășurați tânărul și tânăra, câteva bucle din părul acestora și o parte din fosfatul de amoniu găsit pe pielea lor.

Mariana avea dreptate.

Ciobănescul german puternic și nerăbdător, negru și aproape strălucitor, și ciobănescul belgian, maroniu cu pete gri, au trecut prin morgă și prin zona de depozitare a organelor fără să arunce măcar o privire în jur. Prinseseră deja mirosul, cu lungile lor lese înfășurate pe brațele oamenilor. Erau complet concentrați asupra următoarelor comenzi ale acestora.

Și curând au ajuns la deschizătura din zid, apoi la intrarea în tunel, lată de doi metri și jumătate, identificând mirosurile cu un scâncet și o mișcare din coadă.

Ewert Grens avusese dreptate.

Persoana care adusese acolo acele trupuri intrase chiar prin acea ușă.

•••

Cald, umed.

Optsprezece grade Celsius în tot timpul anului.

Mult sub străzile din Stockholm. Acolo unde oamenii mergeau la cafenelele în aer liber, iar mașinile și autobuzele se înghesuiau și fumegau la lumina roșie a semafoarelor.

Ewert Grens făcea tot posibilul să ignore faptul că avea șaizeci și patru de ani și nu mai era chiar în formă maximă. Încă putea să-i urmeze în timp ce ei își făceau drum prin primele două tuneluri ale sistemului de canalizare. Ochii lui nu se descurcau la fel de bine cu contrastul provocat de trecerea de la întunericul compact la strălucirea rătăcitoare a lanternelor. Iar lătratul monoton al câinilor îi amintea că, oricât de greu ar fi fost să meargă în continuare ghemuiți, din ce în ce mai mult cu fiecare tunel pe care îl străbăteau, oricât de cumplit era mirosul, oricât de înfiorător ar fi fost sunetul făcut de șobolanii orbi care fugeau prin conducta de beton din jurul lor, trebuiau să meargă mai departe, tot mai departe.

— Ce mai faci, inspectore?

Unul dintre dresori îi remarcase respirația din ce în ce mai inegală, poate chiar sesizase atacul de tuse pe care făcuse tot posibilul să-l ascundă.

— Tu vezi-ți de tine!

— Poate ar trebui să încetinim puțin. Chiar și câinii trag din greu.

— Dacă e să schimbăm ritmul, ar trebui să mergem mai repede – vreau să ajung la nemernicii care aruncă trupuri decedate.

Hamurile câinilor erau întinse pe toată lungimea lor, nasurile lor sensibile lipite de pista urmată, în timp ce tunelurile se strângeau treptat și deveneau mai înguste. Când au semnalizat pentru prima dată că traseul și-a schimbat complet direcția, că va trebui să intre într-un tunel adiacent, a fost un moment de deliberare. Doar câțiva indivizi aveau cheile necesare pentru orice deplasare între aceste sisteme de

tuneluri – oameni care, din diverse motive, au ales să-și trăiască viața sub pământ și au găsit o legătură cu lumea interlopă, pentru a evita să-și ducă traiul în societatea de deasupra.

Iar Grens era sigur că tocmai acei indivizi fuseseră angajați să ajute la eliminarea acestor corpuri. Puteau să se târască afară din găurile lor în orice clădire doreau, ori de câte ori doreau.

Acesta era motivul pentru care ordonase pirotehnistului să însoțească grupul în căutarea lui. Ca să poată deschide, dinamitând ușile care legau sistemul de canalizare de sistemul militar cu aceeași pricepere cu care o făcuse la morgă, și să transforme zidurile tunelurilor în intrări. Tunelul de legătură avea tavanele joase și mirosea mai puternic decât majoritatea celorlaltor. Dar, odată ce-au trecut, câinii au început să latre la fel de nerăbdători și energici și au tras la fel de tare de hamurile lor, îndemnând pe toată lumea să meargă înainte. Hainele lui Grens erau prea grele și sudoarea îi curgea de la linia părului în jos, în timp ce șoldul și genunchiul îl dureau într-un fel care, în mod obișnuit, l-ar fi făcut să se oprească. De fiecare dată când respira era ca și cum niște cuțite mici i se înfigeau în piept, de parcă aerul nu i-ar fi fost suficient.

Dar nu, nu voi renunța.

Mirosul, ticălosule.

L-au prins câinii, l-am prins și eu.

Aici ai adus morții. Iar noi ne apropiem.

Când și când, în vreme ce treceau pe lângă niște mici nișe din pereții tunelului, îi jucau prin fața ochilor imaginile unei vizite anterioare. O investigație, făcută cu mai mulți ani în urmă, îl conduse într-o cavitate care forma o încăpere, o casă, unde o fetiță de paisprezece ani locuia sub stradă. Patru paleți stivuiți unul peste altul, pe care ea îi folosea ca masă, acoperiți cu o pânză roșie cu alb, pe care o așezase chiar așa, dreaptă, așa cum trebuia să fie o față de masă când încerci să faci un decor frumos. Atunci Grens și Sven găsiseră oameni care trăiau în aproape fiecare tunel. Acum nu era așa. În

prezent, intrările în acest sistem erau mai bine păzite. Autoritățile încercaseră să le închidă și să recâștige controlul asupra unei lumi de care nimănui nu-i păsa cu adevărat.

Grens se întoarse, încercând să-i atragă atenția lui Sven – Sven care umbla cu mult mai puțin efort, nu transpira, iar respirația abia i se auzea.

Cu o singură privire schimbată între ei, fără niciun cuvânt – și-au amintit amândoi. Găurile care deveniseră case, mirosurile care se impregnaseră atât de tare în țesătura hainelor, că n-au mai putut fi spălate niciodată, întunericul care era atât de diferit pe atunci, când mai degrabă proteja decât înspăimânta. Imagini pe care niciunul dintre ei nu le putea uita. Și ușură puțin situația faptul că polițiștii care treceau prin tuneluri acum în căutarea unui criminal erau deja familiarizați cu această lume.

La semnalul câinilor care lătrau, au aruncat în aer ușile a încă două tuneluri. Primul a condus la sistemul de încălzire, al doilea, înapoi la canalizare. După o oră au ajuns în centrul orașului, trecând pe sub biserica Sfânta Clara, conform hărții pe care Grens o ridica din când în când în fața lanternei. O jumătate de oră mai târziu au ales, cu ajutorul câinilor, un pasaj care ducea spre nord-est, la marea intersecție de sub Östermalmstorg. După încă o jumătate de oră au traversat sub Valhallavägen, pe sub asfalt și mașini, și s-au îndreptat în direcția Gärdet.

— Inspectore?

Dresorul căruia îi aparținea ciobănescul german negru și lucios – care se interesase mai devreme dacă Grens putea sau nu să facă față plafoanelor joase – se oprise puțin și indica, folosind lesa, faptul că și câinele său trebuia să facă o pauză.

— Da?

— Ar putea dura ceva vreme. Câinii au urmărit tot timpul un miros puternic.

— Și?

— Poate ai vrea să faci o pauză, inspectore.

— Și tu poate ai vrea să-ți vezi de treburile tale.

— Inspectore…

— Lasă formalitățile.

— Respiri… greu și cu întreruperi. Nu sună bine.

— În primul rând, modul în care respir eu nu e grija ta. Asta-i problema mea. Și în al doilea rând, dacă vom merge în aceeași direcție, dacă acest tunel continuă, nu mai avem mult de parcurs. Conform hărții mele, ne îndreptăm spre portul Värta. Vom ajunge la mare.

Grens nu putea fi absolut sigur de asta – era greu de spus, când tot corpul ți se zguduia, te durea și mugea din interior –, dar simți că, în ciuda protestelor sale, s-au mișcat puțin mai încet după aceea. Iar când, în acel etern întuneric, s-a împiedicat de o conductă, iar Mariana și Sven s-au întrecut care să-l ajute să se ridice, în timp ce-i spuneau că acum trebuie să se odihnească, acela parcă a fost un semnal pentru a se mișca și mai încet.

Apoi câinele din față s-a oprit. Și următorul, de asemenea, s-a oprit.

Și amândoi au lătrat mai tare decât înainte, mușcând hamurile și trăgând de ele.

— Aici.

Dresorul puse mâna pe o bară rotundă de metal, înșurubată în zidul tunelului, și se sprijini de ea. Mai jos era una asemănătoare și, dedesubtul ei, bare distanțate egale, la intervale de treizeci de centimetri, până la podeaua tunelului.

— Câinii nu greșesc, inspectore. Asta-i intrarea pe care o căutăm.

Tijele rotunde din metal continuau și în sus. Pas cu pas, ceva de care să te poți ține în timp ce urci. Grens știa ce îi aștepta acolo, deasupra. O gură de vizitare obișnuită, un capac din fontă, care arăta ca o pată rotundă în mijlocul asfaltului unei străzi obișnuite.

Nu s-a gândit mai departe.

Până când o mână l-a apucat de umăr și a încercat să-l împingă deoparte.

— Mă duc eu prima. Voi așteptați aici.

Mariana îl strângea cu putere de haină.

— M-auzi, Ewert? Urc eu. *Eu* deschid capacul și *eu* aflu unde suntem. Și *dacă* suntem unde trebuie, dacă voi constata că suntem în locul potrivit și trebuie să urcăm cu toții, numai atunci vei face și tu alpinism.

— Nu tu îmi dai ordine, Mariana, eu îți dau ție.

Ea nu îi dădu drumul, dimpotrivă, strânsoarea ei pe haina lui deveni și mai fermă.

— Ewert – îți voi spune ce zici tu de obicei: vezi-ți de afurisitele tale de treburi. Ai văzut cum arăți? Auzi cum respiri? Rămâi aici. Și vii doar dacă-ți fac semn.

Apoi a plecat. Spre acele tije metalice, pe acele tije metalice în sus, cu pași mărunți.

Dacă s-ar fi întors, și-ar fi văzut șeful zâmbind, cu doar puțină mândrie.

Primul lucru pe care l-a observat a fost schimbarea aerului. Cu fiecare metru străbătut, acesta devenea mai puțin umed și mai ușor de respirat. Treptat, mirosurile cu care aproape se obișnuise s-au schimbat și ele, mai puțin mucegai și fecale, și mai mult fum de eșapament. Spațiul prin interiorul căruia urca încet era circular și atât de îngust, încât își răzuia coatele și genunchii de perete în timp ce se mișca de la o tijă metalică la alta.

A numărat. Erau patruzeci și cinci de trepte. Deoarece distanțele dintre tije erau egale, trebuia să fi urcat paisprezece, poate cincisprezece metri. Se opri scurt și privi în sus. O fâșie slabă de lumină în întunericul altfel desăvârșit. Așadar se îndrepta în sus spre o stradă – doar luminile stradale strălucesc așa în mijlocul nopții.

Când mai rămăseseră doar câțiva pași, se lovi cu capul de ceva. Un sac de plastic. Atârna în aer în fața ei, legat de o sfoară. L-a pipăit, l-a strâns în mână și a înțeles ce era, după ce a izbutit să-și scoată lanterna cu mișcări mici, bine calculate. Otravă de șobolani. Legată de un grilaj montat chiar sub gura de vizitare. A împins-o deoparte și a căutat pe șinele reci de fier lacătul uriaș care ar fi trebuit să fie acolo.

Fusese îndepărtat.

Iată deci o intrare care putea fi folosită de oricine.

Erau, într-adevăr, în locul potrivit.

A coborât grilajul pe perete și s-a asigurat că atârnă în siguranță în balamale, a urcat încă două trepte și a ascultat, cu vârful capului sprijinit ușor în capac. Se apropia o mașină. A trecut peste ea, apoi a dispărut.

Femeia inspiră, expiră.

Capacul din fontă era greu, știa că va fi, dar nu-și dăduse seama exact *cât* de greu. A reușit să-și mențină echilibrul sprijinindu-și hotărât spatele de perete. Și-a ridicat brațele deasupra capului, și-a înfipt ferm picioarele în treptele metalice și, cu toată puterea pe care a putut s-o adune, n-a izbutit să mute capacul decât cu câțiva centimetri în lateral.

A împins din nou, și din nou, și din nou.

De fiecare dată a lărgit deschiderea puțin mai mult.

Iar când capacul mai acoperea doar aproximativ jumătate din gaură, și-a strecurat prin ea capul, partea superioară a corpului, pe urmă partea inferioară, și a ieșit afară, la aer proaspăt și la un alt fel de întuneric.

•••

Ewert Grens zăcea întins pe trotuar, la doar câțiva pași de intersecția dintre Tegeluddsvägen și Öregrundsgatan. Mariana – după ce o urmase dintr-o lume în alta – l-a luat de mână, l-a tras peste marginea gurii de vizitare și a refuzat să-i dea drumul. Respirația-i era sacadată și neregulată, culoarea feței varia între roșu-aprins și alb-palid și nu putea vorbi. Încet, în timp ce Sven, pirotehnistul și cei doi dresori – care-și urcaseră câinii cu frânghii – li se alăturau, Grens și-a recăpătat o parte din culoare și din vigilență.

— Să continuăm, spuse în timp ce se ridică, înaintă câțiva pași, se împiedică, aproape căzu, dar își recâștigă echilibrul.

— Inspectore, sau Grens… Grens, poate ai vrea să te odihnești câteva minute și…

— Spune-le câinilor tăi să caute. Până când vom afla de unde au apărut corpurile acelea.

— Ești sigur?…

— Acum.

Cei doi câini trăgeau de lese ca și înainte.

Spre gardul de sârmă care se întindea de-a lungul Tegeluddsvägen și printr-o gaură mare, decupată, pe care au găsit-o în mijlocul lui.

Într-o zonă industrială, lângă un doc de încărcare pustiu.

Peste trei căi ferate paralele care formau o graniță simbolică spre portul Värta.

— Două sute douăzeci de milioane de receptori olfactivi.

— Cum?

Ewert Grens se uită la dresor, care părea la fel de entuziasmat și nerăbdător cum, probabil, arăta și Grens.

Erau pe-aproape și amândoi știau asta.

— În nasul unui câine, inspectore. Ființele umane au doar cinci milioane. Deci, pentru câini, nu contează că aici sunt mult mai multe mirosuri decât

în interiorul tunelului. Vor urmări mirosul care ne interesează până când vom ajunge acolo.

Zona portului, ocupată în timpul zilei – poarta de acces către Finlanda, Estonia, Polonia – era liniștită într-o astfel de noapte de vară. Se apropiau de debarcaderul mai vechi și de navele ancorate acolo, așteptând pasagerii dimineții sau stivele de lăzi portocalii, albe și albastre, care conțineau mărfuri pentru următorul port.

— Ewert? Unde dracului…

Sven nu înjura des. Și niciodată pentru că era supărat.

— … ne ducem?

Numai dacă era foarte îngrijorat.

— Ewert? Mă asculți? Am o senzație neplăcută în legătură cu asta.

Grens încetini puțin, dând din cap către Sven să facă același lucru.

— Știu. Și eu simt la fel. Ceva nu e în ordine. Trupurile, urmele, zona asta – nu sunt sigur că vreau să știu unde se vor opri câinii.

Și, în acel moment, câinii s-au oprit.

Puțin mai în fața lor, în întuneric, luminați doar de becurile obosite ale străzii.

Și, când Grens s-a apropiat, senzația că ar prefera să nu știe s-a întețit.

Exteriorul fusese odată verde. Dar acum era în mare parte ruginit.

Cei doi câini se opriseră în fața unuia dintre multiplele containere de transport goale din port.

— Acolo.

Dresorul câinilor arătă cu capul spre container, ciocănind metalul cu mâna.

— Destinația noastră finală. După felul în care latră câinii, au găsit în mare măsură cel puțin unul dintre mirosurile pe care le-am urmărit.

•••

Prin porturile Suediei trec în fiecare an un milion de containere de transport.

Acesta nu semăna cu celelalte, nici în exterior, nici în interior.

Fiecare supapă, fisură, fiecare deschidere mică fusese acoperită cu bandă gri pentru a opri sunetele și mirosurile. Ușa fusese încuiată cu patru lacăte. Și, când un docher cu un aparat cu oxigen decupă o secțiune pe suprafața netedă de pe partea laterală a containerului, Ewert Grens făcu un pas înapoi și se întoarse.

Ca să nu trebuiască să vadă.

•••

Aroma morții este dulce.

Când e proaspătă.

Pe măsură ce orele trec, acel parfum se transformă într-un miros. Pe măsură ce zilele devin nopți, mirosul ajunge să fie duhoare.

Și asta l-a lovit pe Ewert Grens. Duhoarea putreziciunii.

În timp ce se apropia cu prudență de pătratul decupat pe o parte a containerului, nu putea să înțeleagă ce vedea. Conținutul era acoperit cu un strat gros de spumă acum solidificată.

Curând descoperi o gaură în stratul acela dur.

De aici venea duhoarea.

Și când s-a aplecat spre gaură pentru a vedea mai bine, a întâlnit o pereche de ochi. Privind fix. Asta făceau. Era o privire care nu clipea.

Lângă acei ochi lipsiți de viață zăcea o grămadă de haine, iar în spatele lor, când se întinse și mai mult spre interior, aștepta o altă pereche de ochi fără viață.

Și alta.

Și alta.

— Sven? Mariana?

S-a îndepărtat și i-a lăsat să treacă, să se apropie.

— Eu…

Era dificil să vorbești cu duhoarea aceea croindu-și drum în tine la fiecare respirație.

— … Nu știu…

Sau poate că nu duhoarea era de vină. Poate că era imposibilitatea de a descrie cel mai groaznic lucru pe care-l văzuse vreodată.

— … dar pare să fie…

Singurele cuvinte la care se putea gândi.

Deci asta trebuia să fie.

— … un mormânt comun.

Apoi n-a mai spus nimic. Doar s-a așezat pe asfalt și a lăsat tăcerea nopții să-l cuprindă. Nici Sven sau Mariana n-au vorbit. Înțeleseseră cu toții. Cea mai hidoasă crimă a timpurilor moderne. Să iei toate economiile unor ființe umane, să le închizi și să le

transporți, fără să îți pese dacă trăiesc sau mor. Pentru că ei sunt ceea ce sunt, doar bani. Ca niște saci de cartofi. Doar bunuri pentru a se obține profit, ca orice altceva.

Zece minute. Poate mai mult.

Până când reuși să vorbească din nou.

— Sven?

Sven Sundkvist rătăcea fără țintă, în jurul containerului, al șefului său și al sănătății lui mintale.

— Da?

— Mă gândesc la hainele alea, Sven, la cele din interiorul găurii. Parcă cineva a spart spuma aceea solidă, a scos câțiva morți, i-a dezbrăcat. Mă gândesc la cele două corpuri în plus de la morgă și la teancul acela de haine. E prea mare pentru doar două persoane. Vreau să te uiți la harta pe care am adus-o. Verificați ce spitale din Stockholm au legătură cu sistemul de tuneluri. Și apoi verificați care dintre acestea au morgi funcționale. Apoi sună și trezește pe oricine gestionează aceste morgi. Și dă-mi mie telefonul.

Se ridică și făcu câțiva pași către container.

O viață lungă petrecută investigând infracțiuni grave însemna un lung șir de cazuri de crimă. Două sute treizeci și două. Cercetase orice fel de crimă, oricât de multe – crime simple, duble, triple. Într-un caz fuseseră executate patru persoane: erau aliniate pe o parte, împușcate în ceafă. Alt caz implicase înjunghierea a șase femei, atacate pe la spate, toate goale. Dar niciodată, nicio zi pe care o începuse în biroul său, pe canapeaua lui din velur, nu se terminase vreodată așa.

Câți să fi fost acolo?

Treizeci?

Cincizeci?

Șaptezeci și cinci?

— Am mai văzut asta o dată, Ewert.

Mariana era acum lângă el, după ce se apropiase încet.

— Sau nu *asta,* nu atât de mulți, nu așa. Dar o persoană moartă a fost prinsă în capcană sub spuma

unui extinctor. Atunci, făptașul a intrat în panică, a vrut să scape de miros și a funcționat. Era vorba despre soția lui, moartă de aproape două săptămâni când am găsit-o noi, totuși nu mirosea. Fusese mumificată de substanța ignifugă. Poate acesta este motivul. Poate că asta urmărea făptașul. Să ascundă mirosul până când avea să poată scăpa de trupuri.

Erau din nou lângă container.

De fiecare dată când priveau înăuntru, vedeau mai multe.

Imaginea era atât de neverosimilă, încât impresiile veneau treptat, pe măsură ce adevărul ieșea la iveală.

Oameni.

Toți morți.

Stivuiți unul peste altul, dintr-un perete în celălalt.

— Nu înțeleg.

— Ce nu înțelegi, Ewert?

— De ce să alegi un mod atât de complicat de eliminare a corpurilor? De obicei, găsim corpuri plutind în Marea Baltică și în lacul Mälaren. În caroseria mașinilor abandonate. Îngropați în pădure sau aruncați pe undeva, în câte un șanț. Nu, Hermansson? Deci de ce să faci atât efort, târând corpurile prin subteran pentru a pătrunde în sistem – după ce i-ai omorât? Este un fel de respect ciudat. Nu pare a fi genul de faptă pe care ar face-o un criminal de duzină.

Mariana Hermansson nu avu niciun răspuns la această remarcă. Așa că au stat acolo, în picioare, unul lângă altul, uitându-se la mormântul comun. Până când Sven a venit și și-a bătut șeful pe umăr ușor.

— Ewert – m-am uitat peste tot. În comitatul Stockholm decedații sunt duși la cinci spitale cu morgă autorizată. În afară de spitalul Söder, doar unul este amplasat geografic de-a lungul sistemului de tuneluri și ar putea avea o ușă spre acesta.

— Da?

— Spitalul Sf. Göran. Pe Kungsholmen. Nu departe de secția de poliție.

— Sună-i. Trezește-l pe șeful morgii.

— Doamna este deja trează.

Sven avea un telefon în mână și acoperea receptorul cu palma.

— Așteaptă să vorbească cu tine.

I-l dădu lui Grens, care, în timp ce vorbea, plecă de lângă container, departe de duhoare.

— Da, bună dimineața, mă numesc Ewert Grens, sunt detectiv inspector la poliția orașului și…

— Mai curând noapte bună.

— Scuzați-mă?

— Mai curând noapte bună decât bună dimineață. Dormeam profund când ați sunat.

— Dacă spuneți dumneavoastră.

— Îmi pare rău. Doar că sunt atât de obosită. S-o luăm de la-nceput. Maria Eriksson, director medical al morgii și secției mortuare de la spitalul Sf. Göran. Și sunt aproape trează.

Vocea ei era acum mai prietenoasă, dar atât de șoptită, încât era greu de auzit.

— Încerc să nu-mi trezesc soțul și copiii. Dacă vă întrebați de ce vorbesc în șoaptă.

— Cadavrele dumneavoastră de la morgă… Trebuie să vă duceți și să le numărați imediat.

Directoarea, al cărei nume era Maria, își drese glasul. Era clar că mergea undeva, i se auzeau pașii.

— Acum cred că e rândul meu să spun „scuzați-mă?”… Să-i număr?

— Da. Trebuie să verificați dacă numărul corpurilor corespunde cu numărul din registrul dumneavoastră. Și trebuie să știu imediat.

Vorbea mai tare acum, se îndepărtase de familia care dormea.

— Să-i număr? De ce? Credeți că vreunul dintre ei… s-a ridicat și a plecat undeva?

— Dimpotrivă.

— Dimpotrivă?

— Cred că s-ar putea să fi venit unul.

Pe măsură ce se trezea complet, ea începea să înțeleagă despre ce era vorba. S-a îmbrăcat în timp ce încă vorbea cu Grens, apoi s-a îndreptat spre spitalul aflat la doar cinci minute de mers cu

bicicleta de casa ei. Ca mai devreme, Grens s-a așezat pe asfalt, suficient de departe de container cât să reușească să respire pe nas.

— Poți vorbi, Ewert?

Ridică privirea și, pentru o clipă, i se păru că Mariana intenționa să se așeze lângă el, dar alese să se abțină.

— Nu există camere de supraveghere.

— Ce?

— Nu există camere de supraveghere în toată zona, Ewert. Potrivit administratorului, nimeni n-a solicitat vreo autorizație pentru această zonă. Ceea ce pare rezonabil – de ce-ai avea nevoie de supraveghere pentru niște containere *goale*, prea grele pentru a fi deplasate fără macara?

Ewert Grens se lăsă pe spate cât mai mult posibil, întinzându-și spinarea și umerii – fusese o zi de iad. Și o noapte de iad. Dacă se uita dincolo de Mariana, peste container, pe lângă docul de la care o navă se pregătea să plece – dacă își lăsa ochii să plutească pe deasupra apei, ajungea curând la podul Lidingö, unde stătuse doar cu o dimineață înainte, în drum spre casă, pe piatra de lângă azilul de bătrâni.

— Mariana – vreau să afli din ce port și cu ce vas a venit containerul ăsta.

— Voi afla…

— Și al cui este.

— … sunt convinsă că astea sunt informații inutile.

Atât calm, atâta fericire, în completă opoziție cu ceea ce simțea el acum.

Să privească de pe pod în lumina zorilor, la nemișcarea aceea a tuturor lucrurilor, îi dăduse putere.

Dar asta, acest mormânt comun abandonat de profitori care, probabil, chiar acum recrutau alți oameni disperați, oameni dispuși să plătească tot ce aveau și să-și riște viața – îl secătuia de puteri.

— La naiba – vreau să știu de unde a îmbarcat cineva oameni și a acoperit toate gurile de aerisire!

— Și eu, Ewert. Dar în fiecare zi sunt expediate mii de containere peste Marea Baltică, pline cu marfă într-o direcție, dar goale și descuiate la întoarcere. Către și dinspre Finlanda, Rusia, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia și probabil și alte țări. Oricine, dac-ar avea relațiile potrivite, le-ar putea umple cu… orice fel de bunuri.

Asfaltul.

Era foarte greu.

S-a ridicat, îndreptându-se cam la întâmplare către un container roșiatic care se afla exact în spatele celui deschis și a ciocănit în pereții metalici. Interiorul a sunat a gol. Gol – așa cum trebuia să fie. Containerul din dreapta aceluia era albastru-deschis și suna la fel de gol. Următorul era verde, iar cel de după el era în mare parte ruginit. A continuat să rătăcească, ciocănind în containere, în timp ce aștepta echipa de tehnicieni criminaliști și examinatori medicali; așteptându-i să se trezească, așteptând să se termine această noapte cumplită și așteptând un moment când, în sfârșit, avea să poată înțelege ce se întâmplase.

— Ewert?

A tresărit. Sven se strecurase în spatele lui sau poate că Grens însuși se îndepărtase prea mult, simțindu-se prea înconjurat de moarte.

— Directoarea morgii. De la Sf. Göran. Ne-a sunat ea.

Ca și mai înainte, Grens luă telefonul lui Sven.

— Da?

— Inspectore – ați avut dreptate.

Vocea directorului medical era mai fermă acum, nu mai era adormită sau șoptită.

— Am numărat cadavrele din camera noastră frigorifică. Și am comparat cu numărul din registru. Trei. Aici sunt trei corpuri în plus.

•••

Soarele se ridica încet peste Stockholm și peste portul Värta. O lumină frumoasă, clară, ușoară.

Făcea imaginea din fața sa și mai ireală.

Ca o pictură. Ca o scenă regizată.

Cel mai bizar tablou pe care îl văzuse vreodată.

Ewert Grens a făcut un pas înapoi, luptându-se să aducă irealul înapoi la realitate. În spate, departe, un feribot se apropia încet, venind dintr-una din Țările Baltice. Toți oamenii fără griji de la bord își vor bea în curând cafeaua de dimineață și vor sta la coadă pentru o ultimă șansă de a cumpăra Toblerone și Chivas Regal fără taxe. Puțin mai aproape, dar încă în fundal, portul începea să se trezească la viață. Camioanele erau la ralanti, macaralele de încărcare scârțâiau, pescărușii strigau. În prim-plan, aproape de locul în care se afla acum Grens, banda de plastic albastru cu alb marca zona ca scenă a crimei: un cerc larg care flutura și șuiera în vânt.

Dar în centrul compoziției era acel ceva care o făcea atât de bizară.

Șaptezeci și trei de pachete.

Așezate pe asfalt în rânduri simetrice.

Șaizeci și opt de oameni fără viață și cinci grămezi de haine care, și ele, aparținuseră unor oameni plini de speranțe.

Unul câte unul, cadavrele fuseseră eliberate din pătura întărită de spumă ignifugă, scoase afară și așezate pe pământ. Pentru a obține un fel de imagine de ansamblu, o anumită ordine în haos. Cele cinci grămezi de haine erau toate complete, cămăși și jachete, pantaloni, pantofi și șosete – patru păreau a fi îmbrăcăminte pentru bărbați, iar a cincea, pentru femei. Încă nu fusese confirmat, dar Grens era sigur, cum erau și Sven și Mariana – aceste cinci seturi de haine corespundeau celor cinci trupuri care fuseseră ascunse în morga de la Sf. Göran și cea a spitalului Söder.

Se întâmplase atât de brusc.

Un om care credea că nu mai poate simți.

Ewert Grens a plâns.

O durere din adânc, exprimată în lacrimi tăcute. Ce mizerie, lumea în care trăim. Șaptezeci și trei de ființe umane. Merse de-a lungul rândurilor și întâlni ochii goi. O familie întreagă, un bărbat și o femeie și cei trei copii ai lor. Stăteau întinși în același colț al containerului, purtând haine făcute din aceeași țesătură. Pe un alt rând, un cuplu de vârstă mijlocie, care încă se ținea de mână, chiar și după moarte – tehnicienii legiști trebuiseră să le desfacă strânsoarea palmelor.

După un timp, nici măcar nu s-a mai obosit să-și șteargă lacrimile cu mâneca hainei. Nu putea să creadă că ar putea exista ceva mai absurd.

Până s-a întâmplat.

A început să sune un telefon.

Și toată lumea s-a uitat în jur.

Sunete puternice și insistente veneau dintr-un loc din care n-ar fi trebuit să vină. Nu din locul în care stăteau Grens sau Sven sau Mariana sau tehnicienii legiști sau medicii examinatori sau mașinile de patrulare. Un sunet care s-a oprit și apoi a început din nou, undeva în rândul de corpuri și haine, departe în stânga, acolo unde încă nu avuseseră timp să investigheze.

Ridică banda ce marca zona și, trecând pe dedesubt, se repezi la duba neagră a tehnicienilor criminaliști și la cutia cu mănuși de plastic care atârna mereu pe partea din interior a ușii din spate. Le-a tras pe ambele mâini și a fugit înapoi de-a lungul scenei ireale.

Trecând peste corpuri pentru a ajunge la timp.

Sunetul părea să vină din una dintre grămezile de îmbrăcăminte.

O jachetă largă, pantaloni încrețiți, pantofi uzați care, odinioară, fuseseră maro-închis.

Îmbrăcăminte a cărei mărime se potrivea cu bărbatul pe care îl descoperiseră cel dintâi, omul înfășurat într-o folie și lăsat printre pacienții înregistrați și care, împreună cu femeia găsită a doua zi, îi condusese aici.

Ewert Grens se aplecă să ajungă în dreptul sunetului.

Jachetă groasă, căptușită.

De aici venea.

Își băgă mâna în buzunarele exterioare, spațioase. Goale.

Dar sunetul continua; îl simțea vibrând din jachetă, aproape de zona umerilor.

Materialul.

În interiorul materialului.

În locul unde de obicei se afla o pernuță de umăr era un gol care fusese umplut, în schimb, cu un telefon dreptunghiular, plat și dur. Fusese cusut în material.

Degetele lui nerăbdătoare, învelite în plastic, au apucat cusătura, au rupt-o și au înaintat spre interior pentru a elibera ceea ce se ascundea înăuntru.

Un telefon celular, considerabil mai mic și mai avansat tehnic decât cele pe care le văzuse la secția de poliție.

Și care a încetat să mai vibreze și să sune chiar în momentul în care el era pe punctul de a apăsa butonul de răspuns.

•••

Nu se întâmpla des ca Ewert Grens să coboare geamul și să pună lampa magnetică, cu lumină albastră, rotativă, pe acoperișul mașinii sale. Și încă și mai rar pentru el era să declanșeze bocetele gălăgioase și monotone ale sirenei. A făcut-o acum. Lumina și sunetul dur erau tovarășii săi în drumul pe străzile orașului și a parcurs distanța până la Bergsgatan în doar câteva minute. A dus micul sac de plastic prin coridoarele secției de poliție, pe scară, către laboratorul de criminalistică.

Amprentele digitale.

Au fost și vor fi întotdeauna dovezile preferate ale lui Grens. Nu pentru că era prea al naibii de bătrân. Nu pentru că se proceda astfel de când pusese pentru prima dată piciorul în această secție de poliție – un gram de pulbere și o perie mică erau încă cea mai comună metodă de colectare a amprentelor. Era vorba de încredere. Amprentele digitale erau la fel de unice și mult mai sigure decât ADN-ul. Un fir de păr sau o bucățică de unghie puteau fi aduse la locul unei crime de aproape oricine. O amprentă digitală, pe de altă parte, trebuia să fie plasată acolo personal de posesor.

— E urgent, inspectore?

— Foarte.

În comparație cu Grens, tehnicianul criminalist era un om foarte tânăr, cam de aceeași vârstă cu Hermansson. Luă punga de plastic care conținea două fâșii mici cu amprentele preluate de pe telefonul mobil.

Ale mâinilor care-l ținuseră odinioară.

— Nu vrei să iei loc, domnule inspector?

— Aș prefera să urmăresc ecranul în timp ce lucrezi.

— Va dura puțin. Și… cu tot respectul, domnule inspector, nu arăți chiar odihnit. Încă o noapte lungă?

Grens rămase acolo unde se afla, la distanță de un braț în spatele tehnicianului. Și tehnicianul criminalist fu suficient de înțelept cât să-l lase în

pace. Realiza că prezența inspectorului detectiv nu era necesară pentru sarcina ce trebuia rezolvată. Dar, deși nu avea nicio idee despre ce puteai simți văzând zeci de morți aliniați pe asfalt, tehnicianul știa că nu-i putea cere lui Grens să stea pasiv pe scaunul vizitatorului, după o atare experiență.

— Scanez ambele amprente digitale.

Dacă vorbea cu el, explicându-i ce se întâmplă pe ecranul computerului – poate că atmosfera încordată din cameră s-ar fi atenuat puțin.

— Aici, inspectore. Se văd *detaliile Galton.*

Arătă spre ecran la prima amprentă apărută.

— Și asta – acestea sunt creste independente. Iar acolo, acelea sunt *creste papilare* negre. Și aici vedeți ceea ce numim *creste în furcă.* Nu? Poate dacă le măresc ceva mai mult?

A mărit și a marcat fiecare descoperire cu câte un punct roșu.

— Sunt necesare cel puțin opt detalii pentru o identificare. Pentru mine însă nu e suficient. Vreau cel puțin zece, domnule inspector, pentru a declara că avem condiții pentru o posibilă corespondență.

Punctele au fost conectate între ele prin linii roșii, creând modelul unic, specific pentru o anumită ființă umană. Când numărul de puncte a ajuns la doisprezece, modelul putea fi luat drept o pânză de păianjen, iar tehnicianul criminalist a fost mulțumit și a încărcat băncile de amprente pentru comparație.

— Avem o corespondență, inspectore.

Nu trecuse mai departe de primul fișier – amprente digitale legate de investigații în desfășurare.

— Cât de sigură?

— Sută la sută.

— Și…?

— Un John Doe. Bărbat necunoscut. Postată cu doar treizeci și opt de ore în urmă. Un cadavru găsit în… ce spune asta… trebuie să fie o greșeală – depozitul frigorific de la morga spitalului Söder?

Ewert Grens se aplecase, fără să-și dea seama, mai aproape de ecran, aproape de poză.

— Este corect.

— A naibii neglijență, am să…

— Spuneam că informația este corectă – acolo a fost găsit. Fără nume. Și asta face *cealaltă* amprentă mult mai interesantă.

În portul Värta, Grens se târâse în mașina tehnicienilor și, ca de obicei, urmărise cum tehnicianul criminalist punea cu atenție pulbere de carbon pe telefonul celular, pe măsură ce amprentele apăreau încet. A fost o lucrare bine executată, iar calitatea fiecărei linii era aproape perfectă.

Punct cu punct, a apărut un model complet. O ființă umană.

— Vezi asta, inspectore? Găsesc detalii mai mult decât suficiente. Zece sau chiar opt ar fi fost destul. Acum am paisprezece. Dacă el se află – este un bărbat, mărimea degetului indică asta – în oricare dintre bazele de date la care avem acces, vom putea obține o concordanță de sută la sută.

Și de data asta a mers aproape la fel de repede. De îndată ce inginerul criminalist a activat așa-numitul fișier A – mai mult de o sută de mii de amprente de la suspecți în diverse investigații penale – ecranul computerului a afișat un roșu furios pe coloana de jos. El și-a așezat cursorul peste amprenta care apăruse acolo și a făcut clic de două ori. Un nume. Un număr de asigurare socială. O adresă. Dar tocmai când Grens își punea ochelarii de citit pentru a putea vedea textul absurd de mic, ecranul a clipit.

— Ce… s-a întâmplat?

Tânărul îl oprise în mod deliberat.

— Ce naiba faci? Avem o corespondență!

— Da. Și am citit-o. Dar nu sunt sigur că ar trebui să o vezi, inspectore.

— Pornește-l din nou.

— Pentru că acel nume, omul care deținea acel telefon, aparține unei persoane la care cred că s-ar putea să ții.

— Niciodată până acum nu a mai trebuit să… la naiba, investighez o crimă în masă! Nu am cum să țin la oameni care cred că au dreptul să pună capăt

vieții altei persoane. Nu am ținut și nici nu voi ține niciodată. Deci pornește…

— Se aud tot felul de lucruri. Neoficial. Și îmi amintesc clar cum dumneata…

— … fir-ar să fie!

Tânărul alesese bine. Undeva, chiar în mijlocul furiei sale, Grens a înțeles. Așa că nu a mai țipat. A respirat doar lent și adânc, așa cum învățase să facă atunci când ceea ce se afla în interiorul lui risca să izbucnească spre suprafață prea repede și cu prea mult zgomot. Butonul de pornire era în colțul din dreapta, tehnicianul criminalist l-a apăsat și au fost nevoiți să aștepte câteva secunde pentru ca ecranul să se aprindă din nou.

Textul era la fel de absurd de mic. Dar se putea distinge.

Dacă Grens se apleca și mai aproape.

Hoffmann Koslow, Piet

Și totuși n-a ajutat. Chiar dacă a continuat să respire adânc și rar.

— Tu…?

A țipat, oricum.

— Tu!

— Asta încercam să-ți spun, inspectore, că… Sunt unul dintre puținii care știu. În primul rând, despre modul în care te-au manipulat ca să dai ordin să fie ucis – și cum am umblat cu toții prin lume cu convingerea că dumneata *l-ai* omorât. Și apoi anul trecut…

— Fă-ți o favoare și taci din gură.

— Inspectore, trebuie să înțelegi că eu am fost cel care i-a luat amprentele după ce te-ai dus să-l vezi, departe. Când i-ai salvat viața și pe a întregii sale familii. Îmi pare cu adevărat rău pentru tine, pot înțelege – să îi vezi numele lui în legătură cu o anchetă de crimă de genul acesta, când dumneata ai fost acela…

— Acum ar fi bine să închizi gura, înainte să…

Era o altă viață, aceea în care Grens obișnuia să pocnească oamenii. Și nu dorea să înceapă din nou cu un tânăr coleg care nu știa ce face.

Așa că s-a repezit afară din cameră, pe coridorul care era la fel de urât și prăfuit ca toate celelalte nenorocite de coridoare, s-a grăbit să coboare, afară din clădirea unde, în ciuda celor patru decenii pe care le petrecuse acolo, nu se simțise niciodată cu adevărat acasă.

Tu?

Nu înțeleg.

Tu – amestecat într-o crimă în masă?

Mulțumesc, inspectore. Pentru tot.

Te-am luat de la poarta închisorii. Te-am condus acasă. Ne-am spus la revedere pentru totdeauna.

Ai grijă de ei, Hoffmann.

Te-am lăsat cu familia ta.

Nu face nimic pentru a-i expune pericolului, pe ei sau pe tine, Hoffmann.

Te-am crezut când stăteai în fața casei tale, cu Zofia, și băieții care te așteptau la masa din bucătărie, când m-ai privit în ochi și ai spus că ai hotărât să trăiești un alt fel de viață.

În fiecare zi, Hoffmann. Acea viață de zi cu zi plictisitoare, în legalitate. Nu ne vom mai întâlni niciodată. Bine?

Acele ale naibii coridoare urâte s-au terminat apoi, în sfârșit. A trântit nenorocita aceea de ușă oribilă și a ieșit pe Bergsgatan și a continuat să pășească afară din urâta, nenorocita de poliție spre oribila dracului de mașină parcată afară.

Dar știa.

O amprentă nu minte niciodată. O amprentă pe un telefon mobil dintr-un container nu putea fi plantată de cineva, trebuia să ajungă acolo adusă personal.

Liniile papilare, crestele în furcă, diviziunile și spațiile formau un tipar care există înainte de naștere și rămâne după moarte. Un model unic, care nu poate aparține decât unei singure persoane.

Partea a doua

•••

Drumul nu era cu adevărat un drum. Dar în timpul sezonului foametei, această albie uscată a fost transformată într-un traseu pentru caravanele de vehicule ce traversau deșertul Sahara. O întindere strâmbă și denivelată pe ultimele mile, la est de Filingué, până când se ajungea la tabăra de refugiați, unde mii de corturi erau singurul adăpost împotriva unui soare necruțător care-și revărsa căldura pe pielea dezgolită. Un râu, care odinioară purta apă și călăuzea un alt fel de caravane, mult diferite; oameni pe cămile, ce-și croiau drum din Africa de Vest până la Marea Mediterană.

Piet Hoffmann privi prin parbrizul mașinii la nisipurile nesfârșite, încercând să nu se piardă în ceața tulbure care plutea întotdeauna chiar deasupra solului, ca și cum căldura însăși ar fi fost vie. Îi era dor de casă. Îi era dor de Zofia și Hugo, de Rasmus și de locuința lor din sudul Stockholmului. Mâine-seară. Atunci se vor întâlni din nou. El va deschide poarta ruginită a grădinii, le va auzi vocile la doar câțiva pași de ușa din față, îi va îmbrățișa, strângându-i până când îi vor cere să se oprească. Întotdeauna îi era mai greu, cu cât se apropia de casă, când își permitea să dea frâu liber simțirilor.

Dar, cel puțin, va vorbi cu ei peste cinci minute. Era cel mai important moment al zilei, în timpul acelor mese de mic dejun zumzăitoare, zgomotoase și sentimentale, când mâncau împreună în bucătăria Hoffmann.

Soarele era la jumătatea unui cer albastru, strălucitor, cu atât mai frumos cu cât era lipsit de orice scamă de nor. Călătorea de aproape o zi, de când, ieri-dimineață, plecase din Burkina Faso, unde bunurile erau încărcate în camioane. La un moment dat, după-amiază, au trecut granița spre Niger și toată seara și noaptea și-au făcut drum spre nord, spre est, către deșert și foamete.

Treizeci și trei de grade. Aproape niciun fel de vânt. Doar o adiere slabă, de la vest. Numai anvelopele vehiculului lor stârneau nisipul.

Scanează întotdeauna încăperea – oricât de mare ar fi aceasta.

Fii întotdeauna pregătit.

Piet Hoffmann se uită la omul care stătea pe scaunul pasagerului. Nu avusese timp să-l cunoască. Cineva total necunoscut. Un oarecare Frank. Din Danemarca. Înalt, musculos, tânăr. Atât de diferit de bărbatul mult mai în vârstă ce stătuse acolo înainte – Rick din Nottingham, care plănuise să se retragă în câțiva ani, după o muncă îndelungată și grea la o firmă de securitate sud-africană. Firmă care le dădea lui și tuturor celorlalți din această versiune modernă a Legiunii Străine Franceze o mie de dolari pe zi pentru a proteja transporturile a căror securizare nu le era permisă soldaților ONU – asigurându-se că alimentele vor ajunge la destinație. Iar Rick plecase acasă săptămâna trecută. Dar nu ca să se retragă. Soția lui era bolnavă. Rick își risca viața în fiecare zi – și persoana pe care o iubea se îmbolnăvise de cancer.

Opt fără un sfert. La al doilea.

Hoffmann scoase un telefon celular din buzunarul vestei și apelă unul dintre puținele numere salvate, așteptând să se conecteze.

El era conducătorul acestei mici caravane de cinci vehicule. Se afla în poziția care, în situația unui atac, primea întotdeauna prima lovitură. Cu Rick lângă el, se putea relaxa în fiecare dimineață în timpul convorbirii cu cei de acasă, concentrându-se pe vocile de la celălalt capăt al firului, care erau totul pentru el. Rick însuși obișnuia să telefoneze seara, el și soția lui având propriul lor ritual. Atunci Hoffmann era extrem de atent preț de câteva minute, făcând munca amândurora. Avea încredere în Rick – un al naibii de bun observator. Cel care stă pe scaunul pasagerului nu-i acolo pentru a privi peisajul, ci pentru a remarca *aberațiile* peisajului dimprejur. Bombe care ar putea fi îngropate pe

drumul din fața lor sau nori mici de pietriș și praf care indicau mai curând piraţi decât vânt, sau o stâncă la orizont, ce putea deveni locul perfect pentru cineva care ar fi stat la pândă. Bizarerii pe care cineva precum Rick, care cunoștea bine acest traseu și aceste locuri, le detecta ușor, dar danezul, Frank cum-s-o-mai-fi-numind, ar avea dificultăți în a le observa – chiar dacă venise aici direct dintr-o unitate dură din Afganistan și chiar dacă mirosea a alcool dimineața, ca toți cei care veneau aici să-și înece tristețea, să-și uite lipsa de sens sau golul din suflet, și erau gata să rişte totul.

— Tati!

Rasmus. Aproape întotdeauna răspundea el, aruncându-se spre telefonul Zofiei și sprijinindu-l pe masa din bucătărie, printre iaurturi, brânză, gem și pâine prăjită. Piet aproape că putea mirosi totul, chiar dacă îi despărțea un continent.

— Bună dimineața, amice. Ce mănânci astăzi?

— Sandvici. Cu doar un pic de unt topit pe el.

Hoffmann putea vedea pâinea prăjită din fața lui. Și era scăldată în unt.

— Doar *un pic* de unt, Rasmus?

— OK, poate mai mult.

Auzi o lingură zăngănind pe o farfurie. Zofia, care stătea probabil în fața fiului lor cel mai mic, își începea fiecare zi cu un castron cu fulgi de ovăz.

— Și tu ce mănânci, tată?

— Eu… n-am luat încă micul dejun. Acum mergem cu mașina, de ceva vreme, dar tocmai am băut o ceașcă de cafea.

Rasmus nu a răspuns imediat. Mesteca o bucată prea mare de pâine prăjită, îl auzea clar. Piet Hoffmann profită de ocazie ca să coboare geamul și să schimbe aerul cald din interiorul mașinii cu aerul la fel de cald care pândea de afară. Echipamentul său standard – vesta antiglonț, un pistol prins de un umăr și un cuțit legat de celălalt – îi devenise un fel de strat suplimentar de piele încă de pe vremea când lucra în America de Sud, dar în zile ca aceasta, când transpirația i se aduna pe piept, devenea din nou

conștient de el. Aruncă o scurtă privire înapoi către cele trei camioane ONU, încărcate cu orez și sorg, în saci de cincizeci de kilograme, și ulei de porumb în sticle de doi litri, și la mașina de escortă din spate. Totul părea liniștit. Un transport mai mic decât de obicei în drum spre oameni care n-aveau nimic de mâncare – de regulă, lucrau în grupuri de șaisprezece sau opt bărbați, astăzi erau doar patru. Piet și danezul Frank în mașina din față, iar în partea din spate doi neînfricați sud-africani, gata să tragă la cea mai mică provocare, care asigurau de mult timp servicii private de securitate.

— Rasmus, mai ești acolo?

— Mestec, tată.

— Acum pot să vorbesc cu fratele tău mai mare? E OK?

— În ordine.

— M-auzi, Hugo?

Hugo. Băiatul lor cel mare, care creștea atât de repede. În inima și mintea lui, Hoffmann era deja acolo, ajungea acasă, în bucătăria lor, și se așeza ghemuit, ca întotdeauna după o călătorie, să-l întrebe pe Hugo ce s-a mai întâmplat în lipsa lui. Hugo răspundea întotdeauna, așa cum fac copiii, că nu s-a întâmplat nimic. Atunci Piet i-ar fi cuprins umerii delicați ai fiului său și ar fi spus: *Ba da, s-a întâmplat, ai crescut.* Și apoi l-ar fi împins lângă cadrul ușii și ar fi trasat o linie nouă deasupra celei vechi. *Uite, Hugo, ai crescut doi centimetri.*

— Hugo? Ești acolo? Nu răspunzi.

Pentru că era adevărat. Atât de multe se întâmplă în trei luni petrecute separat și, uneori, chiar dacă doar pentru o clipă, simțea că erau ca niște străini. Privea fața lui Hugo și nu-l recunoștea cu adevărat. Ca și cum fiul său devenise altcineva. Ceea ce, de fapt, se și întâmplase. Și îl cuprindea rușinea. Nu își recunoștea propriul copil – sau poate copilul nu-l recunoștea pe el.

— Hugo?

— Sunt aici.

Pe masă fusese pus un pahar, cu suficient zgomot cât să îl audă și el. Iar acum s-a deschis frigiderul. Și robinetul de la chiuveta din bucătărie a început să curgă.

— Hei, Hugo – ce mai face cel mai mare dintre urmașii mei?

— Bine.

Scurt. Hugo era așa de ceva vreme. Zofia îi vorbise, îngrijorată, despre asta.

— Ce e bine? Spune-mi, Hugo.

— La școală.

— OK. Și ce e bine la școală?

Ezitare. Piet știa, deși nu auzea. Știa totuși. Cum Hugo stătea acolo întorcând pe toate fețele cuvinte cărora nu voia să le dea drumul.

Apoi Zofia își drese glasul și șopti cu voce tare, atât în telefon, cât și pentru fiul lor cel mare.

— De ce nu-i spui tatii despre A-ul pe care l-ai primit la testul de engleză?

Încă o ezitare. Apoi cel puțin rosti un cuvânt.

— Engleza.

— Engleza, Hugo? Da? Ce-i cu ea?

— Merge bine.

Drumul, sau albia râului, era mai accidentat aici, mai stâncos, iar Hoffmann încetini. În față și spre vest era un munte mai mic, locul perfect pentru o ambuscadă. Scană zidurile de piatră, căutând orice detaliu care părea nelalocul său.

— Grozav. Despre engleză, zic. Și știi ce altceva mai cred că-i grozav, Hugo?

— Nu.

— Mâine vin acasă. Am să-mi văd băieții și am să-i îmbrățișez.

Mașina trecu pe lângă masivul stâncos și nici acolo nu era nimic neobișnuit.

— Hugo, mi-o dai puțin pe mama, să vorbesc cu ea?

Piet Hoffmann ar fi trebuit să se relaxeze, dar nu reușea. Ceva îl împiedica.

Treaba lui era să privească drept înainte, să se concentreze asupra drumului și să conducă mașina

pe ultimele mile dificile până la tabăra de refugiați, iar Frank trebuia să supravegheze împrejurimile. Totuși el continua să arunce priviri către stâncile din oglinda retrovizoare.

— Piet – sunt aici.

— Bună dimineața, iubirea mea. Ai o zi bună?

— Doar o zi obișnuită. Și îmi plac zilele obișnuite.

— Și mie îmi place de soția mea căreia îi plac zilele obișnuite. Atunci pe mâine…

Făcu o pauză. Nu putea fi sigur. Cu toate astea, părea să fie o mișcare pe stânca de culoare ruginie. De parcă un om, poate chiar doi, se mișcau acolo.

— Zo, stai puțin, eu…

Apoi au început. Gloanțele. O armă automată. De sus de pe stâncă. Un kalașnikov.

— Zo, trebuie să închid, o să sun din nou.

Își ținea întotdeauna pușca cu lunetă prinsă pe două cârlige în spatele scaunului șoferului. A pus, în fugă, o mână pe încărcător, asigurându-se că era pregătit, apoi și-a luat stația radio și i-a apelat pe șoferii celor trei camioane și pe Lenny și Michael din mașina din spate.

— *Mergeți înainte*! *Și grăbiți-vă*!

Mai multe împușcături. În oglinda retrovizoare, bombardamentul căpăta amploare, în timp ce flăcările explodau din pușcă. Din același kalașnikov. Dar nu vizau mașina din frunte, care era întotdeauna atacată prima. Și nici nu se trăgea asupra camioanelor cu alimente, care erau ținta reală.

Obiectivul lor părea să fie ultima mașină. Și o ratau spectaculos. Nici chiar începătorii, apăruți ocazional în acele rețele de criminali locali, nu erau atât de nepricepuți.

Nu avea niciun sens.

Nici locul nu era potrivit – atacul ar fi trebuit inițiat din față, dinspre est, unde soarele era mai strălucitor și împiedica vederea completă.

Atunci a zărit-o.

În miezul luminii soarelui strălucitor. La ceva mai mult de trei sute de metri depărtare. Ceva luminos. O suprafață metalică reflectorizantă.

Piet Hoffmann privi în lumină. Era direcția pe care ar fi trebuit s-o monitorizeze Frank, care se uita înapoi la masivul stâncos.

Spre ceea ce ar fi putut fi conturul unui mic camion.

— *Stați pe loc, toată lumea*…

De data asta a strigat.

Știa că dacă adăugai metalul sclipitor la ceea ce se găsește de obicei în lada camioanelor staționate în zona asta, rezultatul conducea exact spre lucrul de la care atacul din spate trebuia să-i distragă atenția.

— … *acum*!

Apăsă frâna cu toată puterea, iar anvelopele străpunseră albia uscată a râului, până ce mașina pe care o conducea și cele din spatele lui se opriră scurt. În același timp, la patru, poate cinci metri în fața lui, o încărcătură de explozibil fusese detonată. O bombă cu dispersie, cu opt sute de cartușe de oțel în interior, care explodă cufundată în nisip, în loc să răspândească moartea.

Un aruncător de rachete. Trăgând din locul în care văzuse reflexia. Sud-africanii din spate încărcară pușca antitanc în șase secunde. Aici nu se aflau prea mulți capabili de așa ceva. Cei pe care-i întâlnea de obicei puteau face acest lucru în zece, poate douăsprezece secunde, și asta într-un scenariu optimist.

Cam atât timp reușise să câștige pentru ei.

Timpul necesar pentru a-l elimina pe trăgătorul de grenade, înainte ca acesta să poată reîncărca.

Înșfăcă pușca cu lunetă care atârna în spatele scaunului șoferului, sări afară din mașină și puse arma pe capota acesteia. Când văzu prin luneta armei că trăgătorul de grenade țintea spre el, tot felul de gânduri îi străfulgerară prin minte.

Știa Zofia?

Băieții au auzit?

Dacă trage înainte să-l nimeresc – a fost asta ultima oară când le-am auzit vocile? Sau când ei au auzit-o pe a mea?

Lângă țintaș stătea cel care reîncărca și care tocmai apucase o nouă încărcătură explozivă, împingând-o în lansatorul de grenade. Era pe cale să-i dea țintașului o mică lovitură pe umăr, semnalul pentru foc, când Piet Hoffmann trase. În sus, în fruntea țintașului. Încărcătorul păru nedumerit, în timp ce fața colegului său îi lovea încălțările, și se întoarse în direcția din care venise împușcătura. În acel moment, Hoffmann îl putu vedea clar – și îl recunoscu. Fără să știe de ce sau de unde. Dacă îl întâlnise ca prieten sau ca dușman. Și Hoffmann ezită. Lăsă arătătorul să se odihnească pe trăgaci. Până când încărcătorul se aplecă și luă lansatorul de grenade al colegului său, pentru a trage el însuși. Până ce Hoffmann, pentru prima oară după mult timp, fu nevoit să decidă *El sau eu. Și îmi pasă mai mult de mine decât de el, așa că mă aleg pe mine.* Și trase cel de-al doilea foc. Chiar în tâmpla stângă a încărcătorului.

Tăcerea care urmă era întotdeauna la fel. Moartea sosise și încă nu se hotărâse dacă să rămână.

Piet Hoffmann apucă din nou stația radio și strigă.

— *Koslow aici – Lenny și Michael, atacul fals, cum stau lucrurile?*

— *Atacatorii de pe stâncă au dispărut. Suntem siguri de asta.*

— *Și eu sunt sigur că țintașul și încărcătorul de la est erau pe cont propriu. Să așteptăm cinci minute. Dacă situația nu se schimbă, rămâneți în continuare aici cu convoiul și supravegheați stâncile, iar eu și Frank vom merge să cercetăm cadavrele, pentru informații.*

Ascultară vântul; luni de secetă, foamete nemiloasă. Și puseră mașina în mișcare spre locul de unde pornise asaltul.

Hoffmann se uită la Frank. Îi sângera fruntea.

— Care-i treaba?

— Când ai frânat.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu, îți mulțumesc, prietene! Mi-ai salvat viața. Viețile noastre! Acum am fi fost cu toții cu fața

în jos, în albia asta nenorocită, dacă nu mi-ai fi făcut tu treaba!

Calm. Așa se simțea Piet Hoffmann. Asta simțea întotdeauna după astfel de întâmplări. Nu grijă, teamă, anxietate – doar o stare de calm care rareori îi umplea pieptul. Chiar și chipul tânărului danez așezat lângă el era schimbat. Nu din cauza sângelui care avea să se usuce în curând pe căldura asta, nici din cauza ochelarilor de soare rupți, care îi expuseseră unul dintre ochi – era acolo, în el, o energie nouă, nu-i mai era sufletul gol. Era genul de persoană care simțea că trăiește cu adevărat atunci când își risca viața, care probabil considera că ziua lui nici că ar fi putut începe mai bine. Un atac, o luptă pentru propria viață, care înlocuia alcoolul cu adrenalină.

— Erai la telefon când au început să tragă?

— Da.

— Ai copii, Koslow?

— Doi băieți.

— Și soție?

— Mhhhm.

— Și mâine – te duci acasă?

— Da. În seara asta – Niamey și hotelul. Mâine – aeroportul, și Suedia, și familia mea. Două săptămâni. Întoarcerea mea la viață.

Corpul lansatorului de grenade era pe cealaltă parte a drumului. Nisipul moale și pietrele le îngreunau înaintarea.

— Dar tu? Acasă în Danemarca?

— Danemarca?

— Da, acasă. Înainte ca această minunată energie pe care o văd pe chipul tău să dispară.

— Eu nu am casă. De fapt, cred că nu am un *acasă.* Voi folosi această energie în Zarzis. La o cârciumă pe cea mai frumoasă plajă din Africa de Nord. Asta este întoarcerea *mea* la viață. Vrei să vii, Koslow? Două săptămâni în Tunisia. Tu și cu mine, dormim toată ziua, bem și dansăm toată noaptea.

Piet Hoffmann se opri în spatele camionului care ar fi putut însemna moartea lor. Frank aproape că se

aruncă din mașină, cu arma ridicată, în timp ce se apropia de spatele camionului. Deși nu era nimeni acolo. Piet știa asta – n-ar fi venit niciodată aici dacă n-ar fi fost sigur. Dar îl lăsă pe tânărul dependent de adrenalină să meargă înainte și, în același timp, îl studie – cine naiba a garantat pentru tine? Cine a considerat că valorezi o mie de dolari pe zi și că ai capacitatea să faci treaba asta? Ce persoană susține că ești stabil mental, capabil să te descurci câteva săptămâni în mijlocul pustietății, că n-ai lua-o razna și n-ai exploda, nebunește, că ai putea să-ți lovești ținta?

— Liber!

Piet Hoffmann îi zâmbi lui Frank, care-l informa despre ceva ce el știa deja.

— Bine.

Apoi se duse la camion și numără încărcăturile mari de grenade, care cântăreau trei kilograme și jumătate fiecare, și zăceau în mijlocul lăzii camionului. Opt. Probabil că au avut zece.

— Nu vizau alimentele.

— Nu? Dar noi alimente transportăm.

— Urmăreau să elimine paza, apoi plănuiau să atace alimentele. Nu pentru a le consuma sau a le revinde. Voiau să le distrugă. Asta generează și mai mulți refugiați.

Danezul nu părea foarte convins când se întoarse spre încărcăturile de grenade, întinzând o mână pentru a le atinge, apoi răzgândindu-se.

— Așa funcționează lucrurile pe aici, Frank. Sigur, câteodată *fac* asta pentru mâncare. Uneori ca să o poată consuma. Alteori ca să o vândă. Dar aproape fiecare atac din ultima vreme a avut acest scop – distrugerea alimentelor pentru a crește numărul refugiaților. Cu cât sunt mai mulți refugiați, cu atât fac ei mai mulți bani. Suntem la punctul de întâlnire al refugiaților care se îndreaptă spre nord prin Africa – nouă din zece trec prin Niger, în drum spre Libia și spre vapoarele către Europa.

Un cadavru, trăgătorul, căzuse pe jumătate din lada camionului și celălalt, încărcătorul, zăcea cu

fața în jos în nisip. Amândoi aveau în jur de treizeci de ani. Nu erau de pe aici. Nord-africani.

— Koslow?

Frank se aplecase asupra trăgătorului mort, de parcă ar fi vrut să-i vorbească.

— Vreau să spun – mi-ai salvat viața. Îți rămân dator. Oricând, Koslow, oriunde.

Piet Hoffmann cercetă și el țintașul care acoperea acum cea mai mare parte din lansatorul de grenade. Dar nu el era ceea ce îl interesa. Încărcătorul. Chipul acela pe care îl recunoscuse. Hoffmann se apropie de corpul nemișcat, întins pe burtă în nisip, îl apucă de umăr și-l întoarse.

Fața îi *era* cunoscută. Chiar dacă era parțial distrusă. Nu trecuse chiar atât de mult timp de când o văzuse Hoffmann.

Dar abia când a observat urechea mortului, a fost sigur de identitatea lui.

Doar o jumătate de ureche, vârful dispăruse. Genul de ureche pe care ochelarii de soare n-ar fi stat agățați. La asta se gândise atunci când se întâlniseră, cu trei săptămâni mai devreme. Într-un port care mirosea mai mult a rahat și a sudoare umană decât a pește și gudron.

— Koslow, vorbesc serios. Acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată. Nu va mai fi niciodată nevoie să faci și treaba mea. Orice. Oricând.

— Ei bine, începe prin a aduna toate hărțile, GPS-ul, telefoanele și orice alte informații pe care le poți găsi, astfel încât să le putem trimite la sediul central. Trebuie să-mi termin convorbirea telefonică.

Piet Hoffmann făcu câțiva pași pe nisip. Soarele și căldura dansau în jurul lui, dar el nu-și dădea seama. Era pe punctul de a vorbi cu singurii oameni care contau.

— Piet?

Zofia răspunse la primul apel. De parcă ar fi așteptat cu telefonul în mână.

— Ce s-a întâmplat?

Șoptea pentru ca cei doi băieți să nu audă.

— Nimic.

— Am auzit clar că se întâmpla ceva.

— Doar un blocaj pe șosea.

Hoffmann se întoarse cu spatele, în timp ce Frank se plimba prin jur, cercetând cele două trupuri, scotocindu-le hainele, căutând prin toată zona.

— Un blocaj?

— Da. Ceva bloca drumul. Dar s-a rezolvat.

Recunoștea tăcerea aceea. Când ea citea direct în gândurile lui. Când știa.

— Piet, acum nu e un moment potrivit, suntem pe hol în drum spre școală.

— Am timp să-i salut?

— Bineînțeles.

— Pot să vorbesc mai întâi cu Hugo? Mi s-a părut că n-am terminat conversația.

Tăcerea de la celălalt capăt al firului era diferită. Ca și tonul ei.

— El… a plecat deja. Mereu se grăbește să ajungă la școală. Dar Rasmus este aici.

Telefonul a țăcănit în timp ce i-l dădea. Copilul de șapte ani făcea tot ce putea să-l apuce bine.

— Bună, tată.

— Salut, micul meu prieten.

— Trebuie să plec acum. Altfel, vom întârzia. Ne întâlnim mâine, tată. De-adevărat. Nu prin telefon.

Apoi fiul său a închis.

Și a rămas doar tăcerea din aparat.

Care era mai rea decât toate celelalte.

Partea a treia

•••

În unele dimineți era greu să nu plângi. Nu pentru că nu ar fi vrut să plângă – era un soi de plâns bun. Venea din bucurie și ușurare, făcea corpul mai ușor – moale, zgomotos, liniștit și agitat în același timp. Era mai mult vorba despre faptul că n-ar trebui să devină un obicei. Sau, mai degrabă, acest sentiment ar trebui să devină o obișnuință. Să-ți dai voie să realizezi că, da, bineînțeles, te poți trezi în propria ta casă, poți să-ți chemi copiii pe numele lor adevărate, fără să-ți fie frică.

Zofia rearanjă un ghiveci în fereastra bucătăriei, ca să-i poată urmări pe Hugo și Rasmus, cu rucsacurile lor, mergând în josul străzii principale. În fiecare dimineață. Putea să se uite în ochii lor când puneau întrebări, să deschidă ușa și să-i observe cum se îndepărtează pe drum, fără bodyguarzii pentru care Piet insistase atâta timp, să știe că mergeau la școală cu alți copii și că nu exista niciun motiv să se ascundă.

Anii petrecuți ca fugari și-au pierdut încet din puterea pe care o aveau asupra lor, puțin câte puțin. Abia după ce s-a întors acasă, având timp să se acomodeze, a început să înțeleagă iadul în care trăiseră. Fusese mult mai simplu pentru băieți. Cel puțin pentru Rasmus. El s-a adaptat la noua sa viață la fel de ușor pe cât o acceptase și pe cea veche. Se târa prin gaura din gardul viu până la casa vecinilor. Și alerga la fel de zgomotos pe scări, apăsând cu întreaga talpă pe fiecare treaptă și uitând întotdeauna să stingă lumina când ieșea dintr-o cameră. Poate că e mai ușor când ești tânăr. Hugo, pe de altă parte, avea momente de șovăială, cu ochii încă plini de aceeași tristețe pe care o avea în dimineața în care părăsiseră pentru prima dată lumea din Suedia. Avea nevoie de rutina proprie. Era îngândurat și mai îngrijorat decât ar trebui să fie un copil. Nu se adaptase niciodată pe deplin în America de Sud și

încă nu făcuse pace cu această nouă versiune a vieții sale anterioare. De parcă nu ar fi fost prea sigur dacă nu va trebui să renunțe din nou, la un moment dat, la toate.

Curând va merge și ea la fel ca băieții, spre aceeași școală, unde preda franceza și spaniola – limbi pe care le învățase în Cali și Columbia. Uneori, în clasă, se trezea făcând inconștient ceea ce făcea chiar acum – se uita pe fereastră, urmărind mișcările celor doi băieți ai ei. Păreau fericiți, în siguranță, chiar și Hugo. Și aveau prieteni! Doi frați care atâția ani se avuseseră numai unul pe celălalt, mult mai avansați la materiile școlare datorită anilor de pregătire în particular, însă mult în urmă în ceea ce privește abilitățile de socializare, după atâția ani de izolare.

Se jucau în curtea școlii. Larmă și dezordine. Fugeau după niște bile. Sau pur și simplu stăteau într-un colț, cu un grup de alți copii, de parcă *erau* la fel ca acei alți copii.

Acum bucuria și ușurarea reveniseră, iar ea tremura, în timp ce astfel de sentimente porneau din vintre până la piept, cuibărindu-se acolo. Trăiau viața la care ea visase atât de mult, cea pe care și-o imaginase zi de zi, pentru a putea să meargă mai departe. Visurile în care evada, chiar dacă erau trecătoare, o ajutaseră să meargă în continuare. Fiul ei cel mic se adaptase deja, iar cel mai mare avea să reușească și el, în cele din urmă, avea nevoie doar de mai mult timp.

Tocmai terminaseră convorbirea cu Piet, în timp ce luau micul dejun, la fel ca întotdeauna. Un obicei care ușura trezirea băieților de dimineață. Ea punea masa, așeza receptorul între brânză și pâine, pe difuzor. Dar conversația lor a fost întreruptă de data aceasta, lui i se întâmplase ceva. Era sigură că a auzit un foc de armă, chiar înainte de a închide telefonul. Aruncase o privire rapidă spre băieți, care beau suc de portocale și puneau prea multe felii de brânză pe pâinea prăjită; nu sesizaseră ceea ce ea observase. Pericol. Ceva mai târziu, după ce băieții au terminat de mâncat, s-au spălat pe dinți și s-au postat în hol,

pe cale să plece, Piet a sunat din nou și a asigurat-o că totul era în regulă. Iar ea i-a fost recunoscătoare soțului ei pentru că niciodată nu cerea să primească și el atenție, și pentru că, întotdeauna, își protejase în primul rând copiii de griji, de cealaltă realitate, însă conversația fusese totuși diferită. Hugo – în timp ce Rasmus zăbovea înăuntru – ieșise, deschisese și închisese ușa din față și se așezase pe treptele de afară, așteptând. Era prima dată când el rata conversația de dimineață a familiei, adică acele momente pe care – dacă închideai ochii – le-ai fi putut considera aproape un mic dejun obișnuit, la o masă din bucătărie, cu un tată și o mamă și cei doi băieți ai lor, împreună.

Să protejăm întotdeauna copiii…

Piet, care, după ani de minciuni, promisese în cele din urmă să spună întotdeauna adevărul, i-l împărtășea ei, oricât de neplăcut ar fi fost. Așa au supraviețuit Americii de Sud și afacerii cu cocaină, violenței, crimelor în care ajunseseră implicați. Așa au putut să trăiască unul cu celălalt, asta i-a ajutat să rămână în continuare ceva asemănător unei familii. Și se obișnuise și cu ceea ce făcea el acum, departe pentru perioade lungi, apoi acasă timp de câteva săptămâni. Era viața de zi cu zi, felul în care el le câștiga existența. Înainte și înapoi din Africa, ca angajat pentru o firmă privată de securitate, contractată de ONU. Făcea o treabă cinstită, poate pentru prima dată în viața lui. Și câștiga o sumă imensă de bani, care le-ar fi putut ajunge ani întregi.

Acum nu-i mai vedea pe băieți. Fiii ei cei frumoși dispăreau mereu din raza sa de vedere la casa cea mare de la capătul străzii, unde un buldog furios lătra la fiecare trecător, alergând de-a lungul gardului.

A mutat ghiveciul înapoi, a îndreptat perdelele și era pe punctul de a se întoarce și de a se duce spre hol, când priveliștea s-a schimbat.

O mașină pe care a recunoscut-o fără să-și amintească de unde. Un șofer care conducea prea repede, prea neglijent pentru a fi unul dintre vecini.

Și destinația era evidentă – direct la poarta și pe aleea ei.

Rămase la fereastră în timp ce șoferul deschidea și apoi trântea portiera. Și imediat își dori să n-o fi făcut.

El?

Inspectorul detectiv Ewert Grens?

Îi era rușine că-l simpatiza, chiar dacă el îi condamnase, odată, soțul la moarte. Dar apoi călătorise la Bogotá și la Washington și salvase viața soțului ei din proprie inițiativă. A ajutat întreaga familie. Un bărbat mai în vârstă care, sub aparențele lui aspre, era cald și singuratic. Cineva cu care chiar și băieții au îndrăznit să stea de vorbă, pe când așteptau la aeroport să se îndrepte spre casă pentru totdeauna.

Salut Eu sunt Ewert. Unchiul Ewert. Și tu ești… Rasmus?

Eu sunt Sebastian.

Și-a amintit modul în care inspectorul detectiv se aplecase pe piciorul care îl durea, făcuse cu ochiul și vorbise în șoaptă.

Știu că adevăratul tău nume este Rasmus. Un nume frumos. Și după ce vom ateriza în Suedia, vei fi din nou Rasmus.

Și cum Rasmus se uitase fix la tatăl său, până când Piet a dat din cap și apoi a șoptit și el.

Unchiul Ewert… știe.

Și cum fața copilului de șase ani se relaxase încet.

Rasmus. Într-adevăr.

De aceea îi era rușine. Ar trebui să simtă recunoștință, să dorească să-l invite să intre. Dar nu trebuiau să se mai vadă niciodată. Așa hotărâseră ei. Faptul că venea la ușa din față și suna la sonerie însemna că ceva nu era în regulă. Ceva care avea de-a face cu Piet, ca întotdeauna.

A stat mult timp cu mâna pe clanța ușii, fără a o apăsa. Devenea jenant. El era detectiv, bineînțeles că auzise sunetul pașilor ei, văzuse umbra ei pe perete prin fereastră, poate chiar auzise respirația ei agitată.

— Salut.

El zâmbi, nu prea larg, dar cât de plăcut putea. Poate că și el era la fel de jenat, dorindu-și ca ei să se afle față în față cam tot atât cât dorea și ea.

— Ewert? Ce…

— Pot intra?

Ea a dat din cap, s-a îndepărtat puțin și l-a lăsat să treacă.

— Îmi pare rău, ar trebui să-ți ofer ceva, cel puțin o ceașcă de cafea – dar n-am timp, prima mea oră de clasă începe curând.

— Fără cafea. Dar un pahar cu apă rece aici, în hol, ar merge, a fost o noapte lungă.

La fel ca el, ea a zâmbit slab, apoi s-a grăbit, încă jenată, spre bucătărie. A lăsat apa să curgă până când a fost rece ca gheața și a umplut cel mai mare pahar pe care l-a putut găsi.

— Apă de la robinet. Cea mai bună din tot Enskede.

I-a întins paharul – și în timp ce el bea, ea a avut timp să se gândească.

Ce căuta aici?

Ce se întâmplase?

De ce nu spui nimic? Nu-ți dai seama că asta mă îngrozește?

— Zofia, eu…

— Ăsta este numele meu. Cel adevărat.

Amândoi au râs scurt, amintindu-și de vremea când ea trăia sub un nume fals – așa îi răspunsese. Pentru că Piet decisese să aibă încredere în polițistul suedez, făcuse și ea la fel.

Apoi râsul s-a încheiat.

A trebuit să se uite unul la altul.

A continua să pretindă că n-avea niciun motiv special să fie acolo începea să pară ridicol.

— Zofia, cred că…

— Se presupunea că nu trebuie să ne mai întâlnim.

— Am nevoie de…

— Deci nu ar trebui să fii aici.

— … de ajutorul tău.

Era un pahar mare, de o jumătate de litru. El l-a dat peste cap și l-a scuturat, ca și cum voia să arate

că e gol. Acum era sigură că și el era la fel de jenat și de nervos ca ea.

— Vreo două ore de mers pe jos într-un… ei bine, într-un mediu destul de murdar, și la fel de mult timp într-o duhoare care… aș putea să mai primesc un pahar?

Ea a umplut din nou paharul cu apă rece până la margine și a așteptat în timp ce el bea. Iar prăpastia dintre ei se adâncea.

— Nu mai suport, Ewert – de ce? De ce ești aici? Eu nu vreau, eu… am terminat unii cu ceilalți, o dată pentru totdeauna, asta nu poate fi o vizită de curtoazie, deci trebuie să fie pentru poliție – spune-mi! Ce vreți?

Ea nu țipa niciodată. Piet țipa, și copiii la fel, atât în poloneză, cât și în spaniolă, dar nu ea. Acum o făcuse.

— Răspunde-mi!

Nu era vina lui, realiză ea. Nu el alesese să fie aici. Dar nu conta. Ewert Grens se așezase de bunăvoie în fața ei, astfel că a fost cel care a primit din plin explozia unei disperări pe care crezuse că nu avea să o mai simtă vreodată.

— De ce, Ewert?

Lângă raftul de pantofi era un taburet. Ea împinse geanta așezată pe el și își dădu drumul în locul ei, nu prea îți mai rămâne altceva de făcut când picioarele refuză să te mai susțină.

— Piet.

Nu îndrăznea s-o privească în timp ce vorbea, așa că ea consideră că el știe ce simte.

— Trebuie să iau legătura cu el, Zofia. Să îi vorbesc.

— Despre ce?

— Despre ceva în legătură cu care numai el îmi poate răspunde.

— Nu înțeleg… ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Încă.

Își înăbuși impulsul de a o mângâia pe obraz, de a încerca să o consoleze. Un bărbat în vârstă n-ar trebui să deranjeze o femeie mai tânără, la fel cum

un ofițer de poliție n-ar trebui să investigheze adevărul în timp ce protejează persoanele implicate.

— Dar dacă îmi spui unde să-l găsesc, atunci poate o să-mi dau seama.

•••

Era încă dimineață la Stockholm.

Nu că Ewert Grens ar fi observat. Timpul nu mai părea relevant, într-o lume în care oamenii erau lăsați să moară ca niște gunoaie într-un container de rahat. Nu conta ce oră era când a găsit, în sfârșit, ieșirea din labirintul de străzi care înconjurau casa Hoffmann și a văzut autostrada ce ducea înapoi în oraș, unde nu erau altceva decât vehicule nemișcate sau la ralanti. La această oră ieșea din discuție să pornească sirena cu lumină albastră ca să câștige câteva minute pentru micul dejun la secția de poliție. Așa că a devenit și el unul dintre cei mulți care se îndreptau spre locul de muncă, prinși în interiorul unei carcase metalice, izolat în propriile sale gânduri. Iar această liniște impusă a fost neașteptat de plăcută. Un loc în care furia și îngrijorarea puteau cutreiera liber și, când se sătura de ele, nu trebuia decât să coboare fereastra și să le elibereze.

Africa? Niger? Așa spusese ea.

Dacă anul trecut, înainte să plece pe nepusă masă cu vechea sa valiză în mână, era măcar vag conștient de locul unde se afla Columbia, Nigerul era un loc de neidentificat pe harta sa mentală. Piet Hoffmann îi îmbunătățea din nou cunoștințele geografice.

— Ewert?

Îl sunase pe Sven, care a răspuns la primul apel.

— Ewert, este totul…

Acum vocea celui mai apropiat colaborator al său plutea din difuzor până în tavan și atârna în jurul lui, în mașină.

— … în ordine?

— Sincer, nu știu.

— Ai dispărut. Cu telefonul care suna. Și cu amprentele pe care le-a prelevat Krantz de pe el. Cum…

— Niamey, Sven.

— Poftim?

— Capitala Nigerului. În Africa de Vest. Așa se numește.

— OK?

— Se pare că există un zbor care pleacă din Arlanda în fiecare după-amiază. O excursie de zece ore, cu escală la Paris. Am decis să ies din acest blocaj de trafic, să evit orașul și să mă îndrept spre nord. La terminalul internațional. Vreau să-mi faceți rezervare la zborul acela și să plătiți pentru mine, deocamdată – vă înapoiez banii mai târziu.

Difuzorul din tavan n-a hârâit, așa cum fac electronicele uneori, n-a bâzâit, n-a înghițit niciun cuvânt sau sunet. Recepția era perfectă. Așa că Grens a reușit să audă, în timpul pauzei lungi, că Sven era încă în port, tot lângă container, și rândurile de corpuri așezate pe asfalt, ca niște piese dintr-un joc de societate. Vântul sufla, pescărușii țipau, macaralele masive huruiau și motoarele enorme ale navelor începuseră să pornească.

— Africa de Vest, Ewert?

— Nu-ți pot oferi mai multe explicații. Încă. Poate într-o zi sau două, după ce dau de urma singurei persoane care s-ar putea potrivi cu descrierea pe care o avem. Când voi înțelege cum a ajuns acolo și de ce. Ultima dată când l-am întâlnit am fost convins că era pentru ultima oară.

Din nou o pauză lungă. Ewert Grens și-l putea imagina pe Sven trecându-și mâna prin păr, așa cum făcea întotdeauna când stătea pe gânduri. Probabil era cu spatele la container și la cadavre – Sven care se temea de moarte, care cerea întotdeauna să fie scutit de drumurile la medicul legist și era recunoscător de fiecare dată când era trimis să investigheze orice altceva decât corpul unei ființe umane care își dăduse ultima suflare. Înveți aceste lucruri despre cei mai apropiați colegi ai tăi. Ciudățenii. Iar dacă tu le respecți, primești în schimb respect și loialitate.

— Bine-atunci, Ewert. Știu că nu-mi vei spune mai mult, indiferent cât aș insista. Așadar îți voi rezerva biletul și îți voi trimite o mașină cu pașaportul și certificatul de vaccinare. Și mă aștept la un răspuns detaliat data viitoare când ne vom întâlni.

Un răspuns? Grens nu se gândise chiar atât de departe. Plănuise să meargă să se întâlnească cu cineva care ar fi putut da răspunsul potrivit. Dar cum rămânea cu cel nedorit? Ce avea să se întâmple dacă Hoffmann *era* cumva implicat în traficul de persoane?

Atunci nu numai că Grens va trebui să-l investigheze, dar va trebui să se întoarcă și în casa din Enskede și să dea un răspuns nedorit femeii care nu voia să-l mai vadă niciodată.

— În timp ce eu sunt plecat, Sven.

— Da?

— Vreau ca tu să…

Renunță. Fusese pe punctul de a-l ruga pe Sven să o revadă pe Zofia Hoffmann, asigurându-se că vizita lui n-a deranjat-o mai mult decât era necesar. Dar un alt ofițer de poliție care bătea la ușa ei n-ar fi fost de ajutor. Dimpotrivă, ar fi redeschis doar răni vechi.

— … amintește-i lui Hermansson să întoarcă firma care deține acel container transportator cu susul în jos. Nu-mi pasă dacă i se pare că-i inutil. Și în timp ce ea se ocupă de asta, tu caută-l prin tuneluri pe așa-numitul ghid care locuiește acolo jos. Găsește-l, indiferent în ce gaură s-a târât. Cel care a procurat, cumva, un set de chei pentru toate clădirile publice, pe care nimeni, în afară de apărarea națională și serviciul de salvare, n-ar trebui să le aibă. Aceste chei reprezintă toți anii petrecuți de el în subteran și toți anii care urmează să vină. Aceste chei înseamnă putere, demnitate, sunt o cerință pentru ca el să poată trăi în continuare separat de toți ceilalți. Și numai acel om știe cine l-a angajat. Pe cine a dus la gura de vizitare și pentru cine a deschis ușile. Cine a târât morții acolo pentru a scăpa de ei.

A fost nevoit să claxoneze îndelung pentru a putea ieși din rândul de mașini și a începe să conducă pe banda îngustă de acces de pe partea laterală a autostrăzii. După câteva sute de metri s-a săturat de claxonat și a pus lumina albastră, rotativă, pe caroseria mașinii sale, așa cum făcuse mai devreme, dimineață, și a dat drumul la sirenă. Odată, cu ani în

urmă, când încă era foarte tânăr, zburase la Paris ca să se căsătorească. Acum se îndrepta mult mai spre sud. Într-un oraș despre care nu auzise niciodată. Pentru a găsi răspunsurile de care avea nevoie, chiar dacă nu erau cele dorite.

•••

Soarele se hotărâse în cele din urmă să apună la Aeroportul Internațional Diori Hamani. Mingea de foc fierbinte, strălucitoare, în formă de glob, părăsea rapid cerul, în compania unui avion Air France.

Nisip. Stepe. Iarbă uscată.

Era ultima imagine pe care Ewert Grens a surprins-o de pe locul de lângă fereastră, pe măsură ce roțile avionului se loveau puternic de pistă și corpul greu al aeronavei sălta, revenind înapoi, în timp ce stratul exterior de cauciuc al roților luneca forțat pe asfalt, apoi aeronava se ridica în cealaltă direcție, săltând pentru a treia oară, până când a găsit cursul potrivit pentru o aterizare rezonabilă, în condiții de siguranță, și s-a îndreptat spre clădirea cât se poate de banală a terminalului.

Inspectorul detectiv a rămas pe scaunul său din avion mult timp după ce a ajuns în capitala Nigerului. Respirația lui intenționat lentă – inspira, expira, pentru a rămâne calm – se ciocnea cu vocea care răsuna în difuzoare, ajungând la fiecare rând – însoțitorul de bord recita informații despre ora locală și temperatură, care oscila între treizeci și patru și treizeci și cinci de grade Celsius, cu o minimă de douăzeci și șapte în timpul nopții.

O altă lume.

Primul său gând pe continentul african.

Grens și-a dat seama că aproape îi plăcea să nu știe unde îl va duce pasul următor, lucru de care de obicei se temea și pe care-l evita. Fusese dependent de rutină foarte mult timp și poate încă mai era într-o oarecare măsură – o cârjă care îl ajuta să nu se distrugă. Nu cu mult timp în urmă o întâmplare ca asta – să se ridice din pat la Stockholm, fără niciun indiciu al faptului că, în doar treizeci și șase de ore, avea să ia o viză în regim de urgență de la un ghișeu și să pășească direct într-un zid de căldură dintr-un loc complet necunoscut – l-ar fi făcut să tânjească după a sa muzică din anii șaizeci și după canapeaua lui de velur din secția de poliție.

Poate că se apropia de pensie, dar încă avea o anchetă în desfășurare.

— Îl împărțim?

La intrarea în clădirea terminalului era parcat un singur taxi. Ewert Grens se uită la omul care deja deschisese ușa dinspre scaunul pasagerului și, cu un accent suedez foarte corect, îi oferea scaunul din spate. Cincizeci și cinci de ani, de aceeași înălțime cu Grens, dar mai subțire, și cu ochi de aceeași culoare cu părul – Grens nu văzuse niciodată astfel de irisuri cenușii.

— Am fost în rândul din spatele tău atât la zborul din Arlanda, cât și la cel din Charles de Gaulle. Suntem norocoși să călătorim doar cu bagajele de mână – ne vom caza la hotelul din Niamey, în timp ce toți ceilalți încă își așteaptă bagajele.

Cosmopolit.

În toate felurile în care Ewert Grens nu era. Lucrurile astea se observă. Omul cel zvelt se mișca, vorbea și chiar era îmbrăcat astfel – un costum mic și ușor, de culoare deschisă, al cuiva care trăise deja în acest climat, spre deosebire de costumul său întunecat, mult prea gros și deja asudat.

— Mulțumesc. Mă îndrept spre un loc numit…

Grens scoase o bucată de hârtie din buzunarul interior al jachetei.

— … Hotel Gaweye. Și este situat… să vedem aici… Aproape de podul Kennedy și râul Niger, cred. Cel puțin conform spuselor colegului meu de muncă Sven care, de obicei, este bun la majoritatea lucrurilor, altele decât scrisul lizibil de mână.

— Atunci avem aceeași destinație. Cele mai bune camere din oraș – eu stau mereu acolo.

Temperatura din interiorul mașinii făcea ca aerul din exterior să pară rece. O căldură corozivă, aprinsă, care învăluia. Era diferit de orice trăise Grens vreodată.

— Te obișnuiești.

Domnul cel cosmopolit de pe scaunul din față se întorsese și aruncă o privire la fața roșie, strălucitoare a lui Grens.

— Poate că sună ciudat, dar corpul se adaptează după câteva zile.

— Voi fi acasă până atunci. În douăzeci și patru de ore rezolv ce am de făcut.

Mașina a început să ruleze, dar nu foarte repede. De parcă și ea ar fi încercat să economisească orice energie pe care căldura n-o devorase sau ca și cum șoferul voia să lungească cei nouă kilometri care separau aeroportul de inima capitalei.

— Afaceri?

Șoferul vorbea englezește. Avea umeri largi și mâini puternice, dar își conducea pasagerii cu mișcări blânde și atente prin suburbiile sud-estice ale orașului Niamey, pe un drum numit Șoseaua Națională 1. Și zâmbea la fel de blând, după ce a pus întrebarea, privind înainte și înapoi, între bărbatul cel cosmopolit din față și Ewert Grens, din spate, și așteptând continuarea conversației.

— Da. Afaceri.

Au răspuns în același timp, tot în engleză, iar acum cei doi pasageri zâmbeau. Unul spre altul. Iar personajul cel cosmopolit întinse mâna.

— Thor Dixon. Lucrez la Ministerul Afacerilor Externe. Și *treaba* mea este organizarea de întâlniri între reprezentanții ONU, organizațiile de ajutorare și reprezentanții administrației locale. Pentru a discuta modul în care noi, Suedia, putem oferi cel mai eficient ajutor aici.

— Ewert Grens. Detectiv inspector la poliția orașului Stockholm, aici pentru a investiga o crimă în masă. Refugiați care s-au sufocat într-un container de transport.

Niciunul dintre ei nu mai zâmbea. Fața reprezentantului guvernului era ridată, dar într-o formă elegantă, așa cum anumiți oameni îmbătrânesc, o înțelepciune pe care o câștigi doar dintr-o lungă experiență de viață. Ridurile lui Grens erau orice altceva decât elegante și, mai ales, îl făceau să pară obosit și bătrân. Dar acum amândoi aveau aceeași expresie. Furie și tristețe. La fel ca și vocea reprezentantului guvernului.

— Am văzut articole de ziar înainte să mă îmbarc la Arlanda. Și, ei bine, n-am știut ce să cred cu adevărat. Deci așa este? Și urmele duc… aici?

Grens văzuse și el titluri de primă pagină în presă, fiecare având doar câteva informații sub ele. Cumpărase câte un exemplar din fiecare ziar și scanase repede fotografiile neclare din portul Värta, toate făcute de la distanță și mărite de nenumărate ori, flancate cu câteva citate în caractere îngroșate, dintr-o sursă a poliției, care susținea că refugiații ar fi putut fi uciși cu ajutorul unui soi de pulbere chimică.

— Numărul era corect, cel puțin.

— Numărul?

— Șaptezeci și trei de oameni s-au luptat pentru o ultimă gură de aer.

De ambele părți ale drumului, moscheele și minaretele sclipeau în apusul soarelui și mici grupuri de oameni stăteau în jurul lor, de vorbă. Aparent dispuneau de tot timpul din lume, timp pe care Grens nu-l avea.

— Refugiați închiși. Este și asta un fel de afacere, inspectore. Și călătoria lor începe de obicei aici – vă aflați într-una dintre cele mai mari zone pentru refugiați.

Reprezentantul guvernului se întoarse cu totul spre el, privindu-l serios cu ochii săi cenușii.

— Este o afacere în valoare de sute de miliarde – oameni săraci care se furișează în țările bogate. Oameni care visează la o viață mai bună. Noul tip de turism – *vino cu noi în țara oportunităților.*

Clădirile și traficul erau din ce în ce mai aglomerate, iar numărul de pietoni creștea pe măsură ce se apropiau de Niamey. Șiruri lungi de femei purtând saci pe cap, în întunericul serii, bărbați tineri cu roabe supra-încărcate, fete pe biciclete mari, bărbătești, camioane parcate prost, gemând sub grămezi de cutii, vehicule care se strecurau ocazional pe banda greșită. Cumva, șoferul a reușit să-și facă drum, înaintând calm, fără să frâneze sau să coboare geamul ca să strige.

— În ultimele câteva luni, inspectore, peste cincizeci de mii de refugiați au trecut prin Agadez, un oraș puțin mai departe spre interior, poartă către deșert, care duce spre Mediterana și Europa. Patru zile peste dunele de nisip și teren stâncos pentru a ajunge în Libia. O sută șaizeci de kilometri pe zi. Fug de atacurile teroriste și militanții islamiști, dar mai presus de toate, fug de foamete. Nigerul este cea mai săracă țară din Africa. Fiecare al treilea locuitor este flămând. Ei chiar numesc perioada asta „sezonul foametei” și durează până în august. În multe locuri nu există nimic altceva de mâncare decât frunze uscate în copaci și fructe de pădure sălbatice.

Asfaltul accidentat a cedat apoi locul drumurilor pietruite, chiar dacă se aflau pe o rută cu trafic intens, apoi a redevenit asfalt, când s-au apropiat de centrul capitalei. Sau cel puțin Grens și-a închipuit că apa maronie de care se apropiau era râul din ilizibilele note ale lui Sven și că podul pe care îl traversau era cel numit John F. Kennedy.

— Hotelul Gaweye, domnule. Și domnule.

Șoferul de taxi arătă spre o clădire care ieșea direct din malul râului, chiar acolo unde se termina podul. Una dintre puținele clădiri înalte, într-un complex care ar fi putut face parte din orice oraș occidental, fără a atrage prea mult atenția. Însă aici asta era cam tot ce făcea – ieșea în evidență. Arăta ca nuca în perete. Nu se potrivea în peisaj. La fel cu proaspătul său oaspete Grens, care nici el nu se potrivea deloc în decor.

— O să plătesc eu.

Ewert Grens a întins o bancnotă frumoasă dintr-un pachet pe care îl schimbase repede la ieșirea din terminalul aerian – o imagine a unei femei cu o coafură exotică ce trecea pe apă într-o ambarcațiune decorată bogat și înconjurată de pești. Culori vii. O bancnotă mai rigidă decât cele cu care era obișnuit.

— Nu, nu, domnule. Prea mult.

Șoferul clătină din cap în timp ce Grens întinse mâna. Cinci mii de franci vest-africani, aproximativ șaptezeci de coroane.

— Te rog. Ia-i. Conduci mult mai bine decât mine.

Frumoasa bancnotă își schimbă stăpânul și, în timp ce Grens își punea portofelul înapoi în buzunarul interior al hainei, oficialul suedez îi întinse ceva.

— Numerele mele de telefon. Dacă vrei să bei o cafea, la hotel sau în oraș, sună-mă și voi găsi timp între ședințe.

O carte de vizită. În partea de sus se afla scutul albastru cu trei coroane aurii și cu un text puțin mai mare, „Ministerul Afacerilor Externe”; dedesubt erau numele și informațiile lui de contact.

Ewert Grens o îndesă în portofel.

— Mulțumesc – dar nu sunt aici ca să beau cafea.

Oficialul guvernamental a dat din cap politicos și s-a îndreptat spre intrarea hotelului, în timp ce Grens cobora, iar șoferul se grăbea să-i deschidă ușa. Afară a întâlnit o mână care dorea să-și ia rămas-bun, recunoscătoare pentru bacșiș într-un mod care-l stânjenea pe detectiv.

— Frederick este numele meu.

— Ewert.

— Uau, e dificil. Eyert?

Grens zâmbi și clătină din cap.

— Ewyytert?

Făcu un mic gest de încuviințare la a doua încercare a șoferului de taxi.

— Destul de bine, Frederick. În State le-a fost și mai greu. Au sfârșit prin a-mi spune Jerry.

— Jerry?

— Da.

În cele din urmă, Frederick a eliberat mâna lui Ewert Grens și a închis portiera.

— Jerry să fie. Dacă ai nevoie de un taxi, sună la numărul ăsta.

Această carte de vizită era ceva mai simplă, un șervețel cu un număr de telefon scris cu creionul. Grens a pus-o lângă cealaltă în portofel – simțind că este important să-l trateze pe șoferul prietenos exact ca pe oficialul guvernului – și s-a îndreptat spre hotelul care nu se potrivea în peisaj.

Bătea vântul.

Cald și intruziv – de parcă venea prin ușa deschisă a unui cuptor. În plus, pietrișul fierbinte era peste tot în jurul lui, intrându-i în ochi și în gură.

Hotelul Gaweye l-a întâmpinat cu un foaier uriaș. Cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Un covor roșu strălucitor și mobilier din piele de-a lungul pereților, în mod evident împins în lateral, îi dădu senzația că merge printr-o sală de gimnastică goală, în drum spre biroul de recepție care se afla în celălalt capăt.

— Bine ați venit.

Engleză cu accent franțuzesc. O recepționeră l-a verificat, i-a dat cardul de plastic, apoi, în timp ce el se îndrepta spre lift, l-a oprit.

— Domnule Grens.

Se întoarse și o văzu întinzându-i un plic.

— Pentru dumneavoastră, domnule Grens. Tipărit pe hârtie fotografică. Așa cum a solicitat expeditorul.

Ewert Grens deschise plicul cu degetul arătător și privi înăuntru. Perfect. Sven făcuse exact ceea ce trebuia să facă.

Magazinele mici ale hotelului vibrau, la fel ca zona de recepție, de la aerul condiționat puternic. Ventilatoare invizibile șuierau și uscau sudoarea de pe fruntea lui. A luat o periuță de dinți, pastă de dinți și deodorant din rafturile înșiruite pe o parte a pasajului larg, o cămașă albă, lenjerie intimă și o pereche de șosete din partea opusă. Liftul l-a dus la etajul al cincilea și la o cameră mare cu tapet, covoare și flori la fel de roșii ca și foaierul. Culorile trebuiau să stimuleze. De parcă ar fi avut nevoie de asta. Avea deja intensitatea nuanțelor de roșu în piept, flăcări care nu-i vor da pace până când justiția nu-i va răzbuna pe oamenii aceia găsiți captivi într-un material ignifug.

Se așeză pe un pat la fel de moale precum canapeaua lui din velur și privi afară la luminile hotelului, care se oglindeau sclipitor în râul Niger. Flori proaspăt tăiate și o priveliște frumoasă – o nouă realitate suprarealistă, ce îi punea în umbră pe

oamenii care supraviețuiau hrănindu-se cu frunze uscate.

— Salut.

Rămăsese cu telefonul în mână, abia conștient că făcuse un apel. Poate că era singurătatea caracteristică a camerelor de hotel. Sau poate era focul din pieptul lui. Nu că ar fi avut vreo importanță, dar se simți bine auzind vocea Marianei Hermansson.

— Ewert? Am aflat de la Sven… mă auzi?

— Da. America de Sud într-un an, Africa de Vest în anul următor. Lumea criminalilor se micșorează și se extinde în același timp, Hermansson.

El era cel care sunase, așa că ea îl aștepta să continue. Și a început să vorbească numai când și-a dat seama că el n-avea de gând s-o facă.

— Avem un pont credibil.

Grens ascultă vocea ei calmă, accentul ei Skåne din suburbia dură a orașului Rosengård, unde crescuse printre imigranți din sute de țări. Apreciase întotdeauna modul ei de a vorbi, dar în această realitate suprarealistă avea nevoie de ea și mai mult.

— În legătură cu ghidul. Și cu partea din rețeaua de tuneluri în care trăiește. Am început deja să căutăm cu câinii, Ewert. Și-l vom găsi. O să-l facem să vorbească. Ne vom lămuri cine l-a angajat, cine l-a urmat în tuneluri pentru a arunca acele corpuri.

Acest lucru n-a domolit cu nimic flăcările din pieptul lui.

Le-a făcut chiar să ardă mai sălbatic.

Ewert Grens se ridică de pe salteaua moale și ieși grăbit din cameră, parcă în drum spre o întâlnire crucială. Incendiile au căile lor. Aproape că s-a repezit afară din lift și a intrat în holul ca o sală de gimnastică, asigurându-se că era la fel de pustiu ca înainte. Puteai să comanzi o ceașcă de cafea în timp ce stăteai într-unul din acele fotolii de piele. Și-a ales un loc aproape de mijloc, cu o vedere bună asupra întregii zone de recepție. Zofia îi explicase că soțul ei va ajunge târziu, înainte de a se întoarce acasă, în Suedia, într-unul dintre concediile programate. Iar el

și colegii săi din firma privată de securitate stăteau întotdeauna aici, în timpul escalelor în capitală.

Căile lor se intersectau din nou. Și asta trebuia să se întâmple aici – nu la Stockholm.

Prima dată nu s-au întâlnit față în față. Doar într-un dialog puțin absurd, prin telefon, în mijlocul unei crize cu ostatici, într-o închisoare de securitate ridicată.

A doua oară s-au întâlnit la Bogotá, în circumstanțe la fel de stranii, dar nu mai erau ca două trenuri expres care se îndreptau direct unul spre celălalt. Hoffmann avea nevoie de ajutorul lui Grens și nu se mai luptau unul cu altul, ci luptau cot la cot.

De data asta se întâmpla contrariul.

De data asta, la Niamey, Grens era cel care, în ciuda faptului că fusese de acord să nu se mai întâlnească, trebuia să vorbească cu Hoffmann. Grens se afla în căutare de răspunsuri. Și tot Ewert Grens era cel care, dacă răspunsul pe care-l primea era corect, avea să aibă nevoie de ajutorul lui Piet Hoffmann.

Trei cești goale de porțelan alb stăteau unele lângă altele, pe masă.

Detectivul tocmai comandase cea de-a patra ceașcă de cafea liberiană, delicios de amară, fantastic de tare, când recunoscu pe cineva venind prin intrarea de pe latura vestică. Iată-l, Piet Hoffmann. Un an mai târziu. Își lăsase părul să crească peste șopârla tatuată pe cap, atât de lung, încât chiar și coada șopârlei care i se strecura pe gât era acoperită. În plus, purta o barbă moale, la modă. Diferite locuri de pe glob impuneau înfățișări diferite. Dar felul în care se mișca, cel mai greu lucru de schimbat la o persoană, pe care Grens învățase să-l recunoască în timpul orelor petrecute cu camerele de supraveghere, îi aparținea numai lui. Și acum Hoffmann a făcut ceea ce făcea întotdeauna când intra într-o încăpere – a scanat-o cu privirea, bucată cu bucată, întotdeauna pregătit pentru o primejdie, gata de acțiune. Până când ochii i-au înghețat. Pe un bărbat mai în vârstă, bând cafea într-un fotoliu din piele. Grens îl văzu pe

Piet Hoffmann tresărind inconștient, încercând să dea sens scenei. Cu același rezultat. Omul de pe fotoliul de piele era cineva care nu aparținea acelui loc.

— Ce naiba…

Și apoi s-a deplasat rapid prin holul gigantic.

— … faci aici?

— Bună seara, Hoffmann.

— Ewert Grens – în Africa de Vest?

— Da. Sunt în concediu.

— Concediu…?

— La fel ca atunci când am fost în vacanță în însorita Columbie. Știi tu, locuri în care se întâmplă să te ducă drumul.

Hoffmann arătă spre fotoliul din fața lui Grens.

— OK?

Grens aprobă din cap.

— Te aștepta pe tine.

Înfățișarea lui putea fi diferită, dar hainele erau la fel ca ultima dată, deși în culori mai potrivite acestui continent. Cizme maro, blugi bej și o vestă de culoare nisipie, cu multe buzunare, care atârna peste un tricou ce părea foarte alb pe bronzul lui puternic. Ultima dată păruse obosit, mai în vârstă decât anii pe care-i avea.

Acum arăta mai tânăr.

— Deci, Grens, această… vacanță? Când vei termina cu băile de soare?

Detectivul se uită la ceasul de aur așezat pe perete, deasupra recepției.

— În treisprezece ore. Dacă am noroc. Apoi zbor spre casă.

— Plănuiai să și dormi înainte?

— Nu prea mult.

De partea cealaltă a biroului de recepție era un mic bar. Grens nu-l văzuse până atunci. Acolo a dispărut Hoffmann, întorcându-se la scurt timp cu două pahare pline în mâini.

— Îmi amintesc că preferi cafeaua. Neagră. Și că nu apreciezi în mod deosebit alcoolul. Dar de data asta, cred că această băutură ți se potrivește mai bine. Bere Bantu. Te obișnuiești.

— Bere Bantu?

— Mei în loc de grâu, orz și secară. Fără gluten. Dacă erai curios…

Grens îl privi pe Hoffmann ridicându-și paharul și luând o înghițitură. Apoi își adună curajul și bău și el.

Diferit.

Nu neplăcut. Nici măcar neașteptat.

Dar diferit.

— În Columbia, te-am pus să bei trestie de zahăr. Și te-a prins. Acum te ispitesc cu bere fără gluten.

— Ei bine, odată am făcut tot ce-am putut ca să te ucid… deci presupun că ai dreptul să-mi faci același lucru, Hoffmann.

Apoi amuțiră amândoi. Au sorbit din pahare, au înghițit, au așteptat. Aceeași deranjantă, jenantă tăcere ca și în holul casei lui Hoffmann, în fața Zofiei, care nu dorise să-i vorbească sau să se uite la el.

În cele din urmă, n-a mai fost posibil să se uite la paharul de bere sau să privească unul pe deasupra celuilalt.

Nu mai era posibil să evite subiectul, glumind despre vacanțe și bere.

Piet Hoffmann simțea asta. Focul.

— OK.

Acela care ardea în pieptul bărbatului mai în vârstă, o furie care nu mai putea fi ascunsă.

— De ce ești aici, Grens?

Detectivul n-a răspuns.

Cu vorbe.

Îi stătea în cale furia lui – în timp ce era așezat vizavi de cineva în care totuși se hotărâse să aibă încredere, deși încă se temea că greșește.

În schimb, a răspuns scoțând plicul care i se dăduse la recepție, copiile trimise de Sven la cererea sa. L-a deschis și a vărsat o parte din conținut pe masă, asigurându-se că au rămas câteva înăuntru, pe care încă nu voia să le folosească, poate nu avea să le folosească niciodată.

— Nu înțeleg – despre ce este vorba, Grens?

Patru fotografii. Toate color, genul de imagini pe care, de obicei, le vezi alb-negru. Ajunseseră între ei, lângă cănile goale de cafea și paharele de bere aproape goale. Ultima era cu fața în jos, detectivul se aplecă înainte și o întoarse.

— Asta.

Arătă spre poză. Și imediat își dori să n-o fi făcut.

— Despre ei.

Acum Hoffmann era cel care se apleca înainte. Pentru a vedea mai bine.

— Despre ce, Grens?

Pentru că ceea ce vedea părea neverosimil.

— Despre ce, Grens?

Pentru că dacă era ceea ce credea el că este, era vorba de război. Și ce legătură ar avea un detectiv suedez cu asta? Pentru că doar un război putea crea astfel de imagini. Corpuri. Aliniate. Șaizeci, poate șaptezeci.

— Încerci să numeri? Șaizeci și opt. Și acelea, Hoffmann, acele grămezi de haine aparțin altor cinci.

Un port. Hoffmann era sigur de asta. Poate chiar portul Värta din Stockholm. Cu containere de marfă goale, stivuite unul peste altul. Corpurile erau așezate în fața lor.

— Le-am găsit noaptea trecută. Sau, mai degrabă, în dimineața asta, devreme; în ăsta.

Ewert Grens împinse următoarea fotografie, care stătea în echilibru pe o ceașcă de cafea. O imagine a unui container cu o deschidere tăiată în lateral. Dacă te uitai cu atenție, așa cum făcu Hoffmann, puteai vedea ochii care te priveau din interior.

— Încă nu înțeleg, Grens. Despre ce e vorba sau de ce te afli aici, arătându-mi-le mie?

— Vei vedea. Uită-te la ultimele fotografii.

Detectivul a făcut loc în mijlocul mesei pentru fotografii. În stânga – un prim-plan al găurii ce se deschidea în stofa de pe umărul unei jachete. În dreapta – un prim-plan al unui telefon celular. Grens se uita mereu la chipul lui Hoffmann, încercând să-l citească și să interpreteze răspunsul atunci când fotografiile fură toate întoarse cu fața în sus.

Nimic.

Fie pentru că fostul agent dublu era la fel de nevinovat pe cât părea.

Sau se comporta la fel de iscusit cum se obișnuise să o facă în fiecare zi, pentru a supraviețui în vechea lui viață. Aceasta era mantra pe care Hoffmann își construise întreaga metodă de infiltrare. Numai un criminal poate juca rolul unui criminal.

— Telefonul era cusut într-o jachetă ce aparținea unuia dintre cei șaptezeci și trei de refugiați care s-au sufocat în containerul de transport, în timp ce erau duși către Suedia. Am colectat două seturi de amprente de pe acel telefon și am găsit două potriviri. Un set corespundea refugiatului. Un set era al tău, Hoffmann.

Acum.

Acum a venit reacția.

Reacția unei persoane care nu se prefăcea.

Chipul lui Piet Hoffmann s-a schimbat de la imperturbabil la vigilent, apoi de la consternat la chinuit. A înțeles ce reprezentau acele poze. Ce însemnau acele două perechi de amprente. Și n-a făcut nicio încercare să ascundă că telefonul din fotografie avea o poveste care-l includea.

— Refugiatul?

— Da?

— Cel cu jacheta. Care avea telefonul.

— Da?

— Cum arăta? De unde venea?

— Africa de Vest, potrivit medicului nostru legist.

— Vârsta?

— Nu e sigur – dar medicul legist estimează treizeci de ani sau pe-aproape.

— Și era și o femeie, cam de aceeași vârstă, din aceeași parte a lumii?

— Nu erau foarte multe femei, așa e de obicei în cazul refugiaților. Dar ai dreptate – era una, care ar fi putut fi cu el.

Chipul lui Piet Hoffmann nu s-a schimbat. Expresia lui chinuită era înghețată, iar fața lui nu

demult atât de tânără, părea la fel de bătrână ca a lui Grens.

— În acest caz… acestea sunt amprentele mele. Pentru că până acum câteva săptămâni, acesta a fost telefonul meu.

S-a ridicat și a început să pășească prin holul pustiu – îngrijorat și stresat. S-a oprit o clipă, apoi a început din nou.

— Am nevoie de încă una. Să iau una și pentru tine?

Hoffmann arătă din cap spre paharul de bere, iar Grens făcu un gest de încuviințare. Când s-a întors, un pahar era deja pe jumătate gol.

— Știi ce fac eu aici?

— Știu ce mi-a spus, cu reticențe, soția ta. O firmă privată de securitate în misiune pentru ONU. Protejarea transporturilor. Muncă legală. Cam asta e tot.

Ewert Grens nu-l considerase niciodată pe Hoffmann un tip care ar fi avut nevoie de alcool pentru a-și păstra controlul. Nu părea genul căruia îi lipsește curajul de-a se privi în față, pe sine. Dar acum el bău cea de-a doua jumătate a paharului dintr-o sorbitură.

— ONU nu are mandat să protejeze ea însăși anumite zone. Nu pot răspunde focului cu foc. Ceea ce însemna că, înainte de a face acest contract cu o firmă de securitate din Africa de Sud, ajunseseră să piardă fiecare transport. Bietele marionete ale ONU cu căștile lor albastre nu puteau face mai mult de atât…

Hoffmann ridică din umeri, teatral, și-și desfăcu larg brațele pentru a-și întări punctul de vedere.

— … și alimentele nu ajungeau la destinație. Dar din ziua în care am început să le protejăm noi, s-a ajuns de la situația în care niciun bob de cereale nu ajunge la destinație la situația în care niciunul nu se mai pierde; la fiecare transport. Noi toți venim din medii militare sau din poliție. Și n-avem nicio problemă să ne folosim armele. Noi nu pierdem transporturile.

Grens nu-și atinsese berea Bantu. Deci, când Hoffmann a luat și a băut și paharul lui, n-a avut nicio obiecție.

— Pot să înțeleg să atace un transport alimentar dacă sunt flămânzi. Și uneori ăsta-i motivul. Pot chiar să înțeleg un atac al cărui scop este să ia alimentele și să le revândă ca să câștige niște bani. Tu îmi cunoști istoria, Grens, așa că știi că am câștigat bani în felul ăsta. Dar nu voi înțelege niciodată să ataci aceste transporturi doar pentru a le distruge. Doar pentru a crește fluxul de refugiați. Cu cât alimentele sunt mai puține și criza se adâncește, cu atât sunt mai mulți oameni care vor să fugă. Cu cât sunt mai mulți refugiați, cu atât mai mulți bani fac nenorociții de traficanți de oameni.

Se mută mai aproape.

— Iar asta, aceste imagini, oricât de ciudat ar părea, Grens, sunt cele care leagă slujba mea – de întrebarea ta.

A întors cele patru fotografii, una câte una, până nu s-a mai văzut decât spatele lor alb și gol.

— Pentru că unul dintre bărbații care au atacat transportul nostru în această dimineață, pe care a trebuit să-l ucid ca să mă apăr – îți amintești, Grens, *tu sau eu, îmi pasă mai mult de mine decât de tine, așa că mă aleg pe mine* – era cineva pe care l-am recunoscut. Un individ care face trafic de persoane. L-am mai întâlnit. Odată, când cineva mi-a cerut să îndeplinesc o sarcină.

Ewert Grens se gândise să întoarcă din nou imaginile, lăsându-le să zacă acolo până când Hoffmann va fi obligat să-i spună totul. Nu era nevoie. Alte imagini se derulau în mintea omului care stătea față în față cu el. Imagini din Zuwara, un oraș port libian de pe Mediterană, un alt loc în care angajații firmei de securitate se opreau uneori între misiuni. De asemenea, orașul acela era punctul de intrare pe ruta libiana – portul pe care traficanții de oameni îl foloseau pentru a ajunge în Europa. Acolo se afla Piet Hoffmann când i s-a cerut să plece de la hotel și să protejeze un cuplu de refugiați care era pe

cale să înmâneze plata finală reprezentanților unei organizații de contrabandă. În valoare de patru mii cinci sute de dolari. Pentru ei – o sumă incredibilă. Doi ani de muncă, zi și noapte. O sumă care acoperea etapele a doua, a treia și a patra ale călătoriei, continuarea a ceea ce începuse în remorca unui camion din Niger și printr-o traversare de patru zile a deșertului Sahara.

— Lucrez în această parte a lumii de aproape un an, încercând să opresc traficanții de oameni să distrugă alimentele pentru a-și crește profitul, iar acum, dintr-odată, trebuie să mă uit la cineva care le-a dat bani. Tânărul cuplu de refugiați plătea pentru o călătorie cu o barcă de pescuit aglomerată peste Marea Mediterană, până la frontiera italiană, până la frontiera UE. Plătea o călătorie într-un camion aglomerat din Italia în Polonia. Și apoi trecerea într-un container de marfă din Polonia în Suedia. Părea o nebunie. Era o nebunie. Și când i-am văzut, Grens, atât de fragili, atât de… Le-am explicat cât am putut, în ciuda promisiunii făcute cuiva, nu puteam participa cu conștiința împăcată. Dar mi-au spus că o vor face cu *sau fără ajutorul meu.* Nu mai păreau atât de fragili. Păreau mândri, puternici, plini de speranță. M-am răzgândit, Grens. Am făcut ceea ce mi s-a cerut. I-am privit cum își pun economiile de-o viață într-un plic murdar cedat către doi contrabandiști. M-am asigurat că li se garantează o călătorie în siguranță.

Piet Hoffmann se uită fix la fotografiile cu fața în jos. A fost ca și cum brusc ar fi devenit conștient emoțional, nu doar rațional, de ceea ce spunea. Cum se terminaseră lucrurile pentru oamenii despre care vorbea.

— Și chiar… atunci. După ce au plătit. Și ne spuneam la revedere.

Apoi a ridicat una dintre fotografii.

— Le-am dat telefonul meu mobil.

Arătă rândurile de corpuri întinse pe asfalt.

— Doar pentru a fi ei în siguranță. În caz că s-ar fi întâmplat ceva.

Și parcă ar fi vrut să se năpustească în poză, la Stockholm, în portul Värta, și să-i găsească pe cei despre care vorbea, întinzându-le mâna ca să-i ajute să se ridice, să-i avertizeze despre călătoria în care și el jucase un rol mărunt.

— Doi contrabandiști nord-africani, probabil libieni, și-au primit banii la nenorocita aceea de întâlnire. Unul dintre ei a murit în această dimineață. Eu l-am recunoscut. Același fel de om ca și mine. Cu genul de cicatrici pe care un tip ca mine le poate avea. Avea toate degetele, dar îi lipsea jumătate dintr-o ureche. Și a fost acolo, de pază, pentru a se asigura că totul mergea cum trebuie. Genul meu de oameni nu este niciodată interesant – suntem acolo doar pentru ceilalți. În timp ce celălalt tip… Ei bine, el era interesant. În mod clar, el era liderul, omul responsabil, vorbea o engleză surprinzător de bună, cu accent, dar bună. Bine educat și periculos în același timp. Îmi amintea de fostul KGB în care m-am infiltrat când eram sub acoperire în mafia europeană estică. De cei care au trebuit să se mute pe un alt front de lucru după căderea Zidului. Tipul ăsta ar fi putut fi unul dintre ei. Știi bine, când un sistem se prăbușește, devin periculoși – sunt inteligenți și au relațiile potrivite. Putea foarte bine să fie anchetator în regimul Gaddafi, ăsta e genul. Tipul fără Dumnezeu nu știe să lupte pentru mai mult, așa că luptă pentru bani. Din câte am înțeles eu, el a fost responsabil pentru acea parte a călătoriei refugiaților, etapele care au început în Zuwara și s-au încheiat într-o tabără de refugiați din afara Frankfurtului sau zonei Borås. Sau așa – ca în fotografia de acolo – ca o grămadă fără viață pe pământ, pentru că a plătit deja și deci nu mai are nicio valoare.

A mototolit hârtia în mână, apoi l-a privit pe Grens, și-a dat seama ce face și a început să o netezească din nou.

— Las-o, Hoffmann. Poza asta și-a făcut treaba.

Așa că s-a așternut din nou o tăcere incomodă. Amândoi știau că detectivul crezuse povestea spusă de fostul criminal.

— Cine?

Și, de vreme ce credea, trebuia să pună cea mai evidentă întrebare.

— Cine ți-a cerut să ajuți cuplul de refugiați?

Hoffmann a rămas tăcut.

— Sunt aici ca ofițer de poliție, Hoffmann. Cercetez o crimă în masă. Trebuie să mă agăț de orice fir călăuzitor pentru a încerca să-mi dau seama care este calea de urmat. Îl caut pe ticălosul din Suedia care le-a furat acestor oameni viața și moartea. Și tu ești singurul care are un nume ce ar putea să mă ducă mai departe de-a lungul lanțului logic.

— Nu-ți pot spune.

— De ce?

— Pur și simplu, nu pot. Dar vreau să clarific un lucru, Grens. Fotografiile acestea mă fac să regret că m-am implicat. Regret că i-am ajutat, împotriva tuturor instinctelor mele. Nu poți amesteca binele cu răul, nu funcționează.

— Nu înțeleg.

— De îndată ce intențiile bune se angajează în acte rele, lucrurile se termină prost. Persoana care mi-a cerut să o fac, să-i ajut, s-a comportat așa cum făceam eu înainte. De fiecare dată când mă infiltram într-un grup la cererea voastră, credeam că fac ceva bun. Am crezut că ajut poliția cu ceva important. Aveam să demasc răul. Și de fiecare dată mi-a fost mai rău după aceea sau s-a înrăutățit situația pentru mine, pentru noi, pentru familia mea.

— Tot nu înțeleg.

— Nu pot spune mai mult de-atât.

Nu mai erau singuri în hol. Un cuplu mai în vârstă, americani după accent, se așezase în fotoliile de piele din spatele lor. Ewert Grens se aplecă înainte și șopti.

— Pe cine protejezi, Hoffmann?

— Mai vrei o bere?

— Pe cine? Uită-te la zecile de oameni din poza asta. Și tu – tu refuzi să vorbești?

— Am văzut și mai rău. Vino cu mine la oricare dintre transporturile mele. După ce mă întorc, peste

două săptămâni, te iau cu mine. Vei vedea peste tot oameni murind de foame, din cauza violenței. Toată țara asta este un cimitir al dracului de mare.

— Crezi că mă poți face să renunț, Hoffmann? Pe cine protejezi – și de ce?

Încercând să le atragă atenția, cuplul în vârstă își ridicase paharele, sperând, în mod evident, la puțină conversație cu niște străini. Grens dădu din cap cu amabilitate, apoi se întoarse spre Hoffmann semnalând, prin limbajul corpului, că vor să fie lăsați în pace.

— Ți-aș fi spus, Grens, dacă inițiativa de a ajuta cuplul de refugiați ar fi fost a mea. Dar n-am fost eu. Și dacă descriu circumstanțele, atunci va trebui să dezvălui persoana care m-a convins să fac treaba asta. Nu voi expune niciodată persoana aceea la riscuri – niciodată. Fiindcă traficanții de oameni nu sunt o glumă.

— Deci ai prefera să fii suspect într-un masacru decât să-mi dai numele persoanei care poate confirma povestea ta?

— Mi s-a cerut să ajut. Am avut posibilitatea să fac asta. Sfârșitul afurisitei de povești.

De data asta tăcerea n-a fost incomodă. Stăteau doar în fotoliile din piele uitându-se, furioși, unul la altul. Doi oameni ale căror căi se intersectaseră din nou din întâmplare, amândoi dorind să ia avionul de a doua zi, care să îi transporte la mii de mile spre nord, să-i ducă acasă, de la începutul până la sfârșitul călătoriei unui refugiat.

Se priveau fix.

În timp ce Ewert Grens încerca să dea sens acestei obstinații.

Și brusc își dădu seama.

Nu voi expune niciodată acea persoană vreunui risc – niciodată.

— Zofia.

Era atât de simplu.

— Zofia. *Ea* a vrut să fii acolo ca o protecție împotriva contrabandiștilor pentru cuplul de refugiați.

Piet Hoffmann lucrase mai mult de zece ani ca agent dublu, mai întâi pentru poliția suedeză și apoi pentru poliția americană, demascând violențe și organizații extrem de periculoase. Întreaga sa existență, condiția prealabilă pentru supraviețuirea sa, se baza pe capacitatea lui de a păstra o mască. Să fii întotdeauna altcineva, să folosești întotdeauna minciunile ca instrument.

Dar acum nu conta.

Ewert Grens putea vedea că a ghicit bine.

Zofia Hoffmann era veriga către contrabandiștii de oameni.

— Vorbește cu mine, Hoffmann, pentru numele lui Dumnezeu.

Cuplul american de lângă ei care râdea și toasta reușise să se delecteze cu alți oaspeți ai hotelului, care erau mult mai distractivi decât suedezii, concentrați doar unul asupra celuilalt. Piet Hoffmann îi privi, ar putea fi atât de ușor – să plece în străinătate. Pentru el și Zofia și băieții lor, prezentând un pașaport fals unui oficial vamal, ar fi fost la fel ca atunci când fugeau pentru a supraviețui. La sfârșitul acestor doi ani, perioada contractului său cu firma de securitate sud-africană, urma să rămână în casa lui din Enskede, asta era singura aventură de care aveau nevoie.

— Hoffmann, pe toți dracii! Nu cred că Zofia este mai responsabilă pentru contrabandă umană și crimă în masă decât ești tu. Înțeleg că nu vrei să fie târâtă în treaba asta. Dar *trebuie să știu* tot ce știi și tu. Și trebuie să vorbesc cu ea despre ceea ce știe. Pentru a vă salva numele și a afla cine este cu adevărat responsabil. Odată ce am terminat cu asta, adică imediat după ce veți prezenta toate informațiile, notițele mele vor ajunge direct în coșul de gunoi și nu le va mai citi nimeni vreodată.

— Am mai auzit asta.

— Nu de la mine – când mă ocup eu de ceea ce numim exces de material într-o investigație, acesta nu se transformă niciodată în informație publică și nu este niciodată dezvăluită. Ascultă-mă acum! N-o voi

implica pe Zofia în investigație. Nu i se va întâmpla nimic. Nu li se va întâmpla nimic rău băieților. Crede-mă pe cuvânt.

Mereu singur.

Piet Hoffmann inspira, expira.

Ai încredere numai în tine.

Așa trăise. Supraviețuise. Dar mantra sa se schimbase de când cu implicarea detectivului care stătea vizavi de el. A înțeles că, și dacă nu ai încredere, din principiu, în alte persoane, poți totuși alege să faci acest lucru. A ales să aibă încredere în Grens în Columbia. Și acum mantra se schimbase din nou. Acum *era obligat* să aibă încredere în el. Încredere că Ewert Grens va avea grijă de familia lui. Știa că imediat ce ar fi recunoscut rolul Zofiei în toate acestea – faptul că ea era veriga – își expunea familia pericolului.

— Zofia.

Hoffmann încă șoptea, în ciuda faptului că vecinii lor râdeau tare și toastau unul pentru altul.

— Ea mi-a cerut să mă duc. Nu știu exact de ce, nu mi-a păsat, asta o poți întreba tu. Dar legătura cu cei doi refugiați, telefonul meu și prezența mea acolo are ceva de-a face cu slujba ei. La școala în care lucrează, școala copiilor noștri, ea predă câteva cursuri de limba franceză pentru copiii refugiați fără aparținători. Mi-a cerut asta de dragul unuia dintre ei, un copil care făcuse aceeași călătorie pentru care am asistat cuplul nigerian – să mă asigur că nu vor fi înșelați sau jefuiți.

Pentru prima dată de când Grens pusese cele patru fotografii pe masă, Piet Hoffmann părea să se relaxeze. Se lăsă pe spătarul fotoliului din piele și trăsăturile lui se înmuiară ușor, nu mai părea la fel de bătrân.

Părea să creadă că dându-i detectivului următoarea verigă din lanț terminase cu tot ce ținea de el.

Habar n-avea.

— Am și o altă misiune. Care va fi îndeplinită numai *dacă* te elimin din lista suspecților.

— Dacă?

— Dacă.

Ewert Grens vorbi mai tare, grupul vesel de lângă ei se ridicase și se îndrepta spre barul din spatele recepției.

— Ai cunoscut contrabandiștii care garantau drept o călătorie sigură una care era orice altceva decât sigură. L-ai văzut pe omul pe care îl descrii drept lider. Deci, de dragul meu, vreau să faci ce faci tu cel mai bine.

— Ce încerci să spui, Grens?

— Vreau să-l cauți din nou. Infiltrează-te în organizația căreia cuplul acela de tineri i-a dat banii. Află numele suedezului, persoana de contact, oricine a profitat de oamenii care s-au sufocat în containerul de marfă din Stockholm. Îți cer acest nume, Hoffmann, pentru că odată am călătorit în Columbia de dragul tău. Ai întrebat cum poți să-mi mulțumești. Ți-am spus că, într-o zi, aș putea avea un răspuns la acea întrebare. Acesta este răspunsul. Infiltrează-te, încurajează-i, găsește numele ticălosului. *Atunci* datoria va fi plătită și te vei putea întoarce la ceea ce faci acum.

Piet Hoffmann era înarmat. Ewert Grens observase contururile unui toc pentru pistol și cuțitul sub jachetă, echipamentul său standard, de îndată ce fostul agent dublu păși în hol. Dar în ciuda furiei din ochii lui Hoffmann, care la un moment dat ar fi putut însemna violență, Grens nu era îngrijorat.

Nu mai erau dușmani și nici nu aveau să mai fie.

— Nu.

— Vreau să-l prind pe ticălosul ăla.

— Nici măcar de dragul tău, Grens.

— Vreau să prind contactul lor suedez, pentru că asta este treaba mea. Nu pot face niciun rahat în legătură cu speculanții de aici, asta este responsabilitatea altcuiva. Dar pot închide pe oricine operează pe teritoriul meu, lăsând în urmă gropi comune.

— Să încercăm din nou – nu.

— Nu?

— Nu mai lucrez niciodată pentru poliția suedeză. Și pentru nicio altă poliție, niciodată.

— Nu e la fel ca data trecută. Nu avem nevoie să demaști întreaga organizație.

— Ai uitat deja, Grens?

— Tot ce trebuie să faci de data asta este să mă conduci spre numele unei persoane din Suedia.

— Pentru că dacă tot îți amintești, atunci trebuie să-ți amintești și că treburile astea nu se termină niciodată bine. Nu-i așa, inspectore?

Piet Hoffmann își sprijini cu putere palmele pe brațele din piele ale fotoliului, în timp ce se ridica.

— Tocmai am început un concediu de două săptămâni. Apoi, am trei luni până la următorul. Așa arată contractul meu – patru călătorii pe an, acasă. Am rezervat un bilet la același avion ca și tine și am să-mi văd familia. Deci mâine vom sta unul lângă celălalt la bord, mâncând din caserole de plastic. Ai spus-o singur, Grens. Nu este treaba mea să-i prind, este a ta. Să ai o seară frumoasă.

Și în timp ce se îndepărta prin holul pustiu, spre recepție și coridorul care ducea la lifturi, nu se uită niciodată înapoi. În ciuda ochilor furioși ai lui Grens, care îl străpungeau în ceafă. Uneori, un „adio” este pur și simplu „adio”.

•••

O cameră de hotel este un loc ciudat. Patru ziduri tăcute stau de pază peste un pat – de obicei locul cel mai intim, unde în fiecare noapte îți întâlnești, în vise, viața imaginară –, dar acest pat găzduia ieri un străin, iar mâine va îmbrățișa un altul.

Ewert Grens detesta camerele de hotel.

De la boala lui Anni și până la moartea sa, el a ales să trăiască singur. A preferat această variantă. Nu avea nevoie de alți oameni. Dar într-o cameră de hotel, singurătatea nu era niciodată frumoasă – era la fel de urâtă, tristă și impunătoare cum și-o imaginau toți cei care se temeau de ea.

Nu se putea relaxa și cu siguranță nu putea dormi. Se așeză pe pat cu telecomanda în mână și făcu clic, din nou clic, din nou clic, în drumul său de la o lume la alta, fără a se opri niciodată pe vreunul dintre canale. Nu doar singurătatea dansa în jur, batjocorindu-l. Dansau alături mânia, frustrarea și resemnarea. Piet Hoffmann s-a ridicat de pe fotoliul din piele și s-a îndepărtat. Singura persoană care avea acces la traficanți, care chiar se întâlnise cu liderul lor și știa unde este. Singurul pe care atât poliția europeană, cât și cea americană îl considerau cel mai iscusit agent dublu din lume și care, prin urmare, avea capacitatea de a îndupleca și a scoate la iveală un anume contrabandist suedez.

Și care, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu voia să o facă.

Grens nu mai suporta. Luă liftul până la intrarea hotelului și rătăci în noaptea Africii de Vest, încă apăsător de fierbinte și mult mai întunecată decât în alte capitale. Aici nu se aprindeau firme de neon, nu erau lumini strălucitoare la fiecare fereastră a fiecărei case – nu era nimic artificial care să facă întunericul mai luminos, precum cerul de deasupra Stockholmului.

Începu să umble. Nu știa încotro, drept înainte, încercând să forțeze vâltoarea din interiorul său să se liniștească puțin. O stradă numită Boulevard de

l'Independence. Nu prea mult trafic, deși se afla în acea parte a orașului care pe harta sa – aflată în camera de hotel – era denumită centrul orașului. Nu erau nici semafoare agățate pe la intersecțiile de aici, în schimb, existau sensuri giratorii și, după ce a trecut direct printr-unul dintre ele, și-a dat seama că era pe o altă stradă. Cel puțin conform indicatorului stradal. Place des Martyrs. Și poate ar fi trebuit să se întoarcă aici, să-și urmeze drumul înapoi, probabil, și probabil că ar fi făcut-o, dacă telefonul său n-ar fi început să sune.

— Bună seara, Ewert. Sunt…

Vocea Marianei. Conform numărului de pe ecran, ea suna de la unul dintre telefoanele fixe ale secției de poliție.

— … te pun pe difuzor.

În ciuda faptului că-și petrecuse noaptea trecută făcându-și drum prin subteranele Stockholmului, era încă la birou. El zâmbi. Deși, desigur, ea nu-l putea vedea.

— Voi începe cu firma posesoare a containerelor de transport. După aceea mai am o idee despre care vreau să îți cer părerea. Iar apoi am să ți-l dau pe Sven ca să-ți prezinte raportul despre ghid.

Amândoi erau încă acolo. Ceea ce nu-l făcu să zâmbească mai puțin.

— Containerul este deținut de o companie de transport din Gdansk. Și tot acolo a fost golit de marfă ultima dată. Conform documentelor disponibile, ar fi trebuit să fie lăsat gol. Din tot ce-am reușit să aflăm noi și poliția polonează, nimeni din companie nu știa că se va reumple containerul cu oameni.

Grens asculta pe cineva dintr-o secție de poliție din Stockholm, unde, în calitate de ofițer al poliției, învățase fiecare stradă pe de rost. Dar aici, într-o realitate diferită, trebuia să încerce să-și dea seama unde se afla. Se roti într-o direcție, apoi se întoarse din nou.

— Ewert, asculți?

— Ascult.

— Se aude ca și cum ai flutura telefonul mobil, puțin cu întreruperi.

— M-am învârtit un pic. Acum m-am oprit. Continuă.

Încă o răsucire.

Apoi decise să meargă drept înainte, pentru o vreme.

— Am mai avut o idee, Ewert. Este cineva pe care aș vrea să îl cercetez mai îndeaproape.

— Oh?

— Asistenta de la morgă. Femeia care a găsit primele două cadavre în morgă.

— Ce?

— Vreau să o scutur puțin. S-ar putea să știe mai multe decât pare.

— Nu.

— Nu?

Își aminti o pereche de ochi calzi.

Un zâmbet.

Unul care făcuse ca până și un detectiv bătrân să se simtă confortabil în compania morților.

— Nu este amestecată în povestea asta.

— Ewert, cadavrele au fost găsite la locul ei de muncă.

— Da – și a telefonat imediat. De ce-ar fi făcut asta dacă ar fi fost implicată?

— N-ar fi prima dată când un vinovat se asigură că este inclus în ancheta noastră, pretinzând că ajută. În scopul de a păstra controlul. De a observa. Ea a fost cea care ne-a dat lista tuturor oamenilor cu chei, de la medicul legist la tipul care reumple aparatul de cafea. Și i-am interogat pe fiecare – *în afară de ea.* Nu i-am investigat niciodată motivele sau alibiul.

Ewert Grens și-ar fi dorit să închidă și să strige, în loc, suficient de tare, încât să ajungă până la Mariana și la secția de poliție.

Dacă este implicată – de ce m-a sunat? Acasă? De ce a pus o mână pe brațul meu? De ce mi-a plăcut atât de mult zâmbetul ei?

— Ewert?

Vocea lui Sven părea obosită, era evident că voia să plece acasă, la locuința lui din oraș și la Anita și Jonas.

— Da?

— Să trecem peste asta. Bine?

— Ascult.

— Am avut un eșec în urmă cu câteva ore.

— Oh?

— Ne-am întors la tuneluri – și l-am găsit. Așa-zisul ghid. Aproape de locul indicat de informațiile noastre. Mort. Înjunghiat în inimă. Foarte puțin sânge – o armă subțire și ascuțită. O lovitură profesionistă. Un ucigaș care știe că un cuțit mic este mult mai eficient decât unul mare, care s-ar putea bloca într-o coastă.

Ewert Grens se opri.

Mort?

Și el?

— Ewert – ei nu intenționează doar să arunce fiecare corp din container unul câte unul. Își șterg urmele, eliminând orice risc de a fi descoperiți. Suntem siguri că este vorba despre persoana pe care o căutam – câinii au găsit mulți bani ascunși în nișa lui din peretele tunelului. Serii de numere noi, bani pe care trebuie să-i fi primit recent, probabil plata pentru aducerea acestor corpuri prin tunel. Dar chiar și fără bani *știm* că a fost el – hainele și corpul aveau pe ele urme de fosfat de amoniu. Trebuie să fi ajutat la căratul lor de la locul de ridicare.

Își șterg urmele, eliminând orice risc de a fi descoperiți.

O altă legătură cu contactul suedez fusese tăiată.

Și dintr-odată furia lui se reaprinse. Sentimentul pe care reușise să-l suprime pe moment puse din nou stăpânire pe el.

Se răzgândi.

Nu terminase cu Hoffmann. Nici nu începuse. Dacă n-a putut să-l convingă argumentându-i sau chiar rugându-l frumos, atunci va trebui să folosească o altă metodă.

Să-l oblige.

— Jerry?

Grens nu auzi de prima dată. Cineva striga, dar nu pe el.

— Jerry? Aici! Eu sunt!

Vocea aceea; îi era familiară.

Se întoarse în direcția din care venea. O mașină era parcată pe cealaltă parte a drumului.

— Te-ai rătăcit, Jerry?

Rătăcit. Da, cu siguranță se rătăcise. Și presupuse că Jerry era el.

Era același taxi care-l dusese de la aeroport la hotel. Șoferul acela energic, care manevra atât de ușor volanul. Grens traversă, ușa din partea pasagerului era deja deschisă.

Așa că au mers înapoi. În timp ce Frederick – Grens își amintise numele său, ceea ce îi mulțumi pe amândoi – îi explica râzând modul în care strada pe care se aflau își schimba numele de șase ori pe parcursul a doar câțiva kilometri. La intrarea în hotel au avut aceeași discuție despre bani ca ultima dată – șoferul de taxi nu vru nimic pentru plimbare, dar Grens insistă și puse încă cinci mii de franci vest-africani în buzunarul de la piept al șoferului.

Ewert Grens era în continuare la fel de hotărât.

Dacă n-a funcționat cu frumosul, dacă rugămințile n-au ținut, atunci rămânea doar forța.

Mai întâi verifică holul, la fel de gol ca înainte, apoi se duse la recepție și sună în camera lui Hoffmann. Niciun răspuns. Apoi se uită la bar.

Era acolo, în picioare.

Cu un pahar de bere Bantu în mână. Conversa cu un individ blond, uriaș, mult mai înalt decât Grens însuși și cu un aspect impozant care i se trăgea de la mușchi.

Detectivul se apropie de ei, încercând să prindă privirile lui Hoffmann.

— Aș vrea să-ți vorbesc o clipă.

Pereți albi. Conturul alb al barului. Aparate de aer condiționat albe, prinse pe zidurile albe. Televizor alb pe barul alb.

Grens nu vedea nimic din toate astea.

— Aș vrea să discutăm puțin acum, singuri.

— Sunt în mijlocul unei conversații. După cum poți vedea.

— Termin-o.

Uriașul blond, a cărui barbă era la fel de sălbatică precum a lui Hoffmann, părea să fi înțeles ce-a spus Grens și se amuza. Părea și puțin cam beat.

— Deci ai prieteni aici, Koslow? Prezintă-mă.

Din Danemarca.

Accent de Copenhaga, Grens era sigur de asta.

— Eu sunt inspectorul detectiv Ewert Grens. Aș aprecia dacă aș putea să-l împrumut pe prietenul tău pentru un minut.

Danezul întinse o mână la fel de uriașă ca el.

— Eu sunt Frank. Detectiv, zici? Ce naiba a mai făcut acum bunul meu prieten?

A râs tare, un râs îngroșat de prea mult alcool.

— De data asta, nu-i vorba despre ce-a făcut. E vorba despre *ceva ce va face.*

Hoffmann și danezul se priviră unul pe altul, ridicând paharele, toastând și bând. S-au îmbrățișat și lui Grens i se păru că observă un fel de intimitate între ei; *Mult noroc în Zarzis – noroc cu soția,* iar apoi, în timp ce danezul comanda încă o bere, Hoffmann părăsi barul împreună cu detectivul și se așezară pe aceleași locuri ca mai devreme.

— Koslow? Deci așa îți spui în ultima vreme?

— Este numele mamei mele. Una dintre numeroasele identități pe care le-am folosit de-a lungul anilor. Am crezut că se potrivește acestei vieți și este, de fapt, unul dintre cele două nume pe care le am – împreună cu Hoffmann – pe un pașaport care nu este fals. Acum că merg pe un drum drept și îngust. Și ar trebui să știi un lucru, Grens. Mi-ai salvat viața o dată. Poate chiar de două ori. Dar nu mi te vei mai adresa în acest fel niciodată. Ne-am înțeles?

Ewert Grens îl auzise pe Piet Hoffmann amenințând și înainte. Și văzuse și consecințele.

De asemenea, primise amenințări de-a lungul anilor și văzuse și consecințele lor.

Prin urmare, putea alege să-l provoace.

Și, într-un fel, chiar asta urma să facă.

Curând va fi rândul lui să-l amenințe pe Hoffmann.

— Ce spuneai chiar tu; faptul că obișnuiai să câștigi bani prin revânzare de lucruri. Droguri. Despre asta vorbeai.

Piet Hoffmann aprobă. Exact asta vrusese să spună.

— Dar asta nu-i chiar adevărat, nu-i așa, Hoffmann?

— Poftim?

— Că *ai câștigat* bani vânzând droguri.

— Mi-ai văzut palmaresul. Știi că-i adevărat.

— Adică – și acum *câștigi* bani din asta. Încă.

Hoffmann se lăsă pe spate în fotoliu, ridicând ușor din umeri.

— Despre ce naiba vorbești?

— Despre asta.

Din buzunarul interior al hainei, Ewert Grens scoase plicul cu cele patru poze cu corpuri. Dar nu asta căuta. Mai era și altceva: fotografii și un extras dintr-o anchetă internațională, pe care ultima dată le lăsase în plic, sperând să nu trebuiască să le folosească.

— Ți-am văzut nenorocitele de poze, Grens. M-au zguduit, după cum ai observat. Cu toate astea, va trebui să-ți mulțumesc pentru oferta generoasă de un loc de muncă, iar răspunsul este nu.

— Nu le-ai văzut pe toate.

Răspândi pe masa dintre ei conținutul rămas în plicul pe care Sven îl trimisese acolo, instruind personalul hotelului să-l tipărească.

— Ce spui despre asta, de exemplu – o valiză pe care s-ar putea să o recunoști?

Prima poză. O valiză. Cea pe care o împachetase Piet Hoffmann în Columbia înainte de călătoria spre casă, trecuse prin vamă cu ea și, apoi, în drum spre închisoare, îl convinsese pe Ewert Grens să o păstreze în biroul lui de la secție.

— N-am știut atunci ce mi-ai cerut să fac, Hoffmann. Așa că stătea acolo, în dulăpiorul meu, plin cu uniformele pe care nu le folosesc niciodată.

Grens ridică următoarea imagine. Un scan al unei pagini dintr-o anchetă preliminară.

— Până când această treabă a apărut într-un alt caz. O colaborare între Forțele de poliție portugheze, spaniole, olandeze și suedeze. Și acolo, în mijlocul anchetei – o fotografie cu o geantă identică! Un lanț distribuitor de stupefiante descoperit în timp ce făcea contrabandă prin sudul Spaniei, Gibraltar și Faro în Portugalia. În ancheta preliminară detectivii au reușit să-și dea seama cum erau transportate drogurile din America de Sud. În valize *complet inodore.* Pielea în sine era făcută din cocaină, pe care un chimist o topise și căreia îi îndepărtase mirosul. Dacă te uiți acolo, Hoffmann, pe pagina următoare, vei găsi mai multe imagini cu bunuri confiscate. Toate acele valize sunt identice cu cea pe care am ținut-o în biroul meu timp de opt luni.

Piet Hoffmann scoase un oftat lung și profund, care părea să-i emane din vintre.

Și apoi a râs, nu tare, un soi de râs care îl viza și pe partener, dar și pe el însuși.

— Ei bine, al naibii să fiu. Detectivul nostru și-a dat seama și de asta.

— Da. Nu numai că mi-am dat seama. Ți-am permis să o faci, chiar dacă știam toate astea înainte să-ți dau geanta înapoi. Uită-te la ultima fotografie… promit că nu mai sunt altele. Am răzuit o mostră foarte mică din valiză, pe care o păstrez într-o pungă de plastic în biroul meu. Și lângă ea, se vede o altă imagine a unui set de amprente de pe mânerul valizei. Ale tale, desigur.

— Așa? Și ce demonstrează asta?

— Că am considerat că meriți. Un capital de pornire, din moment ce forțele de poliție din două părți diferite ale lumii te-au folosit și s-au scuturat de tine în momentul în care ai devenit o povară. Dar arată și că te am cu ceva la mână – dacă este nevoie.

Hoffmann râse din nou, dar cu o ușoară schimbare de ton, o umbră de amenințare.

— Dacă asta mă va doborî, Grens, te va doborî și pe tine. Pentru că ai ținut-o ascunsă în loc să o raportezi.

— Poate că da, poate că nu. Ar fi aproape amuzant să aflăm pe cine va alege tribunalul să creadă. Pe inspectorul detectiv care pretinde că tocmai și-a dat seama de păcăleală. Sau pe fostul condamnat care a lăsat o amprentă pe valiză, la fel cum și-a lăsat amprentele pe un telefon celular cusut în jacheta unui mort. Și *dacă* amândoi suntem doborâți – cine are mai mult de pierdut? Bătrânul fără familie? Sau omul cu o generație mai tânăr, cu o soție și doi băieți mici, care încearcă să se aclimatizeze în libertatea din Suedia, după ani în care au fost fugari din cauza lui?

Grens știa în sufletul lui că poliția suedeză folosise deja și distrusese suficient din omul care stătea vizavi de el. Cu toate acestea, alesese să continue să-l exploateze și să-l distrugă pe Hoffmann, riscându-i viața.

Ca ofițer de poliție învățase să aibă întotdeauna un plan de rezervă în caz de urgențe.

Și uneori era nevoie.

Urgența apăruse.

— Hoffmann – *te voi* da în vileag. *Te voi trimite* după gratii. *Vei fi închis* mulți ani. Dacă este nevoie.

Piet Hoffmann stătea nemișcat. Era obișnuit să deosebească adevărul de minciuni. El însuși umblase de multe ori pe linia asta subțire. Și a făcut ca înainte, scoțând un oftat lung și profund. De data aceasta de resemnare.

— Două săptămâni.

— Poftim?

— Începând de mâine, mă așteaptă două săptămâni de concediu. Ți le voi acorda ție, de data asta, Grens – dar niciun minut în plus. Altfel, ar trebui să-i spun angajatorului meu sau Zofiei ce se întâmplă. Iar tu – vei arde apoi ceea se află în seiful tău. De acord?

— Cu cât primesc mai repede acel nume suedez, cu atât mai repede se termină povestea.

— Grens. De acord?

Două persoane care nu aveau încredere în nimeni, dar care, de acum încolo, trebuiau să aibă încredere una în cealaltă.

— OK. *Apoi* le voi arde.

Ewert Grens întinse mâna peste masă rupând, încet și deliberat, fotocopiile care se aflau înșirate pe ea. Nu asta voia Hoffmann să spună, știa, desigur, dar era o încercare de a-i arăta bunăvoință. Pornise să se ridice și era la jumătatea drumului când Piet Hoffmann îi puse o mână pe braț și îl împinse înapoi în fotoliu.

— Încă un lucru, Grens, înainte să dispari în camera ta.

Mâna rămase acolo și Grens o lăsă, chiar dacă atingerea părea ca o lovitură și îl făcea să-și dorească să riposteze.

— Crezi că mă pot infiltra? Serios, Grens, în două săptămâni? Habar n-ai ce presupune munca reală de infiltrare, pe ce se construiește. Încredere. Genul pe care nu-l avem nici tu, nici eu. Încet, încet construiești încredere, faci lucruri pentru a o merita, o folosești pentru a obține ceea ce nu vor ceilalți să-ți ofere. Mi-a luat nouă ani să ajung în inima mafiei poloneze, să străbat tot drumul de la Stockholm la Varșovia, și o întâlnire cu Roof, liderul. Mi-au trebuit trei ani să ajung în umbrele din Columbia, să obțin acces în cele mai inaccesibile părți ale junglei. Grens – două săptămâni sunt tot ce vă voi oferi și poți calcula și singur cât de departe voi ajunge în acest interval de timp.

— Asta e o organizație mult mai simplă. Știm asta din experiență. Traficanții de persoane sunt împărțiți în unități mult mai mici decât cartelurile sud-americane ale drogurilor.

În timp ce vorbea, Grens se uită fix la mâna de pe brațul lui, transmițându-i că nu-i plăcea prea mult faptul că se afla acolo, așa că Piet o retrase.

— Să lucrezi sub acoperire este așa… Îți place mâncarea, Grens? Adică să faci mâncare cu adevărat bună?

— Poftim?

— Infiltrarea este ca gătitul lent, franțuzesc. Dar ce-mi ceri tu mie este cam ca un hamburger de la un lanț de fast-food. Și criminalii de genul celor între care trebuie să mă infiltrez au un lucru în comun – nu le plac alimentele gătite rapid. Ei preferă gătitul lent.

— Atunci va trebui să lucrezi într-un alt fel. Și să numești altfel activitatea.

— Și anume?

— Coliziune.

— Coliziune?

— Confruntare. Opusul consumului de timp. Un atac surpriză care să deschidă toate ușile deodată.

— Și cum ar trebui să fac asta, inspectore?

Ewert Grens se ridică din nou și nicio mână nu îl opri.

— Nu știu. Asta e treaba ta, Hoffmann. Dar știu mai multe decât crezi – infiltrarea care durează mult se bazează pe minciuni, iar tu trebuie să le oferi un fel de minciună pe termen scurt, una care nu va dura multă vreme. Care *va sfârși* prin a fi dezvăluită. Și atunci *când* este, iar nu *dacă,* va trebui să fii pregătit. Altfel mori. Sau mor ei.

•••

Patul din camera lui nu va trebui să fie refăcut pentru străinul care va dormi acolo mâine. Grens nu putea dormi, nu avea sens nici să încerce. Poate că era căldura. Sau energia consumată pentru a-i impune lui Hoffmann să facă ceea ce dorea el și care fusese înlocuită de un gol atunci când reușise s-o facă. Sau poate că era cursa aceasta după niște oameni care îi lasă pe alții să se sufoce prin containere de marfă. Sau poate mâhnirea că a întâlnit un zâmbet cald într-o morgă, care acum trebuia investigat – înțelegerea faptului că, *dacă* o va întâlni din nou, înainte ca această anchetă să se termine, probabil că va fi tot de partea cealaltă a mesei, într-o cameră de interogatoriu.

Toate. În același timp.

Așa că se întoarse în întunericul de afară. Era singura lui noapte pe acest continent și se plimbă pe străzile capitalei, comandă un pahar de suc de portocale într-o cafenea mică, un bol cu supă din nuci de palmier la un bar simplu. Și toți cei pe care îi întâlnea erau amabili. Ca un lung șir de Frederici, doar că fără taxiuri. Și păreau să trăiască după un ceas diferit – nimeni nu se grăbea să meargă acasă. Dacă erau clienți, atunci era și timp să le servești o altă porție. Deci, când la cinci – adică la o oră distanță de ivirea zorilor, a comandat un ceai în trei reprize, într-un restaurant cu doar câteva mese, care urma să se închidă, a fost întâmpinat cu un zâmbet și i s-a spus să ia loc. Ceaiul în trei reprize folosea aceleași frunze de fiecare dată, dar devenea din ce în ce mai slab, și acest lucru era compensat de cantitatea de zahăr din ce în ce mai mare. Zâmbitor, proprietarul restaurantului i-a explicat, într-o engleză greu de înțeles, că prima ceașcă avea un gust amar, la fel ca moartea, a doua era ușoară ca viața și, dacă rezista, a treia aluneca pe gât la fel de dulce ca iubirea.

Pe la ora șapte se întoarse la hotel. Relaxat și nu atât de obosit pe cât ar fi fost normal. O dimineață cu

suficient timp pentru o cafea liberiană proaspăt preparată, tare, înainte să trebuiască să urce în camera pe care încercase cu orice preț să o evite, să-și împacheteze bagajul de mână lejer și să predea cheia la recepția hotelului. S-a așezat în hol, într-un fotoliu de piele, dar mai aproape de recepție de data aceasta – trebuie să mai schimbi puțin lucrurile. Și și-a comandat cafeaua. Ar fi putut la fel de bine să comande două cești de la început.

Au fost delicioase, la fel ca în seara precedentă.

Chiar când făcea semn pentru a primi o a treia ceașcă, o siluetă familiară începu să gesticuleze spre fotoliul de vizavi de el.

— Ne întâlnim din nou, inspectore. Pot să stau aici?

Oficialul Ministerului de Externe. Din taxi. Cel cu cartea de vizită foarte dichisită.

— Thor. Ăsta e numele meu. Nu-i nevoie să te prefaci, văd cum încerci cu disperare să-ți amintești.

Grens zâmbi.

— De ce nu, poți să-mi ții companie, Thor.

Costumul de in de culoare deschisă cădea perfect, fără cute. Ewert Grens îl privi gânditor.

— Data viitoare când voi veni aici voi ști cum să mă îmbrac.

Și ridică din umerii acoperiți cu haina prea grea și prea închisă la culoare.

— Sau cum să nu te îmbraci.

Și comandă următorul rând. Două cafele, ca data trecută. Una pentru fiecare.

— Aștept mașina, inspectore. Am stat afară, la intrare, aproape… ei bine, aproape o jumătate de oră. Pot intra să mă ia și de aici. Așa funcționează lucrurile în țara asta. Trebuie să te adaptezi.

— Ședințe la prima oră?

— Reprezentanții ONU, ministrul de interne al Nigerului și organizația Medici fără Frontiere. Adică noi, Suedia, am solicitat un raport asupra situației cât timp sunt aici, ca să văd despre ce este vorba.

— Deci ești un fel de… delegație de o singură persoană?

— Ceea ce trebuie să înțelegi este că noi nu avem aici nici ambasadă, nici consulat. Nimeni nu vrea să deschidă vreuna, în această parte a lumii. Ambasadorii suedezi preferă să soarbă sake la Tokyo sau aleg agitația unui cocktail din DC[2], cu un New York Times împăturit sub braț. Sunt unul dintre cei care plătesc oale sparte pentru ambasadorii noștri din Stockholm. Un expert. Așa mi se spune. Expert în ajutor umanitar. O sumă destul de mare – douăzeci de miliarde de la Ministerul de Externe, plus orice vine prin Agenția de cooperare și dezvoltare internațională suedeză. În cazul meu, este vorba de a decide asupra felului în care putem investi cel mai bine în Niger, Burkina Faso, Togo, Benin și Mali. Am făcut asta mulți ani – am călătorit în cele mai sărace țări din Africa de Vest –, pentru că nimeni altcineva de la minister nu vrea să se ocupe. Chiar dacă aici am putea face *cu adevărat* ceva, spre deosebire de atâtea alte locuri.

— Nu uita de cafea. Se răcește.

— Ajut oamenii. Cu adevărat, inspectore. Și am încercat să fac asta de la început, chiar și de la distanță. Am încercat să derulez proiecte care să se ocupe de probleme uriașe, dar este șocant cât de puțini colegi de la Stockholm se sinchisesc de cei care au nevoie de toate astea – educație, locuințe, infrastructură, alimente. Așa că fac asta aici, într-o țară unde speranța de viață este foarte scăzută – jumătate din populația de aici are mai puțin de cincisprezece ani. Jumătate, inspectore!

Ewert Grens bău a treia ceașcă. El însuși era aproape de vârsta pensionării și ura acest lucru. Locuia într-o țară în care numărul pensionarilor creștea atât de repede, încât amenința întreaga economie.

Lumea devenea din ce în ce mai ciudată.

— Așa că fug, inspectore, nu este o surpriză. Vasele de pescuit din Marea Mediterană sunt pline de refugiați care vin de aici. Văd tot timpul contrabandiști care adună „clienți” și sunt plătiți pe față. Fără riscuri. Nu era așa. Aceasta este o

consecință a modului în care Europa și-a înăsprit politicile de acordare a azilului.

Funcționarul public părea sincer implicat. De parcă ceea ce spunea însemna pentru el mai mult decât muncă. Mai mult decât a purta costumul perfect.

— Dar dumneata, inspectore? Ai găsit răspunsurile după care ai venit aici?

— Am primit exact răspunsul pentru care am venit aici.

— Așadar ai aflat ceva despre individul responsabil pentru oamenii morți în containerul de transport din portul suedez?

— Nu am obținut mai multe informații. Călătoria mea aici a fost mai mult legată de metode și alocarea personalului.

Oficialul arăta limpede că nu a înțeles a doua parte a cuvintelor lui și era pe cale să ceară o lămurire, când fu întrerupt de un tânăr într-o uniformă fără însemne.

— Domnul Cirrata?

Grens ghici că trebuia să fie șoferul, ținea în mâini chiar și un fel de pancartă cu numele, așa cum se poartă deseori în astfel de situații – cu litere mari de tipar, lăbărțate.

— Se pare că drumurile noastre se despart din nou, domnule inspector. Și eu plec acasă mâine – doar o vizită scurtă. Să ai o călătorie plăcută.

Oficialul se ridică.

— Cirrata, Dixon?

Și apoi zâmbi la întrebarea lui Grens.

— Numele reprezentantului ONU pe care îl voi întâlni. Așa cum ziceam – lucrurile nu merg chiar ca unse.

Dixon zâmbi din nou, dar nu se îndepărtă prea mult înainte să se oprească și să salute pe altcineva. Grens se întinse, încercând să vadă cine era. Cineva pe care-l cunoștea la fel de bine.

Persoana cu care vorbea demnitarul era Hoffmann.

— E foarte trist că oamenii din securitatea privată, ca tine, înarmați până în dinți, sunt singura noastră

șansă pentru ca aceste camioane cu alimente să ajungă la destinație. Aceste atacuri sunt înfiorătoare! Distrugerea hranei! Semenii mei nu vor înceta niciodată să mă uimească.

Stăteau suficient de aproape, iar Thor Dixon vorbea suficient de tare pentru ca Grens să audă. Totuși nu reuși să prindă ce spusese Hoffmann. Sau poate că nu îi dăduse niciun răspuns, poate că singurul său răspuns fusese o clătinare din cap.

— Dar să nu mă înțelegi greșit – faceți o treabă fantastică acolo. Absolut crucială. Sper că știi asta.

Piet Hoffmann a dat din nou din cap, ca răspuns la complimentul care tocmai îi fusese adresat, lui și colegilor lui, apoi au continuat să meargă în direcții opuse. Demnitarul de la Ministerul de Externe, spre ieșirea hotelului, iar Hoffmann, spre recepție și spre Grens.

— Bună dimineața. M-ai așteptat din nou, inspectore?

Se priviră ezitanți, seara trecută plutind între ei ca un nor. Și făcură ceea ce fac oamenii când încearcă să se apropie – vorbiră despre altceva.

— Deci vă cunoașteți, Hoffmann?

— Poftim?

— Dumneata și amicul de la Ministerul de Externe?

— Ne-am întâlnit pe-aici. Nu sunt multe hoteluri drăguțe din care să alegi.

Norul refuza să se împrăștie. Grens n-avea de ales.

— Ieri, Hoffmann.

La urma urmei, el trebuia să fie cel care să aducă în discuție lucrul la care se gândeau amândoi – el era cel care venise aici cu o singură misiune și era cel care se putea îndrepta din nou spre casă.

— Îmi cer scuze. Pentru… ei bine, că am ajuns așa departe. Poate prea departe. Dar eu… Ei bine, trebuia s-o fac.

Ewert Grens schiță un semn spre fotoliul de vizavi de el, la fel cum făcuse și ieri, dar Hoffmann arătă clar că n-are intenția să se așeze din nou.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

Și poate că pe fața aceea încordată se ascundea un început de zâmbet.

— Ai reușit să mă racolezi în două întâlniri, Grens. Știi cât i-a trebuit lui Wilson? Patru luni. M-ai făcut să accept să fiu infiltrat din nou după două întâlniri de douăzeci și cinci de minute.

Nu s-au îmbrățișat și nu și-au strâns mâna. Dar zâmbetul – pe care Grens era sigur că-l văzuse – îl făcu să se simtă mai puțin rău fiindcă se îndrepta spre aeroport fără Hoffmann.

— Dacă vrei să mă scuzi, voi merge în partea cealaltă a holului. Singur. Acolo e semnalul mai bun. Va trebui să dau un telefon. Să le spun că nu vin acasă astăzi, să-i spun Zofiei și băieților că vor fi obligați să mai aștepte trei luni.

Ewert Grens se înșelase. Nu se simțea mai ușurat.

— Voi fi… voi fi cu ochii pe ei.

— Grens, promite-mi un lucru, că atunci când totul se va termina, ai să te ții dracului departe de ei și de mine.

— Munca ta nu-i va afecta, Hoffmann, asta pot să-ți promit. OK?

Piet Hoffmann nu îi răspunse polițistului mai în vârstă, care călătorise jumătate de lume pentru a-l obliga să se infiltreze din nou. În schimb, merse mai departe, spre cealaltă parte a holului, și se așeză cu fundul pe biroul de recepție. Îi promisese că nu-i va mai face niciodată asta. Să o mintă. Dar era doar ca să îi fie mai ușor. Doar ca să nu o lase să își facă griji.

— Bună dimineața, iubirea mea.

— Bună dimineața, Piet.

Zofia a răspuns imediat. O putea vedea în fața lui, în bucătărie, pregătind micul dejun pentru toată lumea. Își aminti cum îi descrisese ea cei nouă ani de minciuni, viața lui dublă, în lumi paralele. Pentru ea și pentru băieți – un soț și un tată, care conduce o firmă privată de securitate. Și în același timp, fusese un om cufundat într-o lume a crimei, riscându-și viața în fiecare zi, într-o misiune sub acoperire pentru poliția suedeză.

O trădare mai mare decât dacă ar fi avut o amantă.

Asta-i zisese când el fusese nevoit să-i spună adevărul.

Că încâlcitura de minciuni era peste puterile ei de înțelegere.

Cu o altă femeie ar fi fost mai simplu, pentru că ea ar fi existat și puteai s-o vezi, s-o urăști, să ai un motiv clar să pleci.

Nu plecase, nu renunțase. Și de atunci îi spusese întotdeauna adevărul. Chiar și atunci când erau fugari, seara, în timp ce Rasmus și Hugo dormeau, discutând ce înseamnă să ucizi alți oameni pentru a supraviețui.

Până acum.

— Zofia?

— Da?

— Nu vin acasă în seara asta.

N-a spus nimic. Dar n-a închis. O auzea mergând în jurul bucătăriei, un scaun tras, zgomotul unui vas de porțelan.

— Zofia?

Un prăjitor de pâine începu să bâzâie. Cum putuse să recunoască acest sunet dintre atâtea alte sunete?

— Zofia? Vorbește cu mine.

— Nu vii acasă?

— Foametea de aici e acută. Trebuie să facem un alt transport.

— Și când ai aflat asta?

— Noaptea târziu.

A fost atât de ușor. Să mintă. Credea că și-a pierdut antrenamentul. Dar își revenise ușor, ca și când nu s-ar fi oprit niciodată.

— Astăzi ne îndreptăm spre primul transport. Dar te voi suna, ca întotdeauna, în fiecare dimineață.

Alte clinchete de porțelanuri. Poate lingura lui Rasmus pe castron, mereu plin până la refuz cu iaurt de vanilie, sau Hugo tăindu-și oul fiert tare direct în farfurie.

— Te pun pe difuzor, Piet, în mijlocul mesei, la micul dejun, ca de obicei – băieții tocmai s-au așezat.

Vocea ei nu era nici enervată, nici dezamăgită. Suna neutru. Asta era cel mai rău.

— Bună, băieții mei.

— Bună, tată!

Rasmus. Dar nu Hugo.

— Ești acolo, Hugo?

— Mmm. Sunt aici.

Mereu atât de serios.

Fiul lor cel mare înțelegea întotdeauna mult mai multe decât își dădeau seama el și Zofia.

— Bun, și ce mai faci…

— La ce oră vii în seara asta?

Hugo. De parcă ar fi știut.

— Eu… trebuie să mai rămân. Încă puțin.

— Nu vii acasă?

— Hugo, eu…

— Vii sau nu?

— Nu în seara asta.

Un scaun hârșcâi din nou pe podea. Pași rapizi. Și o ușă închizându-se, probabil ușa din față.

— Alo?

— Hugo a ieșit, tată.

— A plecat?

— Da. A plecat și ieri. Când a trebuit să suni din nou pentru că trăgeați acolo unul împotriva celuilalt. S-a așezat pe scările din față și a așteptat până am mers la școală.

Ca un pumn în burtă. Și încă unul în cap.

Hugo… auzise împușcăturile? Le-a interpretat? Fusese îngrijorat? Chiar și Rasmus a auzit și a înțeles. Sau poate i-a spus Hugo, mai târziu.

În calitate de părinți, erau convinși că vor fi în stare să-i protejeze pe cei doi băieți mici de realitatea vieții pe care o duseseră atât de mult timp.

Dar în toată această perioadă, ei știau și înțelegeau.

Era a doua dimineață când Hugo pleca de la mic dejun, momentul lor zilnic de reuniune, iar el – așa cum spunea și Zofia că face de obicei – a închis ochii și s-a prefăcut că este doar un mic dejun obișnuit, într-o familie obișnuită.

Piet Hoffmann strânse telefonul în palmă.

Trebuia să ajungă acasă.

Trebuia să se așeze cu adevărat la masa de mic dejun, așa cum promisese.

Chiar dacă ar fi fost doar o singură dimineață, un singur mic dejun.

Vorbiseră deja despre asta, el și Grens, când ai doar paisprezece zile pentru a te infiltra, pentru a ajunge în inima unei organizații criminale, trebuia să lucrezi în alt mod. Ceea ce, desigur, era adevărat și dacă avea doar treisprezece, douăsprezece sau poate chiar unsprezece zile.

Coliziune.

Așa a spus Ewert Grens.

Confruntare. Opusul timpului. Un atac surpriză care să deschidă toate ușile deodată.

Piet Hoffmann stătea în partea pustie a holului, cu telefonul tăcut în mână, de parcă s-ar fi agățat de vocile Zofiei, ale lui Rasmus și Hugo. Avea să plece imediat, să se îndrepte spre nord, către un alt loc unde fluxul de refugiați lăsase urme. Hotărâse deja. Dacă era posibil să reușească imposibilul în două săptămâni, poate ar fi capabil să facă asta chiar mai repede de-atât.

Partea a patra

•••

O persoană arată diferit privită de la opt sute șaizeci și unu de metri distanță. E mai alungită.

Fața lui era mai alungită decât își amintea.

Nasul un pic mai lat, bărbia mai ascuțită, perciunii neîngrijiți și cu pete accidentale de gri care nu ar fi fost evidente de la doar câțiva metri distanță.

Piet Hoffmann strângea pușca în mâini. Privi termometrul din fața unuia dintre coatele sale – douăzeci și patru de grade. Examină singurul copac care se afla mult mai jos, lângă unul din pilonii din port, lângă un depozit pustiu – ramurile sale înfrunzite se legănau, ceea ce însemna o forță a vântului de zece, poate chiar doisprezece metri pe secundă.

Roti ușor șurubul mic, o singură întoarcere.

TPD unu. Transport dreapta unu.

Îl răsuci din nou cu un pas.

TPD unu. Transport dreapta unu.

Perfect.

Avea vedere clară asupra țintei.

Pușca era încărcată cu un fel de glonț care făcea numai o gaură mică la intrare, dar, după explozie, lăsa o rană imensă la ieșire.

Și a ochit, așa cum făcea adesea când avea timp, exact către punctul dintre sprâncene.

Îmi amintesc cum ne-ai așteptat, tu și omul pe care l-am ucis ieri.

Chiar acolo, în afara acestei clădiri în care stai chiar acum.

Îmi amintesc cum tu – în engleza ta cu accent pronunțat, cu un vocabular surprinzător de bogat și gramatica unei persoane bine educate – ai luat economiile de-o viață ale acelui cuplu tânăr și le-ai garantat, lor și mie, transport în siguranță pentru toată călătoria lor.

Piet Hoffmann simțea de fiecare dată cât de ciudat era să fii atât de aproape de cineva prin luneta puștii.

De parcă ar fi stat lângă bărbatul pe care îl viza, o parte din acel ceva care clipea din ochi și își umezea buzele cu vârful limbii.

Hoffmann nu folosea bipodul prea des. Dar acum, cu acest vânt care ajungea, în rafale neregulate, pe acoperișul pe care stătea întins, lovindu-l și pe el, și pușca lui cu lunetă, îl folosi totuși. Și apoi – mișcări precaute, în timp ce îl urmărea pe omul care acum se dusese înapoi în încăperea mare.

Hoffmann nu fusese niciodată înăuntru.

Nici cei doi refugiați. Nu li s-a permis accesul.

Sediul organizației de contrabandă.

Pe acolo se plimba omul pe care-l viza. Mai mult un hol decât o cameră. Dar sărac mobilat, cu birouri simple și scaune și rafturi la fel de simple. Probabil fusese cândva un depozit sau o fabrică de vreun fel – grinzi grele de fier atârnau ca niște poduri paralele deasupra capului omului.

În timpul acelui schimb, el se prezentase și toți ceilalți făcuseră la fel, iar Hoffmann încerca să-și amintească numele. Nici contrabandistul ucis ieri, nici mai elocventul său șef n-aveau nume pe care să le fi memorat. Nu-și putea aminti nici măcar numele cuplului de refugiați. Nu îl interesase aspectul. Nu știa că va avea nevoie.

Dar îmi amintesc cât de entuziasmați erau tânăra femeie și bărbatul, aproape euforici. Chiar dacă tocmai încheiaseră o călătorie de patru zile, fără oprire, prin deșert.

Îmi amintesc încotro priveau – înainte, nu înapoi.

Posibilități, nu probleme.

O viață nouă, nu cea veche.

Mai era o încăpere adiacentă holului. Într-acolo se îndrepta contrabandistul acum. Privirea lui Hoffmann părăsi capul și fruntea ridată a omului, ochind în schimb ușa pe care o deschidea ținta sa. Blindată. Grea. Acel fel de ușă care duce la ceva valoros.

Omul a descuiat-o cu o cheie și a dispărut. Piet Hoffmann aștepta. Contrabandistul va ieși în curând din nou, iar luneta armei va continua să-i urmărească

fața, care se umezea treptat, o peliculă strălucitoare de sudoare, în ciuda serii târzii.

Un minut. Încă un minut.

Orice-a făcut în spatele acelei uși ca de seif a durat ceva timp.

Mâinile lui Hoffmann tremurau puțin în vântul nestatornic, dar niciodată nu și-au pierdut ținta din cătare. Odată cu schimbarea direcției vântului a venit și un miros de mâncare gătită. La câțiva metri în fața lui, în marginea de vest a acoperișului hotelului, două coșuri ruginite aruncau în afară mirosurile din bucătăria restaurantului – carne prăjită, probabil miel.

Pe neașteptate, un oftat puternic ieși dintr-un adânc atât de profund, încât îi umplu tot stomacul și pieptul și îl apăsă pe gât.

Ca atunci când ești plin de dor.

Chiar acum ar fi aterizat pe aeroportul Arlanda și, după încă o oră, ar fi fost în brațele Zofiei, așezat pe marginea patului celor doi băieți adormiți, ascultând respirația lor lentă, regulată.

Dar aceasta se transformase într-un alt fel de călătorie. Cu elicopterul. Sud-africanul pe care îl numeau Rob – cel care își împrumuta în mod regulat flota aeriană firmei private de securitate, atunci când un convoi avea nevoie de pază aeriană – îl însoțise personal pe Hoffmann în Libia în schimbul unei sume considerabile de dolari americani. Nu punea întrebări la care nu se putea răspunde. Au traversat Sahara pe deasupra unui traseu străbătut de sute de ani de caravane de cămile și au aterizat chiar în afara orașului Zuwara, portul pe care i-l descrisese lui Grens ca fiind cel mai popular loc de contrabandă cu oameni, poarta de intrare în Europa dinspre Marea Mediterană. Grens – care îl trimisese pe Hoffmann aici – ateriza, probabil chiar în acest moment, la Arlanda, poate trecând pe lângă banda rulantă de bagaje și îndreptându-se spre trenul expres Arlanda – Stockholm. Ajuns acasă, spre deosebire de el.

Suspinul acela adânc reveni, îl scutura pe dinăuntru, așa cum făcea și vântul pe dinafară.

Vocea lui Hugo.

Spusese totul. Însemna totul.

Tatăl lui ar fi trebuit să fie acolo.

Întâiul născut al lui Piet și Zofia Hoffmann, care înțelegea atât de multe, trebuia, de asemenea, să știe că putea continua să stea la aceeași masă la micul dejun, că noua lui viață cu care se obișnuise era reală, că va continua să fie reală. Ei aparțineau acelui loc. Fără încrederea celor doi fii ai săi, viața tatălui lor nu însemna nimic.

Iată.

Ușa placată cu oțel se deschise și se închise din nou. Hoffmann așteptă până când liderul se întoarse, apoi fixă din nou ținta pe fruntea lui, focalizând pe piele. Sudoarea strălucitoare începuse să se scurgă pe tâmplele și pe obrajii individului. Când bărbatul s-a îndreptat spre birou, Hoffmann a tras piedica în sus și spre el, gândindu-se la un cuplu tânăr, euforic.

Nu mai trăiți. Nu mai respirați.

Nu mai puteți mirosi, vedea, auzi, simți.

Nu existați.

Fiindcă ceea ce a promis acest om – acest om care se plimbă în spatele unei ferestre, la exact opt sute șaizeci și unu de metri distanță – nu a făcut nici cât o ceapă degerată. Ai dat mâna cu mine, tu, ticălos mizerabil, le-ai luat banii adunați într-o viață de om și i-ai lăsat să moară.

Piet Hoffmann strânse arma în mână.

Trăgaciul.

Avea din nou vizibilitate pentru o lovitură sigură. Chiar între sprâncene.

Și se gândi așa cum se învățase să gândească.

Tu sau eu.

Și îmi pasă mai mult de mine decât de tine, așa că mă aleg pe mine.

•••

Ewert Grens căscă, întinzându-se puțin, se rostogoli peste marginea mult prea moale a canapelei din catifea cord de culoare maro și, încă pe jumătate adormit, se ridică. Venise direct de la Arlanda la secția de poliție din Kronoberg și se întinsese fără să-și fi scos măcar jacheta, doar ca să se odihnească un minut. Și se pare că adormise. Noaptea pierdută pe alt continent condusese la un somn de care rar avea parte, profund și fără vise.

Se uită pe fereastră fără a vedea, de fapt, nimic afară, la curtea secției de poliție a orașului, așteptând să se trezească. Era o zi frumoasă. Însorită, fără vânt, dar încă răcoroasă, iar el purta din nou hainele adecvate.

Automatul de cafea de pe hol zumzăia și pufăia așa cum se întâmpla uneori, când băutura era aproape gata. Butonul 38, neagră, două pahare. Butonul 39, cu lapte, un pahar. Butonul 40, cu lapte și zahăr, un pahar. A bătut mai întâi la ușa Marianei Hermansson, apoi la Sven Sundkvist. Se uitară amândoi la el și la paharele de plastic aburinde de pe tava mică, iar el n-a mai avut nevoie să spună nimic. Au lăsat orice făceau și s-au îndreptat către biroul șefului lor, pentru o întâlnire de dimineață.

— Hoffmann, Ewert?

— Hoffmann.

În timpul care îi fu necesar lui Grens să dea pe gât două pahare de cafea și oaspeților săi o jumătate de pahar, le-a povestit despre întâlnirea de la hotelul din capitala vest-africană, pe care nici Mariana și nici Sven nu o puteau găsi pe hartă și de care nici măcar nu auziseră.

— *Acel* Piet Hoffmann, Ewert?

— Acel Piet Hoffmann.

— Și îl crezi?

— Da. Îl cred când spune că se află acolo ca să facă o treabă legală măcar o dată în viață – că nu are nicio legătură cu aceste organizații de contrabandă. Cred că a acționat la rugămintea soției sale, care, la

rândul ei, acționase la rugămintea unuia dintre elevii săi, atunci când a ajutat acel cuplu tânăr să-și cedeze economiile de-o viață. Și îl cred când afirmă că le-a dat telefonul celular pentru situații de urgență și i-a îndemnat să-l coase în materialul hainei. Un telefon nou și nefolosit. Așa lucrau Hoffmann și conducătorul său din poliție Erik Wilson aici, la Stockholm, și, de asemenea, Hoffmann și omul său de legătură de la Administrația Controlului Drogurilor DEA, Lucia Mendez, în Columbia.

Inspectorul Grens își dădu seama că trebuia să aștepte până când ei vor înțelege cele spuse. El însuși petrecuse o zi și un zbor lung, pentru a ajunge la aceste concluzii – celor doi le trebuiau doar câteva minute.

— Hoffmann a avut întotdeauna acces la mai multe telefoane. Și avea mereu mai multe cartele SIM. Când ai trăit suficient de mult timp într-un anumit fel, nu renunți cu ușurință la aceste obiceiuri. Devin o parte din tine. Tu faci parte din ele.

A căscat din nou, și-a cerut scuze și s-a gândit să le spună colegilor săi despre modul în care șeful lor s-a plimbat prin noaptea africană, încercând să scape de un pat de hotel care-l speria al dracului. Dar n-a făcut-o. Frica aceea era prea intimă. Ca dragostea. Dacă o împărtășești, te expui, devii vulnerabil.

— Amprentele de pe telefonul pe care l-am găsit în haina tânărului mort erau ale lui Hoffmann. Și ne-au condus la punctul de plecare al călătoriei refugiaților. Acum știm cum a început călătoria. Dar nu știm nimic despre cum s-a încheiat. Despre ramura scandinavă a organizației de contrabandă. Despre cine a încercat să camufleze corpurile în spumă și s-a chinuit să le arunce în diversele morgi ale Stockholmului, în loc să ardă pur și simplu conținutul containerului de transport – cum ar face majoritatea ucigașilor. Cine a fost plătit, *aici,* cine stă prin preajmă, numărându-și banii, în orașul nostru, așteptând următorul transport de oameni.

— Telefonul despre care vorbești, Ewert…

Mariana Hermansson pusese un dosar pe măsuța de cafea șubredă, când se așezase pe unul dintre scaunele pentru oaspeți.

— … este tot ce avem – deocamdată.

Ea aruncă în coșul de gunoi paharele de cafea și tăvița goală din aluminiu în care fusese un tort mic, preambalat, apoi întinse conținutul dosarului pe suprafața goală a mesei. Documente care semănau cu genul de liste de apeluri telefonice din ce în ce mai dificil de accesat, deoarece companiile de telecomunicații hotărâseră să împiedice investigațiile poliției, tot repetând cuvântul integritate.

— Ewert, unul dintre tehnicienii noștri criminaliști recent angajați a făcut o treabă uimitoare.

— Cine?

— Contează?

— Contează.

— Da, presupun că da, nu-i așa, Ewert? E plăcut să știi dacă ești apreciat de șeful tău, de exemplu. Nu?

Îl privi. Așa cum numai ea știa. O privire exigentă. Și avea dreptate. El nu se pricepea să-și arate aprecierea, să laude oamenii. Asta sună… da, nesincer. Întotdeauna i se bloca în gât.

— Dacă aș putea continua, fără să fiu întreruptă.

Din nou privirea aceea.

Trecea direct prin el.

Îi plăcea destul de mult.

— Continuă, Hermansson.

Ea a luat documentele și le-a ridicat.

— Telefonul prin satelit pe care Hoffmann l-a oferit cuplului de refugiați este aceeași marcă japoneză pe care au folosit-o mulți teroriști în ultimul timp. Noi dăm peste ea, uneori, în investigațiile noastre, dar rareori reușim să avem acces propriu-zis la informații. Nu avem astfel de resurse. Sau – nu le-am avut până acum. Pentru că noul nostru tehnician a reușit. Nu știu cum, dar a făcut-o. El a creat un cod-cheie și a decriptat telefonul – este capabil să citească direct din rețeaua de satelit. Prin urmare, știm că a fost folosit doar de opt ori în total. O dată

pentru a face un apel. De șapte ori pentru apeluri primite. Apelul de ieșire a fost efectuat, potrivit tehnicianului nostru – (Billy este numele lui, apropo, dacă încă te mai întrebi, Ewert, și are douăzeci și opt de ani) –, dintr-un depozit aflat într-un oraș-port numit Zuwara, undeva pe coasta libiana.

Zuwara.

Pentru o clipă, Ewert Grens încetă să mai asculte.

Orașul-port despre care îi spusese Hoffmann. Locul spre care se îndrepta el. Unde probabil era chiar acum.

— Acel apel inițiat din telefon… mă asculți, Ewert?

— Ce?

— Mă urmărești?

— Da.

Mariana Hermansson inspiră adânc și o luă de la capăt.

— Apelul efectuat a fost acum șaisprezece zile dintr-un depozit dintr-un oraș-port african de la Marea Mediterană. Noaptea târziu, 23:42. A durat un minut și douăzeci și două de secunde. Și a fost făcut spre – și asta este partea interesantă, Ewert – *același* număr de la care s-au făcut ulterior toate cele șapte apeluri primite. Niciunul nu a primit răspuns. La fel ca ultimul pe care l-ai auzit chiar tu și la care n-ai răspuns. Șapte apeluri ratate de la unul și același număr neînregistrat. Apeluri efectuate *după* ce acest container transportor a ajuns pe uscat, în Suedia. Cu morții deja înăuntru.

Următorul document avea de fapt șapte părți – câte una pentru fiecare apel primit și ratat. Al optulea document le reprezenta în sumar pe toate, cu linii și inele de culoare violet, pe o hartă a sudului Stockholmului.

— Liniile de aici, Ewert, cele mov – da, știu, nu aveam alt pix – corespund limitei exterioare a unei zone care acoperă doar câțiva kilometri pătrați. Un cadru aproape triunghiular, cu Nynäsvägen la est, Sockenvägen la sud și vest și Enskedevägen spre nord. În interiorul triunghiului, Ewert, vei vedea

șapte inele la fel de violete. Cele șapte apeluri ratate. Cele șapte locuri de unde au fost făcute aceste apeluri.

— Același număr?

— Da.

— Din aceeași zonă geografică?

— Da.

Inspectorul detectiv se uită la Hermansson, apoi la Sven, care dădea încet din cap. Toți aveau același gând.

— Cuplul era așteptat de cineva.

Sven o spuse în cuvinte.

— Cineva căruia îi era dor de ei.

Ewert Grens rămase mult timp pe canapeaua lui din velur, după plecarea lor.

Nu voia să se ducă la biroul său acoperit de colecția uriașă de note galbene, lipite pretutindeni, care se îngrămădeau întotdeauna în timpul unei investigații. Numerele de telefon erau mâzgălite de niște bieți nerozi la tabloul de comandă sau pe holul departamentului, mesaje ale unor jurnaliști insistenți, căutând răspunsuri pe care anchetatorii nu le dețineau încă. În cele din urmă, avea să se ocupe și de ele la fel de satisfăcător ca întotdeauna – împingând toate post-it-urile, filă lipicioasă după filă, pe deasupra biroului și în coșul de hârtii.

Dar acum avea de făcut lucruri mai urgente.

Pentru că cineva câștiga miliarde din fluxul de refugiați, păcălind controalele stricte de la frontieră.

Pentru că infractorii rareori sunt prinși de prima dată și, prin urmare, repetă crimele.

Deoarece contrabandistul suedez probabil nu aștepta doar următorul transport, cu siguranță *primise deja* containere pline cu oameni.

Grens își reaminti conversația cu Piet Hoffmann, în holul pustiu al hotelului – Zofia îi ceruse să ajute cuplul de refugiați de dragul unui copil refugiat fără aparținători, *care făcuse aceeași călătorie.*

Exact așa se întâmplase.

Acolo trebuiau continuate cercetările. Refugiații care făcuseră aceeași călătorie într-un container de

transport și fuseseră debarcați în portul Värta – în viață – văzuseră fețele oamenilor care deschideau și închideau ușile acelor containere. Și ar putea fi capabili să identifice angajații din organizația responsabilă pentru acel mormânt comun. Dar să înainteze voit în direcția asta cu investigația însemna și să riște totul. Prin urmare, era sarcina lui Ewert Grens să dea de urma oricui ar fi fost acea persoană care suna încă, îngrijorată, și care s-ar putea să fi făcut ea însăși aceeași călătorie.

Inspectorul detectiv porni în grabă să străbată coridoarele spre Bergsgatan. Uitase de oboseală. Cu fiecare pas era tot mai convins că cineva știa cum anume arătau nemernicii aceia. Și știa destul de sigur de unde să înceapă căutările.

În zona care, pe harta lui Hermansson, era marcată de apelurile mov.

Aceeași zonă în care se aflase el acum două dimineți.

Aceeași zonă în care el însuși planificase să intervieveze pe cineva mai târziu în cursul zilei.

Zona în care locuia familia Hoffmann.

•••

Piet Hoffmann se așeză și mai aproape de cele două coșuri ruginite pe care le văzuse cu o seară înainte. Bucătăria restaurantului, ce pufăia aburi în direcția lui, mirosea diferit dimineața devreme. Mielul prăjit și condimentele fuseseră înlocuite cu pâine proaspăt coaptă și *bazin,* și supă condimentată cu chimen.

Acoperișul plat al hotelului, cu vederea sa spre Zuwara, îl va frige în curând pe burtă, în timp ce soarele va urca încet pe un cer albastru, senin. Se sprijini pe coate și îndreptă arma cu lunetă către aceeași clădire, ca în seara precedentă. Cinci persoane se zăreau prin vizorul lunetei. Atâtea văzuse prin fereastra de la etajul al doilea – dar avea sentimentul că mai exista una. Pentru că cei cinci bărbați se întorceau ocazional spre acea parte a camerei pe care Hoffmann o numise ieri camera-seif. Ușa, asemănătoare cu aceea a unui seif, era deschisă, iar ei păreau a vorbi cu cineva care se afla înăuntru. Erau șase, poate șapte persoane. Doi dintre ei erau bodyguarzi, judecând după ținute și echipament. Era pregătit pentru acest număr.

Alunecă pe scara de incendiu din exteriorul clădirii, care îl conduse la ultimul etaj și la o altă fereastră larg deschisă – a camerei lui de hotel. A așezat arma în geanta ei și a atârnat un semn cu UN DERANJAȚI pe ușă. A părăsit apoi camera și a coborât cu liftul la intrare – din păcate, în locul spre care se îndrepta trebuia să meargă neînarmat.

O plimbare de dimineață pe frumoasele străzi înguste din zona aglomerată a orașului-port. Zece minute liniștite pentru a se bucura de aerul blând al mării, înainte de sosirea căldurii sufocante. Sau așa ar fi putut fi. Dar era cu totul altceva. Se îndrepta direct spre o coliziune deliberată.

Poarta înaltă de fier care despărțea strada de port scârțâia, pe măsură ce era împinsă în sus, la fel ca ultima dată când fusese *înăuntru* – doar la jumătate de pas în spatele a doi refugiați care se bazau pe el

pentru protecție, care predaseră un plic maro omului cu nasul lat, bărbie ascuțită și perciuni zburliți. În toiul nopții, Piet Hoffmann își amintise brusc numele lui. Dormise neliniștit, la fel cum i se întâmpla deseori în zilele acestea – el și Hugo erau genul de persoane care-și împing cearșafurile transpirate pe podea, în timpul nopții. Pe la trei, în timp ce bâjbâia după perna care, cumva, ajunsese departe, în întuneric, în acea stare dintre trezire și vis, numele s-a concretizat. Omar. Așa se prezentase contrabandistul ultima dată. Pe Omar îl viza.

Și mașina lui Omar se apropia acum – omul din față ajunsese ieri-seară, pe când Hoffmann privea de la punctul său de observație de pe acoperiș. O mașină parcată aproape de cea mai joasă treaptă a scării uzate din beton, ce ducea la sediul lor, amintind de vehiculele militare ale soldaților de elită folosiți în zonele de război active. Proiectată pentru a se descurca atât cu bombe, cât și cu mine, echipată cu camere termice pentru a naviga prin perdelele de fum și focuri aprinse, care în parbriz avea chiar și o mică trapă de tragere, pe care o puteai deschide pentru a răspunde focului inamic.

Aparent, Omar nu se simțea în siguranță.

Acesta este genul de om cel mai greu de convins, dura cel mai mult să-l atragă de partea sa.

Piet Hoffmann se uită în jur, apoi își dădu drumul când văzu că era calea liberă și se strecură sub mașină, lângă roata din stânga față. Conectă un mic GPS cu un magnet puternic. Întotdeauna era bine să știi unde era șeful.

S-a ridicat apoi și s-a scuturat de nisipul fin care acoperea totul ca un strat de praf.

Camera pe care o monitorizase și spre care se îndrepta acum avea o fereastră cu o mică trapă de ventilație în partea de jos și pe acolo detectase un sunet vag, foarte familiar. A deschis ușa neîncuiată de la intrare – nu se așteptau la vizitatori – și a urcat în liniște scările către etajul al doilea din sediul acestei organizații de contrabandă nord-africane. Sunetele pe care le auzea deveniră mai puternice.

Era un contor de bancnote.

Recompensele pentru toate activitățile lor criminale extinse. Acel moment când toți banii sunt plasați în partea de sus a mașinii, numărați și trimiși în tava din partea de jos.

Hoffmann rămase nemișcat în fața ultimei uși. Le putea auzi vocile. Aproape că atingea fumul de țigară. Simțea vibrațiile ventilatoarelor care se roteau, sus, în tavan.

Și apoi a făcut așa cum făcea întotdeauna când se confrunta cu o problemă de supraviețuire.

A inspirat, a expirat, a tras aerul adânc în piept, până când s-a transformat în liniște. Și-a adunat toate gândurile, toată vigilența, în aici și acum, în timp ce punea mâna pe clanța ușii și o apăsa.

Știa că nu are de ales.

Știa că acesta era singurul mod în care se putea ajunge rapid la acest gen de oameni.

Trebuia să-i înfrunte.

•

Camera mai mare a sediului contrabandiștilor era plină de fum gros de tutun, fețe transpirate și voci nerăbdătoare, încercând să se facă auzite peste zgomotul unei mașini care număra zeci de mii de dolari și milioane de franci vest-africani. Piet Hoffmann păși direct în cameră și se îndreptă spre Omar, care se lăsă pe spate în scaun, dezinvolt, cu un picior pe un birou. Cei doi bărbați mai tineri de lângă ei s-au ridicat imediat, în timp ce alți doi, Hoffmann presupunea că sunt bodyguarzii, și-au jucat rolul imediat, tăindu-i calea și scoțându-și armele. Un pistol și un revolver. Un singur om a rămas pe locul său și, într-un fel, Hoffmann a înțeles că individul se prefăcea a fi nepăsător – omul cu bărbia ascuțită. Omar. Dând din cap discret, el le-a indicat gărzilor sale de corp să-l percheziționeze pe oaspetele lor neinvitat și, după aceea, un alt semn din cap îi spuse acestuia din urmă că se putea apropia de el.

— Te recunosc. Ne-am mai întâlnit – acum o lună, nu-i așa? Dacă vrei să stăm de vorbă…

Omar vorbea la fel de calm și în aceeași engleză perfectă, dar cu accent, ca și data trecută, cu capul ușor plecat înainte. Privirea din ochii lui putea însemna aproape orice.

— … o vom face acolo – la fel ca întotdeauna când pasagerii noștri își cumpără biletele. Indiferent cine îi însoțește.

A dat din cap a treia oară, ceea ce însemna *cară-te dracului de-aici.*

Piet Hoffmann n-a plecat, a rămas acolo unde se afla și, în mod deliberat, a coborât vocea – astfel erau mai puține șanse să cedeze, să dezvăluie ce echilibristică imposibilă era aceasta, de fapt.

— Cred că voi rămâne aici. Și tu, Omar, dacă acesta este numele tău – tu trebuie să faci o alegere.

O secundă.

— Fie mă angajezi. Fie…

O minciună ce va fi testată într-o singură secundă.

— … Te ucid…

Timpul necesar pentru ca cineva să cântărească, să evalueze.

Restul de timp este necesar pentru a lua o decizie, a acționa.

— … și eu pe tine.

Nici măcar nu-și terminase propoziția, când cei doi bodyguarzi s-au înfipt între el și biroul liderului, un zid de adrenalină și furie, în timp ce ceilalți doi alergară spre Hoffmann și îi traseră fiecare braț spre spate.

— Acum, să vedem…

Vocea lui Omar era încă la fel de calmă – Hoffmann era sigur că nepăsarea era *simulată.*

— … ce spui mai exact? Am înțeles bine, vii aici și… și… cum să spun… *mă amenințI*?

Piet Hoffmann rămase în continuare în starea aceea care însemna supraviețuire.

Prin urmare, își vizualiză propria moarte.

— Da. Te amenințI, Omar.

Apoi moartea Zofiei, moartea lui Rasmus, moartea lui Hugo. Asta trebuia să simtă – frică.

— Pentru că vreau să mă asculți, Omar.

Propria lui frică funcționa în sens invers – îl forța să acționeze.

Pentru că persoana care are totul de pierdut este întotdeauna cea mai periculoasă.

— Iar dacă nu faci ce vreau eu, Omar, te voi ucide. La fel cum am făcut cu tovarășul tău de muncă atunci când nu m-a ascultat.

— Tovarășul meu de muncă?

— Da. Exact.

Piet Hoffmann se relaxă, încetă să mai opună rezistență, preț de câteva secunde. Și chiar în momentul acela, tânărul care-i ținea brațul stâng slăbi strânsoarea fără să vrea și îi dădu drumul. Suficient de mult pentru ca Hoffmann să ajungă la vesta sa de vânătoare și să scoată un stick USB.

— Mă pot descurca destul de bine cu o pușcă cu lunetă. Și asta folosesc în ultimul timp.

Am montat pe ea o cameră.

A aruncat stickul USB pe birou. Acesta a aterizat nu departe de mâna lui Omar.

— Pe bucata aceea de plastic vei găsi trei scurtmetraje. Primul are o lungime de douăsprezece secunde și oferă o imagine destul de clară despre modul în care eu am lichidat ieri pe unul dintre angajații tăi – era cu tine ultima dată când ne-am întâlnit.

În sfârșit, Omar schiță o reacție. Nu mult, dar a fost suficient. Privirile lui își schimbară direcția, pentru scurt timp, dar în mod limpede. Își întinse ușor gâtul. Și respirația lui deveni temporar inegală.

Bărbații din cameră știau că tovarășul lor fusese împușcat. Acum știau și de cine.

— A fost împușcat în timp ce ataca un transport de alimente pe care eu trebuia să-l protejez. În tâmpla stângă. De la trei sute douăzeci și patru de metri. N-ar fi trebuit să se aplece pentru a ridica grenada lansatorului. Și după ce te-ai uitat la asta, Omar, ca bonus, aruncă o privire și la celelalte două filme pe care le-am înregistrat, folosind aceeași pușcă. Unul este filmat noaptea trecută, de la o mie patru sute cincizeci și trei de metri – o țintă ușoară, dacă aș fi

avut intenția să trag undeva la o fermă frumoasă din vecinătatea imediată a orașului Zuwara – ținta mea era soția ta, care stătea la o fereastră a bucătăriei, mai precis fruntea sa. Și alta, de la opt sute șaizeci și unu de metri distanță – acel fragment a fost filmat câteva ore mai târziu, chiar de pe acoperișul hotelului în care se află această cameră, iar luneta puștii mele este îndreptată tot timpul către tine, respectiv același punct dintre sprâncene.

A zâmbit gărzilor de corp care-i despărțeau, înarmate și pregătite să intervină.

— Iar ceilalți… să zicem, colegi de muncă de-ai tăi, cei care ar trebui să te protejeze, stăteau la intrarea acestei clădiri, nici pe departe așa de atenți ca acum – pentru că nu au observat nicio a dracului de chestie ieșită din comun.

Hoffmann se întinse și împinse bucata de plastic peste masă cu mâna stângă, căreia îi lipseau degetul arătător și mijlociu. Când a aruncat-o în fața lui Omar, pe suprafața plasticului se vedeau urmele umede a trei vârfuri de degete.

— Aș fi putut să te omor – o singură lovitură, un singur foc de armă –, dar am ales să n-o fac. De aceea ești în viață. Și de asta ai să mă angajezi.

•

S-au aruncat toți asupra lui. Opt brațe l-au împins pe Hoffmann în jos, cu duritate, pe podea, în vreme ce Omar se ridica încet și apuca revolverul dintr-un toc din piele clar vizibil sub cămașa albă. L-au culcat la pământ pentru că Piet Hoffmann i-a lăsat s-o facă – chiar aștepta și era pregătit pentru asta. Omar împinse țeava de oțel a pistolului pe pielea moale a frunții sale și se uită fix în ochii nepoftitului, cel mai bun mod pe care-l învățase de a atinge și de a controla sufletul altei persoane. Hoffmann se uită în ochii aceia cu o îndrăzneală pe care n-o avea, dar pe care *trebuia* să-i convingă că o are. Cu cât și-i imagina mai clar pe Zofia și Rasmus și Hugo murind, cu atât mai puțin importantă părea moartea lui și cu atât mai multă forță găsea să întâlnească și să înfrunte privirea intensă a lui Omar. Iar când, după

calculele lui, au trecut patruzeci și cinci-șaizeci de secunde, presiunea de pe frunte a scăzut puțin. Nevoia de a afla cine era această persoană care intrase aici susținând că a ucis pe unul dintre membrii organizației – care chiar își arătase disponibilitatea nu mai demult de ieri-seară să-l omoare pe unul dintre lideri – se arăta mult mai mare decât răspunsul mai natural, de a întâmpina o moarte cu o moarte.

•

— Cine ești?

Omar nu țipa, nu era genul. Se controla. Chiar și atunci când întoarse pistolul și-l lovi în cap pe Piet Hoffmann.

— Răspunde-mi la întrebare, te rog.

O altă lovitură. La marginea scalpului, unde fruntea se întâlnea cu tâmpla.

Sângele curgea pe ambii obraji ai lui Hoffmann, picurând pe podeaua de beton.

— Cine naiba ești tu – și de ce dracului ne-am gândi vreodată să te angajăm?

Privirea lui trebuia să rămână neclintită.

Drept în acei ochi care cereau răspunsuri.

La fel cum trebuia să-și direcționeze cuvintele.

— Cine sunt?

De când își putea aminti, folosise numele ce se potrivea cel mai bine scopului său. Fusese atât de mulți oameni diferiți, se strecurase în trupuri cu o identitate și ieșise din ele cu o alta. După ce Erik Wilson l-a recrutat în închisoare și, pe măsură ce se transforma treptat el însuși într-un agent dublu, cu antecedente penale serioase ușurându-i accesul său spre crima organizată, cu scopul de a o demasca, își asumase numele de cod Paula. Când a fost forțat să fugă și a ajuns să lucreze sub acoperire pentru DEA[31], ca să distrugă, din interior, un cartel sud-american al drogurilor, a devenit El Sueco în junglă și Peter Haraldsson acasă în Cali – orașul unde locuia împreună cu familia. Minciuni, adevăr, era dificil să-ți mai dai seama unde era linia de separare, dificil chiar să știi dacă exista una.

Acum avea de gând să folosească unul dintre numele lui adevărate. Timpul era prea scurt pentru a crea o poveste de fundal suficient de credibilă pentru a rezista întrebărilor. A trebuit să folosească același nume, aceeași identitate ca și atunci când fusese angajat de firma de securitate sud-africană. Pentru prima dată de când se infiltra într-o rețea criminală, o făcea sub numele pe care-l primise la naștere.

— Piet Koslow.

Omar îl izbi din nou cu pistolul. O mișcare orizontală care tăie în două fumul de țigară, o lovitură care ateriză chiar deasupra urechii drepte.

— *Cine mă-sa* e Piet Koslow? Și *cum futu-i* se presupune că ne-ar putea fi nouă de folos?

Cele cinci fețe pe care Hoffmann le studiase prin vizorul puștii aparțineau celor cinci bărbați care îi țineau brațele și picioarele, împingându-l brutal. Acum, o a șasea persoană a pășit în sediul traficanților de carne vie. Din camera alăturată, prin ușa deschisă a camerei-seif. Persoana spre care cei cinci se întorceau, cu care vorbeau mai devreme și a cărei identitate Piet nu reușise să o afle de pe acoperișul hotelului. Pași cu tocuri dure răsunau între pereții de beton, pantofi complet diferiți de amestecul de bascheți și încălțăminte bărbătească uzată la care Hoffmann se uitase până acum, din poziția lui de pe pământ. Un alt lider al organizației. Asta se putea vedea, se putea simți. Cineva cu putere și responsabil de ceea ce era depozitat în camera-seif – și de numărarea banilor.

Tocuri înalte, tari, pantofi de femeie.

Era scundă și mirosea a parfum scump, îmbrăcată într-o bluză și pantaloni lungi, ochelari cu rame din metal placat cu aur – sigur nu e aur masiv? – pe care i-a împins în sus, în părul închis la culoare, lung până la umeri. Treizeci, treizeci și cinci de ani, cel mult. Îi amintea lui Hoffmann de femeile cu care Zofia era prietenă când studia economia la Universitatea din Stockholm, încăpățânată, educată și frumoasă într-un mod de care era foarte conștientă.

Contabila.

Asta își spuse despre ea.

•

— Deci crezi că ar trebui să te angajăm?

Vorbea încet, aproape în șoaptă.

Și avea ochi verzi.

Îi văzu în timp ce ea se apleca asupra lui.

— Da. Așa cred.

Și calmul ei era diferit de cel al lui Omar, nu se prefăcea. Cei care sunt convinși de superioritatea lor n-au nevoie să se prefacă.

— Nu cred în religie. Tu crezi, Koslow? Dacă ăsta chiar e numele tău.

— Asta este numele meu.

— Nu cred în religie – și nu cred în ideologii. Dar știi în ce cred?

Nu își luă privirea de la Piet Hoffmann în timp ce arăta spre biroul lui Omar și spre stickul USB și, prin gesturi abia sesizabile, reușea să-l facă pe colegul ei să înțeleagă că dorește un computer pentru a conecta stickul…

— Bani. Cred în bani, Koslow. În ce crezi tu suficient de mult pentru a ne face pe Omar și pe mine să ne gândim să te angajăm?

Hoffmann era pe punctul de a răspunde, când Omar îi ceru femeii să vină la biroul său și să vadă ce se afla pe ecranul computerului. Cel puțin asta era ceea ce presupunea Hoffmann că se spusese în arabă, o limbă pe care n-o cunoștea – nu era dialectul libian sau nici oricare altul. Și cât cei doi lideri se aplecau concentrați și urmăreau secvențele înregistrate de camera puștii cu lunetă, el se uită cu atenție în jur.

Calculatoare noi la fiecare punct de lucru.

Dosare și dulapuri de organizat documente aranjate cu grijă.

Fișiere Excel înșirate pe desktop.

O organizație profesionistă, la fel ca multe companii din lumea interlopă, care se asigura că își înregistrează veniturile și cheltuielile. Condiția prealabilă pentru diverși agenți care lucrau împreună în același scop, asigurându-se, de asemenea, că fiecare își obține partea din profituri. Trebuie să știi

cât de mulți bani circulă, pentru a menține încrederea. Așa lucra mafia din Europa de Est la sediul central din Varșovia, cu partenerii săi din nordul Europei. Așa a reușit cartelul sud-american al drogurilor să mențină lanțul său de angajați, de la producție la transport și până la consum.

— Vrei să știi…

— Șșșș.

— … în ce cred?

— Nu încă.

Contabila își folosi degetul arătător al mâinii drepte pentru a cere să fie ascultată, într-un fel pe care Hoffmann îl văzuse doar printre șefii mafiei. Mișcându-l ușor în aer. Stânga, dreapta, stânga. Iar de data asta însemna rămâi pe podea și taci. S-a întrebat dacă ea văzuse pe altcineva făcând asta și copiase gestul în mod intenționat sau dacă pur și simplu era un gest natural în tipul acesta de ierarhie.

S-a întors spre computer și și-a scos ochelarii strălucitori din păr, pentru a vedea mai bine. Ecranul se reflecta în lentile. Așa că cele trei secvențe înregistrate de Piet Hoffmann erau – în timp ce el le privea din spate – oglindite acolo, la o scară semnificativ redusă.

Suficient de clare însă pentru ca Omar și contabila, care nu schimbaseră niciun cuvânt, să continue să le ruleze. O dată. De două ori. De trei ori.

Iar când au derulat înapoi spre începutul înregistrării pentru a patra oară și au privit cum angajatului lor îi explodează capul, iar Omar și soția erau vizați prin aceeași lunetă, a fost limpede cum au conchis că afirmațiile vizitatorului lor de pe podea erau adevărate.

— Un mod ciudat de a încerca să-ți arăți puterea.

Contabila îl privi în timp ce vorbea, cu ochi încă la fel de calmi și aroganți.

Dar acum exista în ei și o agresivitate pe cale de a exploda, dar pe care și-o stăpâneau, un gol întunecat în care te puteai îneca – unul care nu fusese acolo înainte.

Cei patru angajați care îl țineau imobilizat erau toți capabili să-l omoare, la fel ca și Omar.

Dar *ea* era cu adevărat periculoasă.

— Dacă asta voiai să arăți.

Hoffmann clătină ușor din cap.

— Nu. Nu puterea. Nu e vorba de asta.

— Dovada că ne poți ucide, asta este puterea. Așa cum Omar putea alege să-și descarce arma în tine cât stăteai acolo – neputincios.

Engleza ei șoptită era la fel de bună și corectă gramatical ca a lui Omar. Dar îi lipsea accentul greu din Africa de Nord – vorbea de parcă ar fi fost educată în străinătate.

— Și poate asta ar trebui să facem, Omar? Să apeși pe trăgaci? Doar pentru că putem?

Și când a zâmbit puțin prea îndelung, cu buze la fel de subțiri pe cât erau de încordate, părea cu adevărat o persoană care ar fi dat acel ordin – doar pentru că putea.

— Nu putere – încredere. Asta am vrut să arăt.

— Încredere? Venind aici și încercând să… ne amenințI? OK. Bine. Iată ce vom face – dacă nu-mi place următoarea propoziție care îți iese din gură, *îl voi* încuraja pe Omar, îl voi îndemna chiar, să apese pe trăgaci. Cred că acum îți poți da seama cum stau lucrurile, nu? Și apoi, când sugestia mea va fi urmată, voi contacta sursele din poliție cu care lucrăm. Le voi explica faptul că ai intrat aici prin efracție, o intruziune ilegală. Așa că a trebuit să o facem pentru autoapărare. Și le vom dubla salariile săptămâna aceasta pentru a curăța ceea ce va mai rămâne. Ești absolut sigur – înainte să mai spui ceva despre încredere – că ai înțeles asta?

Acesta era momentul decisiv.

Acum avea să fie examinat și judecat tot ceea ce nu avusese timp să construiască.

— Da, înțeleg ce spui. Pentru că, la fel ca tine, cred în bani. Și cred că atât tu, cât și eu, am putea câștiga mult mai mulți bani pentru acel contor de bancnote, dacă am lucra împreună și am alege să avem încredere unul în celălalt.

În trecut, cu timpul de partea lui, ar fi colaborat cu autoritățile de poliție să construiască o istorie credibilă. Șeful său suedez, Erik Wilson, îl transformase pe Piet Hoffmann în Paula, schimbând dosarele sale de la poliție, făcându-l suspect pentru multe crime periculoase, și chiar i-a modificat sentința, pentru a o face mai îndelungată, și a creat rapoarte medicale false pentru a indica faptul că era psihopat – hrănind mitul puterii sale.

Dar, acum, el nu avea acces la acest tip de metode.

Așa că trebuia să le dea altceva – ceva ce să îi atragă la fel de mult ca o fațadă falsă.

Una adevărată.

Dar cu un conținut fals.

— Încrederea. Care devine colaborare. Care se transformă în bani. Dar *cum* o facem și *de ce* o facem – pot să v-o spun doar vouă. Ție și lui Omar.

De data aceasta nu avea nevoie să înțeleagă limba arabă, pentru că ceea ce spuneau bodyguarzii era destul de clar.

În niciun caz nu rămâneți singuri cu el.

— Pot să vă spun ceea ce am vrut să vă spun venind aici doar dacă ceilalți părăsesc încăperea. Tu și Omar veți înțelege de ce. Și dacă aș fi vrut să vă ucid, aș fi făcut-o… Ați văzut filmele, nu?

Zâmbetul ei subțire și încordat a devenit și mai agresiv, și mai întunecat, în timp ce întindea palma deschisă către Omar și aștepta ca el să-i pună revolverul în ea.

— Ah, Koslow…

Acum nici măcar nu șoptea. Vocea ei era chiar mai joasă decât o șoaptă și totuși nu se pierdea niciun cuvânt.

Era clar pentru toți cei din încăpere unde voia să ajungă.

— … M-am răzgândit. Nu-l voi încuraja pe Omar să tragă.

Apoi totul s-a întâmplat rapid.

— Pentru că o să fac totul singură.

A încărcat revolverul.

— Pentru că nu-mi placi nici tu și nu-mi place nici ceea ce ai de spus.

Își așeză degetul arătător, încet, pe trăgaci.

— Deci Koslow…

Și a apăsat până la capăt.

— … cu bine.

Un bubuit ca un urlet a răsunat în camera uriașă.

•

Trăsese chiar pe lângă urechea dreaptă a lui Hoffmann, o lovitură care îi julise și îi rănise obrazul.

— Acum știi, Piet Koslow. Cine sunt.

Vocea aceea liniștită cuprinse întreaga cameră, iar ea îl privea cu o agresivitate care nu mai putea fi ascunsă. A încărcat arma din nou și a împins-o spre fruntea lui, la fel ca Omar.

— Colegii mei care îți țin brațele și picioarele ne vor părăsi acum și vor închide ușa în urma lor. Iar tu vei rămâne acolo unde ești, și eu voi rămâne acolo unde sunt, cu arma îndreptată spre tine, și îmi vei putea spune de ce ai venit aici. Dacă mă interesează, vei continua. Dacă nu, voi trage din nou. Și nu voi muta arma.

•

— A murit pentru că noi știam despre atac.

Piet Hoffmann a încercat să-i întâlnească ochii în timp ce vorbea, dar mâna și brațul care țineau arma îi stăteau în cale. Dar asta îl ajuta în încercarea lui de a-i distrage atenția. Minciunile ușor de descoperit, pe care le evita de obicei, pentru că nu puteau rezista mult, dar care acum erau singurul lui instrument. Trebuia să-și construiască fațada.

— *Noi știam*? Cine sunteți *voi*? *Știați ce*?

— În buzunarul în care am avut stickul USB este o bucată de hârtie împăturită. Contractul meu cu firma de securitate care proteja acel convoi cu alimente – prima dovadă. Puteți verifica. Vor confirma că lucrez acolo. Și *știam* despre ambuscada voastră. Știam unde va fi, cum aveți de gând să ne atacați și să ne distrugeți camioanele, știam chiar și ce armă veți

folosi pentru a distruge hrana și a crește fluxul de refugiați.

A apăsat mai tare țeava de oțel a pistolului pe fruntea lui.

— De unde?

Dar degetul care se sprijinea de trăgaci a rămas înghețat.

— Cum de ați știut?

— Am știut înainte de fiecare transport din ultimele luni. Am știut încă de la plecare locul, strategia și capacitatea voastră. N-ați reușit să luați un singur bob de la noi, nu-i așa?

— Nu răspunzi la întrebarea mea. *De unde* ați știut?

— De aceea am vrut să vorbesc doar cu voi doi, singuri – unul dintre angajații voștri vinde informații.

Pistolul se cufundase încet mai adânc în pielea lui și mici picături ezitante de sânge începuseră să-i picure pe față și pe piept. Dar presiunea părea să scadă ușor când a ridicat arătătorul celeilalte mâini în aer și a făcut același gest ca mai înainte, stânga, dreapta, stânga.

De parcă în mijlocul acelor șoapte calme, începea să simtă puțină îngrijorare și, în mod inconștient, revenea la un semn familiar al puterii sale.

De parcă ar fi ascultat.

De parcă ar fi putut chiar să muște din minciuna cu care o momea el.

— Știam pentru că șefii mei care planifică traseele sunt cu toții militari experimentați. Foști ofițeri. Genul care găsește informațiile, le evaluează și le folosește. Unul dintre băieții tăi trădează. De aceea ai nevoie de mine – propriul tău trădător.

— Cine?

— Nu știu.

— Cine crezi?

— Nu știu. Încă. Și chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune. *Înainte să începem să lucrăm împreună.*

Piet Hoffmann inspiră adânc înainte de a continua cu această bombă cu ceas de minciuni.

— Am două săptămâni de concediu de la slujba mea obișnuită. Suntem cu toții programați în schimburi. Puteți verifica și acest lucru prin sursele voastre. Deci pot lucra pentru voi aici. Numiți-o perioadă de probă. Pot lua parte la munca voastră obișnuită și între timp îmi voi folosi accesul pentru a căuta scurgerea de informații dinspre voi. Și dacă veți sfârși prin a avea încredere în mine până la capătul acestor două săptămâni, dacă vă voi fi câștigat încrederea, putem continua să lucrăm împreună și când mă întorc la paza transporturilor alimentare. Vă pot oferi rutele noastre, tipul vehiculelor, arme, orare. Tot ce aveți nevoie pentru un atac reușit.

Două săptămâni.

Atât trebuia să țină minciuna.

Pentru a-și îndeplini misiunea. Pentru a supraviețui.

— Și sincer – nu v-a mers prea bine în ultima vreme, nu-i așa? Fiecare atac asupra camioanelor noastre a eșuat. Dar dacă ați avea informațiile pe care sunt capabil să vi le ofer, ați începe să aveți succes din nou, și din nou, și din nou, și ați putea continua să faceți ceea ce ați făcut înainte, anume să generați creșterea fluxului de refugiați.

•

Nu era pregătit.

Atunci când ea îi înlătură rapid arma de pe frunte și lăsă țeava să se odihnească pe obrazul lui, ca înainte. Apoi apăsă pe trăgaci.

Tăcerea care a urmat n-avea nimic de-a face cu modul indescifrabil în care femeia și Omar îl priveau, fără să vorbească. Era tonul acela enervant – un sunet monoton care răsunase în capul lui încă de la ultima împușcătură – și care acum încetase brusc pentru că auzul din urechea stângă îi dispăruse.

— De ce ar trebui…

A presat din nou arma în același loc dureros de pe capul lui.

— … să am încredere în cineva care vine aici neinvitat încercând să-și vândă angajatorul?

Dar de data asta n-a mai putut sta liniștit, a fost silit să-și miște capul ca să poată prinde cu urechea teafără ce spunea ea.

— Așa cum am zis, cred în același lucru ca și tine. Cred în bani.

— Mmm. Diferența dintre mine și tine este că eu nu cred în turnători.

— Sunt mercenar. Sunt angajat să fac ceea ce mă pricep – dacă sunt bine plătit. În acest moment, sunt angajat la o firmă de securitate din Africa de Sud care are un contract cu ONU. Dar aș putea fi angajat de amândoi. Și aș face de două ori mai mulți bani. Nu contează ce crezi despre asta, nu contează dacă mă placi sau nu – și voi veți câștiga bani în felul ăsta. Veți economisi dacă angajații voștri nu vor fi uciși de cineva ca mine. Și veți câștiga o grămadă de bani când veți putea începe, din nou, să opriți transporturile de alimente și să creșteți interesul pentru munca voastră.

•

Momentul decisiv.

Acum se întorsese. Acum era al ei.

— Ei bine?

Același moment pe care Omar tocmai îl trăise – se ajungea întotdeauna la acest lucru când totul era spus şi făcut.

— Ce părere aveți? Ce…

Momentul necesar pentru a testa o minciună temporară.

— … spuneți deci amândoi?

Timpul necesar pentru a cântări, a judeca.

Piet Hoffmann o observa în timp ce îndoiala i se transforma în încredere. El știa cum funcționează mecanismul.

Restul timpului a fost necesar pentru luarea unei decizii, pentru a acționa.

Apoi ea a hotărât.

Și a luat degetul de pe trăgaci.

Pe urmă, a coborât arma și a pus piedica la loc.

•

Piet Hoffmann rămase pe podea, deși arma nu mai era ațintită asupra lui. O văzu pe femeia cu ochi verzi și zâmbet rigid uitându-se la bărbatul cu bărbie ascuțită și perciuni zburliți. Și era ca și cum ar fi putut auzi conversația lor tăcută.

Omar spunea: n-am încredere în intrus.

Contabila spunea: intrusul ar putea fi util.

Omar spunea: *dacă* se dovedește că intrusul nu lucrează la firma de securitate – atunci trebuie să moară.

Contabila spunea: *dacă* intrusul spune adevărul – acest lucru ar putea însemna o sumă enormă de bani pentru noi.

Omar spunea: am un sentiment neplăcut – nu-mi plac riscurile de securitate și intrusul este un risc.

Contabila spunea: este un risc pe care merită să ni-l asumăm – am pierdut forță de muncă și bani de când au început să păzească transporturile de alimente și va fi treaba ta, Omar, să urmărești cu atenție intrusul, să-l ții sub supraveghere.

•

Lumina cădea frumos prin ferestrele mari. Și când contabila și Omar și-au aprins fiecare câte-o țigară, fumul se ridică încet spre tavanul și grinzile acelea grele de oțel.

Piet Hoffmann se ridică și din frunte și de la cap îi curgeau picături de sânge. Și-a pierdut echilibrul pentru o clipă și, confuz din cauză că nu auzea cu o ureche, aproape că a căzut și a fost nevoit să se sprijine de un birou.

De când ea lăsase arma în jos, nimeni nu spusese o vorbă. Liniștea putea însemna aproape orice.

— Ei, bine?

Hoffmann îi privi pe cei doi lideri ai uneia dintre cele mai de succes companii din Libia, cu cea mai rapidă dezvoltare. Genul care se ocupa de oameni.

— Paisprezece zile. Asta-i tot ce primești.

Ea încă vorbea în șoaptă. Și-a stins țigara și a aprins alta. Fumul n-a urcat la fel de sus ca înainte – a dansat de jur-împrejur și asta a fost, de asemenea, foarte frumos.

— Pe filmul pe care ni l-ai arătat, ai împușcat un om. Îl vei înlocui. Și-ți vei împărți salariul cu văduva lui și cei cinci copii. Peste patruzeci de ore îți vei lua locul pe următorul vas de pescuit care pleacă de aici. Călătoria începe întotdeauna la miezul nopții și va fi aglomerat, iar pasagerilor le va fi foame – orice se poate întâmpla. Noi obișnuiam să le dăm mâncare în timp ce așteptau plecarea – asta-i face să simtă că li se poartă de grijă, că sunt pe mâini sigure și că se îndreaptă spre ceva mai bun. S-a răspândit astfel vestea că e bine să pleci așa. Nu mai este nevoie de asta. Sunt atât de disperați, încât se bat ca să ne plătească.

Între două monitoare de computer era o grămadă mică de șervețele. Piet Hoffmann întinse mâna și le apucă și apăsă cu putere pe rana încă sângerândă de la cap.

— Călătoria ta de inițiere, Koslow. Orice greșeală va fi ultima.

Intrase.

Îi acceptaseră minciunile de moment, îl judecaseră și aleseseră să le creadă, deocamdată. Coliziunea, confruntarea, îi deschiseseră ușa unei rețele criminale pe care plănuia să o demaște. Dar timpul scurt de pregătire însemna că și el ar putea fi demascat. Și *când,* nu *dacă,* acest lucru se va întâmpla, trebuia să fie pregătit.

Pentru că acel moment putea însemna o condamnare la moarte. Condamnarea lui la moarte.

Din nou.

•••

— Ewert?

Dacă ar fi fost doar un pic mai rapid.

— Ewert, oprește-te.

Tocmai trecea pe lângă aparatul de cafea și copiator, apoi lăsa în urmă cele doar câteva uși către scări și liftul de la capătul coridorului, poate cinci sau cel mult șase pași rapizi și ar fi putut…

— Ewert Grens. Te văd. Întoarce-te. Vreau un raport despre progresele anchetei.

Inspectorul Grens nu era cunoscut pentru evitarea conflictelor. Mai degrabă, de obicei le căuta, ba chiar avea nevoie de ele. *Măcar un conflict pe zi.* Era noaptea târziu, acum câțiva ani, și erau toți obosiți, adunați în biroul lui, lucrând la o anchetă dificilă, când Grens a realizat acest lucru despre sine și l-a verbalizat atât pentru Sven, cât și pentru Mariana. *Să fiu al naibii, dar cred că mă simt mai bine după o ceartă, sângele circulă mai repede, mă simt mai mult eu însumi, mai viu, are sens ce zic*?

— Ewert? Întoarce-te. Vino aici.

Dar acest conflict era unul pe care *nu* și-l dorea.

Nu avea nici timp, nici energie, nu acum.

Conflictul legat de Piet Hoffmann.

— Zece minute, Ewert. Asta-i tot ce-mi trebuie. Un raport scurt despre unde ne aflăm. Ce știm. Pentru că fiecare notă de pe biroul tău de la unii jurnaliști care încearcă să te vâneze și care va fi împinsă direct în coșul de gunoi – da, am fost în biroul tău și am văzut eu însumi – este ceva de care va trebui să am grijă eu. După raport, ești liber să pleci… oriunde te duceai.

Grens parcurse aproape tot coridorul departamentului, când șeful său a strigat după el. Erik Wilson. Ofițerul de poliție care fusese omul de legătură al lui Piet Hoffmann timp de mulți ani și care, încetul cu încetul, făcuse din Hoffmann unul dintre cei mai importanți agenți dubli din lume, care fusese mai aproape de el decât oricine altcineva. Și care avu un zâmbet minunat când își dădu seama că

Piet Hoffmann, după ce s-a întors în Suedia și a executat cea mai recentă condamnare la închisoare, a decis să nu mai comită niciodată infracțiuni și să nu se mai pună în pericol pe sine sau familia sa. Singura persoană care, prin urmare, *n-ar trebui* să știe că Ewert Grens, unul dintre subalternii lui Wilson, zburase pe un alt continent și-l forțase pe Hoffmann să revină, pe termen scurt, la viața de agent dublu.

— Vin.

Deci, când Grens a trecut de copiator și aparatul de cafea și s-a îndreptat înapoi în direcția ușii deschise a lui Erik Wilson, când a început să-i spună șefului său despre un mormânt comun și despre faptul că în Suedia exista cineva care câștiga de pe urma fluxului de refugiați și că această persoană era punctul central al anchetei sale, pe când povestea toate astea, Grens era sigur că va putea evita orice mențiune despre o călătorie în Africa de Vest sau despre întâlnirea pe care o avusese cu cunoștința lor comună. Și în situația asta era o oarecare ironie. Pentru că Erik Wilson fusese mulți ani unul dintre cei care ar fi făcut orice pentru a-l proteja pe Piet Hoffmann și a lupta pentru viața lui. Se asigurase că Hoffmann scăpa de condamnarea la moarte a mafiei din Suedia, ajutându-l să fugă în Columbia. Chiar el îl convinsese pe Grens să meargă în America de Sud pentru a se asigura că Hoffmann și familia lui au supraviețuit. Ironic, pentru că, acum, Grens era cel care preluase slujba lui Wilson, motivându-l pe Hoffmann să se infiltreze într-o organizație criminală și să-și riște viața în numele poliției. *Tu știi cât timp i-a luat lui Wilson*? *Patru luni. M-ai făcut să accept să mă infiltrez din nou după două discuții de douăzeci și cinci de minute.* Pentru că Ewert Grens – conform lui Hoffmann – a fost într-un fel mai bun făcând munca lui Wilson decât Wilson însuși.

— Și asta-i tot, Grens? Căutați cadavre în porturi, agenții de transport maritim, sistemul de tuneluri, morgi…?

— Da. Asta-i tot.

Ewert Grens stătea chiar în ușa biroului șefului său și a întâlnit privirea lui Erik Wilson. A susținut-o. A făcut ceea ce îi acuzase pe Wilson și pe toate celelalte persoane de legătură ale agenților sub acoperire și informatorilor că făceau de atâția ani. A mințit. A ascuns informații. A permis ca minciunile și adevărul să coexiste pe același coridor al poliției.

— Deci să vă țineți, te rog, conferințele de presă cât mai departe de echipa mea de investigatori și de secția de poliție, Wilson. Dă-ne o perioadă rezonabilă și-l vom descoperi pe nemernicul ăsta din Suedia care face bani ucigând oameni.

Grens îi ceruse în particular lui Nils Krantz, tehnicianul criminalist care colectase cele două seturi de amprente de pe telefonul celular ascuns în haină, să le păstreze doar pentru el, o vreme. Și, de asemenea, inginerului criminalist care analizase acele amprente și confirmase corespondența lor de sută la sută cu amprentele fostului agent – numit Piet Hoffmann. Și, în sfârșit, în spatele ușilor închise ale birourilor lui Sven și Marianei, le ceruse acestora să păstreze tăcerea despre călătoria până în Africa de Vest.

— O perioadă rezonabilă? Ce înseamnă asta? Pentru cât timp crezi că ar trebui să stau la distanță înainte de a întrerupe ancheta grupului tău de investigatori, Ewert, și de a forma o echipă mai mare? Șaptezeci și trei de crime nerezolvate au tendința de a crește numărul de întrebări în fiecare zi, conferință de presă după conferință de presă.

— Două săptămâni.

— Două… *săptămâni*?

— Da. Până atunci voi avea un nume pentru tine, un vinovat, cineva care poate fi arestat. Dacă mă lași să lucrez în liniște, în felul meu.

— Și pe ce te bazezi, Ewert, când specifici această perioadă? Două săptămâni pot fi o perioadă lungă pentru un șef de poliție care stă în fața microfoanelor, repetând că avem situația sub control, mai ales dacă se dovedește că nu este cazul.

Pe protejatul și prietenul tău.

Pe Piet Hoffmann.

Pe singurul colaborator pe care nu-l voi menționa, nici acum, nici mai târziu.

— Mă bazez pe coliziune, pe confruntare.

— Pe ce?

— Pe abilitățile extraordinare ale colegilor mei.

— Nu înțeleg, Grens.

— Nu trebuie să înțelegi. Ai încredere în mine, Wilson, n-ai aflat cât de importantă e asta atunci când lucrai ca persoană de legătură?

Câteva minute mai târziu, Grens reuși să iasă din secție și să se îndepărteze. Potrivit indicatorului de pe tabloul său de bord, erau doar opt kilometri până la Enskede, suburbia unde se afla casa lui Hoffmann și a Zofiei Hoffmann și școala fiilor lor. În acest moment al zilei, la ieșirea din oraș, autostrada era aproape pustie. Un drum scurt cu mașina și avea să intre în curtea unei școli care arăta ca oricare alta. Clădiri din cărămidă roșie cu două etaje, pe partea dreaptă, în care se aflau liceul, cafeneaua și clădirea administrației; pe partea stângă, o clădire cu un etaj ce părea să fie pentru copiii mai mici, iar în mijloc, acele clădiri construite pentru a satisface nevoi temporare, dar care sfârșesc prin a fi zugrăvite și folosite permanent zece ani mai târziu. Într-acolo s-a îndreptat. Și s-a oprit la jumătatea curții asfaltate pentru a studia un grup de copii, împărțit în două echipe, care aruncau o minge înainte și înapoi. Același joc pe care îl jucase el însuși cu o jumătate de secol în urmă. Îl făcea ciudat de fericit să vadă că nu fusese încă înlocuit de aparate electronice și voci digitale ieșind din console de jocuri.

Era pe punctul de a pleca mai departe când a văzut… ceva.

Cineva pe care l-a recunoscut. Se mișca într-un fel care semăna foarte mult cu al tatălui său – de parcă băiatul de nouă ani, care acum îl văzuse pe Grens, l-ar fi copiat inconștient.

Hugo.

Trecuse un an, băiatul crescuse, dar el era.

Ewert Grens a ridicat mâna dreaptă în semn de salut, dar n-a primit niciun răspuns. Băiatul îl văzuse, îl recunoscuse, dar alesese să pretindă că nu-l știe.

Mama lui Hugo, Zofia Hoffmann, trebuia să fie într-una dintre clasele mai mici ale clădirii din mijloc, potrivit spuselor unei femei amabile de la birourile școlii, pe care o sunase de pe drum. Detectivul merse pe un coridor pe care, după doar câțiva pași, simți miros de mucegai și, după ce numără ușile închise, se opri în fața celei de-a patra, pe latura de nord. În ușa clasei se afla o fereastră mică. Zofia stătea în acea încăpere – o vedea prin geam – scriind ceva cu litere de un roșu-aprins pe o tablă albă. Le-a șters cu o bucată de material, apoi a început din nou să scrie. Franceză, atât putea vedea Grens. Și în total șapte elevi, într-o sală de clasă cu locuri pentru zece. Ceasul de deasupra capului ei arăta că mai rămăseseră doar cinci minute până la sfârșitul orei de clasă, iar el decise să aștepte până atunci. Stătea acolo și urmărea acea pantomimă, gura ei mișcându-se fără niciun sunet, brațele explicând ceea ce nu putea transmite cu vocea.

Probabil de aceea a văzut-o. A văzut-o *cu adevărat.*

A văzut ceea ce nu văzuse în timpul vizitei sale încordate din holul familiei – acum era de-a dreptul evident.

Clopotul a sunat. O melodie mică și frumoasă, deloc asemănătoare cu tonul arogant pe care și-l amintea din zilele lui de școală.

Șapte elevi. Toți băieți. Vorbind, în timp ce treceau pe lângă el, o limbă care nu era nici suedeză, nici franceză. Erau mai în vârstă decât alți elevi din curtea școlii. Grens nu se pricepea să ghicească vârsta copiilor, dar a presupus că era vorba de paisprezece, poate cincisprezece ani.

— Salut.

Nu bătuse la ușă. În loc de asta, intră în clasă fără avertisment, în timp ce ea aduna hârtiile împrăștiate de pe birou.

— Grens?

— Îmi pare rău că te deranjez din nou. Dar trebuie să stăm de vorbă; din nou.

Nu părea foarte fericită. Nici nu părea stresată, speriată sau supărată, ca la ultima lor întâlnire. Obosită, însă. Aproape tristă. Asta transmitea la sosirea lui.

— Foarte bine.

A făcut semn către băncile goale. Singurele locuri disponibile. El s-a înghesuit într-una dintre ei, în primul rând. Scaunul era prea jos, la fel și pupitrul, dar dacă își răsucea corpul într-o anumită poziție, spatele lui, care tremura, și picioarele prea încordate puteau să se strecoare.

— Nu mi-am dat seama data trecută. La tine în hol. Totul a mers – ei, bine… greșit. Vizita mea. Dar acum, când am avut timp să te studiez prin fereastra aceea și din profil, este destul de evident.

— Ce?

— Starea ta, Zofia.

Se uită în jos, nu foarte mult timp, dar suficient de mult și păru rușinată. O reacție care nu se potrivea unei personalități atât de puternice.

— Felicitări, Zofia. Așa este?

— Și tu… chiar *ai văzut*? Chiar dacă abia se vede?

— Da. Felul în care stai, cum te miști, chiar și cum respiri.

Ea îl observa. Intimidarea dispăruse.

— Nimeni altcineva nu știe, Ewert.

— Poftim?

— Nici băieții, nici măcar Piet, nu încă. Aveam de gând să-i spun când venea acasă, în concediu. Trebuia să vină acasă ieri, dar nu. Ceva legat de… muncă în plus.

Acum era rândul lui Grens să privească în altă parte.

De rușine.

— Trebuie să înțelegi, totul e încă atât de nou. Este doar a treia lună. Abia conștientizez eu însămi.

Și nu avea nicio idee. El își putea da seama de asta. Dar, în timp ce vorbea, ea își puse o mână pe burtă, pipăind-o ușor.

— Promite-mi să nu spui nimic, Ewert. Vreau să-i dau eu vestea.

Ewert Grens aprobă din cap. Și pentru o clipă se simți plin de entuziasm. De dragul lor. Fără să știe de ce.

— Îți promit.

Încă un copil. Asta era bine.

— Liniștea, Ewert.

— Poftim?

— Viața de zi cu zi. Piet a promis că nu se va mai infiltra; vom scăpa de moarte, haos, ascunzișuri, nu-și va mai risca viața de dragul autorităților. Atunci am hotărât. Sau, aparent, corpul meu a făcut-o. Un alt copil. Piet voia de mult încă un copil, dar n-a fost posibil. Eu n-am putut rămâne însărcinată. Vârsta mea, știam, în fond… dar se pare că nu asta era. Liniștea. Nu mai trebuia să trăiesc așa. M-am relaxat. Încă un copil, nu știu, îmi dau seama că sună ciudat, dar simt că acest copil este, fără să vrea, un simbol pentru tot ce ni se întâmplă. Al promisiunii lui Piet. Al noii noastre vieți. Înțelegi, Ewert?

Grens se uită din nou în jos. Îi era rușine, iarăși.

Până când a simțit altceva.

— Deci vrei să spui…

Mândrie.

— … că știu despre asta înaintea *lui*?

Ea a dat din cap.

— Da. Știi înaintea soțului meu. Chiar dacă ne-am promis să nu mai păstrăm secrete unul față de celălalt.

Banca mică era extrem de incomodă. O bucată de lemn tare pe care să te așezi, alta pe care să te sprijini și o pereche de țevi din metal dur care le uneau. Grens nu reușea să înțeleagă cum de elevii puteau sta nemișcați în așa ceva. El însuși simțea nevoia să se miște încontinuu, legănându-se înainte și înapoi, întinzându-se spre în afară și apoi din nou spre interior.

— Zofia?

— Da?

— Alaltăieri?

— Da?

— Trebuie să mai vorbim puțin despre asta.

Se uită la el. Timiditatea dispăruse complet. Revenise femeia puternică, competentă, neînfricată de care își amintea.

— Îl căutai pe Piet. Ți-am dat numele hotelului său. Asta ar fi trebuit să fie suficient.

Vocea îi era rece. Și apropierea pe care tocmai o împărtășiseră dispăruse.

— Nu e destul.

— Ți-am spus atunci, Ewert, și o să spun din nou – nu faci parte din viața noastră.

— Nu este suficient, pentru că sunt convins că nu mi-ai spus tot adevărul.

— Adevărul – despre ce?

Detectivul se ridică, șederea devenise insuportabilă. Nici spatele lui, nici piciorul nu se descurcau cu revenirea la școala gimnazială.

— Când am fost la tine acasă, îți amintești cât de însetat eram? Lucrasem toată noaptea, am trecut printr-un tunel care ducea la un container în portul Värta, unde șaptezeci și trei de oameni au fost uciși lent. Și cred, din păcate, că ești amestecată în povestea asta.

— Despre ce vorbești, mai exact?

Surpriza ei era autentică.

Ewert Grens, după patruzeci de ani de interogatorii ale unor criminali mincinoși, disprețuitori, care refuzau orice comunicare, devenise destul de bun la citirea expresiilor faciale care dezvăluiau o minciună mult mai clar decât cuvintele.

Zofia Hoffmann habar nu avea despre ce era vorba.

— Ewert, ce încerci să spui? Ce…?

— Un container plin cu refugiați morți proveniți din Africa de Vest. Și este ceva ce nu-mi spui.

— Despre ce? Ce să-ți spun? Când ai sosit, acum două dimineți, și ți-am deschis ușa casei noastre, *chiar dacă ai spus că nu ne vei mai căuta niciodată, din nou, acolo,* nu avusesem timp nici măcar să

citesc știrile, indiferent cât de cunoscute au devenit de atunci. Și chiar dacă aș fi auzit despre asta, nu are nimic de-a face cu mine.

— Lucrezi cu copii refugiați fără aparținători.

— Da. Și?…

— Nu tocmai ai predat grupului de refugiați?

— Asta n-are nicio legătură cu tine sau cu investigația ta.

— Ba da. Are. Vreau să știu *cine* și *cum*.

Ewert Grens avusese grijă să închidă ușa în spatele său când pășise în clasă, dar acum a verificat din nou, să fie sigur că era bine trasă. Niciun sunet nu ieșea sau intra – nu se puteau auzi nici măcar pașii celor două fete care se vedeau trecând pe coridor. Și, de asemenea, detectivul nu înregistra această conversație și nu lua note. Această întâlnire era între el și Zofia, iar el voia ca ea să înțeleagă asta.

— Știu că i-ai cerut lui Piet să ajute un cuplu de refugiați care plătea pentru o călătorie dintr-un oraș portuar numit Zuwara din Libia.

Nu spuse nimic. Doar îl privi confuză.

— Și nu era o călătorie obișnuită, Zofia – aveau să fie trecuți ilegal în Europa și, în cele din urmă, în Suedia. Știu asta pentru că acel cuplu de refugiați s-a sufocat în acel container de transport. Iar amprentele lui Piet erau pe un telefon cusut într-una dintre jachete. Și Piet n-a putut să-mi explice destul de bine de ce a ajutat cuplul respectiv.

Când s-a ridicat de pe scaunul îngust, Zofia se schimbase la față. Era tensionată, palidă, aproape schimonosită de un amestec de oroare și panică.

— Ewert… ce… Nu înțeleg. *Pur și simplu nu înțeleg.* Ce încerci să-mi spui?

— Încerc să-ți spun că îmi dau seama că nu știai nimic atunci când am intrat în holul tău și am început să te întreb despre Piet. Dar, în ciuda acestui fapt, nu voi pleca acum de aici până ce nu obțin explicația tuturor circumstanțelor – cum ai ajuns să-i ceri lui Piet să ajute doi refugiați care sunt acum morți?

— Cuplul *acela* de refugiați? Era în *acel* container?

— Da. Și vreau să știu de ce l-ai rugat pe Piet să-i ajute. Vreau un nume. Ceva care m-ar putea conduce la un alt nume. Sau cel puțin o descriere.

— Cuplul *acela* de refugiați?

— Da.

— Containerul *acela*?

Ceea ce spunea ea nu mai era inteligibil. S-a sprijinit cu spatele de tabla albă, a alunecat încet pe perete și s-a ghemuit pe podea cu capul între genunchii îndoiți.

Plângea.

Mai întâi cu prudență, tremurând, apoi cu mai multă forță. Umerii i se zguduiau și apoi a scos un sunet care i-a amintit lui Grens de părinții care-și vizitau copiii la morgă.

Se simțea stânjenit. Ciudat. Nu știa ce-ar trebui să facă sau cum ar trebui s-o facă. Se îmbrățișaseră de mai multe ori în timpul călătoriei din Columbia, datorită încrederii și unui fel de apropiere. Dar ceea ce se întâmpla acum n-avea nimic de-a face cu bucuria. Să-i pună o mână pe braț sau să-i mângâie părul, sau să o ia în brațe, i se părea nepotrivit.

Așa că a lăsat-o să plângă. Până când ea n-a mai avut nevoie să plângă.

— Unul dintre elevii mei. Un băiat.

Stătea pe podea, cu capul aplecat, și l-a privit în ochi atunci când a început să-i vorbească, cu o voce la fel de slabă pe cât era de goală. Îi întinse ultimul șervețel de hârtie pe care-l putu găsi, luat dintr-un recipient greu, de metal, de pe perete.

— Am discutat despre felul în care a venit el aici. Doar eu și el. O conversație particulară pe care o port uneori cu elevii mei pentru a mă apropia de ei. Le este mai ușor să se relaxeze când sunt singuri cu mine. În caz contrar… sunt așa, ei bine, crispați este probabil cuvântul cel mai potrivit, țin garda ridicată.

Și-a șters ochii cu prosopul aspru de hârtie care s-a îmbibat și s-a pătat de negru de la rimelul ei.

— Elevul meu are paisprezece ani. Și mi-a spus totul despre călătoria lui. A început în remorca unui camion, mergând printr-un deșert, apoi pe un vas de

pescuit aglomerat, peste Marea Mediterană, apoi în spatele unui alt camion, apoi într-un container de transport peste Marea Baltică. Și apoi, data următoare când am vorbit, mi-a povestit despre o tânără femeie, verișoara sa, care urma să facă aceeași călătorie împreună cu logodnicul ei. Era atât de încântat de venirea lor. Atât de îngrijorat că s-ar putea întâmpla ceva și ar fi răniți.

Încercă să se ridice, dar se clătină, iar Grens întinse o mână și o trase ușor în sus. Căuta un loc mai bun, dar rămase unde era, sprijinindu-se cu spatele de tablă, dar în picioare, de data asta.

— Știam că Piet și restul forțelor de securitate rămâneau uneori în acel oraș portuar pe care mi l-a descris elevul meu. Și am avut noroc. Au fost acolo în același timp. Piet a supravegheat tânărul cuplu, de dragul meu. Sau poate de dragul elevului meu.

— Acum vreau eu să vorbesc cu elevul tău.

Lui Ewert Grens îi era greu să găsească un ton adecvat al vocii. Ea tocmai plânsese, de durere și probabil de vinovăție. O cunoștea și se gândise mereu la ea și la ceea ce făcuse pentru bărbatul pe care-l iubea. Dar se afla acolo în calitate de ofițer de poliție. Și rostul lui era de a ancheta pentru a afla cine era autorul crimei. Avea nevoie de răspunsuri, trebuia să aibă un răspuns.

— Și vreau să îi vorbesc singur, ca tine.

Poate că era slabă, amețită, pustiită. Dar asta nu schimba nimic.

— Nu.

Când a clătinat din cap, a făcut-o cu demnitate și convingere.

— Nu vei vorbi singur cu el. Nici nu-ți voi spune cine este. Ceea ce mi-a spus – era confidențial.

— Cercetez un mormânt comun.

— Nu vei ajunge nicăieri cu el. Tu reprezinți exact ceea ce a învățat el să evite.

— Te pot obliga, Zofia.

— Nu mă poți obliga să fac nimic. Am trăit și eu ca fugar. Știu și eu cum este. La fel ca elevul meu, am învățat să fac orice ca să protejez ce mi-a mai

rămas, și niciun ticălos nu o să-mi mai ia asta. Așa sunt eu. Pe dinăuntru. *Eu,* Ewert.

Și în acel moment a trecut de la apărare la ofensivă.

Era ca și cum, dintr-odată, parcă putea sta puțin mai dreaptă, obrajii și-au recăpătat culoarea, vocea ei a trecut de la slabă la fermă.

— *Acum* înțeleg.

Această versiune a Zofiei Hoffmann nu s-ar prăbuși niciodată pe podea.

În schimb, a făcut un pas înainte.

Nu doar că a susținut privirea lui Grens, chiar i-a înfruntat-o.

— Cum altfel l-ai fi convins pe Piet să-ți dea numele meu, să-ți spună de participarea mea în povestea asta?

Ea își ridică brațul, arătând spre el cu degetul arătător.

— Nu numai că ai vorbit cu el, așa cum ai promis, asta nu ar fi fost niciodată suficient. Te-ai dus acolo, Ewert! La hotelul pe care ți l-am pomenit. Și cumva l-ai obligat. Tu ai fost cel care l-a forțat pe Piet să rămână acolo! Tu ai fost cel care l-a făcut să mă sune și să-mi povestească despre transportul suplimentar, l-ai făcut să mintă, în ciuda faptului că noi nu ne mințim unul pe celălalt!

Îi trase o palmă.

Cu mâna cu care arătase spre el.

Obrazul lui Ewert Grens se înroși.

— Soțul meu nu este acasă cu mine și cu fiii mei în cele două săptămâni libere ale sale, în schimb, este departe, făcând ceva ce *tu l-ai obligat să facă.* Lucrează cu tine. Pentru tine!

Îl plesni din nou.

Pe celălalt obraz.

Acum ambii obraji îi ardeau, dar Grens nu se mișcă.

Avea dreptate, desigur. El o merita.

— Ce va face pentru tine?

— Același lucru pe care vreau să-l faci și tu. Ajută-mă să-i găsesc pe nemernicii pe care ar fi

trebuit să-i lovești, de fapt.

— Trebuie să știu dacă-l pui în pericol. Mă auzi, Ewert? Dacă tatăl lui Hugo și Rasmus este în pericol, rănit, în timp ce vă ajută pe voi *puțin.*

Ea își îndepărtă privirea pentru o clipă și era o ușurare pentru el să nu mai aibă asupra sa ochii aceia care-l străpungeau atât de îngrozitor. Femeia se uita la peretele cu multe ferestre, dinspre curtea școlii. Era ora pauzei. Afară, copiii ei alergau, copiii lui Piet.

— Au nevoie de el mai mult ca niciodată. Mai ales Hugo. Are nevoie de tatăl lui.

Apoi îl străpunse iarăși cu privirea. Se uită din nou la el, în sufletul lui.

— Înțelegi, Ewert? Înțelegi ce spun?

— Singurul lucru cu care Piet mă ajută este găsirea persoanei sau a oamenilor care sunt responsabili de moartea prin sufocare a tânărului cuplu pe care ai încercat tu să-l ajuți, într-un container de transport. A oricui profită de acest lanț nesfârșit.

Acum Ewert Grens fu cel care se întoarse către fereastră și curtea școlii.

— Deci, Zofia…

Era mai ușor să nu-i spună tot adevărul.

— … nu există niciun pericol. Trebuie doar să obțină un nume. Asta-i tot ce trebuie să facă. Îți dau cuvântul meu – *nu este în pericol.*

•••

Piet Hoffmann se balansă puțin pe tălpile picioarelor, pe călcâie și înapoi, în timp ce stătea la capătul îndepărtat al debarcaderului din piatră, în portul Zuwara. Încă o jumătate de pas și ar fi căzut în apele strălucitoare, limpezi și albastre ale Mediteranei.

Vântul furios dimprejurul lui se izbea de căldura sufocantă și părea aproape blând și prietenos, în timp ce dansa pe pielea lui.

Închise ochii.

Picăturile de sare aterizau pe fața lui. Câțiva pescărușI cu cioc lung strigau spre el. Îi era ușor să respire.

Ușor să uite de ce se afla acolo.

— Koslow.

Femeia scundă, zveltă, cu tocuri înalte, haine scumpe și ochelari cu rame aurii, pe care îi purta ca pe o diademă de aur în părul întunecat.

Bărbatul deșirat, cu umeri neașteptat de largi, cu bărbie ascuțită și favoriți zbârliți.

Contabila și Omar.

La marginea docurilor, la câteva sute de metri distanță, cu cei doi bodyguarzi de fiecare parte.

— Să mergem.

Engleza contabilei avea mai mult un accent Oxbridge decât își dăduse seama Hoffmann în timp ce era strivit pe podeaua sediului central. Pe când accentul nord-african al lui Omar părea și mai incomodant și mai greu de înțeles când acesta repeta și accentua comenzile ei.

— Pentru Dumnezeu, Koslow, hai să mergem *acum*.

Piet Hoffmann deschise ochii, încet. Albastru cât putea vedea. Și apoi și mai albastru.

Făcuse un tur al portului Zuwara, pentru a afla unde erau amplasate ambarcațiunile de transport și spațiile de depozitare ale organizației de contrabandă, în pregătire pentru următorul grup de refugiați care se îmbarcau la miezul nopții,

îndreptându-se spre marea liberă și spre Europa, pe care Piet, cu puțină imaginație, putea să o simtă aproape, de cealaltă parte a acelui nesfârșit albastru. Îl urmăriseră cu atenție tot timpul, supraveghindu-l constant, și asta evidenția și mai mult modul în care lipsa unei pregătiri solide făcea această activitate încă și mai precară și mai periculoasă. Cel mai mic pas greșit însemna moarte. Și, din acest motiv, mai devreme sau mai târziu, totul avea să se dezintegreze, iar când acest lucru se va întâmpla, el trebuia să fie pregătit. Avusese nevoie de câteva minute singur pentru a se gândi și a planifica, așa că a spus că vrea să simtă oceanul, să privească valurile, la distanță, pe dig, îi deranja? Contabila clătinase ușor din cap, ceea ce însemna: desigur, atât timp cât ești în câmpul nostru vizual, astfel încât să putem urmări această persoană care, sperăm, ne va oferi lucrul de care avem nevoie. Persoana care – au confirmat acum sursele noastre – lucrează cu adevărat pentru firma din Africa de Sud care protejează transporturile de alimente. Dar încă nu știm exact cine este și unde ne situăm noi față de el.

Vântul îi ciufuli puțin părul.

Câteva ultime picături de apă sărată pe frunte și pe obraji.

Era pregătit și se întoarse spre locul în care cei doi așteptau nerăbdători. Făcuse ceea ce făcea întotdeauna în timpul infiltrării, când nu poți scrie sau fotografia sau spune nimic – schițase o hartă mentală. La care nimeni altcineva nu avea acces. Memorase drumurile oficiale ale portului și scurtăturile neoficiale, estimând distanța dintre hangare, macarale și garduri; numărase mașinile, camioanele și docherii care păreau să fie în continuă mișcare, stabilind locul ambarcațiunilor mici și vaselor de pescuit și ale celor două care erau ceva mai mari și chiar puteau fi numite nave.

Pentru atunci când va fi momentul să fugă.

Trebuia să știe exact unde și cum.

— Acolo.

Porniseră înapoi, spre partea de vest a portului, iar Omar arăta spre un vas de pescuit cu vopseaua cojită, care fusese tras pe uscat și se odihnea la cheiul de lemn.

— Una dintre rezervele noastre, pe care o folosim atunci când cererea este deosebit de mare. Spațiu pentru două sute cincizeci de persoane la fiecare plecare. Și a făcut… ei bine, cel puțin treizeci de călătorii.

— Treizeci și șapte.

Contabila n-avea nevoie de documente și nici de computer pentru a-l corecta pe Omar.

— Cu o medie de două sute patruzeci și patru de călători la bord.

— Toți odată? În… barca aceea.

Piet Hoffmann stătea în fața unei bărci care nu era mult mai mare decât bărcile de pescuit pe care le văzuse în copilărie, făcându-și drum printre insulele arhipelagului Stockholm. Douăzeci, poate douăzeci și cinci de persoane părea un număr mai potrivit de pasageri.

Contabila și-a aranjat ochelarii care nu-i țineau părul ridicat așa cum trebuia.

— Două sute patruzeci și patru nu-i o problemă dacă-i înghesuim destul de strâns. Fiecare refugiat suplimentar este un profit pur contabilizat la consumul de combustibil și la numărul de personal necesar.

Când s-au oprit la barca următoare, aceasta era, probabil, ceva mai nouă, dar semăna cu ultima – o barcă de pescuit cu o cocă scorojită, de-un albastru tare și alb, și o cabină ușor rotunjită la prova. Avusese odată sticlă la ferestre, dar acum se vedeau doar niște cioburi la colțuri. La pupa bărcii se afla un fel de suport din țevi de fier forjat, probabil ceva care putea fi acoperit cu folie de plastic, oferind astfel protecție pe timp de ploaie.

— Am cumpărat-o recent. Zece mii de dolari, de două ori mai mult decât ar fi costat nu mai departe de acum un an – dar în aceeași măsură a crescut și prețul biletelor pe care le vindem, creșterea cererii

ridică întotdeauna prețurile. Iar un om de afaceri iscusit poate profita.

Contabila râdea ușor de el, un zâmbet lipsit de veselie, închis, pe care Hoffmann îl văzuse și la alți oameni ajunși în vârful organizațiilor criminale. Mai întâi degetul ei arătător tăcut, stânga, dreapta, stânga, mici clătinări în aer, iar acum acel nenorocit de zâmbet. Era sigur că trebuie să existe un fel de limbaj universal al puterii în ierarhiile criminale precum acestea, care s-au dezvoltat independent unele de altele.

— Nu vei găsi niciun pescar serios de-a lungul acestei coaste care să se ia la întrecere cu o plasă și captura ei de pește, nu și dacă își poate vinde bărcile pentru echivalentul a câțiva ani de muncă.

Hoffmann încercă să-i întâlnească privirea.

Dar era imposibil, cu zâmbetul acela din drum.

— Mâine-seară. Asta înseamnă în…

Se uită la telefon.

— … treizeci și șase de ore. Aceasta va pleca din nou. Cu tine la bord, Koslow.

Se îndreptă spre ambarcațiune, care scârțâia de fiecare dată când valurile o loveau de docuri, și se aplecă peste balustradă.

— Ai putea spune că suntem o agenție de turism de nișă. Țintele noastre sunt Germania și Suedia. Asta ne diferențiază de ceilalți, de aceea refugiații stau la coadă ca să ne dea bani. Le împlinim visurile – excursii spre cele mai atractive și valoroase destinații.

Și a bătut, cu palma, barca. Aproape drăgăstos. Palma ei pe corpul bărcii, ca un fermier care bătea pe crupă unul dintre caii săi de prăsilă.

— Le aranjăm întreaga călătorie. Odată ce plătesc, nu trebuie să-și mai facă griji, ne ocupăm noi de toate detaliile. Sunt incluși toți pașii, de aici până la München sau Berlin sau Stockholm. Refugiații știu asta, vor acest tip de serviciu. Cine și-ar dori să fie oprit la granița din Ungaria sau să ajungă în Republica Cehă sau în Polonia sau altă țară a Uniunii

Europene care nu acceptă nici măcar cota alocată de refugiați?

Contabila părea mândră, zâmbetul ei era cald și sincer când descria contrabanda cu oameni ca pe o afacere, iar buzele ei erau mai puțin tensionate când spunea cuvinte precum *nișă* sau *detalii* sau *idee de afaceri.*

— Apropo, ești suedez?… nu-i așa?

— Da. Dar în prezent lucrez aici. În Africa.

— Omar și cu mine am vizitat odată capitala. Stockholm. Frumos oraș, multă apă, ca și aici.

Stockholm.

Vocea, ochii, buzele ei au reacționat la numele orașului natal al lui Hoffmann, la fel cum făceau cu terminologia ei de afaceri. Cu căldură și sinceritate. Stockholm însemna bani. Stockholm era celălalt capăt al lanțului. Călătoria contabilei și a lui Omar spre nord trebuie să fi fost pentru întâlnirea cu contactul lor suedez, poate chiar la fața locului, acolo unde clienții au fost descărcați și călătoria în Suedia s-a încheiat. Ei amândoi trebuiau să cunoască identitatea contactului lor. Și Hoffmann știa exact unde ar putea fi găsită acea informație, în evidența unei organizații criminale profesionale, pentru a evita neîncrederea și fragmentarea între diferiți membri care își cer partea lor din profit.

La sediu.

Într-o cameră afumată și impersonală, pe care Piet Hoffmann o observase pentru prima dată prin luneta puștii sale – ascuns undeva printre calculatoarele noi, cablurile de conexiuni, fișiere și programe Excel, se afla numele pe care-l dorea Ewert Grens, misiunea lui Piet Hoffmann.

A fost nevoie de o jumătate de oră pentru a străbate restul zonei – așa încât a fost clar că acea clădire mare, asemănătoare unui hangar din extremitatea vestică, era destinația finală a turului. Depozitul construit pentru stocarea bunurilor înainte de încărcarea pe nave, care făcuse odinioară ca orașul să fie unul din cele mai importante porturi din

Africa de Nord – acum aștepta să fie umplut cu un alt tip de mărfuri.

Mersul lor a fost întrerupt de două ori.

Se opriseră lângă șantierul naval pentru a saluta câțiva bărbați în salopetă, care aveau mâinile pline de ulei (încă una dintre bărcile de pescuit proaspăt achiziționate era legată acolo și de îndată ce avea să fie pregătită să navigheze, îi va ajuta să răspundă cererii explozive datorate sezonului foametei), când doi bărbați în uniformă au ieșit din mașina poliției și au căutat-o, în mod special, pe contabilă. Ea a râs, și-a aruncat spre spate părul lung, astfel încât aroma parfumului pe care-l folosise îi învălui pe toți, și i-a luat deoparte pe cei doi oameni. Înainte de plimbarea lor, Piet Hoffmann o văzuse intrând în camera-seif și umplând șase plicuri maro cu bancnote de la contorul valutar. Acum le-a întins acestora două dintre ele. S-au potrivit perfect în buzunarele interioare ale jachetelor uniformelor celor doi polițiști. Funcționarii publici făceau ceea ce făceau toți ceilalți, adaptându-se la noul sistem, acceptând mită pentru a-și câștiga existența. Hoffmann văzuse asta în jungla drogurilor din Columbia, precum și în fabricile de amfetamine din Polonia. Regulile simple ale crimei organizate – dacă ție-ți merge bine, atunci este bine și pentru contactele tale, persoane care doresc să rămână tăcute sau să ascundă lucruri, sau să falsifice documente, atât timp cât simt că au o miză în succesul tău. Dacă sunt mulțumiți de tine, nu vor renunța, vor dori să câștigi bani, astfel încât să fie plătiți și ei și mai mult.

Următoarea oprire a survenit atunci când au ajuns la cel mai mic debarcader al portului, plin de bărci de pescuit metalice, ruginite, legate strâns împreună cu cele din lemn și chiar și cu câteva bărci din plastic dur, numitorul lor comun fiind faptul că erau într-o stare chiar mai deplorabilă decât cele pe care le văzuse Hoffmann deja. A numărat șaptesprezece. Concurenții lor care, potrivit contabilei, operau cu un singur vehicul de transport și nu aveau acces la un lanț de servicii, nici nu-și asumau vreo

responsabilitate pentru restul călătoriei – de la început până la destinația finală. Serviciile lor erau direcționate către o clientelă încă și mai grăbită să fugă de înfometare. Care fie nu avea bani pentru aranjamente de călătorie mai elaborate, sau nu înțelegea că un bilet mai ieftin însemna un loc de reinstalare mai puțin atrăgător. Întreruperea a avut loc când se aflau în cel mai îndepărtat punct al debarcaderului și a sunat telefonul lui Omar. El a răspuns și, după ce și-a dat seama cine este, s-a întors cu spatele spre ceilalți, ca să poată continua convorbirea. Vocea lui și-a pierdut o parte din siguranța de sine, calitatea agresivă pe care de obicei încerca să o afișeze, iar engleza lui a devenit mai ușor de descifrat. Părea că depune eforturi pentru a se face înțeles. Se discuta ceva despre o viitoare întâlnire, din cât a putut să prindă Hoffmann. Și având în vedere tonul vocii lui Omar – era o întâlnire cu cineva important, cu cineva cu mai multă putere decât Omar și contabila. Omar chiar s-a îndreptat de spate când a răspuns la următoarea întrebare, aruncând din când în când o privire îngrijorată în direcția contabilei, care dădea din cap, încercând să-l calmeze. Dar a continuat, într-un mod cu adevărat impresionant, reușind să organizeze o întâlnire fără a menționa un loc sau un moment și nici un singur nume. Deci dacă cineva ar fi interceptat sau ar fi scris ce s-a spus, de fapt, fără a avea acces la tonul vocii și limbajul corpului, conversația i-ar fi părut fără importanță.

— Aproape că am terminat, Koslow.

În spatele lor, bărcile de pescuit treceau în sus și în jos pe o mare pe cât de sărată, pe atât de sclipitoare.

Iar în față s-au ciocnit cu o duhoare pătrunzătoare de urină și de transpirație și cu o senzație ciudată de căldură de corpuri umane, ce se scurgeau prin fiecare crăpătură a unei clădiri întunecate.

Aceasta era clădirea spre care arătă contabila.

— Acum ai văzut tot ce trebuie să știi pentru a-ți face treaba – cu excepția clienților noștri. Cel mai

important aspect al fiecărei afaceri. Fără consumatori, nu există venituri.

Ea dădu din cap spre Omar, care deschidea târșâind două uși către un depozit aparent gol, apoi a pășit înăuntru și i-a făcut semn lui Piet Hoffmann să o urmeze.

Și atunci i-a văzut.

Clădirea murmura de respirația oamenilor.

Înghesuiți, încolăciți, tăcuți, pe podeaua tare din beton.

Sute de oameni.

Când ochii lui Hoffmann s-au adaptat la întuneric, a observat și gardienii înarmați, unul stând pe un palet la capătul nordic al depozitului, iar celălalt sprijinit de peretele metalic ce dădea spre sud.

— Aproape în fiecare zi, uneori de câteva ori pe zi, apar probleme. Sunt frustrați. Căldură, murdărie, foame. Nu mai vor să aștepte.

Ochii lui Omar îl urmăriseră pe Hoffmann, privindu-l fix, în același mod în care urmărise conținutul stickului USB, și pușca cu lunetă care țintea spre propriul său cap, de la aproape un kilometru distanță. Ostilitate. Suspiciune. Contabila, dorința ei de a număra și de a nota în registrele ei și mai mulți bani, fusese cea care-i dăduse lui Hoffmann posibilitatea a ceea ce numeau ei călătoria lui de inițiere. Ea voise să-i dea o șansă. Omar însă nu. Ochii lui urmăreau fiecare pas pe care îl făcea Piet Hoffmann, mereu neîncrezător, așteptând să surprindă cea mai mică greșeală care să-l trădeze.

Dar privirea lui Omar se mișca acum înainte și înapoi între Hoffmann și refugiații strânși la picioarele lor și expresia i se schimbă pentru prima dată.

De la ostilitate la dispreț.

— Ei bine, vor trebui să aștepte. Pentru că trebuie să așteptăm și noi până când vom avea destui oameni pentru a umple o barcă. Niciun transport nu pleacă până când nu este complet plin, mai mult decât plin – și nu avem timp sau spațiu pentru conflictele care

izbucnesc când le este cald și foame. Dacă trebuie să tragem, tragem.

Și apoi de la dispreț, înapoi la ostilitate.

— Spun asta și pentru tine, Koslow.

— Va trebui să-i împușc dacă e necesar?

— Da.

— Sau voi fi *eu* împușcat dacă *tu* vei fi nevoit să faci asta?

— Și asta. Și aruncat în Marea Mediterană.

Duhoarea urinei și a transpirației putea fi ignorată. Nu exista dacă Piet Hoffmann nu voia să existe. Dar era mai greu cu respirația lor. Oamenii care respiră sunt vii. Și, prin urmare, nu poți cu gândul să îi faci să dispară. Dar s-a forțat să se uite dincolo de ei, prin ei, deasupra depozitului celui mare. A încercat să-și imagineze spațiul uriaș ca și cum n-ar fi conținut câteva sute de trupuri înghesuite.

Pereții din plăci de beton tencuite cu alb ascundeau un cadru de oțel.

La fiecare patru metri un stâlp pătrat sprijinea grinzile care susțineau restul.

Hoffmann calcula repede – dacă stâlpii ce susțineau structura aveau patru milimetri grosime, ar fi fost necesare două sute cincizeci de grame de explozibil pentru fiecare. În total, cinci kilograme. Pentru a fi sigur că întreaga structură se va prăbuși, trebuia să se acționeze în două direcții – explozivii de plastic ar fi trebuit plasați pe laturile opuse în cantitate dublă, astfel încât o explozie să împingă simultan grinda de fier spre dreapta jos și spre stânga sus.

Mai multe informații de adăugat pe harta sa mentală. Este bine să știi genul acesta de lucruri, în caz de urgență.

— Ești îngândurat, Koslow?

— Da, mă gândesc la oamenii de aici. Refugiații.

— Nu ești sigur că-i poți împușca?

— Nu sunt sigur dacă te-am înțeles corect – că așteptăm mai mulți?

— Mult mai mulți.

— Care urmează să urce, *de asemenea,* în ambarcațiunea la care ne-am uitat?

— Faptul că vor fi înghesuiți la bord este cea mai mică dintre problemele noastre. Treaba ta este să păstrezi liniștea, asigurându-te că rămân calmi, Koslow. Și *dacă* apare ceva, împuști pe oricine: mamă, tată, copil sau oricine altcineva ar putea pune în primejdie transportul. Faci asta aici, la docuri sau pe mare. Odată ce-au plătit, odată ce noi ne-am primit remunerația, este mai important să protejăm barca decât marfa pe care o transportăm.

Omar vorbea tare, cu voce stridentă și aspră care putea fi auzită de oricine din acel depozit supraaglomerat. Și era clar că cel puțin unii au înțeles ce-a spus. O undă de confuzie s-a strecurat prin mulțime, când a spus *trage.* Un bărbat în vârstă a țipat, iar o tânără femeie s-a ridicat și a început să alerge spre ei, în pantofi uzați, călcând peste alte picioare, șolduri și umeri. S-a oprit abia după ce gardianul a tras al doilea foc în aer, deasupra capului ei. Apoi s-a așternut un anumit fel de tăcere, sute de oameni care se concentrau să nu facă niciun zgomot.

— Recordul nostru, Koslow, pe bărci de dimensiunea aceea, este de patru sute șaizeci și patru. Vom încerca să-l depășim mâine. Cu cel puțin douăzeci de oameni. Există și cei cărora nu le place cum depășim limitele. Oamenii din zona de sus a managementului. Ei au o politică, reguli și reglementări care spun că noi, spre deosebire de concurență, nu vom risca niciodată ca vasul să se scufunde. Dar noi, cei de jos, de obicei, ignorăm toate astea. De ce ar trebui să fim noi diferiți? Și ceea ce nu știu ei nu le poate face rău. Nu-i așa? Încă douăzeci de oameni înseamnă optzeci și cinci de mii de dolari în plus.

— Nouăzeci de mii.

Contabila nu părea nici măcar enervată când și-a corectat colegul. Chiar surâdea cu un zâmbet cald, unul adevărat. Când s-a întors spre Hoffmann, a fost suficient de deșteaptă să coboare vocea.

— La valorile astea, ar trebui să-ți poți închipui cât valorează un transport întreg, înainte de cheltuieli și împărțirea profitului. Și vei înțelege de ce sper că vei contribui cu informații care să ne ajute să păstrăm și poate chiar să mărim aceste cifre și de ce este așa important pentru mine.

Hoffmann încuviință din cap, ca și când ar fi înțeles.

Înțelegea pe dracu'.

Animale.

Oamenii la care se uita, oamenii care-l priveau, după câteva zile petrecute în această căldură și în aceste condiții, începuseră să miroasă ca animalele, erau urmăriți ca animalele, ținuți captivi ca animalele, tratați ca niște animale. Plătiseră pentru a ajunge într-un loc în care viața lor să aibă mai multă demnitate – iar în clipa în care au dat banii ceruți, tocmai acea demnitate le-a fost luată.

Și acela fu momentul în care Piet Hoffmann își dădu seama, momentul în care se hotărî.

Să afle numele acela pentru Ewert Grens, conducând poliția suedeză către persoana de contact suedeză, nu mai era suficient. Nu când indivizi ca aceștia, care credeau că banii sunt mai importanți decât demnitatea umană, puteau găsi o nouă persoană de contact în Suedia către care să trimită refugiați – continuând să trateze oamenii ca pe animale, chiar lăsându-i să moară asfixiați în timpul transportului.

A decis să plătească o datorie care nu ar fi putut fi rambursată niciodată. În singurul mod pe care îl avea la dispoziție – să ia viața celor care luau viața altora.

Dar acești contrabandiști nu aveau să moară fizic, ci aveau să moară în alt fel.

Le va lua lucrul de care le păsa cel mai mult pe lume – banii și capacitatea de a câștiga mai mulți bani. Uneori trebuie să iei *totul.*

Este o moarte care durează mai mult, care mănâncă puțin din tine în fiecare zi.

•••

O bandă de plastic albastru cu alb flutura și fluiera în vânt. Și un container de marfă gol, cu o gaură pătrată tăiată într-o parte. Singurul lucru rămas. Singurul memento al celei mai cumplite privelişti pe care o văzuse vreodată în cei patruzeci de ani de poliție.

În timp ce în jurul său viața se agita în portul Värta la fel ca de obicei.

Pescărușii țipau. Macaralele, ca niște undițe uriașe, prindeau și transportau și ridicau paleți și containere. Camioane cu remorci urcau pe nave care în curând aveau să plece, dispărând în cele din urmă în locul în care se întâlnea cerul înnorat cu apele reci ale Mării Baltice.

Ewert Grens nu știa de ce se întorsese. Aici nu existau răspunsuri noi. Dar nu mai suporta să rămână la secția de poliție.

Stătuse la birou, băuse trei cești de cafea neagră ca să-și ascută mintea, în timp ce scana toate rapoartele tehnice.

Apoi se mutase în camera pentru odihnă și mâncase chifle cu scorțișoară, uscate, în timp ce examina analiza criminalistică.

Se întorsese pe urmă la birou, pusese o casetă cu Siw Malmkvist și se așezase pe canapeaua din catifea uzată, în timp ce citea interogatoriile făcute de Sven și Mariana.

Atunci neliniștea îl condusese aici.

La locul crimei.

Și singurul lucru care s-a întâmplat a fost că durerea și furia au revenit cu aceeași forță de nestăvilit, ca atunci când se deschisese prima dată containerul, când – convins că nu mai poate simți – plânsese lacrimile tăcute ascunse atât de adânc în el.

Acum s-au întors din nou. Și, ca înainte, a trecut peste banda de plastic și a făcut câțiva pași, s-a așezat pe asfaltul dur și a încercat să ia puțină distanță.

Drăcia naibii.

Futu-i mama ei de treabă.

Mizeria dracului.

Șaptezeci și trei de oameni.

Și zăcuseră acolo, închiși în metal, înghesuiți unul peste altul.

— Ewert?

Telefonul său mobil începu să sune. Și el, dintr-un motiv de neînțeles, a răspuns.

— Da, aici Ewert Grens.

— Sunt eu, Zofia, eu… oh, ce mai faci, e totul…

— E doar semnalul prost. Sunt undeva, afară. O să fie mai bine imediat…

Probabil că ea își dăduse seama că nu semnalul era de vină. Și el se bucura că nu-i păsa de asta.

— Zofia, m-ai sunat. Despre ce voiai să vorbim?

— Am nevoie de un număr de telefon.

Grens acoperi microfonul și înghiți orice naiba era ceea ce simțea nevoia să înghită.

— Care număr?

— Numărul, Ewert, al telefonului care era cusut în jachetă. Care avea amprentele lui Piet.

Vocea lui era din nou aproape stabilă. Își drese glasul.

— De ce?

— Tocmai am vorbit… cu persoana cu care ai vrut să vorbești tu.

— Și?

— Îți spun dacă vii aici. La noi acasă. Piet mi-a spus destule cât să știu că n-ar trebui să transmit prin telefon acest tip de informații.

Ewert Grens rămase pe asfalt.

Vântul sufla mai tare și banda de plastic nu mai fluiera, ci zăngănea, încercând să se elibereze.

Îi era dor de ea. De cea care-i aștepta vizitele săptămânale la azilul de bătrâni pe care-l puteai distinge de pe cealaltă parte a strâmtorii. Acceptase că trebuia să trăiască separat de cea pe care o iubea, așa îi purtase viața, dar nu învățase cum să suporte singurătatea pe care moartea ei o lăsase în el. Avea nevoie de ea acum. Trebuia să o țină în brațe, să o sărute pe obraz, să îi vorbească și să știe că ea ar

putea să înțeleagă. Adesea, asta fusese suficient – doar povestind cu voce tare și în prezența ei tăcută, își descoperea propriile gânduri.

Grens se ridică și apucă un capăt al benzii de plastic care era pe punctul de a se desface, îl trase și-l strânse cu noduri duble. Se urcă în mașină și conduse prin centrul orașului Stockholm spre Enskede, în traficul lejer de după-amiază. Gândurile lui rămaseră la Anni, fiind surprins de cât de ușurat se simțea ori de câte ori se gândea la ea. Nu pierduseră complet șansa de a-și trăi viața împreună, după ce ea fusese rănită, atât de tânără și strânsă în mica ei lume izolată – încă s-ar fi avut unul pe celălalt. Dacă ar fi trebuit să aleagă, ar fi ales viața pe care au avut-o în final împreună mai curând decât să nu se fi întâlnit niciodată.

A parcat în afara porții lui Hoffmann și, printr-o porțiune unde gardul viu era mai rar, îi văzu pe cei doi băieți în grădina vecinului. A numărat șase capete, alergând în cămăși cu mânecă scurtă, jucând ceea ce părea a fi un meci de fotbal.

Zofia deschise ușa înainte ca el să fi ajuns la jumătatea treptelor din față. Fusese rezervată și îngrijorată în timpul ultimei lui vizite la ei acasă, oscilase între epuizare și agresivitate la școală – dar acum părea foarte hotărâtă.

— Intră, să ne așezăm în bucătărie, vino după mine. Nu te descălța. Cafea?

A turnat două pahare mari, precum cele pe care le aveau la cafeneaua Bergsgatan, vizavi de secția de poliție. Neagră pentru Grens, cu mult lapte pentru ea.

— Amadou. Acesta este numele lui, Ewert. Elevul meu.

Și-a cuprins paharul în mâini, de parcă ar fi încercat să le încălzească de la băutura dinăuntru.

— Astăzi am avut trei ore cu el – este într-un grup de șapte elevi, toți din Africa de Vest, care vorbesc franceza ca limbă maternă. Prima mea lecție cu ei a fost în dimineața în care ai ajuns tu. A doua și a treia au fost două ore la rând, pe care le-am terminat chiar înainte de a te suna.

Pe masa din bucătărie, între ei, era o bucată de hârtie, cu fața în jos, cu marginile zdrențuite, de parcă ar fi fost smulsă dintr-un blocnotes. A luat-o și a ținut-o de parcă nu s-ar fi decis încă dacă vrea să i-o arate.

— Întotdeauna adun telefoanele mobile ale elevilor mei într-un coș mic, înainte de începerea orei de clasă. Nu toată lumea face asta, dar vreau să fie atenți, iar ei nu pot face acest lucru dacă se uită mereu în telefoane. Și astăzi, după vizita ta, nu m-am putut opri să nu mă gândesc la un alt telefon – cel cusut în haină. Cu amprentele lui Piet pe el. Deci în pauza de după-amiază, între ultimele două ore de clasă, am verificat lista apelurilor efectuate de Amadou. Era scurtă. Sunase la doar patru numere diferite. De 12 ori la casa familiei în care locuiește. De două ori la unul dintre ceilalți elevi. De cinci ori la mine. Și de șapte ori la un număr neînregistrat în agendă.

Șapte apeluri.

La un număr de telefon fără nume.

Grens părea că se apropiase ceva mai mult de persoana care suna morții.

— Numărul, Ewert. Al telefonului din jachetă. Aș vrea să-l compari cu cel de pe această bucată de hârtie.

Încă o jumătate de ceașcă de cafea.

Grens o sună pe Mariana și îi ceru numărul de telefon găsit în opt locuri diferite din dosarul cazului.

Apoi puse biletul mâzgălit pe masă, lângă Zofia, iar ea întoarse hârtia ei. Șiruri identice de cifre.

— Acum știm. Acum știi, Ewert. Și știu că trebuie să vorbești cu el.

Vocea și mișcările ei nu se schimbaseră – încă era încordată. Renunțase temporar la aversiunea ei față de bărbatul care-i împiedicase soțul să vină acasă.

— Dar lasă-mă *pe mine* să mă duc la casa unde locuiește grupul lui și să-l iau. Vei afla mai multe de la el dacă îi cer eu să vorbească cu tine, dacă știe că voi sta lângă el. Este inteligent, empatic, fermecător – dar obținerea unui permis de ședere este un proces

îndelungat care îi face pe oameni excesiv de precauți.

Grens aprobă din cap. Sugestia ei era bună.

— Încă ceva, Zofia.

— Da?

— Pare să își dea seama că verișoara lui a murit?

— Nu.

— Vrei să-i spun eu? Din păcate, noi, polițiștii, trebuie să facem așa ceva uneori. M-am obișnuit oarecum cu asta.

Ea și-a așezat mâna peste a lui, nu mult, dar suficient pentru ca Grens să-și amintească ce simți când ești atins.

— Mulțumesc. Dar trebuie să-i vorbesc eu pentru a-l convinge să te întâlnească. Ar fi îngrozit dacă tu, un ofițer de poliție, ai începe o conversație-interogatoriu informându-l că una dintre puținele persoane pe care le îndrăgește este moartă. Cu toate astea, este ceva cu care mă poți ajuta, Ewert.

— Ce anume?

— Habar n-am cât va dura să-l conving să vină cu mine – așa că o să-i chem pe Rasmus și pe Hugo înăuntru, ca să le spun că voi lipsi o vreme și că vei fi tu aici. Aș aprecia dac-ai putea rămâne până mă întorc. Nu-mi place să-i las singuri acasă – încă nu m-am obișnuit cu ideea că suntem în siguranță aici.

Într-adevăr, jucaseră fotbal de cealaltă parte a gardului viu. Transpirați, cu genunchii pătați de iarbă, cei doi băieți s-au așezat la masa din bucătărie, de ambele părți ale lui Grens, în timp ce Zofia închidea ușa din față pentru a merge să ia un alt băiat, cu doar câțiva ani mai mare decât Hugo, un băiat care era forțat să învețe să supraviețuiască fără părinți. Și dacă inspectorul detectiv, mult mai în vârstă, se simțise stânjenit sau ciudat la un moment dat, în acea zi, încercând să decidă dacă să îmbrățișeze sau nu o mamă șocată, acum se trezi complet pierdut în legătură cu felul în care ar fi trebuit să se poarte cu fiii ei.

— Ah.

Se uitau la el, așteptând să continue.

— Cum, umm… cum a fost la școală azi?

Se priviră. Asta întreba de obicei mama. Și tata, dimineața, prin telefon. Dar un ofițer de poliție? De ce ar vrea un ofițer de poliție să știe cum a fost ziua lor la școală?

— Trebuie să fi făcut ceva, nu-i așa?

Această conversație, cu cei doi băieți care nu-l mai văzuseră pe Grens de mai bine de un an, nu mergea tocmai cum ar fi trebuit. Nu se pricepea el. Vorbise cu Jonas, fiul lui Sven, de câteva ori în această primăvară. Asta era toată „practica" pe care o avea.

— OK… poate vă e sete? Sunt foarte bun la prepararea cafelei. Dar probabil că nu beți cafea? Avem și apă. Poate ceva suc sau lapte în frigider.

— Mi-e foame.

Cel mai mic, al cărui nume era Rasmus, de șase sau șapte ani, îl privi cu seriozitate, când se întoarse spre Grens. Lucrurile evoluau. Aveau un subiect de conversație.

— Deci ești… flămând?

— Da. De obicei mâncăm când vine mama acasă de la școală.

— OK… și ce mâncați?

— Clătite.

— Clătite?

— Uneori mâncăm clătite.

— OK. Și unde pot să găsesc clătite?

— Le facem.

— Le faceți voi?

— Mama le face și noi o ajutăm.

— Eu… nu sunt… nu mă pricep la astfel de lucruri. Clătite și ce mai spui tu. Ca să fiu sincer, nu mă pricep deloc să pregătesc mâncare.

Rasmus sări sprinten de pe scaun, îl împinse și se urcă pe el – abia reușea să ajungă la mânerul unuia dintre dulapurile de pe perete. L-a deschis și a scos o pungă cu făină.

— Și avem nevoie de ouă. Două. Și lapte.

Se întâmpla repede. Unul dintre băieți avea deja încredere în el. Undeva în piept, lui Ewert Grens i se înmuie inima când își dădu seama cum lui Rasmus i

se părea complet firesc ca Grens să fie singurul adult din casă.

— Făină. Ouă. Lapte. Atunci avem de toate? Tu ești expertul, Rasmus.

— Și unt. Și sare. Și asta.

Din alt dulap, de mai jos, băiatul scoase un aparat pentru vafe. Grens era sigur că asta pusese băiatul pe blatul de bucătărie.

— Știi ce, Rasmus? Nu cred că asta-i pentru clătite.

— Ba da, este.

Mânuța legăna capacul aparatului de vafe în sus și în jos, în sus și în jos, ca o gură mare care se deschide și se închide.

— Vezi, Ewert? Punem aluatul aici. Și închidem, lăsând aparatul să-l înghită. Așteptăm un pic. Apoi primim clătite.

Ewert Grens împinse aparatul greu pentru vafe ceva mai încolo pe blat, era prea aproape de margine și putea să cadă.

— OK.

Îl băgă în priză acolo unde era conectat de obicei fierbătorul electric.

— Ai dreptate, Rasmus. Exact asta vom folosi. Pentru că astăzi facem clătite în carouri.

În același dulap cu aparatul pentru vafe se afla un castron din plastic pentru amestecat, iar atât polonicul, cât și mixerul se aflau într-unul dintre sertarele pentru tacâmuri. Mâinile mici ale lui Rasmus și cele mult mai mari ale lui Grens amestecară ingredientele, cu o scurtă pauză în timpul căreia detectivul își dezbrăcă haina și o aruncă pe spătarul scaunului de lângă Hugo.

— Ewert?

Acum era rândul lui Rasmus să se oprească din amestecat.

— Da?

Cu o voce la fel de serioasă ca și cea cu care spusese că le este foame.

— Acum suntem rude?

— Ce?

— Ești cam ca bunicul nostru, acum?

— Știi că nu este!

Acesta era primul cuvânt spus de Hugo de la plecarea Zofiei. Pe Grens nu-l îngrijoră tonul sau că fratele mai mare era supărat. Important era faptul că începeau să se apropie unii de alții.

— Nu, nu sunt bunicul vostru. De fapt, nu sunt bunicul nimănui.

— Unchiul nostru, atunci?

Mezinul nu fusese deloc descurajat de fratele său mai mare.

Era încă la fel de dornic, la fel de nerăbdător să stabilească o legătură.

— Ești, Ewert? Ca un unchi?

— Nu. Nu sunt nici unchi. Nu sunt niciun fel de rudă cu voi.

— Pentru că poți fi, dacă vrei. Nu avem bunic și niciun alt unchi. Toți prietenii noștri au.

Grens și-ar fi dorit să împărtășească entuziasmul lui Rasmus. Suna atât de bine! Să fii ruda cuiva.

— Poate că nu ai un bunic acum, dar trebuie să fi avut unul, în trecut?

— Nu. Sau nu l-am întâlnit niciodată.

De data aceasta, Hugo se întoarse spre ei când le întrerupse conversația.

— Ba da, Rasmus. Avem un bunic. Dar nu-ți amintești. Erai prea mic, asta a fost înainte să…

Hugo întâlni ochii lui Ewert. Poate într-un fel de înțelegere comună.

— … să ne mutăm. Înaintea drăciei de Columbia. Atunci, bunicul ne vizita uneori.

Avea nouă ani. Și nu era obișnuit să folosească înjurături, asta era clar. I-a luat prea mult timp strădania de a folosi, cât se poate de natural, un cuvânt pe care nu-l stăpânea cu adevărat. Grens și-a amintit de prima lor întâlnire de pe aeroportul din Bogotá. Încă de atunci, Hugo era deja cel mai atent dintre cei doi frați. Chiar înainte să decoleze avionul spre Stockholm, cu ajutorul tatălui lor, Grens a lămurit cu Rasmus că numele lui este Rasmus, și nu

Sebastian, și apoi s-a întors către băiatul mai tăcut și mai înalt.

Deci înseamnă că numele tău este…

Hugo. Nu mi-a plăcut niciodată William.

Nici mie niciodată…

Atunci Ewert Grens s-a aplecat până mai aproape și a șoptit chiar în urechea băiatului.

… nu mi-a plăcut Ewert. Dar numele tău este numele tău. Și astfel, în cele din urmă, devii numele tău.

Și își zâmbiseră unul altuia. Aveau un secret.

Acum, Grens se așeză pe scaunul de lângă Hugo, șifonându-și jacheta pe care se sprijinea.

— Hugo? Știu că m-ai văzut în curtea școlii când am fost în vizită la mama ta, dar te-ai prefăcut că nu mă recunoști. Și înțeleg că ești puțin… ei bine, îngrijorat că sunt aici, în loc să fie mama ta. Dar îți amintești, Hugo? Îți amintești aeroportul? Am avut un secret, tu și cu mine. Încă mai avem acel secret împreună – tu ești singura persoană din lume care știe că nu-mi place numele meu. Nu am îndrăznit niciodată să spun altcuiva.

Grens își puse brațul peste umerii lui și-l strânse cu blândețe. Și gestul n-a părut ciudat sau nelalocul lui. Apoi s-a ridicat și l-a ajutat pe Rasmus să ia clătitele în carouri din tigaia de vafe, una după alta. Până ce tava de sticlă yena – despre care era destul de sigur că rezistă la cuptor – a fost plină. Și au băgat-o în cuptor la 150 de grade, astfel încât toate cele zece clătite să se încălzească uniform.

— Mă pricep la spălat vase.

Așa că Hugo s-a ridicat în cele din urmă – s-a strecurat în spațiul îngust dintre Grens și fratele său mai mic și a întins mâna spre castronul în care fusese aluatul, apoi spre polonicul și telul care erau acoperite cu un strat lipicios.

Hugo folosi apă fierbinte și foarte mult detergent de-un verde-țipător, pe care le combină cu ajutorul unei perii de vase. Apoi a clătit, și iar a spălat, și apoi a ridicat castronul pentru inspectare, până când Grens a dat din cap, ceea ce însemna că era foarte

curat. Apoi l-a așezat cu grijă pe suportul pentru vase, să se usuce.

— Deci cred că îl cunoști pe tatăl meu?

Hugo nu l-a privit pe Grens când a pus întrebarea. Probabil că pentru el era mai ușor așa. Să evite ochii lui Grens.

— Da, Hugo, îl cunosc.

— Și cât de des vă întâlniți?

Grens ezită.

Cum ar trebui să răspundă la o astfel de întrebare?

Niciodată.

Sau acum două zile.

— Nu prea des. Atunci, în Columbia, noi… petreceam mai mult timp împreună.

— Nici eu nu vreau să mai vorbesc cu tata.

Ewert Grens a închis apa, a pus mâinile pe umerii slăbuți ai băiețelului de nouă ani care purta numele de Hugo și l-a întors cu blândețe, astfel încât să se poată privi față în față.

— Ce… încerci să-mi spui?

— Că nu vreau să mai vorbesc cu tata, din moment ce s-ar putea să nu mai vină acasă.

— Hugo, nu înțeleg.

— I-am auzit vorbind. Demult, în Columbia. Într-o noapte, târziu. Atunci când ei credeau că dorm.

— Vorbind?

— Despre lucruri pe care Rasmus și cu mine nu trebuia să le știm. Despre oameni care mureau. Și despre cum ar putea muri și tata.

Grens își trecu o mână prin părul lui Hugo. Și nici asta nu i se păru ciudat sau nelalocul lui.

— I-ai spus mamei tale? Că ascultai convorbirile în timpul acelor nopți? Că îți faci griji că tatăl tău nu se simte bine?

— Și ea minte!

— Minte?

— Nu despre alte lucruri. Nu minte niciodată despre alte lucruri. Doar despre asta. Despre tata. Deci nu putem vorbi despre asta.

Nu încerca să plece, nu se îndepărta.

— Mama și tata mint. Iar tata ascunde unele lucruri. Eu sunt singurul care știe unde le ascunde.

— Le ascunde?

— Da. La fel cum uneori nu spune adevărul.

Ewert Grens stătea în fața chiuvetei, într-o casă care nu era a lui și își dădea seama că tocmai i se încredințează întregul univers al unui tânăr. Al unei persoane care nu era chiar atât de mică pe cât credeau părinții săi. Care ascultase, pusese lucrurile laolaltă și ajunsese la propriile concluzii, care nu-i plăceau.

— Spui că tatăl tău minte. Că tatăl tău ascunde lucruri. Dar dacă nu vorbești cu el despre asta, el nu va ști niciodată.

— Nu am să vorbesc cu el. Pentru că am auzit o împușcătură.

— O împușcătură?

— Da.

— Și când ai auzit…?

— Dimineața. Mama pune telefonul pe masă și, când luăm micul dejun, vorbim între noi. Cu tata. Dar n-auzi doar vocea lui. Auzi totul. Uneori sunt chemări la rugăciune. Alteori este zgomot, oameni care țipă, poate și o mașină care merge prea repede. Ultima dată când am vorbit a fost o împușcătură. Ultima dată chiar *eu vorbeam* cu el. Apoi am ieșit afară și m-am așezat pe scări.

— Când a fost împușcătura pe care ai auzit-o, Hugo?

— Chiar înainte să plece. De aceea a închis telefonul. Pentru că se trăgea. Pentru că era în pericol.

Nouă ani și atât de incredibil de conștient de ceea ce i se întâmpla tatălui său.

Poate că începuse să înțeleagă de când s-au mutat în Columbia, poate chiar mai devreme. Nu știa exact ce făcea tatăl lui, nu știa nimic despre faptul că un agent sub acoperire își risca viața în fiecare zi, dar Hugo înțelesese destul pentru a fi supărat – un copil ar trebui protejat de astfel de gânduri, pentru că s-ar putea să nu poată îndura mult mai mult.

Au pus masa. Grens a dat jos farfuriile și paharele care erau prea sus, Rasmus a pregătit cuțitele și furculițele și a pus o lingură în borcanul cu gem de căpșuni, Hugo a pliat șervețelele cu dungi roșii și albastre și le-a pus sub tacâmuri. Mâncaseră fiecare deja câte două clătite când Ewert Grens a devenit conștient de faptul că Hugo își trecea, îngrijorat, o mână peste obraji, înainte și înapoi. Și respirația lui devenise neregulată, fără un motiv evident.

— Hugo?

— Da?

— Te simți bine?

Și-a trecut din nou mâna peste obraji. În același timp, a reînceput să respire adânc.

— Hugo – ce este?

— Nimic.

— Răspunde-mi.

Grens luă cealaltă mână a băiatului, cea care nu era pe față.

O ținu strâns. Dar nu prea strâns.

— Hugo?

— Știu de ce ești aici, Ewert.

Ochii lui Hugo îl priveau pe Grens ca și înainte.

— De ce, Hugo?

— Pentru tata. De aceea.

Încetă să mai strângă mâna lui Hugo.

Dar aceasta rămase într-a lui.

Hugo nu o retrase.

— Ceva cu tata. Mai întâi împușcătura, apoi nu a venit el acasă, apoi vocea și fața mamei. Și acum ești tu aici.

Ochii copilului îngrijorat și înțelept, de nouă ani, îi întâlniră pe ai săi, pretinzând răspunsuri.

— O să se întâmple ceva cu noi, Ewert? Ceva rău?

•••

„Rege de pică”.

Vocea lui Rasmus era complet neutră în timp ce spunea asta.

Regele de pică.

Ewert Grens se uită la ochii la fel de neutri ai copilului de șapte ani.

Fără expresie.

Sau atât de aproape de asta pe cât pot fi niște ochi.

— Rege de pică, zici?

— Am spus „regele de pică”.

Grens se întoarse, în schimb, spre Hugo. Ochii lui erau mai ușor de descifrat. Satisfăcuți. Așa arătau.

— Ce spui, Hugo, îl crezi pe fratele tău mai mic?

— Nu cred nimic. E rândul tău. Trebuie să decizi, Ewert. Mergi? Sau trișezi?

Inspectorul detectiv studie teancul de cărți de joc așezate cu fața în jos. Apoi, spatele celor patru cărți pe care Rasmus le strângea în mâini și al celor două din mâinile lui Hugo. El însuși avea nouă cărți. Cu siguranță era pe ultimul loc.

— N-aș vrea să mă întâlnesc cu voi doi într-o sală de interogatoriu.

Privirea lui Rasmus era neutră. Grens încerca să o pătrundă, să ajungă dincolo de ea, dar nu putea să o străbată. De-a lungul anilor, devenise destul de bun la interogarea ucigașilor, asasinilor, baronilor drogurilor, șefilor mafioți.

Citindu-le limbajul inconștient al corpului, distrugând tăcerea lor frustrantă, dezmembrând minciună după minciună. Această expertiză nu-i era de niciun folos acum. Un copil de șapte ani nu se mișca, nu gândea și nu vorbea ca un criminal. Și când mințea, o făcea mai bine.

— Nu-l cunosc pe Rasmus, dar cred că voi spune… că mă îndoiesc.

— *Crezi* că o vei spune?

— Spun. Mă îndoiesc. Arată cărțile. Cred că joci o cacealma și va trebui să iei toate cărțile de pe masă.

— Greșit, Ewert. Din nou.

Rasmus întinse o mână și întoarse cartea pe care tocmai o așezase deasupra stivei.

Regele de pică.

Așa cum susținuse.

— Uite, Ewert. Ia-le pe toate.

Doi frați, amândoi atât de mulțumiți de ei înșiși. Adversarul lor, care stătea între ei la masa din bucătărie, avea brusc, în *plus, încă* opt cărți, pe lângă cele nouă din mâna sa. Ori din mâini, că trebuia să le folosească pe amândouă. Un adversar care era cu mult în urmă, într-un joc în care scopul era să ai cât mai puține cărți cu putință, de preferat niciuna.

— Rasmus? Hugo? Vă numesc asistenți detectivi – data viitoare când mă voi afla într-o cameră de interogare, încercând să birui un criminal, vă vreau lângă mine. Nu vă vor păcăli niciodată. Voi, pe de altă parte, o să le luați și cămășile de pe ei. La fel cum mi-ați făcut mie.

Ewert Grens zâmbi, pieptul și stomacul îi erau calde și ușoare, un fel de calm pe care nu-l atinsese aproape niciodată. Mâncaseră clătitele cu gem de căpșuni, toate zece, spălaseră vasele și făcuseră ordine și, când Rasmus s-a dus și a adus un pachet de cărți, i s-a părut foarte natural să se așeze iar la masa din bucătărie și să asculte ce spunea Hugo despre o mulțime de reguli de joc, de care detectivul nu auzise niciodată.

Nu avea o familie a lui. Și nu se putea imagina făcând parte din una. Dar era surprinzător de emoționant să capete această mică perspectivă asupra a cum ar fi să aibă o familie. Chiar dacă motivul pentru care se găsea aici de la bun început se datora unor circumstanțe foarte grave. Sau, poate, aceste circumstanțe reprezentau tocmai motivul pentru care se simțea atât de afectat.

— Vine!

De îndată ce poarta s-a deschis, Rasmus a auzit pașii pe care i-ar fi recunoscut oriunde, oricând și s-a repezit prin bucătărie și hol să o întâlnească pe treptele de afară.

— Bună, dragule.

Pașii mamei sale.

— El este Amadou și va sta de vorbă cu noi în seara asta, va discuta puțin cu mine și cu Ewert.

Grens zăbovi la masa din bucătărie, oferindu-le timp să-și dea pantofii și hainele jos – ca *ea* să aducă la el băiatul pe care nu-l întâlnise niciodată, nu invers. Mai bine să nu riște să-l sperie mai mult decât era deja.

— L-ai salutat pe oaspetele nostru, Hugo?

Zofia a așteptat până când Hugo a întâlnit mâna întinsă a lui Amadou, apoi l-a îmbrățișat pe fiul ei și l-a rugat să meargă în camera lui și să-l ia și pe Rasmus cu el.

— Noi vom rămâne aici. Ți-e sete, Amadou?

Vorbea într-un amestec de suedeză și franceză, țesând cu pricepere împreună cele două limbi, într-un mod care le făcea să se completeze reciproc, astfel încât totul să fie înțeles de toată lumea și nimeni să nu fie lăsat deoparte. Amadou dădu din cap și Zofia îi turnă suc de portocale într-un pahar și apă în altul, punându-le lângă locul unde se așezase băiatul.

— Bună, Amadou. Numele meu este Ewert. Cred că Zofia ți-a spus de ce sunt aici.

Grens vorbea în suedeză, dar băiatul nu părea să înțeleagă pe deplin. Până când Zofia i-a tradus în franceză și a dat ușor din cap.

— Poate că ți-a mai spus și câte ceva despre ce fac eu?

Băiatul dădu din nou din cap. Părea mai tânăr decât cei paisprezece ani, cât spusese Zofia că are. Și plânsese. Avea ochii umflați, înroșiți, obosiți.

— Și despre motivul pentru care am vrut să te cunosc?

Scund, slab, cu puține semne ale pubertății, la care probabil avea să ajungă în curând. Era în mod limpede legat de cuplul de refugiați morți. Culoarea pielii, conformația sa. Venea probabil, așa cum susținea Zofia, din același loc din Africa de Vest precum cuplul de refugiați și ar fi putut fi rudă cu unul dintre ei.

— Deci dacă aș…

Grens a așteptat până când băiatul a încetat să se uite fix la masă cu ochii pe cât de roșii, pe atât de nesiguri.

— … zice container-transportor, Amadou, ce ți-ar spune asta? *Navă cu containere*?

Folosi cuvântul englezesc și băiatul îngrijorat păru să-l înțeleagă.

— Navă cu containere?

— Da.

Băiatul se întoarse spre Zofia.

— *Porte-conteneurs*?

— *Oui,* Amadou. *Porte-conteneurs.*

Se concentră cu adevărat, aplecându-și fruntea în palme, cu coatele pe masă, dorind din răsputeri să facă ce trebuie.

— Cred… când au deschis containerul, m-am gândit la asta… Zofia, *joie,* în suedeză, cum se spune?

— Bucurie.

— Bucurie. Îmi amintesc că am fost fericit.

Grens se așteptase la multe lucruri. Dar nu la asta. El a continuat în suedeză, iar Zofia a tradus în franceză întrebările detectivului, apoi din nou în suedeză răspunsurile în franceză date de Amadou.

— Ai văzut cine a deschis containerul când ați ajuns?

— Da.

— Un chip, mai multe chipuri?

— Un singur chip. Al celui care a deschis. Erau mai multe. Dar n-am putut vedea decât unul.

— Și ce-ți amintești când te gândești la asta?

— Ce-am spus. Bucurie. Când mă gândesc la fața aceea – toată frica mea dispăruse, ajunsesem. Cred că este o față bună.

Un băiat slăbuț care rostea, în repetate rânduri, cuvântul bucurie.

Dar părea zdrobit.

— Știu, Amadou, că Zofia ți-a spus despre vara ta și despre soțul ei.

Tocmai primise vești despre o moarte.

— Pentru că era verișoara ta, nu?

— Alyson Souleymane. Acesta este numele ei.

Se uită în jos, la masă, ca și înainte.

— Era numele ei.

Grens nu se grăbea. A durat ceva timp până când Amadou a fost în stare să-l privească din nou.

— Același nume de familie ca și mine – Souleymane. Soțul ei se numește, *se numea,* Idriss. Idriss Coulibaly. Am o poză. Zofia mi-a cerut s-o aduc. Când am venit aici n-am putut lua cu mine mare lucru. O fotografie cu mine – vezi, stau acolo – și cu Alyson, ea este acolo, și cu Idriss și sora lui Alyson. A fost o zi frumoasă.

Băiatul i-a dat o fotografie șifonată ale cărei culori începuseră deja să se estompeze. Patru tineri care râdeau spre cameră, așezați pe o bucată de pânză pe pământ, mâncând ceva. Era seară și blițul aparatului se reflecta în ochii lor. Grens nu putea fi sigur, deoarece calitatea fotografiei nu era suficient de bună, dar cei doi pe care-i indicase Amadou, Alyson și Idriss, prezentau o asemănare izbitoare cu cele două cadavre găsite la morgă.

— Alyson și Idriss, zici.

— Da.

— Poți… Amadou – există ceva ce știi despre corpul lui Alyson sau al lui Idriss, ceva ce m-ar putea ajuta să mă asigur că ei sunt cei care… au încetat din viață.

— Cum arată?

— Da. Ceva ce nu se vede în fotografie.

Băiatul a făcut ca înainte, și-a strâns puternic fruntea în mâini, pe când încerca să-și amintească. Ewert Grens căuta ceva, orice, un semn pe care Sven și Mariana l-ar fi putut compara cu raportul criminalistic despre cele două corpuri – ceva ce ar fi întărit credibilitatea lui Amadou și, astfel, credibilitatea de care ar fi putut avea nevoie mai târziu, ca martor.

— Ea are… a avut o rană. Alyson și-a rupt piciorul o dată. Piciorul drept. Ne-am urcat într-un copac înalt, culegeam frunze, când una dintre crengi s-a rupt. A căzut, a suferit multă vreme, cred că încă

o durea când a plecat. N-a spus niciodată nimic, dar îmi puteam da seama.

— Bun. Bine, Amadou. Un picior rupt lasă întotdeauna urme. Orice altceva despre Alyson? Sau ceva ce ți-ai putea aminti despre Idriss?

— Gâtul lui. Parcă cineva i-ar fi tăiat o bucată din piele.

— Tăiat?

— Da. Și apoi ar fi lipit deasupra o bucată la fel de mare, mai subțire.

Grens se gândi să pună mâna pe umărul băiatului, pentru o clipă, poate chiar peste mâna băiatului. Dar a decis să n-o facă. Știa din proprie experiență cât de greșit poate fi interpretat acest tip de atingere, cum ar putea un gest care se vrea consolator sau dătător de putere să fie resimțit, în schimb, ca intruziv – uneori parcă mai degrabă iei decât dăruiești.

— Este foarte bine de știut. Ai ajutat mult, m-ai ajutat, Amadou. Sunt destul de sigur că ceea ce descrii este aceeași depigmentare pe care am văzut-o când… pe care o putem folosi pentru identificare. Ca să ne dăm seama dacă este vorba despre vara ta și soțul ei. Prietenii tăi.

Paharul cu suc de portocale era gol și Zofia se duse la frigider să-l umple, în timp ce Grens încerca să se întindă. Scaunele astea de bucătărie nu erau destinate unui bătrân cu un gât rigid și un picior stâng la fel de rigid. Își flutură brațele peste cap, mișcându-și corpul greu înainte și înapoi, își răsuci și capul. Și cu coada ochiului văzu ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo. *Pe cineva care nu trebuia să fie acolo.*

Hugo.

Capătul îndepărtat al holului – dacă te uitai dintr-o anumită poziție – se reflecta în una dintre ferestrele bucătăriei.

Acolo stătea el, cel mai mare dintre frații Hoffmann. Pe podea. Ghemuit lângă perete.

Asculta.

Fără să știe că fusese descoperit.

— Zofia?

Grens arătă spre hol.

— Mă duc la baie. E într-acolo, nu?

Zofia dădu din cap și Grens se ridică.

— Atunci vom mai vorbi. Ești de mare ajutor, Amadou. Și o să mă ajuți chiar un pic mai mult, din moment ce ești un observator atât de bun și îți amintești atât de bine totul – încearcă să-mi spui cum arăta cealaltă persoană.

În timp ce vorbea, se mișcase și, din doi pași repezi, ajunse în hol.

— Bună, Hugo.

O pereche de ochi surprinși – un spion care habar n-avea că fusese descoperit.

— Ewert, eu…

— Ia-mă de mână – să te ridic.

Grens îi întinse mâna și avu grijă să vorbească încet – Hugo trebuia să înțeleagă că treaba rămânea între ei.

— Hugo, n-ar trebui să auzi toate astea.

— Nu… dar este important.

— Ia-mă de mână și ridică-te.

— Este vorba despre tata. Știu asta. Întotdeauna se discută în bucătărie, iar noi nu putem fi acolo. Așa că *trebuie* să ascult.

— Dar nu este cazul în seara asta. Nu e vorba despre tatăl tău. De data asta n-ar trebui să asculți, de dragul lui Amadou. OK?

Încăpățânat. Așa arăta băiatul cel mare Hoffmann, în timp ce zăcea pe podea la fel de nemișcat ca un băț. Dar Ewert Grens era la fel de încăpățânat. Deci brațul întins rămase atârnat în aer, între ei. Până ce Hugo oftă și se lăsă tras în sus.

— Rămâi în camera ta cu Rasmus până când terminăm de vorbit. Apoi Amadou și cu mine vom pleca și tu poți să-ți petreci timpul cu mama, cât vrei tu.

Grens zăbovi în timp ce Hugo dispărea pe scară spre al doilea etaj al casei. A deschis ușa băii, a tras apa la toaletă și a lăsat robinetul de la chiuvetă să curgă înainte de a reveni la masa din bucătărie și la celălalt băiat.

— Bucurie. Cred că asta ai spus, Amadou. *Joie*? Așa-i în franceză?

Amadou dădu din cap.

— *Joie.*

— Ai simțit asta când s-a deschis containerul. Când ai fost eliberat.

— Da. Bucurie.

— Poți să descrii chipul care ți-a oferit bucuria aceea? Care a fost primul lucru pe care l-ai văzut când s-a deschis ușa containerului? Ai spus că erau mai mulți oameni, dar nu puteai vedea decât unul.

Au așteptat până ce Zofia a tradus. Mai întâi, întrebarea lui Grens, apoi răspunsul lui Amadou.

— Descrie? Ce vrei să spui?

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— Avea culoarea pielii ca tine, Amadou, sau ca mine?

— Ca tine.

— Păr de culoare închisă sau deschisă?

— Fără păr.

— Barbă, mustață?

— Un pic de barbă. Neras de câteva zile.

— Gura?

— Normală.

— Nasul?

— Normal.

— Ochii?

Amadou era pe punctul de a răspunde la fel de răspicat ca înainte, când s-a oprit și a privit în altă parte.

— Amadou, ochii, îți amintești ceva despre ei?

Băiatul s-a întors spre Grens pentru o clipă și a arătat spre unul dintre ochii lui.

— Aveau cantități diferite de negru. Partea aceea din mijloc. Nu știu exact cum se numește asta în franceză. Partea aceea care se mărește și se micșorează în funcție de cantitatea de lumină.

— *Pupille*?

Zofia arătă spre ochii lui Grens.

— Negrul din interiorul maro al ochilor tăi și din interiorul albastru al ochilor lui, nu? Dacă asta vrei să spui, se spune cam în același fel în suedeză. Pupilă. Pupile, dacă sunt două.

— Da. *Pupille.* Omul care a deschis containerul avea ochii albaștri ca detectivul, dar pupile de dimensiuni diferite, în ciuda aceleiași cantități de lumină.

— Pupile de dimensiuni diferite?

— Da. Un ochi avea o pupilă mare, un ochi avea o pupilă mică. S-a uitat la mine tot timpul.

Acum Grens puse o mână pe umărul lui Amadou. Și băiatul n-a reacționat și nici n-a manifestat vreun disconfort.

— Ești de mare ajutor, Amadou. O față cu pupile de dimensiuni diferite este o față pe care o putem căuta. Noi doi ne vom întâlni din nou. Voi aduce cu mine un desenator de portrete robot. Și îi vei spune tot ce-ți amintești tu.

Atât de tânăr. Și făcuse aceeași călătorie ca și cei șaptezeci și trei care n-au mai ajuns niciodată. Singurul martor care cunoștea unicul chip verificabil de pe teritoriul suedez.

Singurul indiciu care l-ar putea conduce pe detectiv la persoana din vârful organizației de contrabandă din Suedia.

— Amadou?

— Da?

— Imediat terminăm pentru astăzi. Încă o întrebare.

— Da?

Ewert Grens habar n-avea de ce a spus asta. N-avea timp. Asta nu l-ar ajuta.

Dar pentru băiatul din fața lui.

Pe el l-ar putea ajuta.

Pentru el ar putea să însemne ceva.

Un fel de demnitate.

Poate că asta voia să-i ofere Grens.

Pentru durerea aceea groaznică din pieptul slăbuț, scobit, vizibilă oricât de curajos era copilul, oricât de

mult dorea să facă ce trebuie, fiind interogat la doar o oră după ce aflase că persoana iubită a murit.

— Familia lui Alyson. Și familia lui Idriss. Cum le pot găsi?

— Să-i găsești?

— Aș vrea să le spun. Aș dori să informez rudele despre oamenii care au fost transportați în container. Și cele două nume pe care mi le-ai dat sunt singurele pe care le am până acum. Am povestit multor oameni despre moartea unei persoane dragi – și am aflat că să nu știi este mai rău decât să știi.

Băiatul, care trecuse prin mai multe decât majoritatea celorlalți băieți de vârsta lui, s-a uitat la Grens.

A înțeles. A fost de acord. A dorit să ajute. Dar a dat din cap, încet.

— Nu pot. Nu știu cum să-i găsesc. N-am întâlnit niciodată familia lui Idriss. Și Alyson este vara mea, dar… familia ei și familia mea, toată lumea a fugit în altă parte… nu știi întotdeauna unde sfârșesc oamenii, nu acolo de unde venim noi.

Amadou a băut apoi un al treilea pahar cu suc de portocale, iar Grens a acceptat o ultimă ceașcă de cafea și unul dintre sandviciurile cu brânză rămase după ce băieții n-au mai avut loc pentru niciunul. La plecare, detectivul și-a lăsat mâna pe umărul lui Hugo – începuse cu adevărat să se obișnuiască, gestul devenise aproape firesc –, i-a mulțumit pentru un joc interesant de Cheat[4] și a jurat că își va lua revanșa data viitoare.

Rasmus l-a urmat pe ușă și, când au ajuns la poartă, și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Grens, luat complet pe nepregătite. Și i-a șoptit la ureche că oamenii pot fi înrudiți în multe feluri diferite și, *de fapt,* el auzise că există și alt fel de rude decât bunicii și unchii. Erau bunici fără normă întreagă, și unchi-clătite în carouri.

Și, *de fapt,* era absolut adevărat.

Amadou acceptase să-l lase pe Grens să-l conducă înapoi acasă, la asistenta maternală. O asigurase pe Zofia că nu se mai teme de acest ofițer. Și când

Amadou s-a așezat pe scaunul pasagerului și Rasmus și Hugo s-au întors în casă și la masa din bucătărie – le puteau vedea capetele mișcându-se prin fereastra încăperii –, detectivul a întrebat-o pe Zofia dacă ar putea vorbi cu ea o clipă, înainte de a pleca.

— Tu și Piet aveți copii buni.

— Da. Știu.

— Și amândoi vor fi frații mai mari foarte mândri peste șase luni sau cam așa.

— Da. Vor fi.

— Aproape că pot vedea deja…

— De fapt, despre ce vrei să-mi vorbești, Ewert?

Se uită la el, nerăbdătoare și întrebătoare. Îi spusese deja să nu se mai amestece în familia ei pe viitor. Câteva ore ca babysitter pentru fiii ei nu schimbaseră asta.

— Spune ce ai de spus. Să pot intra în casă. Și tu să poți pleca.

Trecuse mult timp de când lui Ewert Grens nu-i mai fusese teamă. De orice, deloc.

Asta se întâmplă atunci când o persoană pierde tot ce contează pentru ea.

Dar acum era speriat. Îi era frică. Prea speriat ca să-și dea seama cum să spună ce gândea. Se temea că ea va înțelege greșit.

— Hugo.

— Da, Ewert – ce-i cu Hugo?

— E un puști grozav.

— *Ce-i* cu Hugo?

La fel ca mai înainte cu Amadou, Ewert Grens nu știa de ce spune asta, de ce cheltuia timp și energie pentru ceva de care nu el trebuia să se ocupe, ceva ce nu cădea în responsabilitatea lui.

Cu toate acestea, a făcut-o. Pentru că nu s-a putut abține.

— Hugo nu pare să se simtă prea bine.

— Știu.

— Este îngrijorat. Și am vorbit destul de mult. Cred…

— Ewert – ce-i așa de greu de înțeles? Ți-am spus să nu te amesteci! Ne-ai răpit viețile, mulți ani, până

când ni le-am luat înapoi. Am fost bine până când ai apărut iar zilele trecute, chiar și după ce ai promis că n-o vei mai face niciodată. Se presupunea că acea parte a vieții lui Piet ar fi trebuit să se termine pentru totdeauna!

La ultima frază, țipase la el.

De pe scaunul pasagerului, Amadou începuse să urmărească fiecare mișcare, la fel ca și cele două capete mici din partea cealaltă a ferestrei bucătăriei.

— Ascultă-mă doar un minut, Zofia.

— Nu trebuie să te ascult.

— Hugo înțelege mult mai mult decât ai putea crede, știe ce s-a întâmplat – și *ce se întâmplă* – cu tatăl său.

— Hugo nu s-a acomodat la mutare la fel ca Rasmus. Știu asta. Așa a fost întotdeauna. Și în Columbia. Pur și simplu îi ia mai mult timp. El n-a acceptat niciodată…

— Aude lucruri și le pune laolaltă. Înțelege, Zofia.

— … noua noastră viață, poate că așa e când ești cel mai mare. Și este treaba mea să am grijă de ei. Să mă asigur că se adaptează încetul cu încetul. Treaba mea, Ewert – nu a ta!

Și, din nou, a strigat ultimele cuvinte.

Amadou a sărit pe scaunul pasagerului, iar cele două capete de la fereastră au alergat spre hol și spre ușa din față, înainte ca Zofia să îi oprească printr-o fluturare a brațelor, îndreptându-i din nou spre interior.

Ewert Grens a străbătut ultima porțiune de drum spre mașină, apoi în jurul ei, și a deschis ușa de la locul șoferului. Se temuse de reacția ei. Fusese îngrijorat de faptul că vorbele sale vor da greș. Și așa se și întâmplase. Conversația mersese exact atât de rău pe cât se temuse.

— Zofia, cred că are nevoie de ajutor. De la altcineva. Câteodată ai nevoie de ajutor. De exemplu, am un coleg pe nume Sven, care are fobie de moarte. N-am întâlnit niciodată un polițist care să se teamă mai mult de morți – nu înțeleg cum a reușit să intre în academie. Așa că l-am trimis la terapie. Și i-a

făcut bine, se pare… Zofia, uită-te la mine, cred că Hugo ar putea avea nevoie și de ajutor profesional. Atâta am vrut să-ți spun. Asta-i tot.

Ea a rămas tăcută în timp ce el se așeza pe scaunul mașinii, pe când își punea centura de siguranță, în timp ce învârtea cheia în contact. Până când a apucat schimbătorul de viteze. Apoi a bătut în geam și a așteptat până când el l-a coborât. L-a mângâiat pe obraz pe Amadou, apoi s-a apropiat cât a putut de Grens.

N-a mai țipat, a fost mai rău. O voce liniștită, rece ca gheața.

— Ewert? N-ai copii, de aceea nu poți înțelege. Ai distrus ceea ce începuse în sfârșit să intre în normal. Te rog să pleci de-aici. Și să nu te mai întorci niciodată.

•••

Luminile erau aprinse doar la câteva dintre numeroasele ferestre înalte ale Ministerului Afacerilor Externe. O clădire frumoasă, mândră, poate chiar măreață. La un moment dat, fusese palatul unui prinț. Radiase putere timp de peste două sute de ani. Solemnă. Trainică. Severă. Astea erau cuvintele care treceau prin mintea extenuată a lui Grens.

Se oprise în mijlocul pieței Gustav Adolf, lângă statuia verde-gri a unui rege călare pe un cal. Păstrase cartea de vizită în portofel, hârtie de înaltă calitate, cu un scut albastru și trei coroane de aur tipărite pe ea. Era exact acolo unde o pusese, alături de cealaltă carte de vizită, mai puțin luxoasă, pe care o primise tot atunci. A șoferului de taxi Frederick, nume și număr de telefon, scrise cu creionul pe un șervețel.

Acum luă din nou cartea de vizită scumpă, își trecu vârfurile degetelor peste textul în relief și sună la același număr la care sunase cu o jumătate de oră mai devreme.

— Detectivul Grens aici. Sunt afară.

— Voi coborî. Putem sta în biroul meu. Este liniștit și cu siguranță mai intim decât ar fi barul de peste drum sau cafenelele care rămân deschise până târziu, pe Drottninggatan.

Thor Dixon arăta la fel de cosmopolit în ambientul capitalei suedeze ca și în Niger. Acei ochi cenușii erau la fel de ageri și inteligenți; părul lui, la fel de gri, se așeza în valuri perfecte fără să pară însă proaspăt pieptănat; trupul lui subțire purta un alt costum, ușor mai întunecat, dar care demonstra bun-gust și clasă.

În timp ce-și strângeau mâna la ușa unuia dintre centrele politice ale Suediei, se simțeau de parcă s-ar fi întâlnit de mai multe ori decât într-un taxi și puțin după, în holul cu aer condiționat al unui hotei. Grens mai experimentase asta și înainte – ca întâlnirile în alte locuri, în alte realități, să aibă un impact mai

mare. Ca și cum acolo, fără să știe, aveau mai multă nevoie unul de celălalt.

Scara de piatră răsuna sub pași și avea trepte uzate, alunecoase. Au urcat trei etaje și au ajuns într-un coridor pustiu, unde era o ușă deschisă către biroul reprezentantului Ministerului de Externe.

— Ia loc. Și voi pregăti ceva de băut. Apă minerală? Whisky?

— Cafea.

— La ora asta? Nu intenționezi să dormi în această noapte, domnule Grens?

— Cafeaua mă adoarme. Cafeaua mă trezește din nou.

— Cafea să fie.

Dixon s-a îndreptat spre un bufet cu un termos și căni de porțelan, iar Grens s-a uitat în jur. Biroul părea la fel de auster ca restul clădirii. Mobilier greu, din altă epocă. Camera luminată de lămpi nepractice, ale căror globuri voluminoase umbreau becurile din interior. Pereți căptușiți cu picturi ce păreau să fie, toate, ale aceluiași artist, cu două excepții – două fotografii de documentar, atârnând în rame frumoase, în spatele biroului. Imagini cu autobuze mari, albe, circulând undeva, de-a lungul unui drum cu pietriș. Când detectivul se aplecă să se uite mai îndeaproape, văzu cruci roșii pe acoperișurile lor.

— Mama mea.

Thor Dixon îl observase pe Grens inspectând singurul lucru din cameră care părea personal, nu moștenit de la un predecesor.

— A fost salvată de Autobuzele acelea Albe. Aprilie 1945. Norvegiană, timp de cinci ani prizonieră de război. A ajuns în Suedia. Eu m-am născut paisprezece ani mai târziu. De multe ori stau aici și privesc, mă cufund în fotografie și mi-o imaginez pe mama, așezată într-unul dintre aceste fotolii. Ce treabă grozavă au făcut! Într-adevăr, acele autobuze albe erau o organizație de ajutorare – diferită de altele. Chiar salva vieți! Viața mamei mele. Probabil că de aceea lucrez aici, în această clădire. Făcând ceea ce fac.

Detectivul simți mirosul plăcut al cafelei puse pe o tavă de argint, pe o masă destul de joasă. S-a așezat pe o canapea cu dungi roșii și aurii – o țesătură lucioasă, care s-ar fi potrivit în aproape orice castel – și foarte departe de propria canapea ponosită, din velur.

— Îți mulțumesc că m-ai primit, chiar dacă te-am anunțat din scurt.

— Ți-am spus. Poți trece oricând dorești ca să bem un pahar. Chiar dacă atunci când am spus-o mă gândeam la Niamey, oferta rămâne totuși valabilă.

Grens sorbi din băutură – avea un gust minunat – și făcu un semn spre fereastră și cerul nopții de vară, încă luminos.

— Lucrezi târziu.

— De multe ori. Am aterizat la Arlanda acum câteva ore. Și, să fiu sincer, nu prea am pentru ce să mă duc acasă. Nu mă așteaptă nimeni. Deci mai degrabă stau aici. Fără asta, inspectore, nu prea multe lucruri par în mod special importante.

Ewert Grens dădu din cap. Ar fi putut spune același lucru. Știa cât de mare putea să pară un apartament gol, cât de ciudat era să-i fie imposibil să se relaxeze într-un pat ales și special adaptat pentru spatele lui – în timp ce, pe o canapea urâtă și veche din velur, prea mică, și prea moale, și prea strâmtă, ce se afla într-un birou plictisitor dintr-o secție de poliție, putea să doarmă ca un copil.

— Mi-ai dat asta, dacă voiam să beau o cafea. Dar și dacă aveam nevoie de ajutorul tău.

Pentru a treia oară în acea seară, detectivul inspector scoase cartea de vizită luxoasă.

— Acum asta se întâmplă. Am nevoie de ajutorul tău.

Grens puse cartea de vizită între ei, pe măsuța de cafea, ca un bilet la ordin sau o garanție de plată pe cale de a fi răscumpărată. Apoi a relatat cu atenție anumite detalii din anchetă oficialului responsabil de zona din care proveneau cei șaptezeci și trei de refugiați morți. Dacă cineva din exterior se simte inclus într-o anchetă, este mai dispus să investească

timp și efort. Grens aflase asta de-a lungul anilor. Fața ridată, dar elegantă a fost traversată de expresii de tristețe și furie.

— Eu… povestea mă face să-mi fiarbă sângele în vine. Cu ce te pot ajuta? Tot ce ai nevoie. Orice pot să fac eu.

Ewert Grens nu știa prea bine cât de mult poate să spună despre cadavrele abandonate în morgă. Acest detaliu era încă ținut departe de presă și de public. Și voia să-l păstreze așa. Fără intruziuni inutile în tuneluri, înainte ca fiecare centimetru să fi fost investigat cu atenție.

— Credem că știm identitatea a doi dintre morți.

Detectivul i-a dat o notiță scrisă de mână pe care erau trecute două nume.

— Alyson Souleymane și Idriss Coulibaly. Acestea sunt numele lor. Vreau să informez familia. Să mă asigur că trupurile lor sunt transportate acasă, la cei dragi. Că sunt îngropați de oamenii cărora le pasă de ei, cărora le este dor de ei.

— Aceștia doi au fost găsiți în container?

— Doi dintre morți. Dumneata te întâlnești în mod regulat cu politicieni locali, organizații de ajutorare, angajați ai ONU, oficiali guvernamentali de acolo. Ai acces la orice structură existentă într-o țară complet haotică, ai relații. În timp ce eu – nici nu știu de unde să încep.

Omul din fața lui Ewert Grens era diplomat. Obișnuit cu negocierea, cântărea fiecare cuvânt. Observase că detectivul nu răspunsese la întrebarea lui despre container și, în schimb, repetase ceea ce spusese mai înainte – doi dintre morți. Dar lăsă detaliul să treacă neobservat.

— Spui că nu știi de unde să începi, Grens – dar îmi dau seama privindu-te cât de important este acest lucru pentru dumneata. De ce? Cum ar putea anunțarea rudelor din Africa de Vest și trimiterea corpurilor către acestea să te ajute să afli cine este vinovatul?

— Nu-i vorba despre asta. Într-o investigație nu totul are același scop. Persoana sau persoanele

responsabile de această catastrofă nu le-au răpit numai viața, ci le-au luat și moartea. Face parte din responsabilitățile slujbei mele să le-o restitui.

Grens se gândise deja la asta în timp ce urca scara de piatră.

Cât de tăcută era întreaga clădire. Doar zgomotul slab al traficului de seară pe Podul Central, asta era tot. Nimic din interior. Coridoare, case ale scărilor, birouri – nici măcar o șoaptă. Și în timp ce Ewert Grens și Thor Dixon se priveau în liniște, fără să bea sau să-și miște picioarele, tăcerea a început să pară la fel de solemnă ca și palatul în sine.

— Te cred, inspectore. Ai dori să le restitui morții. Și totuși – nu mă pot abține să simt că mai este ceva. Ceva ce te face să acționezi. Te voi ajuta oricum, dacă pot, dar continui să mă întreb despre ce este vorba. De ce vrei *cu adevărat* să-mi dedic timpul întoarcerii cu susul în jos a birocrației Nigerului și a administrației sale… nesatisfăcătoare, ca să ne exprimăm eufemistic?

Într-adevăr.

Suspectând că este vorba despre ceva mai mult, Thor Dixon accentuase exact aceleași cuvinte ca Zofia, cu câteva ore mai devreme. Lui Grens nu-i plăcea să împărtășească detalii din investigațiile sale, nici chiar cu propriul său șef, dar a oferi acestui oficial puțină perspectivă, a sădi un sentiment de încredere ar fi putut aduce beneficii anchetei.

— E vorba de un băiat. Este înrudit cu unul dintre morți. Tocmai l-am cunoscut. Și n-am întâlnit niciodată pe cineva care să pară așa de… abandonat. Cred – ei bine, nu sunt complet sigur –, dar cred că s-ar putea simți mai puțin singur dacă ar ști că eu… că *noi* ne-am străduit să-i găsim rudele.

Diplomatul cel cosmopolit dădu din cap, încet.

— Mulțumesc. Atunci am două motive pentru a face aceste demersuri. Și trebuie să spun că găsesc toate astea destul de surprinzătoare. Nu credeam că poliția suedeză își face investigațiile într-un mod atât de ei bine, emoțional.

— *Este neașteptat* și pentru mine – crede-mă. Probabil că îmbătrânesc. Dar nu vorbi nimănui despre asta – nu vrem să-mi derutez colegii, după toți acești ani.

— Despre ce, adică, inspectore?

Grens și-a golit ceașca și a pus-o pe tava de argint, înainte de a se ridica spunând mulțumesc. Erau la jumătatea scării de piatră când Thor Dixon a încetinit puțin.

— Auzim lucruri pe aici. Și am auzit că ai găsit câteva dintre corpuri. În locuri neașteptate.

Ewert Grens se uita drept înainte în timp ce mergea. Nu voia ca oficialul să vadă că nu-i spune tot adevărul.

— Chiar așa?

— În morga mai multor spitale. Mai multe corpuri care fuseseră ascunse acolo. Este corect?

— Din păcate, nu pot să discut acest lucru.

— Tocmai ai discutat, inspectore. În morgi? În acest caz, înțeleg ce vrei să spui prin a le da moartea înapoi. Ceea ce nu înțeleg totuși este cum au ajuns corpurile acolo. Cum i-a putut introduce cineva înăuntru.

— Din păcate, nici asta nu pot să discut.

— Oameni din interior? Personalul spitalului? Personalul de la morgă? Cine altcineva ar putea…

— Îmi pare rău, Dixon.

Rămăseseră doar câțiva pași în josul acelei scări alunecoase și pline de ecouri. Și tot ce putea vedea Ewert Grens era zâmbetul cald al unei femei.

— Dar nu vei mai scoate nimic de la mine.

— Atunci ar trebui să știi, inspectore, că această tragedie a avut consecințe și pentru instituția mea. N-avem niciun moment liniștit. Telefoane care sună – jurnaliști care *cer* răspunsuri. Pe care noi, bineînțeles, nu le avem!

Ultimul pas de pe scara de piatră nu era departe de ușa din față, care ducea la Piața Gustav Adolf. Dar suficient de departe pentru ca un detectiv în mișcare să fie întrerupt de trei ori. Mai întâi când l-a apucat

cu blândețe de braț pe Thor Dixon și a vorbit fără să se uite la el.

— OK. Ți-am cerut ajutorul, așa că, să zicem că – vei primi răspunsurile la aceste întrebări foarte curând.

Apoi, când au ajuns la singurul scaun pentru vizitatori ce se afla în holul de la intrare:

— Pentru că avem un martor. Băiatul despre care ți-am vorbit. Cel ale cărui rude te-am rugat să le găsești. Avem ceva concret pentru a continua. Ne apropiem de ticălosul care câștigă bani transportând oameni în cuști.

Ultima dată când Grens s-a oprit, a pus mâna pe mânerul greu al ușii.

— Băiatul acesta a făcut aceeași călătorie. Dar, spre deosebire de ceilalți, el a supraviețuit. I-a văzut pe indivizii care au închis containerul la Gdansk și l-au deschis la Stockholm.

•••

Piet Hoffmann zăcea pe burtă pe acoperișul plat al hotelului. În jurul lui adia o briză de seară ușoară și uscată, în timp ce el, sprijinit pe coate, îndrepta luneta puștii spre fereastra care-i devenise destul de familiară.

Cel mai înalt punct din Zuwara. Și o vedere perfectă asupra contabilei, ținta observației lui nocturne.

Ea stătea de câteva ore la una dintre acele mese simple, făcând note, sortând hârtii, numărând bani, introducând numere în computer și imprimând documente și acum, în timp ce-și împingea ochelarii în păr, părea să fie gata. Până atunci fusese permanent în mișcare, iar când rămase pe loc, el reuși să mărească mai mult focalizarea pe chip, să se apropie de piele, de fiecare expresie facială. Calmă. Așa arăta. Satisfăcută. Minunată, într-un mod care nu era diferit de cealaltă frumusețe pe care o avea și care părea atât de evidentă pentru ea și pentru toți ceilalți. Fină. Drăguță. Nu ca mai devreme, în timpul zilei. Singură în sediul central, renunțase la distanța respectivă, prezența calculată, nu mai era în gardă în raport cu orice și cu toată lumea.

Curând a ieșit din câmpul lui vizual, într-o direcție în care n-o putea urmări. De data asta știa unde – era țintuit pe podea cu revolverul lui Omar la tâmplă când a auzit și a văzut tocurile ei venind spre el prima dată. În camera-seif. Acolo se dusese, la ușa groasă, sigură, care probabil era închisă și fixată cu mai multe încuietori.

În haina lui se auzea un zumzet.

Hoffmann își ridică ușor partea superioară a corpului și scoase un telefon din adâncul buzunarului. Aruncă o privire spre afișaj și spre sistemul de monitorizare al GPS-ului atașat la mașina lui Omar. Vehiculul începuse să circule în urmă cu aproximativ o oră. Drumul de coastă de la Zuwara la Tripoli. Potrivit imaginii din satelit, se oprise la jumătatea distanței, în ceea ce părea a fi o

stație de benzină, și era parcat acolo de paisprezece minute. Acum – de aceea bâzâia dispozitivul – mașina mergea din nou cu viteză normală spre est, de-a lungul coastei, îndreptându-se spre capitală.

Împrejurarea putea avea legătură cu apelul pe care Omar îl primise azi, mai devreme, când erau departe, la debarcader.

Supusă.

Așa sunase vocea lui. O voce care-și pierduse temporar încrederea, înclinarea spre agresivitate. O viitoare întâlnire. Hoffmann era convins că despre asta fusese vorba. Și, ținând cont de schimbarea vocii – o întâlnire cu superiorul său. Sigur, se putea îndrepta spre Tripoli la mijlocul nopții în drum spre o amantă sau un bordel, sau o petrecere la un restaurant, sau orice altceva la care cei de teapa lui și-ar fi putut dori să ajungă. Dar oamenii de genul lui Omar nu manifestă niciodată supunere într-o conversație despre soiul ăsta de lucruri. Și vorbise în engleză, încercase chiar să-și controleze accentul. Călătoria *avea sens* împreună cu acea conversație. Hoffmann era sigur că întâlnirea la care se ducea Omar – părăsind sediul și orașul Zuwara cu doar o zi înainte de plecarea uneia dintre ambarcațiuni – nu era ceva ce un obsedat de control ca el ar face dacă nu ar fi fost forțat, dacă nu i s-ar fi ordonat.

Și dintr-odată, Piet Hoffmann și-a dat seama de ceva.

Acum.

Acum era șansa lui. Cu Omar aproape de Tripoli și contabila care oprise orice activitate pentru acea seară, perspectiva nopții se schimba. Ocazia se ivise mult mai devreme decât se așteptase Piet Hoffmann, dar acum era șansa sa de a se strecura în sediul lor fără a fi descoperit, în orele dinaintea răsăritului soarelui, ca să caute informațiile de care avea nevoie Grens și, în timp ce făcea asta, să pregătească o moarte – genul de moarte posibil numai pentru cei care prețuiau banii mai mult decât viața. O planificase deja din prima seară pe acoperiș – și își notase – *ce anume și cum anume.*

Cheie falsă
Microfoane interpret
Arcuri lamelare
Răşină
Danezul
Fascicul în T.
Cablu de detonare
Comutator de aprindere controlat prin GSM
Girafă
Metri pe secundă

Acum știa și *când.*

Timpul trece întotdeauna mai repede când e limitat.

Și Hoffmann habar n-avea când ar mai fi putut să apară o astfel de ocazie, cu contabila plecată din sediu și patologic-suspiciosul Omar la o distanță rezonabilă. Dar, chiar dacă se grăbea, chiar dacă tot corpul lui voia să se repeadă într-acolo – nu și-a dat voie să fie neglijent cu ultimele verificări de securitate.

Așadar s-a uitat din nou pe ecranul telefonului său – s-a asigurat că mașina lui Omar încă se deplasa cu aceeași viteză spre marginea orașului Tripoli.

Așadar a cercetat din nou zona portului prin vizorul său nocturn și s-a asigurat că singurii paznici înarmați din vecinătate erau cei doi care fumau aproape de intrarea în depozitul cu peste patru sute de refugiați în interior.

Așadar s-a târât înapoi spre marginea ridicată a acoperișului plat și a privit peste aceasta – asigurându-se că omul plin de mușchi, unul dintre bodyguarzii pe care Hoffmann îi provocase, la sediul central, încă aștepta jos, în stradă, în mașina lui. O umbră pe urmele lui Hoffmann. Încă nu aveau încredere în el. Dar o umbră care nu era bine antrenată. Ușor de detectat, plictisită, deconcentrată. Cu toate acestea, cu el așezat pe locul din fața

hotelului, într-un Ford Mustang, vizavi de intrare, era imposibil pentru Hoffmann să iasă neobservat.

— Piet?

Ea a răspuns imediat.

— Tu ești?

— Zo, erai trează?

Nu fusese conștient de faptul că-și luase din nou telefonul, și nu ca să verifice pentru a treia oară dacă Omar era tot în drum spre Tripoli, în schimb apăsase pe unul dintre puținele sale numere preprogramate. Al Zofiei, al lui Hugo, al lui Erik Wilson. Doar ei trei, în această ordine.

— Da, eram trează.

— Și băieții?

— Ei dorm. Tocmai l-am auzit pe Rasmus sforăind. Și pe Hugo strigând ceva prin somn, așa cum face el.

Piet Hoffmann era pe cale de a se expune unui pericol care putea însemna moartea. De aceea îi căutase vocea. Asta făcea mereu pentru a-și ascuți simțurile – dacă era aproape de ea, aproape de băieți, avea ceva de pierdut.

— Zofia, eu…

— Știu de ce n-ai venit acasă.

— Aceste transporturi suplimentare, ele…

— Am înțeles că minți imediat ce-ai sunat, dar nu știam de ce. Erai un mincinos expert, Piet, care mă mințea zi de zi și habar n-aveam. Ți-ai pierdut antrenamentul.

— Eu… La naiba, Zofia, am fost nevoit.

— Știu și eu asta. Am vorbit cu Ewert Grens.

— Grens?

— Da.

— De ce-a…

— Fă ce trebuie să faci și vino acasă, nevătămat, în următorul concediu. OK? Grens m-a asigurat că nu vei fi în pericol. E adevărat?

Stătea întins pe un acoperiș în Africa de Nord. Avea o mână pe pușca cu lunetă. Se infiltrase într-o organizație criminală fără nicio pregătire prealabilă, de care ar fi putut avea nevoie.

— Da, e adevărat. O treabă simplă, Zo. Deloc ca înainte. Absolut niciun pericol.

— Acum iar minți.

Până acum nu-i mai fusese atât de greu.

Și când ea închise telefonul și vocea ei fu smulsă de lângă el – s-a simțit mai singur ca niciodată.

Acasă. Trebuia să ajungă acasă.

S-a răsucit și s-a târât spre ieșirea de incendiu din partea laterală a hotelului – care lega acoperișul de ultimul etaj –, iar în camera lui și-a recuperat geanta cu instrumentele împachetate și a urcat din nou. A putut face totul rămânând în același timp ascuns în spatele unuia dintre coșurile de fum mai groase. Dar pentru a ieși din hotel și a trece de santinela pusă de Omar, aflată în Mustang, trebuia să folosească o altă cale.

Pe acoperiș. A patra clădire din dreapta. Aceea era destinația lui.

Se ghemui și se furișă spre partea din spate a hotelului și în direcția opusă gărzii înarmate, într-un loc unde acoperișul casei următoare se afla la doar câțiva metri dedesubt. Cele două clădiri erau separate de o alee întunecată. A inspirat adânc și a sărit. A simțit duhoarea fierbinte a gunoiului venind spre el de la pubela uriașă din spatele bucătăriei restaurantului, cu patru etaje mai jos.

A patra clădire pe care a aterizat, fiecare dintre acestea cu câțiva metri mai jos și la câțiva metri distanță, ca o scară uriașă, avea pe acoperiș o firmă de neon – HOTEL – scrisă cu litere roșii și galbene. Și, lângă ea, o trapă care conducea în jos, spre ultimul etaj. Aceasta era ținta lui. Pe acolo va putea ieși din hotel fără ca paznicul să-l vadă.

După aceea s-a mișcat repede, dar fără să alerge, preferând aleile mai largi – prin cele mai înguste risca să nimerească în grupurile mici de oameni care își pierdeau mereu timpul pe afară în nopțile răcoroase ca asta. Briza plăcută devenise mai degrabă vânt pe măsură ce se apropia de apă – marea îl chema, iar valurile păreau că vor să intimideze docurile și digurile, izbindu-se violent de acestea.

Zona portului, ca restul orașului Zuwara, nu era bine luminată și i-a fost ușor să urce gardul înalt cu geanta de instrumente și pușca cu lunetă în spate. Clădirea în care se afla sediul contrabandiștilor, pe care el o privise de atâtea ori de pe acoperișul hotelului, era complet întunecată, cu excepția unei lămpi slabe deasupra ușii de la intrarea din față. Piet Hoffmann se aplecă înainte de a intra în zona luminată, ca să verifice pentru ultima dată poziția lui Omar. Sistemul de monitorizare de pe ecranul telefonului îi confirmă că mașina a ajuns la Tripoli și, conform coordonatelor, era parcată în fața unuia dintre cele mai scumpe restaurante ale capitalei. Omar *era* cu adevărat acolo. Omar se întâlnea cu cineva care se considera suficient de important pentru un astfel de loc.

Hoffmann mai apelă un număr care nu era salvat.

— Bună, la telefon Piet Kos…

— Prietenul meu! Cel mai nenorocit de bun prieten al meu care mi-a salvat viața!

— … Hei, ascultă, am nevoie de…

— Salvatorul meu dat dracului! Whoohohoho! Whooho hoho! Eroul meu!

— … ajutor. Unde ești?

Hoffmann stătea ghemuit, șoptind în întuneric, în afara unei clădiri în care se pregătea să intre. În timp ce vocea de la celălalt capăt al liniei avea un accent danez slab, cântând în falset, poate dansând. Frank. Făcea exact ce promisese. Își îndepărta golul din interior, scăpa de gândurile de care părea că cel mai bine e să continui să fugi.

— Unde sunt?

Piet Hoffmann reduse volumul telefonului înainte de a răspunde.

— Da?

— Ți-am spus. În afurisitul de Zarzis în Tunisia, Koslow! Cele mai mari și mai frumoase plaje din Africa de Nord stau aici și te așteaptă. Ești prin zonă? Whoohohoho! Au mai rămas aproape două săptămâni, tu și cu mine aici, tu și afurisitul de mine și…

— Zarzis. Trei ore cu mașina până la Tripoli?

— Două când conduc eu!

— Aș vrea să te duci acolo acum. Ești suficient de treaz pentru asta?

Frank slobozi un râs zgomotos de bețiv, dar se prinse repede. Ca și cum ar fi înțeles brusc seriozitatea vocii lui Piet Hoffmann. Și când a vorbit din nou, avea alt glas.

— Da, pot să conduc. Nicio problemă. Orice ai nevoie, prietene, oriunde, oricând, știi.

— Este o mașină parcată în fața hotelului Al Mahary. Blindată. Cameră cu infraroșu, sistem de stropire și trapă de tragere la geamul din față. Îți trimit o imagine a omului care o deține, făcută prin luneta unei puști PSG-90. Sunt destul de sigur că ia masa – îl cheamă Omar – cu cineva. Și după ce vor termina de mâncat poate că vor bea ceva la bar și vor dormi în camere de la acel hotel. N-ar mânca niciodată la un restaurant atât de scump dacă n-ar fi cazați în hotel.

Tânărul coleg danez al lui Piet Hoffmann făcu o pauză, respirația grea îi era aproape acoperită de muzica din fundal, *malouf,* viori și stare, tobe și flaute, și o femeie care cânta minunat.

— O fotografie făcută prin luneta puștii?

— Da.

— Am crezut că te duci spre casă, Koslow. La soție și copii. Pentru că, spre deosebire de mine, *tu ai o familie*?

— N-a funcționat treaba. Am ajuns în Zuwara. Am câteva lucruri de făcut aici. Ai putea să mergi acolo pentru mine, la mașină, la restaurant și hotel?

— Voi fi acolo peste două ore și cincisprezece minute. Până mâine-dimineață vei ști cu cine își petrece timpul acest Omar.

Șapte pași până la scări și trei trepte în sus. Ușa din față era din metal gri și avea o încuietoare cu aceeași marcă și dimensiune ca ușa camerei de hotel a lui Piet Hoffmann. În această după-amiază se dusese la un mic magazin universal, din centrul orașului Zuwara, și cumpărase o pilă de fier și trei

inele mici de cauciuc din acelea care se foloseau la bicicletele motorizate. Când s-a întors la hotel, a pilit unii dintre cei șapte dinți ascuțiți de pe cheia sa de la hotel. La final, a aplatizat piesa de metal, aproape de capătul cheii, și a atașat acolo cele trei inele de cauciuc. Acum împinse cheia în broasca cilindrică a ușii sediului central și lovi în capul acesteia cu un ciocan mic, astfel încât să intre mai întâi în încuietoare și apoi, cu ajutorul șaibelor de cauciuc, să sară din nou în afară. La a treia lovitură – atât era de obicei suficient pentru ca vibrațiile să împingă arcurile încuietorilor într-o poziție aproape verticală – răsuci cheia, în timp ce bătea, și simți literalmente micile bolțuri înșiruindu-se la locul lor. *Cheia falsă.* Era la fel de ușor de fiecare dată, indiferent de țară sau tipul de încuietoare, și nu lăsa niciodată vreo urmă.

Scările către etajul al doilea erau construite din lemn tare, nevopsit, și scârțâiau cu același scârțâit plictisitor ca o scară din altă parte – scările dintre bucătărie și dormitoarele băieților săi, într-o casă dintr-un cartier liniștit din partea de sud a Stockholmului, care îi lipsea în fiecare zi și în fiecare minut.

Nu stătea nimeni de pază.

Exact așa cum constatase de pe acoperiș, de la opt sute șaizeci și unu de metri distanță.

Nici în interiorul, nici în exteriorul sediului.

S-a oprit în mijlocul camerei mari, sub grinda solidă în T, și a calculat distanța și înălțimea camerei, în lumina slabă ce trecea prin ferestre. Apoi a început să meargă de-a lungul pereților de un alb de cretă care încadrau ceea ce părea că fusese cândva o fabrică. Ținea în mână patru microfoane albe, de dimensiuni mici. Interpreții. Așa le numea el. A așezat câte unul în fiecare colț, a găsit găuri și crăpături în care obiectele s-au confundat cu pereții albi.

Tot ceea ce avea să se discute aici urma să fie înregistrat și tradus.

Și-a continuat drumul spre camera-seif. Acolo, în spatele ușii groase de securitate, se afla răspunsul pentru misiunea lui Grens.

Existau două căi. Fie folosea o rangă pentru a forța și îndoi cadrul ușii și apoi un fierăstrău pentru a tăia șuruburile descoperite, până ce ușa ar fi putut să fie deschisă. Sau făcea o gaură mică deasupra încuietorii și îi umbla în mecanism până când cele nouă arcuri aveau să se fixeze în locurile potrivite.

Și până să fi ajuns la intrarea în camera-seif, încă nu se hotărâse care metodă era cea mai bună. Când a examinat felul în care stătea ușa în cadrul ei și cum cadrul ei stătea prins în perete, a devenit clar că pagubele cauzate de o rangă și un fierăstrău ar fi fost greu de mascat mai târziu. Să „păcălești" o încuietoare dură mai mult decât să o forțezi cerea abilități motorii fine care aproape că erau mai presus de-ale lui, dar nu exista decât o tehnică de spargere care să-i împiedice pe contabilă și pe Omar să îl descopere pe agentul infiltrat care încerca să distrugă organizația din interior.

Burghiul din geanta cu instrumente era mic și delicat, iar el știa exact unde trebuia să-l direcționeze, deasupra încuietorii. Trecuseră destul de mulți ani – se întâmplase demult, înainte de Zofia, când drogurile și banii necesari pentru a le cumpăra erau punctul central al vieții lui, și o lecție de la cel mai bun lăcătuș din Suedia îl costase o jumătate de kilogram de amfetamine poloneze. Dar învățase exact unde trebuia să dai gaura și să introduci un instrument subțire de fier, cum să ajungi la arcurile lamelare care controlau cele nouă discuri ale încuietorii, câtă presiune să aplici și cum să aștepți apoi sunetul pe care îl auzi chiar în clipa aceea – și care însemna că ușa era de-acum descuiată.

Intrase.

Și, odată ce închise după el ușa forțată, a putut să ridice mâna și să aprindă lampa din tavan. Camera nu era mare. Șapte sau opt metri pătrați. Dar existau două dulapuri care conțineau tot ce era nevoie. Un

fișet cu dosare, care ocupa cea mai mare parte a peretelui, și un seif așezat în mijlocul camerei.

A început cu seiful – deși nu intenționa să-l spargă acum, asta urma să facă ultima dată, când misiunea lui avea să fie încheiată și ar fi fost timpul să dispară. Dar pentru a intra în el, pentru a lua ceea ce se afla înăuntru și a-i forța pe acești nenorociți să moară câte puțin în fiecare zi, avea nevoie de combinația care-l deschidea. Șirul de numere care deschidea încuietoarea. Este desigur conceput ca multe alte seifuri moderne – un afișaj digital și tastatură care înlocuiseră cadranul rotativ. Era perfect. Pe un ecran luminat se afișa combinația de patru, șase, opt sau zece cifre pe care proprietarul le alesese drept cod. Așa că Hoffmann a ascuns într-o fisură din perete cea mai minusculă cameră web de pe piață și a înclinat-o spre partea din față a seifului. Ceea ce însemna că, data viitoare când contabila va introduce combinația ei, aceasta avea să fie înregistrată și salvată în telefonul lui Piet Hoffmann. Încuietoarea de la fișetul cu dosare era mai simplă – reuși să o evite complet.

Cu o smucitură puternică, a tras fișetul cu dosare departe de perete, l-a întors și, cu un ciocan și o sulă, a deschis un spațiu suficient de mare pentru ca tăietorul de șuruburi să se strecoare și să înceapă să-și croiască drum prin interior. I-au trebuit doar câteva minute ca să taie o gaură suficient de mare, pentru a pescui prima secțiune cu fișiere suspendabile. A împrăștiat documentele pe podea. Apoi, după ce va fi terminat, va fi la fel de ușor să întoarcă dulapul, să-l împingă la perete, ascunzând gaura din spate, în timp ce fișierele suspendabile aveau să o ascundă dinspre față. Dacă nu căutai ceva anume, nu exista niciun motiv pentru a inspecta partea din spate a dulapului. Nu avea să rămână nicio urmă a ceea ce făcuse, dacă punea dulapul la loc exact așa cum îl găsise.

A început să citească abia după ce a stins lampa din tavan. Acum că nu mai avea nevoie de lumină de sus, era mai sigur să-și folosească lanterna pentru lucrul de aproape. În noaptea unui oraș portuar din

Africa de Nord, lumina întotdeauna găsește o modalitate de a se strecura și a se dezvălui.

Hoffmann a răsfoit documentele pe rând, etichetate fiecare, în colț, cu câte un mic cap de caracatiță. Nu a găsit alte lucruri mai interesante decât acel simbol, despre care presupunea că este un logo legat de numele organizației. Întreaga primă secțiune de dosare conținea diverse formalități – condiții de asigurare pentru mașinile închiriate, certificate de garanție pentru mașini de spălat vase și computere, chitanțe pentru rechizite de birou, cópii ale contractelor de închiriere pentru clădiri din port. Nimic din toate astea nu îl putea conduce la omul de legătură din Suedia. A tras cu grijă încă un rând de dosare prin gaura pe care o decupase și a început să le răsfoiască și pe acelea. Același rezultat. Nimic care să aibă legătură cu bărbatul sau femeia pe care îi căuta Ewert Grens.

O privire asupra telefonului său – trecuseră patruzeci și două de minute de când intrase în camera-seif. Aproximativ douăzeci de minute pe secțiune. A numărat alte cinci secțiuni de dosare suspendabile în dulap, așa că avea nevoie de o oră și patruzeci de minute pentru a le răsfoi pe toate.

Ajunsese la jumătatea celei de-a treia secțiuni când l-a izbit un sentiment cunoscut. Entuziasm și satisfacție în același timp. Un sentiment care a urcat de la locul unde apăruse, înăuntrul lui, până în piept, și a rămas acolo. Ținea în mână documente care puteau constitui un început.

Acum ajungem undeva.

ziua	unit.	faza 2 + 3 + 4	zuw1 12,5 %	zuw2 12,5 %	lam. 5%	sal. 8%	ACQ 15%	banco 5%	gda 8%	trans balt 7%	CC 25%
2 mai	404	1500 $ + 1000 $ + 4000 $	328 250 $	328 250 $	131 300 $	210 080 $	393 900 $	131 300 $	210 080 $	183 820 $	656 500 $
5 mai	423	1500 $ + 1000 $ + 2000 $	235 937,5 $	235 937,5 $	95 175 $	152 280 $	285 525 $	95 175 $	152 280 $	133 245 $	475 750 $
9 mai	444	1500 $ + 1000 $ + 3500 $	333 000 $	333 000 $	133 200 $	213 120 $	399 600 $	133 200 $	213 120 $	186 480 $	666 000 $

Piet Hoffmann a citit pagină după pagină, cu coloane rezumând o sută cincizeci și șapte de călătorii de contrabandă din Libia până la destinația din Suedia sau Germania.

Și le-a citit din nou.

Și din nou.

Acum le avem, inspectore Grens.

Puțin câte puțin, numerele și abrevierile au început să aibă sens. Câțiva ani de înregistrări ale unei organizații criminale, detaliind cum fuseseră distribuite profiturile între diferiți acționari. Văzuse structuri asemănătoare de câteva ori înainte, când intrase în contact cu diverse rețele de trafic de persoane. Și păreau să fie la fel de utile pentru cei care câștigau bani transportând oameni dintr-un alt motiv.

Ziua, coloana din stânga. Data plecării transportului. În primele documente, de acum câțiva ani, când organizația lor de-abia începuse să se dezvolte, se umplea o ambarcațiune cu refugiați la fiecare a treia săptămână. Și, în cel mai recent document, care detalia ultimele câteva luni – pe care Hoffmann îl ținea acum în mână – plecările se îndesiseră până de la două ori pe săptămână.

Unitatea, coloana următoare. Produsul. Ar fi putut fi pastă de dinți sau cartofi sau mobilier. Dar în acest tabel unitatea reprezenta numărul de persoane.

Etapa 2 + 3 + 4, a treia coloană. Prețul plătit de fiecare refugiat pentru călătoria pe mare și pe uscat. Cu un tarif de bază pentru primele două etape ale călătoriei, transportarea prin contrabandă a refugiaților în UE, și cu prețuri diferite pentru etapa finală – cele mai mari fiind pentru destinațiile din Germania și Suedia. Ceea ce, potrivit contabilei, însemna oferirea unui pachet complet, astfel încât clientul să nu fie nevoit să se îngrijească de nimic.

Apoi nouă coloane de distribuire a profitului, în procente. După mai multe lecturi, Hoffmann era absolut sigur că *zuw1, zuw2, lam, sal., ACC, bancă, gda, trans balt* și *CC* reprezentau nume de cod pentru diverși participanți.

Nouă proprietari care conduceau o companie ce nu putea fi tranzacționată niciodată la bursă. Dar cine ținea contabilitatea detaliată a tuturor veniturilor lor, deoarece dacă vreunul dintre ei ar fi bănuit că nu primea partea corectă, acest lucru s-ar fi sfârșit prin violență, iar violența are consecințe – costă bani și atrage atenție nedorită. Acest tip de informații era cea mai bună metodă de a preveni pierderea încrederii. Cifre clare, pe care fiecare le putea socoti singur, distribuite pe hârtie și, prin urmare, mai ușor de distrus după ce ar fi fost citite decât fișierele digitale.

Piet Hoffmann puse documentele pe podea și mai aprinse, pentru o clipă, lumina din tavan, în timp ce făcea poze cu camera telefonului său, singura modalitate de a obține suficientă lumină pentru a le face lizibile într-o fotografie.

Aceleași nouă nume de cod în partea de sus a fiecărei pagini.

Unul dintre ei – suedez.

Cine ești tu?

Cum te numești?

Cât de mare este cota ta din profitul obținut de la fiecare persoană care s-a zbătut după aer în acele

recipiente sigilate?

Mai erau încă douăzeci și două de pagini în același dosar, pe care nu avu timp să le citească – în ciuda convingerii sale că găsise chiar miezul a ceea ce căuta. Deja rămăsese acolo prea mult timp. Dar le fotografie și pe acestea, pentru a le analiza mai târziu.

Și tocmai când termina asta și era pe punctul de a trece la al patrulea rând de dosare, auzi ceva.

Anvelope de cauciuc care se rostogoleau pe pietrișul fin de pe asfalt.

O mașină. Și încetinea. Foarte aproape.

Omar? Nu, era departe, chiar dacă s-ar fi întors și ar fi condus înapoi spre sediu imediat după ce Hoffmann i-a verificat poziția ultima dată. Paznicii postați la depozitul în care stăteau și așteptau cei patru sute de oameni? Nu, nu ar fi parcurs cu mașina distanța scurtă ce separa cele două clădiri. Docheri? Nu, nu exista niciun motiv pentru ca docherii sau oamenii care conduceau macaralele, sau care încărcau și descărcau mărfuri, să vină aici la miezul nopții.

Piet Hoffmann stinse luminile din camera-seif și se strecură în camera principală, spre rândul de ferestre de lângă intrare.

Era cu adevărat o mașină.

Parcată chiar afară.

Și a văzut-o prin parbriz.

Contabila.

Uitase ceva? Sau fusese descoperit? Hoffmann fugi înapoi prin încăperea sediului central spre camera-seif și începu să adune documentele, punându-le înapoi în fișiere și așezând fișierele la loc prin orificiul deschis. A împins dulapul înapoi la perete, a lăsat partea desfăcută în spatele lui și s-a asigurat că gaura era ascunsă, dacă cineva ar fi deschis dulapul și ar fi privit din față. Când a fost mulțumit și pe punctul de-a ieși, repede, din camera îngustă, câteva bucăți de metal sclipiră pe podea. Pilitură metalică de la dulap. Prea multă ca să o poată aduna. A împins-o, a șters-o cu picioarele,

sperând că particulele erau prea mici pentru a fi observate, dacă erau astfel împrăștiate. A apucat geanta cu instrumente și a trântit ușa din exterior, a scos instrumentul lung din metal și a auzit din nou zgomotul încuietorii care se bloca la loc. În cele din urmă, a frecat cu o bucată de rășină gaura discretă de deasupra mecanismului încuietorii, culoarea maro acoperind în întregime urmele.

Alesese singura ascunzătoare posibilă. Încă la prima sa vizită, în timp ce zăcea pe podea cu o armă apăsată pe frunte, se uitase fix la ea. Una dintre grinzile în T care traversau camera sus, deasupra capetelor lor. Își puse geanta cu unelte și teaca pușcii pe spate și sări pe unul dintre birouri, iar de acolo, pe partea inferioară a grinzii grele de fier. Se prinse de ea și se ridică. Dacă stătea nemișcat pe burtă, grinda era suficient de largă ca să îi rămână la vedere doar un umăr.

Auzi ușa de la intrare, cu trei etaje mai jos, deschizându-se și închizându-se din nou.

Pașii ei pe scări.

Respirația ei când intră în camera principală a sediului central și aprinse luminile.

O auzi murmurând în sinea ei în timp ce se plimba prin camera de dedesubt.

Dacă ar fi ridicat privirea. Dacă pieptul sau genunchiul sau picioarele lui ar fi făcut chiar și cel mai mic zgomot pe oțelul rece. Totul s-ar fi terminat.

Înghețat.

Piet Hoffmann stătu întins în ascunzătoare, complet nemișcat.

Până când a fost sigur că pașii ei s-au îndepărtat și se apropiau de camera-seif. Apoi și-a răsucit gâtul și s-a aplecat ușor pentru a o urmări cu privirea.

Nu părea să fi observat gaura de burghiu mascată. De asemenea, nu părea să fi observat bucățile de metal de pe podea. Seiful. Acela era destinația ei. Îi putea vedea spatele din poziția lui, la jumătatea distanței până în tavan, și se blestema că nu pornise camera. Data viitoare, apoi combinația va fi filmată și trimisă la el.

L-a deschis, a examinat ceva de pe rafturile de jos și a scos telefonul mobil. A apăsat un singur număr, din câte a putut vedea el. Un număr salvat.

Vocea ei nu era nici prietenoasă, nici neprietenoasă. Părea ușor enervată că trebuia să fie aici în miez de noapte. Vorbea în arabă și, din moment ce interpreții electronici pe care îi plasase nu fuseseră încă activați, Hoffmann nu prinse prea mult. Dar poate suficient. A auzit-o spunând numele vocii de la celălalt capăt, *Omar.* A auzit-o pronunțând câteva cifre, atât știa Hoffmann, numere mari care corespundeau veniturilor organizației. A auzit-o spunând *Tripoli* într-un fel care l-a convins că nu Omar ceruse aceste cifre. Era vorba despre bărbatul sau femeia cu care se întâlnea Omar în capitală chiar acum și care, în ciuda orei târzii, ceruse să le audă.

Cineva care îl făcuse pe Omar să pară atât de supus, mai devreme în acea zi.

Cineva important pentru organizația de contrabandă, poate chiar liderul său. În acest caz, conform documentelor, doar două nume de cod primeau o cotă mai mare decât *zuw1* și *zuw2* – despre care Hoffmann ghicise că erau contabila și Omar.

Numele de cod *ACC*. Sau numele de cod *CC*.

Unul dintre aceștia doi *putea fi* cel care se întâlnea cu Omar la Tripoli și care îi ceruse contabilei să vină aici și să le dea un raport verbal. Hoffmann s-a gândit la prietenul său danez, conducând cu viteză mare de la paradisul său de pe plajă, iar călătoria lui era acum și mai importantă.

Câteva minute mai târziu, contabila și-a încheiat conversația și și-a luat rămas-bun de la Omar. Încă una dintre puținele fraze pe care Hoffmann a reușit să le înțeleagă, *ma'a salama.*

A rămas pe grinda în T până când a fost sigur că mașina ei părăsise zona portului, apoi a pus pentru a doua oară dispozitivul subțire de metal în orificiul operat deasupra încuietorii camerei-seif și a deschis ușa grea către inima contrabandei organizate. O ultimă inspecție – totul arăta bine după ce a adunat

pilitura de metal pe care o împrăștiase din grabă. Nu mai rămăseseră semne ale vreunei intruziuni. Era pe cale să închidă ușa când ceva i-a atras atenția. Acolo. În colțul îndepărtat, parțial ascuns de dulapul de dosare. Se vedea un document. S-a aplecat și l-a ridicat. Era documentul pe care tocmai îl fotografiase! Când a sosit ea și l-a surprins și când, grăbit, a introdus fișierele prin orificiu și a împins dulapul de arhivare lângă zid – trebuie să-l fi pierdut, să fi căzut fără ca el să-și dea seama.

Și ea – nu observase nimic.

Ce noroc incredibil.

Hoffmann trase dulapul de la perete, puse hârtia înapoi la locul ei, reașeză totul acolo unde trebuia să fie, stinse lumina și încuie ușa. Munca lui aici se terminase, deocamdată. În timp ce cobora pe scări, telefonul îi zumzăi. Un mesaj scris de la Frank. Ajungea acolo în zece minute. A verificat afișajul telefonului – mașina era încă parcată în fața hotelului de lux. Și Frank era perfect pentru asta, mult mai bun decât ar fi fost Hoffmann însuși – un turist danez pe care Omar nu-l mai văzuse niciodată și fără legătură cu noul său angajat.

Vântul bătea mai tare acum decât atunci când venise. Aer rece, plăcut, care-l trezea. A socotit că mai are aproximativ o oră de muncă aici, apoi un somn scurt până în zori, urmat de o întâlnire cu danezul, care, spera, avea să aibă atât un nume, cât și o fotografie, pentru a-l aduce pe Grens puțin mai aproape de contactul suedez.

Piet Hoffmann începu cu microfoanele – a plasat în total unsprezece interpreți electronici: patru se aflau deja în sediul central, iar restul în diferite locuri din port. L-a ascuns pe cel de-al cincilea lângă intrarea sediului central, al șaselea și al șaptelea în spatele depozitului principal, fără ca cei doi paznici să-l observe, al optulea pe partea lungă a depozitului, al nouălea și al zecelea pe două dintre diguri.

Cel de-al unsprezecelea interpret a fost ascuns sub acoperișul cabinei ambarcațiunii de pescuit care

urma să plece în mai puțin de douăzeci și patru de ore, cu el la bord.

Părea ciudat să stai pe punte în întunericul dens și să simți cum o leagănă valurile. În acest spațiu, în această mică barcă de rahat, patru sute optzeci și patru de persoane vor fi înghesuite și transportate ca vitele.

Nu cred în religie. Nu cred în ideologii. Eu cred în bani, Koslow.

Patru sute optzeci și patru de ființe umane care așteptau deja, nu departe de aici.

Însemnând două milioane o sută șaptezeci și opt de mii de dolari cu totul.

Doar pentru această călătorie.

Apoi a repetat ceea ce făcuse când se uita în depozitul care mirosea atât de puternic a refugiați îngroziți. A calculat cât explozibil i-ar trebui pentru a arunca ambarcațiunea în aer – cel mai bun mod de a le lua celor care schimbau vieți pe bani singurul lucru pe care-l apreciau. 1,5 metri de cablu detonant pe barcă ar fi trebuit să fie suficient. În plus, mai avea nevoie doar de un kit de aprindere controlat de GSM. Toate bărcile de pescuit aveau un rezervor de combustibil. Mai întâi legi noduri pătrate pe cablul detonant, mai multe, până când se formează un ciorchine. Dar nu atât de mare încât să nu încapă în rezervor, unde le fixezi cu banda în sus. Pentru detonare, un mesaj text simplu va fi suficient pentru a arunca toate bărcile în aer – în același timp.

Mai rămânea un pas. Girafa. Calea de ieșire dacă toate celelalte căi se blocau.

Așa arăta – cea mai înaltă macara de ridicare din port. Cu ambele genți pe spate, se echilibră pe un picior, în timp ce se urca pe unul dintre stâlpii de susținere ai girafei – tije de oțel încrucișate. Pe la jumătatea drumului ajunse la corpul girafei, ceea ce se numește cabina macaragiului, și apoi continuă, urcând pe „gât”, de fapt, pe partea superioară a macaralei, mai departe, spre ceea ce îi amintea de cap, umflătura unde se afla ultima bucată de oțel

orientată în jos, spre un dispozitiv de ridicare atârnat la fel de liber ca limba unei girafe.

Acolo, în capul girafei, se opri și se uită împrejur, dincolo de port, spre întregul Zuwara. Și tot acolo, la adăpostul întunericului nopții, care în curând avea să fie străpuns de lumina dimineții, și-a scos geanta de pe spate, a deschis-o și a privit conținutul – pușca de lunetist, pistolul său și cutiile cu muniție. În jurul tijelor de oțel ale capului girafei, el a fixat patru curele de piele, trecându-le prin verigile metalice de la colțurile genții cu instrumente.

Asta era soluția: imposibil de detectat de la sol, aici era locul în care va atârna geanta lui cu echipamentul complet – singura cale de ieșire, în cazul în care toate celelalte dădeau greș.

Mereu singur.

Știa cum funcționează asta.

Ai încredere numai în tine.

•••

Soarele își începuse călătoria lenta pe un cer albastru. Aducând căldură sufocantă, pe măsură ce dimineața devreme luneca spre miezul zilei. Piet Hoffmann închise ochii. Se simțea atât de bine odihnindu-se o clipă, lăsându-și fața scăldată în căldură și transmițând-o și în restul corpului său obosit.

Vechiul oraș roman Sabratha se afla la jumătatea drumului dintre Zuwara și Tripoli. Acolo se vor întâlni. La un sit din Patrimoniul Mondial, un amfiteatru care arăta ca o piesă decorativă uitată, construită la câteva sute de ani după începutul erei moderne. O atracție turistică unde se găseau puțini vizitatori în aceste zile și, printre cei câțiva care se plimbau în jurul pilonilor și platformelor ei, se amestecau un suedez și un danez.

Ce ciudat. Aici s-a născut civilizația europeană.

Dar acum oamenii fugeau din acest loc, spre Europa.

Frank îi trimisese mesaj că întârzia câteva minute, așa că Hoffmann îl aștepta pe una dintre băncile de piatră din ruinele teatrului antic. Văzu părul lung și blond și barba roșiatică apropiindu-se, auzi pașii apăsați ai tânărului de douăzeci și opt de ani ce se găsea într-o formă extrem de bună. S-au îmbrățișat ca întotdeauna și Hoffmann a așteptat până când acele brațe musculoase au încetat să-l mai sufoce.

— Uite. O hartă turistică și câteva broșuri. Ține-le și uită-te la ele în timp ce vorbim, prefă-te că suntem aici pentru arhitectură și istorie, în loc să discutăm despre ce-ai văzut în Tripoli.

Piet Hoffmann dădu din cap spre un cuplu mai în vârstă care se fotografiau unul pe altul în fața uneia dintre deschiderile amfiteatrului, o fereastră care încadra o vedere la mare. Se purtă ca și când ar fi vrut să îl fotografieze pe Frank, înainte de a trece la următorul rând de stâlpi vechi de o mie de ani și următoarele trepte.

— Eram la barul din Zarzis când ai sunat. Au acolo un vin de casă, roșu, care are gust de viață, Koslow. Mă auzi, *viață*! Ăsta te trezește, râzi, crezi în ziua de mâine. Am lăsat nebăută cealaltă jumătate a sticlei respective. Sau a doua jumătate a celei de-a doua jumătăți, mai exact. Două ore și treisprezece minute până la poziția specificată. Hotelul Al Mahary. Am plătit pentru o cameră și m-am așezat în hol cu o ceașcă de cafea. Apoi alta. Și alta. Am crezut că nu vor veni. Dar la șase și jumătate azi-dimineață, a sosit primul bodyguard. Costum negru, în formă bună.

— Gardă personală?

— Gărzi personale, erau doi, atât de ridicol de vizibili. Le lipseau doar postura cu picioarele depărtate și ochelarii de soare. Au inspectat încăperea și au vorbit la telefon. Cincisprezece minute mai târziu, un bărbat a coborât pe scara hotelului, a dat numărul camerei sale șefului de sală, apoi a intrat în salonul de mic dejun. Camera 702, număr comunicat în engleză cu accent german. Zece minute mai târziu, a apărut și omul din fotografia ta. Omar sau cam așa ceva, nu? S-a îndreptat către salonul de mic dejun, camera 612, dacă am înțeles bine arabă, și s-a așezat la aceeași masă cu primul. Atunci am intrat și eu și m-am așezat la două mese distanță. Ambii au comandat omletă și cafea neagră. Neamțul – chiar *era* neamț – a spus că ieri a fost plăcut, iar Omar al tău a zis că așteaptă cu nerăbdare să continue munca împreună. Amabilități fără sens. Orice era important fusese deja spus departe de urechi străine, cu o seară înainte.

— Dacă întâlnirea a fost despre ceea ce cred eu că a fost vorba, atunci mi se pare că știu ce s-a spus, dar un neamț? Ești sigur?

— Absolut sigur. Aș recunoaște accentul oriunde. La urma urmelor, sunt danez, Koslow, suntem vecini. Și nu era orice neamț de rând. Majoritatea nu călătoresc cu bodyguarzi.

Patru bărbați mai în vârstă, în pantaloni scurți, cu picioarele foarte albe, au trecut prin fața lor. Toți

aveau aparate foto SLR[5] pe burtă și pălării strălucitoare din paie pe cap. În afară de cuplul pe care Hoffmann îl salutase deja, ei erau singurii vizitatori ai sitului. Trecuseră doar câteva luni de când ISIS pierduse controlul asupra acestui oraș istoric. Pentru a-l transforma din nou în destinație turistică, era nevoie de timp.

— La ora aceea eram zece oameni la micul dejun. M-am prefăcut că sunt grăbit, mulțumindu-mă cu o jumătate de ceașcă de cafea. În timp ce ei încă se ocupau de omletele lor, m-am oprit să vorbesc cu șeful de sală și am aruncat o privire pe lista invitaților care luau masa. Număr de cameră și nume. Totul era acolo, notat în rânduri îngrijite.

— Și?

În timpul conversației lor, Frank continuase să-și miște degetele pe o bucată de hârtie pliată, ce îi ieșea din buzunarul de la piept. Acum a desfăcut-o și i-a înmânat-o lui Hoffmann.

— În camera 702, un bărbat pe nume Jürgen Kraus. Singurul nume care suna a fi german de pe întreaga listă. Și arată așa.

O fotografie, făcută probabil cu telefonul mobil al lui Frank care fusese așezat oblic pe masa de mic dejun. O ceașcă de cafea și o solniță acopereau o parte a feței, dar ochii perverși, nasul drept și buzele subțiri erau suficient de vizibile pentru a fi comparate cu alte imagini.

CC?

Sau ACC?

Sau altcineva?

Oricum, avea primul nume și primul chip din afara grupului ce lucra la capătul nord-african al lanțului transportator de refugiați. Cineva pe care ofițerul de poliție suedez îl putea ancheta pentru a se apropia de numele pe care-l căuta de fapt. Piet Hoffmann își plimbă telefonul de jur-împrejurul locului, prefăcându-se că mai face câteva fotografii, înainte de a forma numărul de telefon al detectivului Ewert Grens, pe care-l memorase. Dar chiar în momentul în

care telefonul s-a conectat și a început să sune, Frank l-a apucat de braț.

— Totuși despre ce este vorba?

— Ce anume?

— Povestea asta, Koslow. Ceea ce faci aici.

Frank îi întinse o altă poză – fotografia lui Omar pe care i-o trimisese Piet Hoffmann.

— Nimic.

— Nimic?

— Exact.

Frank zâmbi. Fără răutate, dar și fără a fi dispus să lase povestea baltă.

— Ascultă – am să te ajut, indiferent despre ce este vorba. Știi asta, Koslow. Dar această imagine a fost făcută printr-o lunetă de la cel puțin șase, șapte, opt sute de metri distanță. Dacă asta înseamnă *nimic* – doar tu nu îndrepți de obicei puști cu lunetă asupra oamenilor. Nu-i așa? În plus, în urmă cu doar câteva zile ai spus că ești în drum spre casă, spre familia ta – iar acum ești aici, în nenorocita asta de Libie, spionând germani cu bodyguarzi și întâlnindu-te cu mine într-un sit turistic.

Piet Hoffmann nu dorea să răspundă. Nu era sigur nici măcar că dorea să audă aceste lucruri spuse cu voce tare.

— Curând. Vei primi și răspunsuri. Dar mai întâi trebuie să dau un telefon. Îndepărtă mâna lui Frank de pe brațul său și tastă din nou numărul detectivului suedez.

•

O jumătate de secol. Dacă într-adevăr începeai să calculezi. Puțin peste cincizeci de ani de când un Ewert Grens, în vârstă de paisprezece ani, stătea într-o sală de clasă ca aceasta. Acum, un alt tânăr de paisprezece ani stătea aici. Foarte diferit de Grenșii care există acum sau Grenșii care existau atunci. Amadou era scund și subțire, în timp ce Grens fusese întotdeauna mai înalt și mai voinic decât colegii săi de clasă. Amadou era timid, anxios, în timp ce Grens obișnuia să socializeze cu o ușurință pe care aproape o uitase. Amadou vorbea franceză și puțin engleză și

suedeză, în timp ce Grens vorbise întotdeauna suedeza clasei muncitoare din suburbiile de sud, în care crescuse.

Dar aveau un lucru în comun.

Amândoi, orice s-ar fi întâmplat, nu renunțau niciodată, niciodată, niciodată.

Grens luase bătaie de la tatăl său, până când a fost nevoit să aleagă dacă să cedeze sau să riposteze. A decis să nu mai accepte niciodată niciun rahat de la nimeni, indiferent de cât l-ar fi costat – și Dumnezeu știe că l-a costat. Amadou realizase imposibilul, a decis să părăsească o viață de luptă imensă și a folosit puterea acelei decizii pentru a se propulsa pe sine pe drumul până aici.

Poate de aceea băiatul de paisprezece ani avea încredere în bătrânul de șaizeci și patru. Pentru că avea cu adevărat încredere în el. Ewert Grens simțea că ceea ce se legase între ei în bucătăria lui Hoffmann, un fel de dialog, se transformase într-o încredere prudentă. Când desenatorul de portrete robot, stând vizavi de Amadou, l-a rugat să descrie în detaliu chipul celui care deschisese containerul, chestionându-l amănunțit cu privire la nas, frunte și linia părului, Amadou a aruncat o privire spre detectiv, așteptând parcă o aprobare din partea lui, înainte de a încerca să-l descrie din nou.

O față pe care băiatul o descrisese în mod spontan și bizar folosind cuvânt francez *joie,* bucurie. O persoană angajată într-o rețea de contrabandă care-și câștiga banii transportând oameni disperați în containere de marfă închise. Într-o lume nebună, în care binele și răul erau în continuă fluctuație, chipul acesta, al celui ce deschisese containerul respectiv, putea însemna bucurie.

Grens a făcut un pas mai aproape de locul său de la tablă pentru a avea o perspectivă mai bună. Desenatoarea, o femeie de vreo patruzeci de ani, care lucra independent pentru poliție și pe care Grens o ceruse pentru că ea făcea martorii să se simtă bine, reușise să schițeze aproximativ o jumătate a feței bucuriei, folosind amintirile lui Amadou. Trăsăturile

se puteau potrivi oricărei fețe. Cu excepția ochilor. Aveau cantități diferite de negru în interiorul albastrului lor. Pupile de dimensiuni diferite. Una mare, una mică.

— Asta văd de fiecare dată când visez.

Amadou a căutat aprobarea lui Ewert Grens, la fel ca înainte.

— De obicei dimineața. Înainte să mă trezesc. Îi văd uitându-se la mine.

Pupilele de dimensiuni diferite erau deja o observație mai specială decât oricare alta pe care Grens și colegii săi o aflaseră de la marea majoritate a martorilor. După o scurtă conversație în această dimineață, cu Errfors, care subliniase faptul că el era medic legist și nu oftalmolog, Grens a aflat că, dacă pupilele diferă cu mai mult de un milimetru, aspectul poate fi congenital, adică era genetic sau ar fi putut să apară mai târziu în viață și să fie semnul unei boli a creierului sau a vaselor de sânge, sau a nervilor. Prin urmare, detectivul a făcut un pas înapoi, pentru a nu stânjeni procesul de ilustrare a celei de-a doua jumătăți a feței. Ochii lui rătăciră de-a lungul pereților și el își dădu seama că această sală de clasă trebuia să fi fost folosită de obicei pentru copii mult mai mici – colajele și poeziile scrise de mână erau realizate probabil de elevi cu vârsta de opt sau nouă ani. Detectivul se întrebă cum s-ar potrivi acolo o schiță făcută după indicațiile altui tânăr, o imagine a unui participant la unul dintre cele mai mari masacre din Suedia.

Nu a apucat să își răspundă la propria întrebare. Telefonul a început să sune din buzunarul interior. Și-a cerut scuze și a ieșit pe coridor.

— Alo? Grens la telefon…

— Bună dimineața, inspectore.

Primul apel de când drumurile li se despărțiseră într-o capitală vest-africană.

— Bună dimineața, Hoffmann.

— Noaptea trecută, târziu, ți-am trimis câteva fotografii. Ai apucat să te uiți la ele?

— Nu încă. Mi-am început ziua la școală.

— La școală?

— Altă dată, Hoffmann.

La celălalt capăt al liniei bătea vântul. De fapt, era singurul sunet pe care Grens îl putea distinge. A încercat să și-l imagineze pe Hoffmann în fața lui, undeva pe coasta libiană. Poate că asta auzea de fapt, marea.

— Atunci cred că ar trebui, inspectore. Documentele pe care le-am trimis conțin numele de cod pentru cei nouă lideri ai organizației. Și sunt sigur că unul dintre ei este contactul tău suedez.

Ewert Grens văzuse la micul dejun că primise o serie de mesaje ce conțineau imagini. Dar nu făcuse legătura cu Hoffmann și hotărâse să se uite la ele mai târziu, pentru că n-avea timp. Și-a pus ochelarii de citit și a făcut clic pe un mesaj, care sosise la 03:21.

— Te uiți?

— Tocmai l-am deschis pe primul din cele trimise.

— În colțul din stânga, sus, vei vedea un cap de caracatiță. Sigla aceasta apare pe toate documentele lor. Presupun că are o legătură cu numele organizației. Toate rețelele de crimă organizată au nume ridicole, dar alese cu atenție. E greu de priceput de ce oamenii care trăiesc din moartea altor persoane, din mizeria și suferința ființelor umane sunt atât de grijulii cu numele lor. Sub capul de caracatiță, inspectore, vei vedea un tabel care prezintă procentul acțiunilor tuturor jucătorilor principali. Este înregistrat tot. Fiecare dolar este distribuit între acele coloane. Fiecare dintre membri este autonom, fiecare își îndeplinește partea sa, își recompensează angajații, ei toți sunt verigi într-un lanț care trebuie să țină. Două le putem exclude. Am făcut poze și cu alte documente, pe care le-am cercetat apoi în camera mea de hotel – evidența plăților ofițerilor de poliție și vameșilor, care m-au condus la convingerea că primele două, *zuw1* și *zuw2,* îi reprezintă pe contabilă și pe Omar, care sunt responsabili pentru portul din Africa. Asta înseamnă, Grens, că unul dintre ceilalți șapte este contactul suedez pe care-l cauți.

Ewert Grens fu din nou surprins de cât de ireală părea această realitate. Sau poate, dimpotrivă, de cât de real părea irealul. Ca atunci când, în mijlocul vieții de zi cu zi, s-a trezit într-un port, în mijlocul unui tablou cu zeci de cadavre în prim-plan. Acum stătea pe coridorul unei școli, înconjurat de vocile copiilor din clasele lor și din curtea școlii, purtând o conversație cu un bărbat aflat în mijlocul haosului contrabandei umane, care era reprezentat de două coloane, unde se aflau trecute sume de bani. Acțiuni într-o afacere ce se ocupa de persoane care uneori trăiau și alteori mureau.

— Am fotografiat mai multe documente pe care nu le-am trimis aseară. Dar le am, dacă le vrei. Unele sunt despre un vas blindat. Care se pare că vine aici și ridică banii o dată pe lună. Despre felul în care sunt trimiși pentru a fi spălați de un bancher din Malta și apoi expediați într-un cont din Qatar. Cu o barcă de pescuit plină, la fiecare trei zile, au un venit cuprins între douăzeci și douăzeci și cinci de mii pe călătorie, îți poți imagina, Grens? Ambarcațiunea care, conform documentelor lor, va sosi în doar câteva zile, are să încaseze în jur de douăzeci de milioane de dolari pe care ei îi vor înghesui într-un rahat de seif mic!

Grens a trebuit să se sprijine, brusc, cu o mână de perete. Pentru susținere. Până ce și-a putut recăpăta echilibrul.

Realitatea ireală.

Ochii aceia care priveau dintr-un container de marfă, din portul Värta – asta era ceea ce se afla în interiorul seifului de rahat despre care vorbea Hoffmann. Suflete deplasate între cutii metalice închise, care își modificau numai forma.

— Încă ceva, Grens.

Hoffmann părea să-și fi schimbat locația, poate acum era cu fața spre mare – cel puțin părea că vântul crescuse.

— *S-ar putea* să am un nume pentru tine. Nu sunt sigur cărui nume de cod îi corespunde. Jürgen Krause. Vorbitor de limbă germană. Care tocmai

pleacă de la un hotel de lux din Tripoli. Am o fotografie cu el pe care ți-o voi trimite imediat. Un alt capăt de ață de care ai putea să tragi.

Un grup de elevi se deplasa de la o sală de clasă la alta, în celălalt capăt al coridorului îngust. Deodată unul dintre ei s-a oprit, luminat din spate, cu chipul greu de distins, și s-a întors spre Grens, încercând să-i întâlnească privirea.

Hugo.

Cu siguranță el era.

Grens făcu semn cu mâna. Și silueta răspunse la fel.

— Nu închide încă, Hoffmann – cred că văd o persoană pe care o cunoști. Detectivul se îndreptă spre mâna care îi făcea semne. Silueta se îndrepta și ea către el. Când au ajuns față în față, Grens a ținut telefonul înclinat pe obraz, astfel încât Piet Hoffmann să poată auzi.

— Bună, Hugo – n-ai să ghicești niciodată cu cine vorbesc acum?

Băiatul ridică din umerii subțiri.

— Cu cine?

— Tatăl tău.

Dar nu păru să fie atât de fericit pe cât se așteptase Grens.

— Vino aici – poți vorbi cu el.

Îi întinse telefonul lui Hugo – dar copilul nu îl acceptă. Așa că aparatul rămase atârnat în aerul dintre ei. Prea multă vreme.

— Ahh, el…

Așa că Grens minți, în timp ce privea țintă în ochii lui Hugo.

— … a întârziat la ora următoare.

Și apoi nu putu îndura tăcerea.

— Eh, știi tu… copiii, Hoffmann. Altfel – totul e bine cu tine acolo?

— Totul e bine, Grens. Și minți la fel de prost cum mint și eu în ultima vreme. Vorbim mai târziu.

•

Piet Hoffmann strânse puternic telefonul tăcut, de parcă acesta i-ar fi putut răspunde la întrebări. Grens

minţise. Era sigur de asta. Hugo stătuse acolo, lângă detectiv, şi refuzase să vorbească cu un tată pe care nu-l văzuse de peste trei luni.

Poate chiar din acest motiv.

Hugo ştie la fel de bine ca mine – ar trebui să fiu acolo, nu aici.

— Ce se întâmplă, Koslow?

Frank aşteptase pe unul dintre miile de locuri goale din amfiteatru, unde era mult mai cald decât aici. Vântul nu sufla la fel de tare în interiorul acelor ruine de piatră.

— Hei, eşti aici? Cum se face că arăţi atât de al dracului de pierdut?

Piet Hoffmann se aşeză lângă prietenul său danez, fără să răspundă. Nu era treaba lui.

Părea pierdut pentru că *era* pierdut.

— Te-am mai întrebat o dată, Koslow, despre ce naiba e vorba. De ce eşti aici – îndreptând puşca cu lunetă spre oameni – în loc să fii acasă –, aşa cum ar trebui să fii? Cred că e timpul să-mi răspunzi la întrebare.

Frank era un nebun. El voia să umple golul cu haos.

Dar nu era idiot.

Şi nu-şi pierduse capacitatea de a simţi, dimpotrivă, simţea prea mult.

— Despre ce este vorba, Frank?

— Da.

— Despre a face ceea ce-i corect.

— Nu-i aşa, Koslow?

— Noi câştigăm bani protejând transporturile de alimente şi când cerealele ajung la destinaţie, dăruim speranţă. Dar cei care distrug cerealele, fac bani din deznădejde – distrugând această speranţă. Asta este afacerea *lor.* Ceea ce simt oamenii înfometaţi atunci când decid să fugă este deznădejde. Şi neamţul din Tripoli face parte din organizaţia care se află în spatele ultimului atac. Poate a multora dintre atacuri.

Un tânăr cuplu libian erau acum singurii alţi vizitatori ai acelui sit istoric. Mână în mână, rătăceau printre coloane, comparându-le cu imaginile dintr-o

carte groasă, trecându-și vârfurile degetelor peste neregularitățile vechi de o mie de ani. Apoi s-au apropiat pentru a-i ruga să le facă o poză. S-au fotografiat în fața uneia dintre deschiderile ca o fereastră către marea cea verde. Imediat ce au spus mulțumesc și s-au îndreptat spre nivelul superior al amfiteatrului, Frank a continuat.

— Deci… după părerea ta… neamțul este parțial responsabil pentru atacuri?

— Da.

— Și de unde naiba știi asta?

— Știu, pur și simplu – poți avea încredere în mine în această privință?

Frank inspiră și expiră încet. De două ori. Apoi îl privi pe Hoffmann în ochi.

Și dădu din cap.

— Bine. O să am încredere în tine. Și acum? Am senzația că n-ai terminat cu mine. Deci de ce ai nevoie?

— Vreau să te duci să cauți o veche cunoștință de-ale mele de la Tunis. Opt ore cu mașina până acolo, opt ore înapoi.

— Cine?

În fiecare parte a lumii pe unde lucrase, Piet Hoffmann cultivase un anumit tip de contacte. Așa-numiții „reparatori", care ar trebui să se numească mai curând „intermediari" – cei care gestionează genul de stații unde articole care nu se pot găsi pe căi oficiale se opresc acolo pentru o vreme; care asigură tranzacții între cumpărători fără chip și vânzătorii ce-i pot servi.

— Când ajungi în Tunis, du-te la Le Grand Café du Theatre și bea o ceașcă de cafea la una dintre mesele din spate – una protejată de soare cu ajutorul unei umbrele galbene și al unor plante mari, verzi. Întotdeauna sunt mulți oaspeți, nimeni nu va fi interesat de un danez cu barbă.

Acasă, la Stockholm, mergea noaptea târziu la o stâncă micuță numită Fåfängan și acolo, din portbagajul unei mașini, cumpăra tot ce avea nevoie pentru lovitura de a doua zi, de la un om pe nume

Lorentz. În Columbia, intermediarul se numea Cesar și lucra la Bogotá, în spatele fațadei acoperite de graffiti a unui magazin alimentar numit SuperDeli, care vindea arme și bombe pentru automobile și putea chiar să tatueze morții. Aici, numele intermediarului era Rob, iar biroul său principal era o cafenea din capitala Tunisiei – sud-africanul care pregătise o „trusă de instrumente" plină cu microfoane și camere web și a găsit chiar un elicopter care să o ducă la destinație, totul cu viteza fulgerului.

— Robby te va găsi – nu trebuie să-l cauți. Se va așeza la masa ta și va lua o cană cu ceai și veți discuta despre vreme. Când ceașca lui va fi goală, va lăsa o pungă neagră pe unul dintre scaune. O geantă nouă de instrumente cu trei sute de metri de cablu, douăzeci de kituri de aprindere controlate prin GSM și o armă Radom. Sunt deja plătite. Când te întorci la Zuwara, vreau să aștepți câteva zile sau până îți spun eu. Și apoi vei plasa conținutul acelei genți conform instrucțiunilor mele. Între timp, arma este a ta, s-ar putea să ai nevoie de ea.

Fața palidă a lui Frank începuse deja să se facă roz sub strălucirea soarelui. Așa încât culoarea obrajilor nu dezvăluia dacă era nerăbdător sau entuziasmat. În schimb, respirația, ochii și felul în care își încorda partea superioară a corpului făceau asta.

— La naiba, Koslow – da' ce dracu' făceai tu înainte să începi să lucrezi la securitatea transporturilor alimentare?

— Nu vrei să știi.

Frank auzise haosul, auzise viața.

Și zâmbi expectativ pe când înconjura cu brațul spatele prietenului său suedez.

— Ai dreptate, Koslow. Nu vreau să știu. Și aș paria că nu există mulți, în afară de soția ta, care știu, nu-i așa?

•

— Ce faci aici, Ewert?

Hugo lăsase telefonul cu vocea tatălui său răsunând din el să atârne între ei, în aerul prăfuit de

pe coridorul școlii. Până când Grens – care nu mințea niciodată, pentru că hotărâse de mult să n-o facă, indiferent cât de grea i-ar fi făcut acest lucru viața – minți se. Pretinzând că Hugo nu stătea acolo, în picioare, refuzând să vorbească.

— A trebuit să vorbesc din nou cu Amadou. Și cu mama ta.

— Mama e supărată pe tine.

— Știu. Mi-a spus.

— Și e supărată și pe mine.

— Nu. Nu e. Mama ta te iubește pe tine și pe Rasmus mai mult decât orice altceva din lume.

— Da. Dar *este* supărată pe mine. La fel cum e supărată pe tine. Pentru că numai tu și cu mine, Ewert, spunem adevărul despre tata.

Rucsacul atârnat pe unul dintre umerii băiatului avea o etichetă cu numele, format din litere mari, mândre, cusută pe el. HUGO.

— Vezi, Ewert?

Hugo și-a trecut degetul de-a lungul literelor de pe rucsac, de parcă și-ar fi scris din nou numele deasupra lor.

— Ar trebui să scrie William, nu? Chiar dacă nu mi-a plăcut niciodată. Amândoi, tu și cu mine, Ewert, știm că este mai adevărat.

Detectivul a întors ușor rucsacul băiatului și aruncat o privire mai atentă, examinându-l înainte de a spune ceva.

— Ce e mai adevărat, Hugo?

— William. L-am folosit aproape la fel de mult ca și „Hugo”. Dar poate că-i bine? Că scrie așa?

— Ce e bine în asta?

— Că tu și cu mine avem un secret împreună. Despre numele noastre.

— Că nu mi-a plăcut niciodată Ewert?

— Da. Că nu ți-a plăcut niciodată Ewert și mie niciodată nu mi-a plăcut William. Nici măcar profesorii mei nu știu că acesta a fost numele meu atât de mult timp, încât aproape că am uitat de Hugo. Și nu-mi mai place Hugo, nici măcar mama și tata nu

știu asta. Doar tu știi, Ewert. Așa cum eu știu despre numele tău.

Vorbind cu Hoffmann, văzând dovezile despre modul în care acei oameni închiși într-o cutie metalică fuseseră transformați în cifre și profit, Grens aproape că ameți se. A trebuit să se sprijine de perete. Apoi, amețeala a revenit. Sentimente necunoscute se învălmășeau înăuntrul lui. Ca, de exemplu, să fii apropiat de un băiețel. Sau responsabilitatea de a auzi și de a răspunde la un strigăt atât de clar de ajutor.

— N-am vrut să vorbesc cu tata acum. Și nu mai vreau să vorbesc cu tata nici dimineața. Când sună el. Înainte vorbeam întotdeauna. La micul dejun puneam telefonul pe masă. Vorbeam unul cu altul.

Grens așeză rucsacul înapoi unde-i era locul, asigurându-se că atârnă bine pe umărul subțire al băiatului.

— *Știu* că tatăl tău vrea să vorbească cu tine. Și, Hugo – eu chiar cred că ar trebui să vorbești cu el data viitoare. L-ar face fericit. Și dacă vrei să vorbești și cu mine uneori, asta m-ar face și pe mine fericit – mă poți suna oricând.

Inspectorul aruncă o privire la un ceas care părea la fel de vechi ca peretele pe care atârna, un ceas cu cadran maro, cu ace lungi și ornamentate care marcau minutele și orele. Trebuia să se întoarcă în clasa unde Amadou stătea alături de desenatoarea care schița chipul bucuriei, figura unui membru al unei organizații care lăsa în urma ei corpuri fără viață.

— Am văzut că ai telefon. Rasmus nu are?

— Doar eu.

— Care e numărul?

— Al meu?

— Da.

— Zero. Șapte. Trei. Nouă. Trei. Doi. Șapte. Șapte. Șapte. Opt. Opt.

Grens se întoarse, Hugo nu trebuia să vadă ce face.

Până ce a sunat telefonul, băiatul a răspuns și a auzit vocea lui Ewert.

— Bună, Hugo – acum știi care este și numărul meu de telefon. Salvează-l. După, mă vei putea suna oricând dorești.

Grens a urmărit apoi pașii aproape săltărești dispărând pe coridor. Iar când Hugo s-a întors și i-a făcut semn cu mâna, Grens i-a răspuns cu același gest.

În momentul acela, telefonul său a început să sune. Părea să fie un număr de la guvern. O nouă privire către ceasul școlii și către limbile sale ornamentate, înainte de a hotărî că are timp să vorbească.

— Grens la telefon.

— Sunt Thor Dixon, m-ai întrebat…

— Grozav. Mulțumesc pentru apel. Cum stă treaba?

Oficialul cu ochi cenușii al Ministerului de Externe, care se plimba prin lume la fel de confortabil cum Grens își făcea plimbarea de dimineață spre secția de poliție.

— Am informațiile pe care le-ai cerut, pentru a lua legătura cu rudele tânărului și tinerei din Niger. Familiile lui Alyson Souleymane și Idriss Coulibaly. Le vei primi imediat prin e-mail.

Notificări de deces. Făceau parte din viața de zi cu zi a unui detectiv.

Ewert Grens, ajuns la vârsta de șaizeci și patru de ani, dăduse acest fel de vești teribile de sute de ori, înainte de a realiza că acest tip de mesaj putea avea și un alt rol – înapoierea propriei morți unor oameni care își pierduseră viața.

— Mulțumesc. Înseamnă mai mult decât îți dai seama. Sunt pe cale să plec să mă întâlnesc cu băiatul despre care ți-am spus. Poate că, după asta, nu se va mai simți atât de singur.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, inspectore. Suntem amândoi în serviciul guvernamental.

— Îți rămân dator.

Când Grens a deschis ușa clasei, cei doi stăteau exact unde-i lăsase. Amadou, aplecat ușor înainte, cu

coatele pe birou, desenatoarea ținând un pix cu mâna stângă, cu care desena încă o parte a feței. Făcu tot posibilul să se strecoare, încercând să nu perturbe colaborarea lor concentrată – Amadou descriind următorul detaliu, fără ca femeia să fie nevoită să i-l ceară. O schiță care, când Grens a privit-o de la distanță, i-a amintit de toate acele imagini fantomă – inofensive, sterile, alcătuite într-un mod care nu oglindea niciun sentiment. Acest lucru îi devenea și mai clar pe măsură ce se plimba prin sala de clasă, uitându-se din nou la colajele copiilor de nouă ani. Ilustrații reprezentând oameni și monștri care păreau mult mai înfricoșători decât individul care – împreună cu un nume german și câteva documente ce descriau sistemul de partajare a profiturilor între cei nouă proprietari – erau pentru el cea mai bună pistă pentru rezolvarea unei crime în masă, reală și totuși ireală.

•••

Nu se întâmplase de multe ori ca Ewert Grens să viziteze cimitirul de două ori în aceeași săptămână. Dar avea nevoie de ea. Chiar dacă stătea întinsă sub o cruce albă și hotărâse să nu mai existe. Cu atâta moarte în jurul lui în zilele anterioare și atât de mulți copii care aveau încredere în el, simțea nevoia unui alt sprijin în afară de ziduri, dacă voia să oprească amețeala din interiorul lui.

El și Anni vor avea întotdeauna asta în comun – viața, copiii și moartea.

Detectivul îi părăsise pe Amadou și desenatoare la scurt timp după prânz, cu portretul robot rulat într-un cilindru pentru documente. O figură scanată apoi într-un computer și transformată într-un fișier digital, din doar câteva clicuri. Apoi acesta a fost trimis tuturor ofițerilor de poliție și funcționarilor vamali și chiar și multor șoferi de autobuz și taxi. Și în timp ce stătea acolo, pe bancă, citind și recitind numele gravat – ANNI GRENS – se întreba dacă să trimită sau nu o copie și către ziarele mari. Sincer, nu se înțelesese întotdeauna foarte bine cu jurnaliștii și trăise după o regulă: spune-le cât mai puțin posibil despre cât mai puțin posibil. Dar câteodată presa era un instrument bun. Dacă timpul era prea scurt. Sau sentimentele prea puternice. Și această vânătoare nu mai putea continua mult, o știa bine. Toate acestea ocupau prea mult loc în pieptul lui, în care era deja, de prea mult timp, o inimă care bătea prea tare.

Grens își trecu mâna peste crucea albă, zâmbi și șopti, așa cum făcea întotdeauna: *știu că nu mai ești aici, dar nu-mi pasă.* Apoi traversă peluza spre intrarea nordică a cimitirului, unde-și parcase mașina.

O rugase pe Mariana să rămână mai târziu pentru o întâlnire de seară și când ea a bătut la ușă și a pășit în biroul lui, a adus cu ea toată energia pe care el n-o mai avea. Detectivul n-avea o familie a lui. Și știa că doar câteva ore cu niște copii care te-au rugat să fii bunicul lor nu era același lucru cu a avea una. Dar îi

avea pe cei doi oameni cu care petrecuse an după an în această clădire. Mariana Hermansson și Sven Sundkvist. Loiali, capabili, umani. Îi erau la fel de apropiați ca o familie.

— Cred că Hoffmann avea dreptate, Ewert – ceea ce ne-a trimis oferă deja câteva răspunsuri.

Mariana își petrecuse cea mai mare parte a zilei interpretând datele și analizând mesajele pe care i le trimisese Grens.

— Dacă începem de aici. Vezi? Caracatița din colțul din dreapta sus.

Mariana venise cu un dosar. Acum l-a deschis și a așezat conținutul pe măsuța de cafea șubredă, care stătuse în acest birou tot atât timp cât și canapeaua uzată din catifea și raftul cu casetofon antic.

ziua	unit.	stage 2 + 3 + 4	zow1 12,5 %	zuw2 12,5 %	lam 5%	sal 8%	A C C 15%	banca 5%	gda 8%	trans balt 7%	C C 25%

— Același simbol la începutul fiecărei pagini. Așa cum a presupus Hoffmann, simbolul are legătură cu denumirea organizației.

A încercuit micul cap negru de caracatiță cu un pix roșu. Mai multe cercuri, unul peste altul. De parcă ar fi legat-o într-o sfoară din ce în ce mai groasă.

— Nouă jucători care împart banii, dintre care unul – nume de cod CC – primește cea mai mare parte din profit, douăzeci și cinci la sută. Nouă jucători. Mă urmărești, Ewert? O caracatiță are opt brațe. Plus un cap. Opt brațe pentru a efectua munca – în timp ce capul gândește, conduce. CC este liderul.

— Cu tot respectul, Mariana, nu mă interesează liderul. Le vom acorda colegilor noștri europeni onoarea de a-l prinde pe lider mai târziu. Pe mine mă interesează doar contactul suedez. Eu asta vreau să găsesc.

— Da.

— Da?

— Da, Ewert. Exact. Cred că CC este liderul. Dar cred că tot CC este și persoana de contact din Suedia.

Ewert Grens era un om voinic. Când se mișca într-un spațiu mic ocupa o grămadă de loc. Acum se ridicase de pe canapeaua din velur și se plimba înainte și înapoi între birou și ferestre, încercând să-și facă drum spre un răspuns.

— Crezi că persoana de contact din Suedia este liderul?

— Da.

— De ce?

Inspectorul detectiv se oprise temporar la fereastră, îi era mai ușor să întâlnească ochii Marianei de acolo.

— Eu cred, Ewert, că Piet Hoffmann are dreptate și în legătură cu cealaltă presupunere a sa. Cu cât întorc și răsucesc mai mult ce avem aici, cred, la fel ca Hoffmann, că numele de cod *zuw1* și *zuw2,* care primesc, împreună, douăzeci și cinci la sută din câștig, sunt responsabilii din Zuwara, de unde pornește călătoria. Și cred, la fel ca Hoffmann, că neamțul, al cărui nume și imagine o avem noi de la o întâlnire din Tripoli, este unul dintre liderii acestei rețele criminale.

— De ce?

Mariana Hermansson zâmbi. Deși avea șaizeci și patru de ani, era încă la fel de iritabil și nerăbdător. Așa că ea s-a oprit intenționat. Și el a repetat destul de curând.

— *De ce,* Hermansson?

Mariana se gândi chiar să mai aștepte puțin; dar amână pentru o altă dată.

Avea să lucreze la exersarea răbdării lui cu altă ocazie.

— Știm de la Hoffmann că drumul este împărțit în patru etape. Că organizația de contrabandă este plătită pentru etapa a doua, a treia și a patra. Ideea lor de afaceri este să ofere o destinație finală la alegere cumpărătorului. Cred că cei care păstrează cea mai mare parte a profiturilor și se numesc ACC

și CC sunt persoanele de contact de la destinațiile finale – Germania și Suedia. E logic. Cel mai bine sunt plătiți cei care participă de la începutul și până la sfârșitul călătoriei. Pentru punctele intermediare se plătește mai puțin. Și – nu cred niciun minut că liderul cu numele de cod CC, capul caracatiței, călătorește personal în Africa de Nord, asumându-și riscul de a-i întâlni pe ceilalți membri. Un lider face asta în primele etape, atunci când se semnează contactele și se stabilesc ierarhiile. În acest stadiu însă, asta face un adjunct. Cum ar fi neamțul care ia cincisprezece la sută din profit și se numește ACC.

În timp ce ea vorbea, Ewert Grens începuse din nou să se plimbe. Înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

— *Dacă* ai dreptate, Hermansson.

Respirația lui grea aburea fereastra ori de câte ori ajungea la ea.

— *Dacă* întreaga organizație este condusă de aici.

Și se lovi de birou în timp ce se întorcea.

— *Dacă* cei responsabili pentru nenorocitul ăla de iad din container…

Când Mariana, în calitate de polițist debutant, îl întâlnise pentru prima dată pe Ewert Grens în timpul unei anchete de trafic, inspectorul detectiv cu cea mai informală putere din secția de poliție, cunoscuse o persoană constant mânioasă și care îi agita mereu pe cei din jur. Acum nu mai era cazul. De când acceptase accidentarea și moartea soției sale, dându-și seama că nu era vina lui, rareori mai dezlănțuia această agresivitate încăpățânată.

— … *dacă* aceia, Hermansson, care răpesc viața și moartea…

Dar o făcu acum.

Cu o furie ce o sperie chiar și pe Mariana – care nu dădea niciodată înapoi și era singura persoană care avea voie să-l provoace.

— … *dacă* sunt aici, Hermansson, în Suedia… Doamne, m-am gândit că ar trebui să fiu mulțumit să smulg unul dintre brațele acelei caracatițe. *Dacă* ai dreptate, atunci, să fiu al naibii…

Apoi se repezi spre fereastra încețoșată.

Aproape că o smulse din țâțâni.

Și strigă spre curtea pustie a secției de poliție.

— … întregul cap va fi tăiat și restul va putrezi și va muri!

Și afară a răsunat slab, ecoul.

Până când vocea îndepărtată s-a stins.

Până când s-a făcut liniște deplină.

Mariana își văzu șeful începând să tremure, cu spatele și umerii încercând să rețină ceea ce trebuia să izbucnească. Îl văzuse așa o singură dată înainte. În ziua în care murise soția sa, Anni.

— Ce este, Ewert?

Știa că nu-i place să fie atins. Așa că l-a lăsat în pace. Chiar dacă o atingere consolatoare părea să fie un lucru mai potrivit.

— Ewert?

Închise fereastra și se întoarse.

— Eu… chiar nu știu.

Mariana se gândi că poate totul se datora prezenței ei. De aceea își permise să-și piardă stăpânirea de sine.

Pentru că el conta pe ea, putea fi mic și gol în fața ei.

— Aici… înăuntru… nu mai există nicio piedică. Nimic care să oprească stoarcerea, și măcinarea, și sfâșierea. Pur și simplu continuă. De parcă mormântul comun ar fi fost… de parcă cele două sute treizeci și două de crime pe care le-am cercetat în ultimii patruzeci ani… de parcă cei șaptezeci și trei care au venit dintr-odată pur și simplu nu se încadrează în restul poveștii.

Se îndreptă spre scaunul vizitatorului și se așeză.

— Uneori, Mariana.

Se așeză.

— Uneori mi-e dor de ea.

Brusc se simți nespus de obosit.

Și era evident că, la exterior, conversația se încheiase.

Înăuntrul său avea să continue.

Mariana lăsă restul hârtiilor pe măsuța de cafea fără să comenteze. El se va uita peste ele mai târziu,

va rămâne peste noapte, așa cum făcea de multe ori, revizuind materialul din notele investigațiilor și dormind câteva ore pe canapeaua din velur. Nu îi mai spuse că, pe baza numelui și a imaginii trimise de Hoffmann, colegii lor germani începuseră deja o anchetă.

Sau despre fluxul de informații transmis de martori din toată țara, convinși că au văzut persoana reprezentată de acel portret-robot, pe care ea îl emisese la nivel național, că trimisese, de asemenea, o solicitare pentru numeroasele liste ale Interpolului și că ancheta asistentei de la morgă devenise foarte interesantă. Sub aparența aceea blândă și prietenoasă se afla o cu totul altă femeie. Avea să citească toate astea el însuși, în curând. Așa că și-a pus mâna pe brațul lui și apoi, scurt, pe obrazul lui, și rosti, aproape în șoaptă, doar că era sigură de faptul că mâine aveau să fie și mai aproape de vinovat.

•••

Marea era la fel de neagră și tulbure precum întunericul care-i înconjura.

Douăsprezece minute până la miezul nopții.

Până la plecare.

Până la prima călătorie ca gardian armat pe o ambarcațiune de pescuit care putea să se scufunde în orice moment.

Piet Hoffmann nu văzuse niciodată ființe umane transformate în nimic, așa cum vedea acum. Patru sute optzeci și patru de trupuri înghesuite pe o barcă destinată pentru doar o zecime din numărul respectiv. Atât de disperate, că riscau să se înece pentru a evita foamea.

Fuseseră adunați la depozit și conduși, într-un șir compact, prin zona portului – ca un miriapod tăcut, ascuns de noaptea Zuwarei. Primii au fost înghesuiți în spațiul strâmt de încărcare al ambarcațiunii, pe o scară de lemn șubredă; restul au fost împinși pe punte, presați puternic spre balustradă pentru a obține mai mult spațiu, mai mult spațiu, mai mult spațiu, și când ultimii au fost forțați să urce la bord cu bice – lovituri care șfichiuiau pe spinări subțiri –, Hoffmann și-a părăsit locul.

— Poate că este suficient.

Câțiva pași rapizi spre Omar, care se întorsese de la Tripoli în această după-amiază, pentru a supraveghea transportul ce avea să bată toate recordurile, aducând venituri ce aveau să bată toate recordurile.

— Ce spui, Koslow?

— Sunt destui acolo.

— Ce-ți închipui că faci, Hoffmann, spunându-mi mie la prima ta călătorie ce este și nu este *suficient,* când știi că oricum cu mine te afli încă într-o zonă periculoasă.

— Bicele.

— Cea mai eficientă metodă. Dacă chiar vrei să-i înghesui.

— Nu transportăm animale.

Omar ridică biciul, legănându-l dramatic în fața lui Hoffmann.

— Nu, nu sunt animale, Koslow. Sunt greutate. Și este treaba noastră să urcăm cât mai mulți la bord, fără să ne scufundăm.

Apoi Omar, demonstrativ, izbi din nou de câteva ori pietrișul ce acoperea asfaltul portului și de câteva ori spinările celor blocați între doc și barcă, incapabili să se deplaseze fie înainte, fie înapoi.

Acel trosnet în timp ce despică aerul.

Un bici din coadă de bou.

Hoffmann era sigur de asta.

— Și apropo.

Omar își frecă bărbia ascuțită cu dosul mâinii.

— Te înșeli, Koslow. Chiar *sunt* animale. Dar cu o singură diferență – o vacă nu plătește.

Cu mulți ani în urmă, când Piet Hoffmann se afla într-o instituție de reeducare, stătuse de vorbă cu un psiholog din închisoare care îi spusese că problemele sale erau cauzate de lipsa de *control al impulsurilor.* Așa se face că el reacționa mai întâi cu violență și apoi analiza rațional lucrurile – împotriva a orice și a tuturor persoanelor în care nu avea încredere. Dar asta fusese demult. Înghite, păstrează toate acele puseuri de violență în interior, așteaptă și continuă să aștepți până când vei putea izbi o singură dată, cu puterea pe care o are doar cineva cu un *al dracului de bun control al impulsurilor.* Prin urmare, el i-a zâmbit bărbiei ascuțite, a dat din cap și a încercat să-și imagineze mormanele de bani care erau biciuite în acea barcă, pe care contabila le va număra și înregistra și pune într-un seif, al cărui cod va fi afișat și înregistrat de o cameră web invizibilă, până la prânz în dimineața următoare.

La câteva minute după miezul nopții, barca a plecat.

Hoffmann își alesese deja locul în timpul turului său de port, făcut ieri. Urma să se așeze pe acoperișul cabinei, deasupra căpitanului aflat înăuntru, sub picioarele lui, iar celălalt gardian – la capătul îndepărtat al provei punții înguste. A motivat că

poziția îi oferea cea mai bună vedere asupra turmei stresate, vânate, imprevizibile, de ființe umane.

Asta era adevărat.

De asemenea, era adevărat că acela era singurul spațiu suficient de mare pentru a evita respirația celorlalți în ceafă, pe gât, pe obraji.

Numai aici, pe acoperișul cabinei, înconjurat de o margine metalică joasă, care forma un gard mic, nu va fi deranjat. Evita astfel riscul de a fi văzut când deschidea telefonul. Numai aici își putea îndeplini misiunea – de a păzi refugiații – în timp ce își îndeplinea și sarcina reală – monitorizarea ecranului telefonului său, care supraveghea seiful.

Conform programului lor, vor călători spre nord timp de cinci ore și când se vor apropia de platformele petroliere de pe cealaltă parte a mării, care se aflau, din punct de vedere tehnic, în Italia și Europa, se vor debarasa de toată încărcătura și se vor întoarce cinci ore mai târziu, aruncând ancora în Zuwara, cu barca goală. Cu o pușcă plină de gloanțe odihnindu-se pe picioare, a privit înapoi spre port, în timp ce se îndepărtau, privind cât putea de mult spre felinarele și restaurantele din orașul de coastă ce nu avea să se cufunde în somn decât peste alte încă vreo câteva ore – oameni obișnuiți, care trăiesc vieți obișnuite, în timp ce alte patru sute optzeci și patru de ființe umane făceau o traversare marină record, pe o barcă de pescuit întunecată, pornită peste marea neagră ca noaptea.

•

Dacă nu se uita în jos. Dacă se uita drept înainte și își lăsa ochii să rătăcească între marea întunecată și cerul negru. Pentru o clipă putea să fie aproape oriunde, să aibă oricât de mult timp își dorea.

Însă nu era cazul.

Stătea pe acoperișul unei cabine, într-o barcă de pescuit, păzind oameni. Se aflau la doar câteva minute de destinația acestei călătorii. În mijlocul unei mări nesfârșite, fără pământ vizibil – acolo urmau să se oprească și să dea jos zece plute strânse și împachetate în lăzi, sub punte, și care se umflau

automat când atingeau suprafața apei. Un soi de bărci de cauciuc, fiecare dintre ele putând găzdui câte douăzeci și cinci de adulți. Și în seara asta ele trebuiau să țină de două ori mai mult.

De-a lungul călătoriei, Piet Hoffmann continuase să execute misiunea sa dublă – de a rezolva divergențele dintre oamenii înghesuiți unul în altul, urlând și arătându-le arma. Și în tot acest timp, verifica regulat ecranul telefonului său, așezat lângă unul dintre picioarele sale, pentru a fi sigur că nu va pierde momentul dacă, la fel ca noaptea trecută, contabila va decide să vină la muncă puțin mai devreme.

Ajunseseră.

Zgomotul monoton al motorului diesel a încetat și acum era folosit doar pentru a menține barca pe loc. Și-a dat seama cât de primejdios de mult era cufundată barca – dat fiind că apa nu mai era împinsă deoparte de mișcarea de înaintare a bărcii. Se putea vedea cât de încărcată era aceasta, cât de aproape de scufundare.

Nu erau multe femei la bord – Hoffmann estima că în jur de treizeci. Au urcat cu o încordare tăcută pe prima plută de cauciuc, folosind o scară de frânghie veche și instabilă. Apoi a apărut același număr de copii, cei mai mari ținându-i de mână pe cei mai mici, și ultimii au venit bebelușii înspăimântați și țipând, pe care tații îi țineau în echilibru peste balustradă, de parcă ar fi intenționat să îi arunce în apă. Până când Piet Hoffmann și-a părăsit locul de pe acoperiș, înghesuit între acele corpuri strâns lipite unele de altele, și le-a explicat cum pot să coboare până la jumătatea drumului și să dea bebelușii brațelor întinse de pe cealaltă parte, care așteptau să-i primească.

Când a venit rândul bărbaților să înceapă să umple restul plutelor de cauciuc, au izbucnit încăierările. Toată lumea voia să-și asigure locurile în același timp, iar Hoffmann și colegul său de pază erau în mod repetat forțați să apeleze la o violență temperată pentru a despărți refugiații obosiți, flămânzi și

speriați, care se comportau în cele din urmă ca animalele – așa cum erau, de altfel, tratați.

Între a șasea și a șaptea barcă, li s-a spus să se oprească, în timp ce căpitanul punea din nou motorul în funcțiune. A mutat ambarcațiunea la câteva sute de metri spre est și a aruncat jos ultimele patru plute de cauciuc. Piet Hoffmann a reușit să se urce înapoi la locul său de pe acoperișul cabinei și abia se așezase și își pornise telefonul, când primul microfon, cel pe care îl plasase la sediul central din Zuwara, chiar la intrare, îi trimise o alarmă.

Un zgomot difuz, un trosnet, se transformă într-un sunet mult mai precis – era deschisă o ușă încuiată. Apoi pași pe scări. Unii mai grei, ca atunci când tot piciorul era pus jos, unii mai ușori, ca și cum doar talpa pantofului atingea piatra. A preluat microfonul următor, cel pus la ușa interioară. Mai mulți pași. Mai multe voci. O voce de femeie, contabila, era sigur de asta. Apoi vocea unui bărbat, de asemenea. Omar. Și apoi încă două, mai adânci, doi bodyguarzi. A verificat ora – cinci și douăzeci. Începeau devreme.

Data următoare când microfoanele i-au dat semnale, cursul evenimentelor a fost mai ușor de urmărit.

De parcă ar fi fost cu ei în camera aceea mare. Sunete ca niște zgârieturi, în timp ce ei umpleau tava superioară a contorului de bancnote. Amestec de alte sunete, în timp ce fiecare bancnotă era numărată și ambalată. Scârțâitul containerului de la baza mașinii, pe când era scos și golit.

Putea chiar să vadă fumul gros de țigară care se ridica încet spre ventilatoarele din tavan.

Când contorul de bancnote a rămas tăcut și ultimul pachet a fost luat și legat într-o fâșie subțire de hârtie, Piet Hoffmann a schimbat programul de pe telefon – nu mai voia să asculte, voia să vadă. Acum, contabila va intra în camera-seif. Acum va deschide seiful și va depune profitul acestei călătorii, până în momentul când barca blindată va ridica tot conținutul seifului.

Imaginea de pe telefonul său era perfect clară și umplea tot ecranul. Și nici n-a trebuit să aștepte. Mâna contabilei s-a mutat de la o margine a imaginii la alta, iar inelele de pe degetele ei scânteiau când a introdus prima cifră. 4. Și următoarea. 5. Și următoarea. 2.

Număr după număr, până când a apăsat butoanele seifului de opt ori în total.

Hoffmann se uită în jos, la cei aproape două sute de oameni încă rămași pe puntea superioară, apoi la colegul său care stătea de pază la balustradă, apoi la căpitanul din cabina de sub el, care era ocupat să toarne apă fierbinte, încălzită pe o sobă cu gaz, într-o cană murdară, din porțelan, cu cafea instant.

Niciunul dintre ei nu părea să fi observat ce făcea el. Își strânse telefonul și îl opri. Acum avea codul seifului.

•

Dalila.

Așa își spunea în ultima vreme.

O femeie care a condus un bărbat spre nebunie dintr-un cântec foarte cunoscut. Un personaj din Biblie care a păcălit un bărbat de dragul poporului ei.

Și suna ca o floare. Ca o floare frumoasă, astfel că a hotărât să creadă că este frumoasă până când chiar a fost.

Nu-i plăceau deloc aceste dimineți matinale. Dar în orele de după plecarea uneia dintre acele ambarcațiuni de pescuit aglomerate, era ușor să te trezești înainte de zori. De-a lungul anilor, începuse să se priceapă tot mai bine la asta: să profite de avantajele vieții ei și să-și fructifice la maximum zilele.

Ultimul pachet de numerar tocmai fusese așezat pe raftul inferior. Cu veniturile unei săptămâni și jumătate numărate și împachetate, seiful era umplut până la limită. Douăzeci și cinci de milioane de dolari. Încă o călătorie, încă trei zile și va fi golit pentru a face loc numerarului de luna viitoare, iar conținutul va fi trimis către Jazmine. Sub protecția unei companii de securitate specializate în

transportul profiturilor de la organizațiile de refugiați, de-a lungul coastei de sud a Mediteranei.

Spălarea banilor murdari până când deveneau curați. Asta făcea Jazmine pentru toți la Lombard Bank din Malta, înainte de a-i transfera mai departe.

Aveau încredere necondiționată una în cealaltă – tânăra din Zuwara, care își văzuse mama și tatăl morți, împușcați de putere, și a decis să-și însușească acea putere, și fata la fel de tânără și la fel de orfană din Alger – și asta de când fuseseră colege de cameră la Cambridge. Două străine cu burse, cărora li se acordase o șansă la care nici nu îndrăzniseră să viseze. În acei primi ani de după absolvirea cu diplomă de licență în economie internațională au lucrat la aceeași bancă din Paris, ea și Jazmine. Primeau salarii decente, au continuat să urce pe scara socială. Dar la un moment dat, asta n-a mai fost suficient. În ciuda unei vieți care oferea mult mai mult decât cea pe care o avuseseră în copilărie. Voia mai mult, mult mai mult, astfel că și-a schimbat numele din Farrah în Dalila și a hotărât să aleagă să fie frumoasă. Cu o sută șaptezeci de mii de migranți care părăsesc Africa în fiecare an prin porturile Libiei și ca unul dintre liderii unei organizații ce transporta un procent din ce în ce mai mare dintre ei, estimările sale timpurii arătaseră că avea nevoie de numai cinci ani cu doisprezece și jumătate la sută din profituri. Dacă fluxul de produse – oameni, refugiați – rămânea constant. Dacă relația dintre cererea și accesul la o nouă viață rămâneau, de asemenea, constante. Cinci ani, apoi ar renunța la rol și și-ar încasa câștigurile pentru totdeauna.

Număra zilele – în fiecare zi. Rămăseseră șapte sute douăsprezece.

Ușa seifului era lentă, o apăsă cu ambele mâini, ca de obicei, asigurându-se că a fost închisă corespunzător. Doar doi oameni știau codul format din opt cifre. Ea și Omar. Ea se ocupa de finanțe și de contractele obligatorii pentru a lucra liber în această zonă a portului și în alte locuri cruciale. Omar era responsabil pentru securitate. Împreună

formau cele mai importante două brațe ale organizației – fără ele, fără începutul călătoriei, n-ar exista niciun profit pentru celelalte brațe, nici chiar pentru capul organizației.

În afara camerei-seif, îl auzi pe Omar râzând. Tare și lung. Avea un râs frumos, care te fermeca, te învăluia. Stătea într-un nor de fum de țigară cu picioarele pe birou, între cei doi bodyguarzi, așa cum făcea deseori. De-a lungul anilor, ajunsese să-l cunoască bine. Ceea ce inițial i se păruse a fi îmbufnealã, de fapt era o lipsă de manierism de modă veche. Era sincer. Vesel și nepăsător față de viitor. Ușor de citit și ușor de interpretat. Avea un singur defect real. Îi plăceau prea mult banii. Atât de mult, încât devenise zgârcit, iar oamenii zgârciți se prostesc. El nu înțelegea unde este linia dintre a fi zgârcit și a fi econom, sau că zgârcenia înseamnă uneori mai puțini bani. Că este întotdeauna mai înțelept să cumperi cel mai bun serviciu, chiar dacă este mai scump. Singura dată când avuseseră cu adevărat un dezacord major a fost în legătură cu ceva care viza ambele domenii de responsabilitate. Transportul banilor. În cele din urmă, câștigase ea, dar a trebuit să insiste din greu pentru a-l convinge că firma de securitate care ducea profitul lor lunar își merita banii – costa mai mult, datorită profesionalismului, confidențialității și loialității de care făcea dovadă. Omar încă nu înțelesese că nu numai lucrurile materiale au un preț.

A părăsit camera-seif pentru a merge la un computer, vizavi de Omar, unul care devenise al ei fără să se spună vreodată explicit acest lucru, și a început imprimarea documentelor Excel de profit și a declarațiilor actualizate ale pierderilor – acestea urmând să fie trimise celorlalți membri printate. Imprimanta avu nevoie de enervant de mult timp ca să se încălzească, apoi începu să scuipe, frustrant, fiecare document pe rând. Poate de aceea mintea ei plutea mereu spre viitor, chiar și în clipa aceea. Viitorul care va începe în șapte sute douăsprezece zile, când ea va primi accesul la profiturile sale

combinate, care, la fel ca ale tuturor celorlalți participanți la profit, erau în siguranță în conturile organizației din Qatar. Hotărâse să investească jumătate din suma aceasta în proprietăți la Paris, iar cealaltă jumătate în proprietăți de la Nisa și Cannes, dar pentru ea însăși, îi plăcea să răsfoiască paginile web ale brokerilor imobiliari din valea Loarei. Ar cumpăra o casă mare acolo, departe de ipocriții de pe Riviera și de snobii de la Paris. Acolo ar putea câștiga alți bani – dar pe Loara ar vrea să îmbătrânească.

Ultimele cópii erau ale ei, iar ea le punea întotdeauna în mape suspendabile, în dulapul cu dosare. S-a întors în camera-seif și a deschis dulapul cu o cheie ca un harpon mic, cu un miez lung și subțire și dinți ascuțiți la un capăt.

După ce a pus jumătate din cópii la locul lor și era pe punctul de a începe cu dosarele înșiruite până la capătul din dreapta, s-a oprit brusc din ceea ce făcea. Colțul acela ridicat puțin. Doar un colț normal, al unei bucăți de hârtie normale. Dar pentru ea asta nu era normal – era o abatere de la model.

Hârtiile *ei* nu stăteau așa.

A scos întregul dosar suspendabil de pe șinele de oțel și a apucat colțul, a tras în sus bucata de hârtie. Nu era doar ridicată – era pusă cu susul în jos. Singurul document pus astfel de pe întregul rând, din întregul dulap. Indiferent pe care îl mai scoase – niciunul dintre ele nu stătea cu susul în jos. Cu textul și numerele în direcții greșite.

Îl studie.

Același tip de tabele ca pe orice alt document din această jumătate a dulapului de dosare. Procente distribuite între nouă unități. Date de călătorie, numărul de pasageri, prețul biletului pentru fiecare etapă a călătoriei. Nimic altceva. Nimic care să separe această hârtie cu susul în jos de celelalte.

Nu înțelegea.

Până când începu să le pună la loc.

Partea din spate. Nu era complet albă. Urme mici de murdărie. Ca niște zgârieturi pe fundal alb. Hârtia

nu era unde trebuia să fie. De parcă fusese scoasă, pusă altundeva sau poate căzuse și apoi fusese pusă din nou la loc.

Tremura, nu de frică – de furie.

Doar două persoane știau codul de siguranță. Doar doi oameni aveau o cheie a dulapului. Se întoarse spre camera mare, cu fum de țigară și ventilatoare în tavan, și cu Omar care râdea împreună cu bodyguarzii.

Nu ai încredere în mine?

După tot acest timp?

După…

— Ce-i asta?

Era vag conștientă că ieșise din camera-seif, conștientă că s-a postat în fața lui, ținând bucata de hârtie cu partea murdară îndreptată spre el.

— Răspunde-mi!

Iar Omar părea sincer surprins.

— Poftim?

— De ce naiba te-ai băgat în lucrurile mele?

— Despre ce vorbești, Dalila?

— Asta!

A întors documentul.

— Și? O bucată goală de hârtie? Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Spune că mi-ai deschis dulapul. Spune că mi-ai scos copiile și ai fost atât de al naibii de prost încât ai scăpat-o pe podea și apoi ai îndesat-o la loc, invers.

Omar își luă picioarele de pe birou și se așeză drept în scaun, în timp ce privea fix la o hârtie pentru el încă la fel de goală.

— Dalila, ce te-a apucat? De ce aș fi umblat în dulapul tău?

— Exact asta te întreb și eu! De ce naiba ai făcut-o? Crezi că trebuie să te uiți la cele mai recente tranzacții!

Omar se uita fix la ea, la hârtie și din nou la ea. Și ridică din umeri.

— Dalila, camera aceea este responsabilitatea ta. Și această cameră este a mea. Eu nu mă amestec în camera ta – și tu nu îți faci niciodată de lucru la

mine. Asta-i înțelegerea noastră. Și m-am ținut de ea. Așa că trebuie să te rog să te duci și să fluturi hârtia aceea în altă cameră.

Încă tremura când s-a așezat lângă el. Dar nu mai tremura doar de furie.

— Dacă nu ai fost tu, Omar.

Mâna care a așezat documentul între ei, pe birou, tremura. Chiar și degetul tremură în timp ce arăta cu el.

— Atunci altcineva a umblat în camera-seif. Altcineva a deschis dulapul.

•

Căpitanul oprise barca la câteva sute de metri spre est, unde avea să staționeze până când toată lumea va fi debarcată. Când oboseala s-a amestecat cu instinctul de competiție și frica, înghesuiala s-a transformat în schimburi de pumni. Toți cei aflați încă la bord, care nu coborâseră încă pe scara de frânghie și nu începuseră să plutească spre țărmul Europei, puteau vedea că pe cele patru bărci nu era loc suficient pentru toată lumea. Hoffmann și colegul său au amenințat, au tras focuri de avertizare și au folosit violența pentru a despărți persoane disperate, care încercau toate să debarce în același timp. Când ultima barcă de cauciuc s-a umplut până la margine – oameni îngrămădiți unul peste altul, întinși unul lângă altul, agățați unul de altul – a izbucnit adevărata panică.

Piet Hoffmann a numărat unsprezece bărbați de vârste diferite care se aflau încă la bord.

În timp ce plutele supra-încărcate se scufundau mai adânc – apa neagră ajunsese exact la marginea lor din cauciuc întărit.

— Nu – nu coborâm! Niciunul dintre noi!

Omul care vorbea era mai înalt decât colegii săi și stătea în picioare, în față, reprezentându-i pe toți – vorbind franceză cu câteva cuvinte de engleză.

— E plin. Supraplin! Și am plătit! Avem dreptul la un loc! Dar nu există niciun loc!

Realizase ceea ce realizase și Hoffmann, ceea ce realiza toată lumea. Ultimii douăzeci de refugiați

care fuseseră împinși și biciuiți la bord, cei care făcuseră din acest număr un record, nu mai aveau loc în acele bărci deja prea pline.

— Se scufundă!

Căpitanul se aplecă din cabină, în timp ce striga către Hoffmann și colegul său.

— E nenorocita voastră de slujbă să-i dați jos, ca să putem duce barca acasă!

Cu Hoffmann încă la locul său de pe cabină, celălalt paznic era mai aproape de scara de frânghie.

Și a început să vorbească.

— L-ai auzit – du-te jos.

Și și-a îndreptat arma automată către bărbatul care vorbise în numele celor ce erau încă pe punte.

— Altfel, te împușc. Apoi și pe ceilalți. Te rog să le transmiți.

— Nu coborâm. Niciunul dintre noi! Vom muri! Cei din barcă vor muri!

Un băiat adolescent, tânăr și cu picioarele mai lungi decât restul corpului, se furișă spre vorbitor și se opri chiar în spatele lui, gata să sară și să apere. Tată și fiu, Piet Hoffmann era sigur de asta – își aparțineau unul altuia în acel mod evident în care lui îi aparțineau propriii săi fii.

— Trebuie să arunci mai multe bărci de cauciuc. Și dacă nu sunt mai multe, tu trebuie să rezolvi. Este responsabilitatea ta! A ta! Am plătit pentru a ajunge în Europa, nu ca să cădem în apă și să ne înecăm!

Limbajul corpului vorbitorului nu putea fi înțeles greșit. El refuza să se clintească. La fel ca fiul său. La fel ca și ceilalți nouă bărbați care formau un zid uman într-un semicerc în spatele lui.

Chiar atunci, unul dintre bărbații de jos, din apă, nu s-a mai putut ține de marginea plutei de cauciuc și a căzut.

În apele tulburi.

A strigat, și-a fluturat brațele, dar – la fel ca toți ceilalți – nu putea înota. Cei care stăteau mai aproape de el întindeau mâinile, îndemnându-l să lupte, și când, după o jumătate de minut, a reușit să se agațe, a tras atât de tare, încât și alții erau pe punctul de-a

cădea. Abia după ce s-a liniștit, a încetat să mai țipe și să se zbată, brațele acelea întinse l-au putut trage încet în sus, dar nu până la capăt, asta nu mai era posibil – pur și simplu nu mai era loc. Așa că a fost obligat să stea acolo, la marginea bărcii de cauciuc, în timp ce patru mâini îl țineau de tricoul ud.

— Coboară!

Celălalt gardian și-a îndreptat pentru o clipă atenția și arma spre barca de cauciuc, dar acum s-a întors spre purtătorul de cuvânt.

— Coboară!

— Este imposibil!

— Coboară dracului!

— Poți vedea singur! Nu va merge! Nu va merge! Eu și fiul meu, toată lumea care stă aici… trebuie să arunci încă o barcă.

Căpitanul era înalt și bine construit, cu barba stufoasă și capul ras. Genul de persoană care iese în evidență. Cu toate acestea, în timp ce se desfășura această conversație, el reușise să părăsească cabina și să ajungă până la gardian și purtătorul de cuvânt, fără ca nimeni să observe.

— Ai dreptate.

A spus acest lucru în timp ce punea mâna pe umărul vorbitorului, recunoscând toate îngrijorările oamenilor acelora și pe un ton care i-a impresionat pe ceilalți prin calmul și autoritatea sa.

— *Este* plin, așa cum ai spus. Pe ultima barcă nu este loc pentru voi. Așa că iată ce vom face – voi veniți cu noi și vom întâlni o altă barcă la doar cinci mile marine de aici. Îl voi contacta pe căpitanul acesteia – știu că au spațiu în bărci. De acord?

Purtătorul de cuvânt era, de asemenea, mare și se mișca greu, dar acum, când se relaxase, parcă devenise mult mai mic. Se luptase pentru viața lui și câștigase. Fiul său zâmbi cu prudență, iar cei nouă adunați în semicercul protector s-au destins.

Căpitanul s-a întors spre cabina unde Piet Hoffmann îl aștepta să-l laude pentru modul în care gestionase conflictul. Dar căpitanul îl opri și vocea

lui era foarte diferită acum, nu calmă, ci mai mult ca un șuierat rece.

— Împușcă-i.

Hoffmann crezu că a auzit greșit.

— Poftim?

— Peste câteva minute, după ce ne depărtăm de celelalte bărci, împușcă tot grupul și aruncă-i peste bord.

Capul chel a dispărut în cabină și barca de pescuit a zvâcnit ușor în timp ce clapeta de accelerație era împinsă la maximum. Apoi s-a întors, cu aceeași voce șuierată.

— Ți-am spus ce ai de făcut. Că trebuie să fii pregătit să tragi dacă ar sosi timpul. Ei bine, pe toți dracii, acum e timpul.

Hoffmann apucă marginea acoperișului cabinei, sări jos pe punte și aterizează vizavi de căpitan.

— Putem rezolva asta în alt mod.

— Au plătit pentru un bilet dus. Nu și pentru o călătorie de întoarcere. *Împușcă-i.*

— Nu împușc oameni care nu mă amenință.

Piet Hoffmann a inspirat, a expirat.

Se aflase de atâtea ori în această situație.

De atâtea ori omorâse pentru propria credibilitate. Nu trebuie să fii niciodată pus la îndoială. Prima regulă a unui agent infiltrat.

Acum era în aceeași situație – din nou. Unde nu voia să ajungă. Să ucidă. Sau să fie demascat. Încercă să revină la mantra pe care o folosise în timpul când lucra ca agent sub acoperire în mafia Suediei și în cartelurile de droguri din America de Sud.

Tu sau eu.

Și îmi pasă mai mult de mine decât de tine, așa că mă aleg pe mine.

Dar atunci se confruntase cu alți criminali. Care erau o amenințare – ucigași, oameni cu sânge pe mâini –, care trăiau după aceleași reguli.

Acum nu era cazul.

Acești oameni nu voiau să omoare, voiau să supraviețuiască.

— Nu trag în oameni pașnici, ca în șobolani. Iată ce vom face – voi plăti călătoria de întoarcere pentru toți cei care au rămas.

Căpitanul se uită lung la Hoffmann, fără să răspundă. Și apoi traversă puntea, mergând din ce în ce mai repede. În cele din urmă, alergă către celălalt paznic și luă din mână arma automată. A mers repede.

L-a împușcat pe tată.

L-a împușcat pe fiu.

Și apoi a îndreptat încet arma, înainte și înapoi, spre restul grupului.

— Aruncați corpurile peste bord.

Nouă bărbați stăteau acolo, în fața lui, imobili, încă neînțelegând ce se întâmpla.

— Ridicați-le și aruncați-le.

Atunci au înțeles.

Sau cel puțin mușchii lor au înțeles, au tremurat și s-au contractat, în timp ce ei se uitau unii la alții, încercând să dea sens acestui lucru.

— Sau vreți să așteptați până ce vă împușc pe toți, unul câte unul? Și vă arunc peste bord eu însumi?

Niciunul dintre ei n-a spus nimic. Și totuși o făceau. Prin priviri îngrozite și confuze.

Până când doi dintre ei au ridicat adolescentul mort, împușcat direct în tâmpla dreaptă, și l-au ținut de mâini și de picioare în timp ce-l duceau la balustradă.

Și apoi l-au aruncat în adâncul fără fund.

— Și pe el.

Căpitanul arătă spre tatăl împușcat în inimă.

Corpul lui era mult mai greu și a fost nevoie de patru oameni pentru a-l ridica și a-l rostogoli peste balustradă.

— Și acum săriți după ei.

Tăceau toți, la fel ca înainte, nemișcați.

— Săriți dracului!

Căpitanul începu să tragă câte un foc de armă, chiar în dreptul fiecăruia.

— Sari! Sari! Sari!

Un bărbat scund și stafidit părea cel mai bătrân din grup. Era greu de spus cu siguranță, dar Hoffmann își imagină că avea vreo șaizeci de ani. O eternitate, în acea parte a lumii din care venea, unde jumătate dintre oameni mureau înainte de a ajunge la cincisprezece ani. Picioarele lui goale erau însângerate, fragile și nu se putea mișca la fel de repede ca împușcăturile căpitanului care desfăceau așchii din balustradă. Poate de aceea el a fost primul care a sărit. A sărit, s-a scufundat și n-a mai ieșit la suprafață.

— Sari!

Următorul era mult mai tânăr, probabil în jur de douăzeci de ani, și când a ieșit la suprafață, brațele lungi și-au făcut cumva drum spre pluta de cauciuc și cineva l-a apucat de un braț și l-a ridicat la suprafață, dar tot în afara plutei.

— Sari! Sari! Sari!

Următorul care s-a apropiat de balustradă, s-a ținut acolo în echilibru cu brațele întinse, în disperare.

— Nu știu să înot.

— Atunci e timpul să înveți. Sari dracului!

O împușcătură lângă piciorul drept, una la stânga, gloanțele se înfigeau în lemnul balustradei.

— Sari sau mori!

Al treilea foc l-a lovit în picior, l-a tras în jos și el a căzut în marea care a refuzat să-l mai elibereze. Piet Hoffmann inspira pe nas, expira pe gură, ca întotdeauna când se străduia să își recâștige cumpătul.

Nu-i împușcase el însuși. Dar nu conta. Luase decizia de a nu fi descoperit – încă – și de aceea alesese să nu intervină. Lăsase oamenii să moară pentru a lua de la cei responsabili tot ce le era prețios pe lume, o altfel de moarte, care va dura mai mult, de care aveau să se stingă câte puțin în fiecare zi.

Spera că a făcut alegerea corectă.

•••

Ewert Grens avusese un somn neliniștit. Deși își petrecuse noaptea în biroul său, pe canapeaua lui din catifea velurată, ceea ce era maximul de siguranță pe care-l putea obține. Furia aceea îndărătnică refuza să-l lase în pace, agitându-se în el, din piept în burtă și din nou în piept, imediat ce a adormit. S-a strecurat și i-a tulburat visele. În jurul orei două, fără să fie conștient de asta, s-a ridicat și a mers din nou la fereastra cu ceață și a repetat promisiunea în direcția curții interioare, pustii. *Că va tăia acel afurisit de cap al caracatiței dintre acele blestemate de brațe ale caracatiței.* Puțin mai târziu, la trei și jumătate, a luat două căni de cafea neagră de la automatul din coridorul întunecat și le-a golit înainte să ajungă înapoi la biroul său. Erau la fel de bune ca și somnul. Pe la cinci s-a sculat, a părăsit secția și a luat un ziar nou dintr-un teanc de pe Kungsholmsgatan, apoi a mers cu el în mână până la o cafenea de noapte, lângă Fridhemsplan, care avea chifle cu scorțișoară uimitoare. Acolo se afla când a sunat telefonul.

Apelul care în câteva ore îl va face să deschidă altă fereastră și să-și elibereze furia pentru a treia oară, amestecată, de data asta, cu sentimente și mai puternice.

— Ewert?

Ofițerul suna de la centrul de urgențe. O femeie inteligentă, cu o voce plăcută.

— Da?

— Am primit un apel de urgență în urmă cu patruzeci și cinci de minute și am descoperit că are legătură cu tine. Adică are legătură cu una dintre investigațiile tale.

— Da?

— O casă de plasament pentru copii. Eastern Enskede. Un loc pentru copiii refugiați neînsoțiți. Directorul susține că ați avut contacte cu el în ultima vreme. Ieri. Și alaltăieri.

— Amadou.

— Poftim?

— Acesta e numele lui. Băiatul care are legătură cu ancheta mea.

Ofițerul se opri, iar Grens o auzi tastând, de parcă s-ar fi uitat la ceva în computer.

— Așa e. Primul apel îl identifică drept Amadou Souleymane.

— Identifică?

— A fost găsit în camera lui, în patul lui.

— Ce vrei să spui?

— Era mort. *Este* mort.

Ewert Grens nu mai putea să alerge. Nu de când fusese împușcat, acum aproape douăzeci de ani. Două gloanțe îi spărseseră genunchiul stâng. După noaptea aceea într-un apartament în flăcări, în vestul Stockholmului, urmată de două luni întregi în spital, devenise cunoscut ca detectivul șchiop care refuza să folosească un baston. Acum fugea. Fără durere și fără să șchiopăteze. A fugit spre secția de poliție și a coborât în garajul mare de sub ea și apoi până la mașina lui, parcată acolo. A sunat-o pe Mariana – dormea, dar putea fi gata și putea ieși pe ușă din clădirea înaltă cu apartamente, înainte ca Grens să se îndrepte pe drumul spre sud. Apoi l-a sunat pe Sven – care stătea în bucătăria sa din Gustavsberg pregătind un prânz pentru Jonas, pe care acesta să-l ia în excursie. Sven promise și el să urce imediat în mașină.

Serviciul de asistență maternală își desfășura activitatea, ca multe altele, în interiorul unei case obișnuite, într-o zonă rezidențială normală. O stradă îngustă, senină, cu două mașini pe fiecare alee și meri tăiați cu pricepere. Deci cele patru mașini de poliție albastre și albe, duba de la criminalistică, albastru-închis, și mașina medicului legist, cu sigla spitalului Karolinska, atrăgeau atenția. Vecinii treziți din somn se adunaseră în halate de casă, vorbind în grupuri mici unii cu alții, privind, speculând. Sosirea lui Ewert Grens a însemnat încă o mașină care deranja la o oră nepotrivită această suburbie unde nu se întâmpla niciodată nimic.

Casa avea cinci dormitoare și în fiecare, dormeau câte patru băieți.

Doi ofițeri de poliție, un tânăr și o femeie la fel de tânără, erau în prima mașină de patrulare care ajunsese la fața locului și acum i-au condus pe Grens, Hermansson și Sundkvist în camera respectivă.

Două paturi supraetajate, un birou, un dulap și o comodă. Asta era tot. Provizoriu, așa părea totul, mobilier fără personalitate sau istorie.

Era încă întins în pat, cel de jos, de lângă fereastră.

Amadou.

Un băiat de paisprezece ani care nu mai trăia.

— Am făcut doar o examinare preliminară. Dar ceea ce văd, Ewert, este, pe cât de interesant, pe atât de alarmant.

Ludvig Errfors încă folosea un reportofon cu casete pentru a lua notițe care aveau să fie tipărite mai târziu.

În partea stângă, în față, pe linia axilară se poate observa o rană de mărimea unui bob, cu margini zimțate.

Nu prea se mai găsesc în zilele noastre, deoarece telefoanele au înlocuit aparatele de fotografiat cu care se documenta pe vremuri o scenă a crimei, reportofoanele care țineau evidența descrierilor și blocnotesurile în care se treceau notițele.

Doar o cantitate mică de sânge, aproximativ o ceașcă plină, pe piept și în pat.

Acum a ridicat reportofonul, astfel încât toată lumea să poată auzi.

Răni probabil cauzate de un obiect ascuțit care a pătruns în plămânul stâng și inimă.

Era bizar să stai în această cameră, la doar jumătate de metru de pat, și să privești această față delicată, ieri încă plină de speranță și incredibil de vie și, în același timp, să asculți observațiile seci ale lui Errfors, afirmând că lucrurile nu mai stăteau așa, că, dimpotrivă, această față era palidă, nemișcată, goală.

— Metoda prin care a fost ucis, Ewert. Modul de operare al criminalului. O lamă ascuțită și îngustă care străpunge mai eficient decât un cuțit mare. Chiar în inimă. O rană punctiformă. Viața l-a părăsit înainte ca sângele să se scurgă.

Fără a asculta prezentarea lui Errfors, Grens se întoarse spre pat și spre băiatul care alesese să aibă încredere în el. Abia acum a văzut – de pe cearșafurile albe lipsea aproape orice urmă de sânge.

— O abordare identică cu ceea ce am găsit pe corpul din tunel. Omul pe care l-ați numit „ghid”, singurul nume pe care îl avem pentru el și în înregistrările noastre.

— Metoda este identică?

— Perfect identică.

— Adică… același ucigaș?

— Exact – chiar și cu această examinare inițială precară, Ewert – în mod limpede, același ucigaș.

În grădina din spatele casei era un hamac vechi. Acolo s-a așezat Grens când medicul legist și cei doi tehnicieni legiști le-au cerut politicos, lui și colegilor săi, să părăsească scena crimei. Hamacul a scârțâit și a scâncit în timp ce el îl mișca. Pernele erau umede după ploaia din seara de dinainte, dar i-a făcut bine să se legene încet, înainte și înapoi, mai ales după prima sa alergare din ultimii douăzeci de ani. Furia pe care o resimțea încă de la deschiderea containerului, acel sentiment incontrolabil, pe care nu-l putea înțelege, se transforma acum în ceva cu mult mai puternic.

Ură.

— Ewert?

— Da?

— Mă asculți?

— Ascult, Sven.

— Așa cum ți-am spus când l-am găsit pe ghid. Asta înseamnă mai mult decât să arunci câte un corp, pe rând, pentru a evita descoperirea lui. E mult mai mult decât atât – cineva șterge urmele.

Lui Ewert Grens îi plăceau foarte mult hamacurile, dintotdeauna.

Ar trebui să-și pună unul acasă, pe balconul său cu fața spre Sveavägen. Să stea acolo și să se îndepărteze de un pat care uneori devenea o adevărată gaură neagră în care să cadă.

— Băiatul acesta, Ewert, martorul – e aceeași filosofie. Ar fi devenit periculos.

— Și cum naiba a devenit periculos, dacă nu știa nimeni despre el?!

— Poate când a întâlnit desenatoarea de portrete-robot, în timpul orelor de școală. Sau le-a spus ceva prietenilor săi de acasă. Sau unul dintre colegii noștri a spus prea multe unde nu trebuia. Sau când am trimis comunicatele de presă, poate cineva a început să se întrebe de unde avem informațiile. Sau…

— Sven – ajunge.

Încrederea care-i plăcuse atât de mult. Ochii băiatului îl priveau cu aceeași încredere pe care o văzuse în ochii lui Hugo. Aceeași nenorocită de încredere condusese întunericul spre Amadou.

A fost vina mea.

Grens clătina hamacul înainte și înapoi, încercând cu disperare să prindă ceva ce spusese Sven, ceva despre care știa că este important.

Eu am fost cel care l-a făcut să vorbească, l-am pus să descrie un chip care a devenit portret-robot, singurul martor pe care l-am avut cu informații directe despre organizația de contrabandă.

Se legăna.

Înainte și înapoi. Înainte și înapoi.

Până când comentariul lui Sven se accentuă în mintea lui și începu să însemne ceva.

— Ai spus un lucru, Sven.

— Ce?

— Că se șterg urmele.

— Da?

— Zofia Hoffmann. Ea a fost legătura noastră cu băiatul. Ea ne-a pus în legătură, l-a făcut pe băiat să aibă încredere în mine.

A dat din picioare mai lent, scârțâitul s-a oprit, iar hamacul încă se mișca atunci când detectivul a sărit din el. Era în Enskede, aproape de locul de muncă și

casa lui Hoffmann. Zofia, la un capăt al unui triunghi și numai câteva minute cu mașina până la celelalte două puncte. Căută numărul în notele sale, îl găsi și făcu apelul.

Niciun răspuns.

Sună din nou. Niciun răspuns.

Poate că trecea prin curtea școlii și nu auzea. Poate că începuse prima oră de clasă și oprise sunetul telefonului. Poate era încă supărată că el intrase din nou în viața ei și a familiei ei și îi ignora apelurile.

Poate.

Dar se putea, de asemenea, să fie într-un pericol iminent.

— Voi doi rămâneți aici. Așteptați până când tehnicienii și Errfors termină, apoi vă întoarceți înăuntru și încercați să vedeți tot ce nu s-a văzut de prima dată.

— Și tu?

Strigă Sven în urma detectivului care alerga.

— Ewert? Unde te duci?

Nici el, nici Mariana n-au primit vreun răspuns, pentru că n-a existat niciunul. Pentru că Grens însuși nu știa unde – Zofia Hoffmann, la lucru sau acasă? Acum putea vedea că amenințarea la adresa ghidului și a lui Amadou era, de asemenea, o amenințare iminentă pentru femeia pe care o forțase să participe la toate astea. Însemna că era responsabilitatea lui dacă ar fi fost rănită. Furia și ura, amestecate cu frică, îl împiedicau să gândească limpede. De aceea începuse să alerge din nou, pentru a doua oară în ultimii douăzeci de ani.

•••

Nu pot merge la ora de gimnastică în chiloți.

Rasmus își desfăcu larg brațele.

— Haide, Hugo, chiar nu pricepi?

— Atunci trebuie să mă ajuți.

Hainele curate erau în coșul din partea de jos a raftului din camera de serviciu. Acolo căutaseră mai întâi. Ar fi vrut ca mama să fie aici. Ea ar fi știut exact unde se află, iar el n-ar fi trebuit să-l mai asculte pe Rasmus văitându-se.

— Haide – ajută-mă atunci.

Dar luni și joi orele ei începeau întotdeauna devreme. Înainte de-ale lui, care începeau la nouă și un sfert și înainte de-ale lui Rasmus, care începeau în jurul orei zece. În acele zile, era treaba lui, ca frate mai mare, să se asigure că amândoi ajung la timp la școală. Și, de asemenea, că Rasmus avea cu el geanta de gimnastică. Geanta completă. Nu ca atunci când i-a lipsit un pantof și Rasmus a trebuit să stea pe tușă, iar mama s-a enervat pentru că Hugo nu făcuse ceea ce promisese.

Și acum – acum dispăruseră idioții de pantaloni scurți de gimnastică.

— Hei – Rasmus?

— Te ajut.

— Să se vadă, atunci.

Goliseră întregul coș cu rufe curate pe podea și, împreună, inspectară fiecare piesă de îmbrăcăminte, ba chiar s-au uitat în interiorul cămășilor și pantalonilor pentru a vedea dacă acei stupizi de pantaloni scurți nu se ascundeau acolo. Dar fără noroc. Pur și simplu, intraseră în pământ.

— Ce zici de hainele murdare?

În colțul spălătoriei erau două coșuri, unul pentru rufele închise și unul pentru rufele deschise. Pantalonii scurți ai lui Rasmus erau galben cu verde și cine știe în care coș puteau fi.

— Dacă le verifici tu pe cele deschise, eu o să le iau pe cele închise. OK?

— Mmmhmm.

— OK, Rasmus? Căutăm pantalonii *tăi* scurți.

— Ooooookaaaay.

— Nu trebuie să te enervezi așa de tare.

Au golit conținutul coșurilor în două grămezi mari. Șosete, pulovere, pantaloni și prosoape, cămăși și lenjerie de corp, cearșafuri și, practic, de toate, cu excepția unei perechi de pantaloni scurți, verde cu galben, de gimnastică. Apoi au început să se uite din nou în fiecare haină, să vadă dacă nu cumva pantalonii scurți s-ar fi putut agăța acolo. Hugo tocmai întorsese pe dos primul tricou, când i s-a părut că aude ceva. De deasupra – poate din bucătărie sau din hol. A mers spre ușa demisolului, care era ușor întredeschisă, și a aruncat o privire în holul de la intrare.

— Ce faci, Hugo?

— Ssstt.

— Trebuie să mă ajuți și tu. Așa cum mi-ai spus.

— Mi s-a părut că am auzit ceva. Liniște.

Au ascultat amândoi.

Și chiar se auzea un sunet venind de la etaj. De la ușa din față.

Cineva umbla la încuietoare.

— Ai auzit, Rasmus?

— Da. S-a deschis ușa.

— Mama are oră, de ce ar veni… acum?

— Poate știe că nu putem găsi pantalonii scurți.

— Și de unde ar ști asta?

— Poate ea…

Ușa care fusese deschisă acum se închidea.

Apoi pași.

Dar nu ai mamei, ea nu umbla așa, acești pași erau mai grei.

— Cine-i?

— Șș…

— Dar vorbesc în șoaptă.

— Te rog, Rasmus, taci.

Dacă s-ar așeza pe podea. Dacă și-ar întinde puțin gâtul. Și dacă, în același timp, ar crăpa puțin ușa demisolului…

Acolo.

În timp ce privea în sus pe scara mică de la demisol, putea vedea un pic în bucătărie, iar prin capătul îndepărtat – la ușa din hol – cineva intra.

Pantofi negri. Pantaloni negri.

Nu era mama.

Un bărbat.

Hugo și-a întins gâtul și mai mult și își dădu seama că dacă doar ar împinge ușor, ușa demisolului s-ar deschide fără să scârțâie și el ar putea vedea și restul.

Picioare. Mâini. Umeri. Cap.

Rahat. *Rahat.*

Ca și cum cineva i-ar fi dat cu piciorul. Dur, în stomac.

Hugo era sigur – exact așa era senzația.

Pentru că îl recunoscuse. Pe omul care stătea în bucătăria lor. Chiar dacă nu-l văzuse niciodată în realitate.

Dar își amintea.

Ewert stătuse în bucătăria lor vorbind cu Amadou când detectivul l-a descoperit pe băiatul cel mare al lui Hoffmann întins pe podea în hol și ascultând. Hugo și-a amintit cât de drăguț fusese Ewert atunci, nu-l dăduse de gol, doar îi spusese că nu mai trebuie să asculte, ci să meargă în camera lui.

Hugo așa a făcut. Pentru o vreme. Apoi se strecurase din nou în ascunzătoare.

Atunci îl auzise pe Amadou vorbind. Mai întâi un cuvânt francez, *pupille,* ceea ce mama a spus că înseamnă pupilă, iar apoi Amadou a spus că omul care i-a lăsat să iasă din container avea pupile de dimensiuni diferite. *Un ochi avea o pupilă mare, un ochi avea o pupilă mică. Tot timpul s-a uitat la mine.* Hugo nu înțelesese nimic în ceea ce privește lumina, nu înțelegea nici acum, dar își aminti descrierea ochilor. Îi întâlnise pe desenul pe care Amadou și o femeie de la secția de poliție îl făcuseră împreună la școală, desen pe care l-a văzut când a intrat în clasă să vorbească puțin cu Ewert – care încercase repede să-l acopere. Și chiar dacă restul imaginii nu mai era vizibil, ochii erau și se uitaseră la el.

Acesta este chipul pe care îl privea acum.
În bucătăria lor.
Omul din schiță.
Omul pe care Amadou l-a văzut și l-a recunoscut.

•••

Privea răsăritul soarelui.

Ar fi putut fi atât de frumos!

O barcă de pescuit departe, pe Marea Mediterană, o liniște diferită de oricare alta, un calm fără viață.

Piet Hoffmann se rezemă de balustrada ambarcațiunii, cuprinzând cu privirea apa albastră, strălucitoare, în timp ce prova o tăia în două, motorul diesel împingând-o înainte. Ar fi putut fi atât de frumos – dar singurul lucru pe care el îl vedea din nou și din nou cu ochii minții era un tată împușcat în piept, pe fiul său împușcat în tâmplă și felul în care cei doi au fost ridicați și aruncați peste bord, exact în locul în care stătea el acum.

Barca era la jumătatea drumului de întoarcere spre Zuwara și se ivea o nouă zi pentru o organizație chiar mai murdară, mai mizerabilă și mai rea decât orice altă activitate criminală în care se infiltrase anterior. Aici, viața pierdea mereu în favoarea banilor.

Nimeni nu spunea nimic. Căpitanul stătea în cabina lui privind fix înainte, celălalt paznic își fuma țigara pe jumătate adormit pe o ladă de lemn, iar Hoffmann alterna între locul său de pe cabină și balustradă. Nimeni nu spusese nimic pentru că nu aveau nimic să-și spună unul altuia. Chiar dacă tot interiorul lui striga după răspunsuri. După pedeapsă. După vreun fel de justiție, dreptatea pe care el o impunea întotdeauna atât de repede când era tânăr, dar pe care, ca agent sub acoperire, învățase s-o aștepte și, așteptând, primise mult mai mult.

S-a asigurat că stă cu spatele în timp ce citea din nou, foarte emoționat, textul pe care Grens îl trimisese noaptea târziu – capul Caracatiței s-ar putea să fie în Suedia, organizația ar putea fi condusă de acolo și, în caz afirmativ, detectivul plănuia să-l elimine, să-l separe de restul corpului. În ceea ce-l privea pe Hoffmann, nu conta unde era capul, el plănuia să taie fiecare braț.

Sunetul unui telefon păru cumva să nu se potrivească acestei întinderi calme de apă. Cu atât

mai puțin în mijlocul unei operațiuni de contrabandă care interzicea telefoanele pentru a minimiza riscul de a fi urmărită. Deci, de îndată ce sună telefonul căpitanului, un sunet furios ce părea să străbată peste tot, Hoffmann și-a dat seama că ceva nu era în regulă. Și când căpitanul a aruncat o privire rapidă în direcția lui după un moment sau două de la apel și apoi a încetinit barca și s-a mutat în spatele cabinei, pentru a se asigura că nu-l poate vedea sau auzi nimeni, el a știut cu siguranță – nu era de bine.

Piet Hoffmann reveni încet către cală, încercând să nu atragă atenția, apoi se grăbi să coboare pe scara de lemn, către spațiul îngust din spatele motorului bărcii. S-a ghemuit, a scos telefonul și a deschis programul de traducere. Microfoanele mici și albe pe care le strecurase în găurile și fisurile din pereți, pretutindeni în sediul central. Dacă era ceea ce bănuia – telefonul către căpitan era în legătură cu el – atunci cu siguranță unul dintre lideri sunase și vorbise de acolo.

Ei erau.

Amândoi.

Pe măsură ce microfoanele înregistrau tot ce se spunea și software-ul traducea din arabă în suedeză, el a reușit să distingă trei voci clare: căpitanul, Omar, contabila. Și omul care vorbea, pe când interpretul se punea în funcțiune cu un clic, în acel moment crucial, era Omar.

— Agent infiltrat.

— Ce?

— Tipul de pe barcă, cel care lucrează cu tine chiar acum, este agent sub acoperire.

— Care?

— Blondul. Europeanul.

— Ești sigur? *Infiltrat*?

Piet Hoffmann mai trecuse prin asta. Demascat. Știa ce înseamnă. O condamnare la moarte. Și din acel moment – *ucide sau vei fi ucis.* Atunci când

Grens îl forțase să accepte această misiune, știa că s-ar putea întâmpla așa și chiar funcționase pe această premisă, dar nu atât de curând.

Nu înțelegea. Cum s-a întâmplat?

Până când contabila a început să vorbească cu căpitanul și a descris o bucată de hârtie din dulapul ei, pusă invers și murdară pe dos.

Acea hârtie.

Pe care o descoperise chiar când era pe punctul de a închide ușa la camera-seif. Pe care o scăpase, în graba lui de a se ascunde pe grinda în T.

Acea nenorocită de hârtie declanșase toată această reacție în lanț.

> *— Nu-l subestima, orice-ai face. Informațiile pe care tocmai le-am primit direct de sus spun că a fost un infiltrat profesionist cu experiență de ani de zile – în mafia poloneză și apoi în cartelurile de droguri sud-americane, pentru poliția suedeză și americană. A ucis de multe ori. Așadar fii foarte atent când îl forțezi să-ți spună pentru cine lucrează. Apoi aruncă-l peste bord.*

Piet Hoffmann era înghesuit în spatele motorului vechi al unei bărci, în mijlocul Mediteranei, iar aceste informații schimbau totul. Pentru el, pentru Ewert Grens. Cineva de pe statul de plată al contrabandiștilor avea acces la documente clasificate dintr-o anchetă a poliției suedeze. Grens nu avea nicio idee că șeful organizației era cu mult deasupra lui și dispunea de legături mult mai puternice.

Căpitanul închise telefonul, iar Hoffmann era pe cale să oprească programul de traducere, când contabila și Omar își continuară discuția. Cu voce foarte tare. Informațiile despre cine era el cu adevărat și ceea ce făcea erau atât de clare, încât îl cutremuraseră. Nu erau siguri cât știa și cât de mult rău le putea face. Și în curând contabila făcu un alt apel.

— Nu pot să explic de ce – dar repet, nu putem aștepta două zile.

Vocea masculină de la celălalt capăt al liniei era atât de puternică și stridentă, încât se auzea aproape fiecare cuvânt.

— Și eu, Dalila, îți repet că vom pleca în cincisprezece minute. Dar nu la Zuwara. Și nu pentru tine. Avem o preluare pentru o altă organizație din Alger.

Iar contabilă a vorbit pe același ton neplăcut de calm pe care îl folosise în timp ce apăsa o armă pe fruntea lui Hoffmann.

— Va trebui să reprioritizați.
— Este imposibil.
— Dacă vreți să ne păstrați de clienți.
— Poftim?
— Ai auzit ce-am spus.
— Am auzit ce ai spus, Dalila. Dar nu eram sigur c-am înțeles.
— Atunci îți voi explica din nou. O să reprioritizați. Sau o să pierdeți de departe cel mai bun client pe care-l aveți.

Expedierea banilor. Despre asta vorbeau. Transportatorul care urma să ridice zeci de milioane de bancnote de dolari vechi, în câteva zile.

Iar contabila voia să vină mai repede.

Imediat.

— Ne-am înțeles?
— Bine, dacă este chiar atât de important pentru tine… plecăm din Malta în cincisprezece minute cu o nouă destinație. Ne îndreptăm spre Zuwara.
— Bun. Acum ne înțelegem. Și la ce oră veți fi aici?

— Având în vedere condițiile meteorologice actuale…

— Da?

— De aici, peste mare, avem trei sute nouăzeci și patru de kilometri.

— Da?

— Să spunem… șaptezeci și cinci de noduri în medie. Și chiar dacă vasul este blindat, trebuie să ne străduim să evităm garda de coastă și pirații.

— Când?

Hoffmann auzise despre o companie care strângea bani de pe toată Mediterana. El chiar colaborase la paza transporturilor de alimente cu câțiva tipi care lucraseră în companii similare – bărbați tineri care se roteau între firmele de securitate din toată această regiune. Foarte bine antrenați și mercenari fără scrupule, apreciați atât de angajatorii lor, cât și de clienții angajatorilor lor.

— La viteza asta și distanța respectivă, să zicem… la amiază. Atunci o să ajungem în portul Zuwara.

Amiază. Hoffmann verifică ora pe telefonul prin satelit. 09:00.

— Și dacă doriți să economisiți și mai mult timp, veniți voi înșivă să ne întâlnim la docuri.

— Vom fi acolo. Cu conținutul seifului.

— Ne vedem peste trei ore.

S-a ridicat din ascunzătoarea din spatele motorului. Trebuia să înceapă chiar *acum.*

Ar trebui să se expună, să se îndrepte spre punte, chiar dacă nu l-ar lăsa în pace prea mult timp. Dar avea un avantaj și urma să-l folosească – nici căpitanul, nici celălalt paznic nu știau că el știe.

Trei ore.

Atât avea Piet Hoffmann.
Exact atât.

Partea a cincea

09:01
(Au rămas 2 ore și 59 de minute)

Personajul din schița lui Amadou.

El era.

În casa lor. Aici.

Hugo stătuse mult prea mult timp pe podeaua demisolului, privind pe scări prin ușa întredeschisă. Nu putea pleca. Nici măcar nu putea să se miște. Era înțepenit. Brațele și picioarele nu-l mai ascultau.

Chipul din schiță.

Nu înțelegea – ce căuta în bucătăria lor?

Dar nu trebuia să înțeleagă, pentru că știa că asta nu e bine. Asta însemna pericol. Uneori știi pur și simplu.

Corpul său își recăpăta încet simțurile.

De parcă respirația s-ar fi decis, în cele din urmă, să revină, târându-se în membrele lui, în sângele, venele și mușchii săi.

A închis cu mare atenție ușa demisolului, astfel încât să nu scârțâie deloc. A pus fiecare picior la fel de ușor pe podea, în timp ce mergea prin holul îngust al demisolului, în liniște deplină. A intrat în spălătorie și l-a văzut pe fratele său mai mic aplecându-se peste coșul cu haine murdare, balansându-se și apoi echilibrându-se pe marginea lui, scotocind în el, căutându-și pantalonii scurți.

— Rasmus?

Șopti el.

— Haide, Rasmus.

— Cine era? Și tu unde te-ai dus?

— Nimeni. Dar trebuie să vorbim în șoaptă.

— Era vorba să ne ajutăm unul pe altul!

— Vorbește în șoaptă – ca mine.

— Chiar tu ai spus! Ajută, ajută…

— Trebuie să vorbim în șoaptă.

— Trebuie să-mi găsesc pantalonii scurți și să merg la școală – începe prima oră curând!

— Ascultă, Rasmus – uite ce este: trebuie să vorbim în șoaptă și trebuie să ne ascundem.

— Ce? De ce trebuie…

În cele din urmă, Rasmus a început și el să șoptească. Ca și cum cuvântul *ascundem* ar fi schimbat totul.

— … să facem asta?

— De-aia.

— Ba nu, doar dacă îmi spui de ce.

Hugo prinse corpul subțirel al fratelui său mai mic și îl trase din coșul de rufe. Adevărul. Trebuia să i-l spună așa cum era.

— Pentru că ceea ce am auzit noi este ceva periculos. Super, super periculos. OK?

Rasmus se uită la fratele său mai mare. Și-a dat seama după voce. Ăsta nu era un joc. Asta era ceva serios. *Șoptitul și ascunsul* însemnau *pericol.*

— Vino cu mine. Și nu scoate un sunet.

Hugo l-a luat de mână pe Rasmus și l-a ținut strâns, ceva ce obișnuia să facă numai când îl obliga mama. Acum i se părea natural. Împreună au plecat din spălătorie, s-au furișat înapoi prin holul de la demisol și au intrat în camera de lucru a tatălui lor.

Acolo era un birou, cu un scaun rotativ. Un dulap mare. Și, practic, cam asta era tot. Hugo a apucat scaunul rotativ și a tras de el pentru a-l trece peste podeaua de vinil spre dulap și apoi în interiorul lui. Scaunul trebuia să stea în mijlocul spațiului, în timp ce el se urcă și-și întinse brațul până în spatele raftului. Dacă își răsucea brațul și mâna ușor spre dreapta, găsea acolo un mâner mic. L-a împins în jos și s-a auzit un sunet electronic slab și stins. Peretele din partea din spate a dulapului se deschise încet, dezvăluind o altă cameră. O cameră și mai mică stătea în spatele acestei camere mici. O cameră secretă. Îngustă, poate de doi-trei metri lungime. Și tocmai ieșea din cameră ca să-l apuce pe Rasmus și să pună la loc scaunul de birou, când auzi ceva.

Ușa demisolului. Scârțâia.

Omul din desen îi auzise.

Și se îndrepta spre demisol.

Hugo a fugit din camera de lucru a tatălui său, l-a apucat pe Rasmus de mână ca și înainte și și-a pus degetul pe gură. Rasmus a înțeles. Trebuia să tacă.

•

09:04
(Au rămas 2 ore și 56 de minute)

Piet Hoffmann a rămas în spațiul din spatele motorului, sub punte, calculând cât timp mai avea, planificând moartea. Propria sa moarte. Și cum avea să o evite.

Alesese să trăiască, cu mult timp în urmă, și asta însemna că, atunci când fusese demascat în trecut, alesese moartea altor persoane. De data asta era puțin diferit. Câțiva vor muri fizic. Cei doi aflați cu el pe barca de pescuit. Căpitanul și paznicul. Și poate încă vreo câțiva. Dar contabila și Omar urmau să moară încet, pierzându-și câte puțin din viață în fiecare zi – pierzând singurul lucru la care țineau cu adevărat – banii – și distrugând instrumentele de care aveau nevoie pentru a câștiga tot mai mulți.

Mai era, de asemenea, și problema timpului, complet diferită, de data asta. Trei secunde, trei minute pot fi o eternitate când le poți planifica, când poți controla toate aspectele. Dar trei ore, care practic vorbind înseamnă mult mai mult, sunt mult prea scurte când nu mai deții controlul asupra evenimentelor.

Hoffmann inspiră, expiră. Arma lui de foc era încă deasupra, pe punte, pe acoperișul cabinei. Nu avea cum s-o folosească. Probabil că oricum n-ar fi putut – deoarece gloanțele ar fi provocat răni și el trebuia să-i păstreze pe căpitan și pe paznic practic neatinși, dacă voia ca planul lui să funcționeze. Deci moartea trebuia să vină pe tăcute. Prinse cuțitul pe care îl ținea întotdeauna în tocul de la umăr și atinse mânerul de lemn, care îi plăcea atât de mult, și puse mâna pe ambele muchii ale lamei ascuțite.

Fusese demascat. Intenționau să-l execute și să-i arunce corpul peste bord. Dar el avea două avantaje. Ei încă nu știau că el știe. Și – ultima comandă a lui

Omar pentru căpitan fusese să îl facă pe Piet să vorbească, să afle numele angajatorului său, deci ei nu vor trage imediat. Hoffmann va putea să aștepte momentul potrivit, să-i facă să se simtă în siguranță și apoi să lovească.

Era timpul.

Băgă mâna sub motorul diesel al bărcii de pescuit și închise robinetul – oprind alimentarea cu combustibil –, apoi se grăbi către scara îngustă din lemn care ducea în lumina soarelui. Peste doar un minut, nu mai mult, motorul va începe să tușească și să se înece, iar barca va pierde din viteză.

Sus, pe punte, s-a întors în același loc în care fusese chiar înainte de a se strecura jos, sprijinindu-se de balustradă și făcând tot posibilul să alunge imaginea unui tată și a unui fiu aruncați în mare ca niște gunoaie. Luate de valuri. De parcă n-ar fi existat niciodată. Chiar și sângele ce stătea pe punte ca o dovadă a fost îndepărtat de soare, mare și vânt.

Acolo, la balustradă, a așteptat.

Până când motorul s-a oprit și viteza bărcii a scăzut.

Nu s-a prefăcut surprins. N-a fost nici indiferent. Piet Hoffmann s-a întors spre cabină și l-a văzut pe căpitan verificând un ecartament după altul, apoi îndreptându-se iritat spre motor, care părea să fie sursa problemei. O privire către Hoffmann, care a dat din cap, prietenos și normal, echilibrându-se pe acea linie subțire de timp care urma să decidă totul.

După ce căpitanul a coborât scara de lemn în întuneric, Piet Hoffmann s-a îndreptat spre cabină și spre paznicul de lângă ea – nu atât de repede încât să pară suspect, dar suficient de repede pentru a profita din plin de fiecare secundă în care adversarul său era singur.

A fost neașteptat de ușor să ajungă la paznic. Acesta rămăsese acolo, cu un zâmbet abia vizibil, convins că, la revenirea căpitanului, ei doi îl vor doborî împreună pe acest ticălos, fără a bănui că agentul știa deja că fusese compromis.

Hoffmann ținea în mâna dreaptă mânerul din lemn al cuțitului, înclinându-l în sus din încheietura mâinii, ascuns în spatele antebrațului. S-au privit în ochi, în timp ce Hoffmann s-a întins și a împins lama cuțitului în spatele neprotejat al paznicului, chiar între coaste, ca o îmbrățișare, una de moarte. Era important să-i pună capăt vieții fără să provoace prea multe daune corpului. Fără gât tăiat. Nimic din ceea ce s-ar fi putut vedea prin binoclu.

Apoi se grăbi spre scările care duceau la puntea inferioară. La jumătatea drumului auzi motorul pornind din nou și simți că barca începe să se miște încet. Căpitanul găsise sursa problemei, își dăduse seama că alimentarea cu combustibil a fost întreruptă în mod deliberat, probabil și de către cine – agentul își dăduse seama că ei știu. Acest avantaj fusese pierdut.

Hoffmann avea o singură opțiune.

S-a lipit cât mai aproape de peretele din partea laterală a scării. Îl auzea pe căpitan urcând treptele câte două.

De data asta cuțitul a venit mai mult din lateral. Hoffmann a lovit în momentul în care căpitanul a ajuns pe punte și a trebuit să repete lovitura de mai multe ori, deteriorând partea superioară a corpului mai mult decât intenționase.

Încă-și trăgea sufletul, trântit lângă cadavru și probabil riscând ca telefonul să fie acoperit de sânge, dar timpul trecea și trebuia să facă un apel către Frank.

— O să am nevoie să-mi întorci favoarea acum. Mare nevoie.

— Ascult, prietene.

— În doar două ore voi ajunge la portul din Zuwara. Am să-ți cer să aștepți semnalul meu și, când îl primești, să te îndrepți spre depozitul cel mare.

— Deja, Koslow? Ai spus câteva zile, poate mai multe.

— N-a funcționat. E o problemă?

— Nicio problemă. Care e semnalul?

— Vei ști când îl vei vedea.

Închise telefonul, îl apucă pe căpitan de brațe și târî corpul greu până la cabină – apoi făcu același lucru în sens invers cu paznicul, trăgându-l peste punte până la provă. Plasând amândouă corpurile acolo unde va trebui să le folosească. Ceea ce făcuse fusese absurd, inuman și rușinos, dar era vorba despre moartea lor sau a lui și el o alesese pe a lor.

Apoi trecu la ceea ce făcea întotdeauna pentru a putea continua – își concentră gândurile asupra familiei sale, care se afla într-o realitate cu totul diferită. Avea o viață normală și sigură în toate felurile în care a lui nu era.

•

09:13
(2 ore și 47 de minute rămase)

— Ce facem aici?

— O să…

— Și unde… unde suntem, Hugo? Nu înțeleg.

— Sssssttt.

Hugo își ținea degetul pe buze. Rasmus șoptea, dar acum trebuia să fie și mai multă liniște.

— OK?

— OK. O să vorbesc în super-șoaptă.

Rasmus se întoarse în spațiul îngust, care nu era complet întunecat. Lumina zilei se strecura în apropierea tavanului, prin una dintre ferestrele de la demisol. Lucruri de-ale tatălui său, era destul de sigur de asta. Trei genți pe podea, toate identice. Un dulap de metal alb, lipit de un perete. Un seif pe celălalt perete. Într-un rastel atârnau veste, din acelea pe care polițiștii le purtau în filme, de tip antiglonț.

— Hugo – ce-i aici?

— Camera secretă a tatii.

Rasmus ridică una dintre serviete. Nu era foarte grea. Dar era ceva în interior, se auzea când o scuturai. A atins ușa seifului, încuiată, și ușa dulapului, descuiată.

— N-o deschide.

— De ce?

— Nu acum, Rasmus.

Chipul lui Hugo era în continuare serios. Nu ca la un joc. Luă mâna lui Rasmus de pe mânerul dulapului metalic.

— Hugo, de unde ai știut de camera asta…

— Mai încet.

— … că există?

— Tata are secrete. Dacă vrei să știi care sunt acestea, trebuie să știi să te furișezi. Prima dată a fost într-o noapte. El nu știa că eram ascuns în camera lui de lucru, cu ușa demisolului deschisă, ca să-i ascult în timp ce vorbeau despre lucruri pe care nu trebuia să le aud. Eram întins sub birou și credeam că mă va vedea. Dar nu m-a văzut. A intrat în dulap și n-a mai ieșit! Multă vreme! După aceea m-am furișat aproape în fiecare seară când ei ne credeau adormiți. Uneori vorbeau despre lucruri pe care noi nu trebuia să le auzim, alteori se duceau doar la culcare. Și uneori, Rasmus, tata cobora aici. L-am văzut întinzându-se și trăgând ceva. Peretele a alunecat și s-a deschis. Apoi am încercat și eu când eram singur acasă. Uneori stau aici de unul singur. E plăcut.

Rasmus se învârti din nou, căutând ceva, fără să știe exact ce. Asta era tot ce se găsea acolo. Serviete, dulapuri, seif, veste. Și doi copii.

— Și acum de ce suntem aici?

— În casă la noi e cineva. Și cred că ne caută pe noi.

•

09:18
(2 ore și 42 de minute rămase)

Piet Hoffmann ținea unul dintre mânerele mici și proeminente ale unui volan circular din lemn. Arăta ca o versiune în miniatură a cârmei pe care o folosește un căpitan pentru a conduce nave mari. Dar acest căpitan era singur. Într-o mică barcă de pescuit. Departe în larg. Până în port rămăsese ceva mai mult de o oră și jumătate.

Se mișcase înainte și înapoi între punte și cabină, magazie și cabină, motor și cabină. Verificând tot

timpul vântul și apa și ținând cursul, încercând în același timp să găsească soluții doar cu resursele limitate de la bord. Era destul de sigur că, în cele din urmă, va găsi răspunsul.

Mai întâi cadavrele – l-a poziționat pe căpitan în picioare în interiorul cabinei. A găsit o frânghie în fundul magaziei și l-a legat pe individ de picioare și de talie lângă panoul de instrumente. De pe uscat, dacă cineva ar fi supravegheat apropierea bărcii, nu ar fi putut vedea partea inferioară a corpului. Cu fața și gâtul neatinse și partea superioară a corpului rănită, înfășurată temporar în bandă adezivă, pe care Hoffmann o găsise într-unul din sertarele cabinei, observatorul ar fi văzut un căpitan ușor palid, dar prezent, sprijinindu-se puțin de peretele cabinei, în timp ce conducea nava. Celălalt corp, al paznicului, a fost aranjat de Piet Hoffmann în partea din față a bărcii, la provă. A tras una din barele de fier de pe acoperișul cabinei și a trecut-o prin haina paznicului – de la gât, în jos, prin cămașă și prin spatele pantalonilor, până la unul dintre picioare. Apoi a înfipt bara într-o gaură de fixare de pe puntea bărcii. A folosit din nou bandă adezivă pentru a fixa partea inferioară a corpului de balustradă. Observatorul avea să vadă un paznic ce părea viu și alert.

Cu corpurile la locurile lor, Piet Hoffmann spera să câștige câteva secunde cruciale, de care avea nevoie când barca se va apropia de port. Cu un Omar și gărzile sale de corp încă siguri că ei erau cei care conduceau jocurile.

Acum trebuia să construiască restul.

Motorul diesel din sala motoarelor. O undiță veche sprijinită în colțul cabinei. Și aprinzătorul dreptunghiular de lângă soba pe gaz, unde căpitanul își încălzise cafeaua.

O surpriză pentru ei.

Una care i-ar permite să dispară un timp și să reapară mai târziu.

•

09:53
(2 ore și 7 minute rămase)

Aşteptaseră exact treizeci şi cinci de minute, în tăcere deplină, aproape fără să se mişte. Hugo a urmărit secundarul ceasului de la mână, ticăit după ticăit şi ori de câte ori Rasmus era pe cale să facă ceva, să înceapă să vorbească sau să se mişte, îi strângea mâna fratelui său mai mic până când acesta renunța.

Îl auziseră pe omul din schiță plimbându-se pe la demisol. Înainte şi înapoi, prin şi în afara diferitelor camere. De două ori intrase în camera de lucru a tatălui lor, deschisese uşa dulapului, apoi o închisese la loc. După aceea, a urcat la etaj, din fericire, uşa demisolului scârțâia tare, aşa că au ştiut tot timpul unde se află. Aşa şi-au dat seama şi că s-a întors.

Omul din schiță.

Fantoma.

S-a plimbat acolo, la demisol, în camera de lucru, chiar a deschis sertarele de la biroul tatălui lor, îl auzeau. Deschizând, deschizând.

Apoi dulapul.

Îl auzeau ca şi când ar fi păşit înăuntru.

Şi acum… acum era chiar în afara camerei secrete. Respirând. Deschizând şi acolo sertarele şi dulapurile. Hugo l-a strâns tare pe Rasmus de mână, pentru el însuşi, în aceeaşi măsură ca şi pentru Rasmus. Cât de tare a putut. Şi Rasmus l-a strâns şi el.

De parcă ar fi vorbit, în tăcere, unul cu celălalt.

Îl auzi?

Da, îl aud.

Acum Rasmus strânse mâna lui Hugo. De două ori. Şi Hugo o strânse pe a lui Rasmus la rândul său, de două ori.

Mi-e frică.

Şi mie.

Se țineau de mână, unul pe altul, complet nemişcați acum, cu ochii închişi, numărând secundele.

Până când bărbatul a ieşit din dulap.

Până când nu i-au mai auzit respirația.

Până când pașii lui au răsunat din afara dulapului și a biroului, a demisolului, iar apoi a scârțâit ușa.

— Hugo? șopti în cele din urmă Rasmus.

— Da?

— A plecat, nu?

— Da. Deocamdată.

— Începe orele la școală.

— Trebuie să așteptăm.

— N-ar trebui să întârziem.

— Astăzi vom întârzia.

•

10:04
(1 oră și 56 de minute rămase)

Piet Hoffmann coborî treptele vechi de lemn spre motor cu un rezervor mic de propan și plita într-o mână și cu undița, banda adezivă și o brichetă mare în cealaltă. Legase cârma, coborâse viteza și se asigurase că nu e trafic. A pus propanul și plita fierbinte pe podea și a folosit restul benzii pentru a fixa bricheta de ultima treaptă a scării, chiar deasupra sobei simple pe gaz. Apoi a rupt undița în două, a scos cârligul și a înfășurat strâns firul de pescuit în jurul butonului de pornire-oprire ce trebuia să inițieze aprinderea. Apoi a deschis robinetul cuptorului cu gaz, a eliberat țeava de pe tijă și a lăsat-o să curgă în timp ce a urcat înapoi spre punte. Totul era gata acum. Putea să dispară în fum și să revină când gardienii bine înarmați ai organizației de contrabandă vor fi în cea mai profundă stare de derută.

•

10:29
(1 oră și 31 de minute rămase)

Tic-tac.

De jur-împrejur.

Hugo își ținea ochii pe acul mare al ceasului de mână și era sigur că omul din schiță nu mai coborâse la demisol de douăzeci și cinci de minute.

Îi explică lui Rasmus că, acum, el se va strecura sus – asta făceau frații mari în astfel de situații. Și Rasmus trebuia să rămână ascuns în camera secretă – asta fac frații mai mici. El a apăsat un mic buton roșu de pe perete, pentru a deschide ușa. S-a auzit la fel ca înainte, un mic zumzet liniștit, în timp ce ușa se deschidea. Și apoi băiatul a ieșit în vârful picioarelor din dulap, din camera de lucru, în drum spre ușa demisolului. Unde s-a oprit.

Mai făcuse asta și altă dată, iar mama și tata nu-l auziseră.

Dar acum era altfel.

Să apese clanța, lărgind deschizătura, fără ca ușa să scârțâie, a fost mult mai greu cu inima bătând ca o pasăre sălbatică în pieptul lui.

Nu avea nevoie de mult, poate doar de un centimetru. Și apoi l-a văzut. Pantofi negri și pantaloni negri. Omul din schiță stătea la masa lor din bucătărie, vorbind la telefon. În limba engleză. Și nu prea bine. Dacă vestele tatălui său i-au amintit lui Rasmus de cele din filme, acest lucru i-a amintit lui Hugo de modul în care vorbeau băieții răi în aceleași filme de la Hollywood.

Aştept.

Hugo era sigur că asta a spus. Apoi.

Gol.

Singur în casă.

Și atunci Hugo a simțit o altă lovitură în stomac, la fel ca înainte.

Atunci totul a devenit clar.

Omul din schiță spusese *Zofia Hoffmann.*

Și Hugo și-a dat seama pe cine așteaptă.

Pe mami.

•

10:38
(1 oră și 22 de minute rămase)

Piet Hoffmann stătea lângă un mort într-o cabină mică, conducând o barcă de pescuit spre un port nord-african care devenea din ce în ce mai vizibil. Vântul se oprise, acest soare nu văzuse niciodată un

nor în viața lui, iar pescărușii se învârteau cu încăpățânare deasupra – scufundându-se ocazional în siajul pe care barca îl lăsa în urma ei, în timp ce țipau și sporovăiau pe limba lor.

O sobă cu gaz, o brichetă și o undiță.

Avea să funcționeze. Își transformase handicapurile în avantaje.

În acel moment, totul părea posibil.

Apoi nenorocitul de telefon a început să sune. Telefonul căpitanului. În buzunarul pantalonilor mortului.

Piet Hoffmann îl lăsă să sune. Doisprezece apeluri. L-a scos din buzunar și a verificat numărul. Același număr ca și la apelul anterior. Omar. Până acum agentul infiltrat ar fi trebuit să răspundă la întrebarea *pentru cine lucrezi* și să fi fost aruncat peste bord.

Telefonul a sunat din nou.

Hoffmann a lăsat soneria să se stingă, ca și înainte, dar în același timp și-a conectat propriul telefon la microfoanele electronice ascunse în crăpăturile zidurilor sediului central.

Era Omar. Piet putea auzi asta clar. Și nu prea avea nevoie de o funcție de traducere ca să poată înțelege frica și furia care îl cuprinseseră pe acesta pentru că nu-i răspundea căpitanul. Era evident că nu își putea imagina ce se întâmpla pe barcă. Unde n-ar fi trebuit să mai existe nimeni care să pună în primejdie organizația lor. Apoi a venit rândul contabilei să sune. Telefonul căpitanului – tot niciun răspuns. Și atunci ea a sunat persoana responsabilă pentru transport, care venea să preia conținutul seifului. Chiar și contabila părea stresată. Vocea aceea calmă pe care o folosea indiferent de presiunile externe părea forțată, iritată.

— *Am nevoie de un răspuns*!

Hoffmann a auzit din nou vocea aceea dură și puternică a bărbatului de la celălalt capăt al firului.

— Răspunsul este că ne respectăm orarul.

— Și?

— Am spus trei ore. Rămân trei ore.

— Ce *înseamnă asta*?

— Vremea nu s-a schimbat. Păstrăm, în medie, șaptezeci și cinci de noduri pe oră.

— La ce oră exact?

— O oră și… lasă-mă să văd, paisprezece minute până ajungem în Zuwara.

Piet Hoffmann opri traducătorul – auzise ce-i era necesar. Portul Zuwara se apropia din ce în ce mai mult. Se gândi că i-au mai rămas zece, douăsprezece minute.

Dacă ar reuși să-i surprindă, să dispară și să reapară, ar câștiga aproximativ o oră.

S-ar putea să fie suficient.

•

10:47
(1 oră și 13 minute rămase)

Ewert Grens nu mai fusese niciodată în biroul unui profesor. Deși trecuse o jumătate de viață de când lăsase în urmă ciclul de școală obligatoriu, se simți, chiar și așa, incredibil de vinovat când ciocăni la ușă. Pe vremuri, acesta reprezentase pentru el o autoritate înspăimântătoare. Aici erai chemat să primești o mustrare. În fața acestor ferestre se făcea cât putea de mic, atunci când întârzia. De aici, note diferite erau trimise acasă pentru a fi semnate, la fel ca actele oficiale de tribunal.

În această dimineață venise cu un alt sentiment, de care ar fi preferat să se lipsească.

Neliniște.

Pentru că Zofia Hoffmann era în mare pericol.

Pentru că habar nu avea cum se va descurca ea cu vestea că unul dintre elevii ei fusese ucis în patul lui.

Cu câteva ore în urmă, așteptase la intrarea în cancelarie și ea ieșise de acolo cu cărți și dosare sub

ambele brațe, în drum spre prima lecție a zilei. Îl privise surprinsă și încurcată în același timp, și-l întrebase ce caută acolo. Înainte ca el să poată răspunde, îi explicase că a întârziat deja și se grăbise spre clasa ei. O urmase, deschizându-i ușile spre coridoare și ridicând hârtiile care îi alunecau din când în când din unul dintre dosare și, înainte de a se despărți, îi solicitase o întrevedere după ce se termina programul. Desigur, ar fi putut să-i ceară să discute chiar atunci, imediat, ceea ce se întâmpla frecvent în treburile poliției. Dar a preferat să aibă un pretext să rămână aici, paznic pentru câteva ore, fiind atent la ceea ce s-ar putea să nu fie nimic mai mult decât o amenințare imaginară.

Se așezase pe una dintre băncile din curtea școlii, de unde putea vedea direct în clasa ei, fără să fie observat, și apoi, după ce a sunat clopoțelul, s-a întors în cancelarie și s-a așezat pe o canapea aproape la fel de uzată ca a lui. Expresia ei când a ajuns, pregătită sufletește numai pentru o ceașcă de cafea și câteva discuții cu colegii, și când și-a dat seama că inspectorul era încă aici, așteptând și acum să vorbească cu ea, a fost la fel de întunecată pe cât era de iritată.

— OK – ce faci aici, Grens?

— Trebuie să vorbim.

— Te-am rugat să nu te mai amesteci în viața noastră. Și totuși continui să faci asta.

— O vorbă numai. În particular. Trebuie să mergem într-un loc în care să nu fim deranjați.

Ea și-a pus cărțile și dosarele într-un coș care semăna cu unul pe care el și Anni îl luaseră odată în pădure, la început de toamnă, la cules de ciuperci. Apoi Zofia a turnat cafea într-o cană uriașă cu numele ei – în mod demonstrativ, fără să îl întrebe dacă ar dori și el o cafea.

— OK, o vorbă, Grens.

— Imediat.

— De data asta ce mai e?

— O să-ți spun. Când vom fi singuri.

Zofia arătă spre o cameră mică folosită pentru apeluri telefonice, cu două uși mai departe de cancelarie. Permitea conversațiile private într-un mediu nu tocmai prielnic unor asemenea lucruri. În timp ce se îndreptau într-acolo, una dintre colegele ei i-a oprit și și-a cerut scuze pentru că era nevoită să o ia pe Zofia deoparte. Grens s-a îndepărtat puțin, urmărind-o în continuare – nu a durat mult, nu și-au spus multe una alteia, dar limbajul corpului Zofiei i-a transmis totul.

Resemnare.

Profesoara trecea, temporar, în rolul de părinte sâcâitor.

A format un număr pe telefonul mobil.

— Se pare că nu sunt la școală.

Îl privea într-un mod care nu mai era o respingere, ci mai degrabă căuta înțelegere. Și îl trase înăuntru.

— Rasmus. Și Hugo. Asta este ceea ce tocmai mi-a spus colega mea.

— Oh, da?

— Încă n-au sosit.

— La ce oră trebuiau…

— Cursurile lor au început deja. Dar niciunul nu este aici. Și Hugo nu răspunde la telefon.

Iritarea ei era palpabilă.

— Rasmus are oră de sport în fiecare dimineață. Și i-am explicat lui Hugo că trebuie să-l ajute pe Rasmus să-și adune echipamentul.

Ewert Grens se uita la ea, încercând să audă ce spunea.

Ceea ce spunea cu adevărat – fără ca ea însăși să fie conștientă de asta.

Hugo și Rasmus nu veniseră la școală. Nu se putea lua legătura cu ei.

Asta n-avea sens.

Copiii ei nu aveau nimic de-a face cu asta. *Ea* fusese legătura cu băiatul mort, ea era cea care ar putea fi în pericol deoarece contrabandiștii încercau să-și acopere toate urmele.

Nu avea sens. Și totuși.

Deodată Grens și-a dat seama.

— Când și unde ai vorbit cu ei ultima dată?

— Acasă. Pe la opt. Încep devreme de câteva ori pe săptămână.

— Și sunt singuri?

— Da. Dat fiind că tatăl lor n-a putut să vină acasă, așa cum ar fi trebuit.

Iritarea ei revenise și țintea direct spre el.

Dar de data asta, el abia a observat. Pentru că singurul lucru care conta acum era să o împiedice să-și dea seama la ce se gândea el.

— Stai aici. Ai grijă de elevii tăi. Mă duc să-i aduc.

— Tu?

— Am timp.

— De ce te-ai duce tu după ei?

L-a apucat de braț și l-a tras de haină.

— Ewert? Ce se întâmplă?

— Nimic. Vreau doar să fiu de ajutor.

— De ce ești aici? Despre ce-ai vrut să vorbești cu mine?

El nu îi răspunse, era deja pe drum.

Alerga din nou, la fel ca dimineață, din nou inconștient de durerea care ar fi trebuit să-i pătrundă în fiecare gând.

•

10:52
(1 oră și 8 minute rămase)

Hugo închise ușa demisolului la fel de atent pe cât o deschisese, fără scârțâit. Și ar fi fost atât de frumos să se poată întinde și închide ochii. Asta făcea când era mic. Dacă era speriat sau trist obișnuia să închidă ochii și să-i țină așa, în timp ce mama și tata se ocupau de orice îi provoca teamă sau tristețe. Când îi deschidea din nou, totul era OK.

Acum el era cel mare. El trebuia să aibă grijă de toate astea.

Chiar dacă frica și dorința de a plânge aproape îl copleșeau.

În primul rând, avea nevoie de telefonul său. Dacă l-ar fi găsit. Al naibii telefon. Îl avusese când

începuseră să caute prin spălătorie. Măcar atâta lucru își amintea perfect. Era acolo? S-a strecurat înăuntru, bine că ajunsese să se priceapă atât de bine să se strecoare după tata. Fără cel mai mic sunet. Asta până când totul s-a întâmplat brusc. Telefonul a început să sune! Nu așa de tare ca de obicei, probabil era ceva deasupra lui, amortizând sunetul, dar suficient de puternic pentru ca omul de sus să-l poată auzi.

A sunat și a sunat în timp ce el trecea pe lângă mașina de spălat, pe lângă duș și uscător. Când a ajuns lângă coșuri a putut auzi chiar vibrația. A scotocit în rufele murdare pe care el și Rasmus le înșiraseră pe podea, căutând, căutând, până când, în cele din urmă, îl găsi. Sub un prosop de baie în dungi sau poate era un prosop mare de mâini. Și îi dezactivă soneria apelului în timp ce îl ridica.

Trei apeluri pierdute. Toate de la mama.

Și acum trebuia să dea un telefon. Nu mamei. Nu tatălui său. Ei nu-l puteau ajuta. Ci la ultimul număr din lista sa de contacte. Era un om care l-ar putea ajuta.

•

10:55
(1 oră și 5 minute rămase)

— Da, salut – Grens la telefon.

Detectivul tocmai ajunsese pe strada liniștită și îngustă care ducea la casa lui Hoffmann.

— Ewert… eu sunt.

— Hugo?

— Da.

Neliniștea pe care o simțise când o părăsise pe Zofia reveni cu toată forța. Chiar mai puternic.

— De ce ai nevoie?

Grens încerca să asculte sunetele din spatele vocii șoptite a lui Hugo. Nu existau. Băiatul trebuie că se afla undeva în interior. Într-o cameră în care era foarte multă liniște.

— Ewert?

— Da?

— Este cineva aici. În casa noastră.

Inspectorul ajunsese la poarta din față, era gata să parcheze în afara ei, dar s-a răzgândit și s-a întors.

Dacă ceea ce bănuia era adevărat, dacă Hugo avea dreptate, Grens nu voia să-și anunțe sosirea.

— Cine, Hugo? Cine e în casă la voi?

— Omul din schiță. Cel cu pupilele. Cel pe care l-a desenat Amadou.

— Ești sigur?

— Da.

— Și de unde știi…

— La început i-am văzut doar pantalonii și pantofii sub masa din bucătărie. Dar m-am furișat la ușa demisolului și l-am văzut, i-am văzut ochii. El este.

— El este?

— Da.

— OK. Atunci trebuie… mai este acolo? În bucătărie?

— Acolo l-am văzut.

— Hugo, ascultă, tu…

— Și mama nu e acasă.

— Știu, ea…

— Dar o așteaptă.

— De unde știi?

— Am auzit.

— Ai auzit?

— A spus asta când vorbea la telefon.

Pe strada următoare, paralelă cu reședința Hoffmann, Grens a putut parca fără să fie văzut. Respirația lui Hugo l-a urmărit prin telefon în timp ce pornea spre casă.

Omul identificat de Amadou.

Care era răspunzător de moartea lui.

Dacă era el.

Dacă el era persoana din casă.

— Hugo?

Niciun răspuns.

Dar se părea că și băiatul era în mișcare.

— Voi fi în curând cu tine, Hugo. Acum e nevoie să fii foarte inteligent.

Un sunet liniștit și bâzâitor. Și apoi, în sfârșit, șoapta lui Hugo.

— M-am întors la Rasmus. Ne ascundem.

— Ce face frățiorul tău?

— Îl țin în brațe.

Grens a traversat grădina vecinului și și-a făcut drum prin gardul viu pentru a ajunge la proprietatea Hoffmann. A zâmbit scurt și asta l-a ajutat să se simtă bine. Ce cuvinte frumoase. Ar vrea să facă și el la fel. Să strângă în brațe, să îmbrățișeze amândoi băieții.

— E bine că vorbești în șoaptă, Hugo.

Pe o parte a casei, o fereastră era ușor deschisă. Un dormitor, dacă judecai după mobilier. A căutat ceva pe care să se urce și a întors o găleată de tablă cu susul în jos. Dacă s-ar urca pe ea, ar putea să ajungă la fereastră și să treacă peste cadru.

Chiar în timp ce le gătea clătite în carouri, detectivul se gândise că cei doi băieți nu mai aveau nevoie de rahaturi în viața lor, că mai mult decât înduraseră deja ar fi putut fi devastator. Și acum, aceiași băieți se ascundeau de un suspect de crimă în propria lor casă.

Se întinse, slăbi cârligul și împinse fereastra în sus, se prinse de cadru și înălțându-se, intră. Îi fu surprinzător de ușor să sară pe geam și în cameră. Iar acum vorbea și el în șoaptă.

— Am să fiu în curând cu tine, Hugo.

— Unde ești – e departe?

— Doar puțin mai durează. Stai acolo unde ești. Și ține-l în continuare pe Rasmus în brațe. Promite-mi.

— Pro…

Apoi tăcere.

— Hugo, hei, unde ai dispărut?

— E aici, Ewert. Aproape. Probabil că a auzit sunând telefonul. Este aici, la demisol, unde ne ascundem.

•

11:01
(Au mai rămas 59 de minute)

A sărit peste balustradă în timp ce barca cu elicele deconectate a trecut pe lângă digul interior al portului Zuwara. A sărit de la pupa în apele albastre-verzui. Nu departe de paznicii înarmați ai organizației contrabandiștilor.

Ambarcațiunea de pescuit a alunecat încă puțin înainte, încărcată cu combustibil, spre docul de beton. Piet Hoffmann plutea în apă, ținând în mână o jumătate din undiță, lăsând firul de pescuit să plutească liber, în timp ce barca se izbea de o pereche de geamanduri înainte de a se opri, ca și cum ar fi avut o voință a sa proprie.

A așteptat până când bodyguarzii au sărit la bord. Până când au descoperit că echipajul – căpitanul din cabină și paznicul la provă – nu mai stătea în picioare. Apoi Piet a blocat tamburul undiței, întinzând firul. Și, cu o smucitură, a împins în jos butonul brichetei, trecându-l de la „oprit” la „pornit”.

Simți ca și cum ar fi mușcat un pește.

Iar explozia a fost imediată.

O undă de șoc puternică și o vâlvătaie uriașă, intensă. Fumul de motorină s-a revărsat gros și negru. Asta așteptase. Era ca norul în formă de ciupercă ce urmează unei explozii nucleare. A înconjurat barca, a cuprins tot cheiul.

Acum va putea să înoate, nevăzut, spre uscat, să se îndrepte spre macara și să se urce până la capul girafei. Să ajungă la geanta atârnată acolo – ieșirea sa pentru când nu mai exista altă cale.

•

11:09
(Au rămas 51 de minute)

Hugo îl ținea pe Rasmus strâns în brațe. Făcea ceea ce îi spusese lui Ewert – ceea ce și Ewert îi ceruse să facă. Să-și țină fratele în brațe.

În timp ce omul din schița-portret circula din nou prin demisol.

Sunetul pașilor.

Nu renunța. Se apropia din ce în ce mai mult.

De data aceasta s-a auzit mai tare când a deschis dulapul, nu a fost nici pe departe la fel de atent când a cercetat rafturile și a smuls sertarele. Iar când a terminat, n-a plecat, a așteptat. Se auzea de parcă trecea încet cu unghiile înainte și înapoi pe peretele subțire.

Hugo și-a strâns iar fratele mai mic la piept și inimile lor băteau într-un ritm sălbatic.

Ochii aceia cu pupilele acelea erau acolo.

La o distanță de doar un braț, de cealaltă parte a unei scânduri de lemn.

Timpul nu mai avea sens. Se întâmplă uneori. Devine imposibil de știut dacă a trecut mult timp sau deloc.

Apoi s-a auzit alt scârțâit. Ușa demisolului se închidea. Și apoi pașii aceia nenorociți, acei blestemați de pași au amuțit.

Hugo nu avea suficient curaj să sune din nou.

Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu din nou.

Dar trebuia.

— Ewert?

Șoptea cât putea de încet. Și când Ewert a răspuns, șoptea și el la rândul său.

— Da?

— Unde ești, Ewert? El… a fost aici. Dar acum a plecat.

— Sunt în casă. Cred că în dormitorul părinților tăi. Dar nu sunt sigur că am înțeles unde sunteți tu și Rasmus. La demisol, nu-i așa?

— Da. În camera de lucru a tatălui meu. În interiorul dulapului sau în spatele lui. Într-o cameră secretă. N-o poți găsi dacă nu știi de ea.

Ewert șopti din nou. Iar acum, părea sever. Nu supărat, nu în acest fel, dar uneori era mai ferm decât mama și tata.

— Hugo, vreau să mă asculți. Nu poți pleca de acolo – sub nicio formă. Nu-l părăsi pe Rasmus. Nu mă sunați pe mine sau pe nimeni altcineva. Singura ta misiune este să stai în camera aceea secretă până când vei auzi din nou de mine. Înțelegi ce-ți spun, Hugo?

— Da.

— Dacă faci așa cum îți spun, totul va fi bine. OK?

— OK, Ewert.

•

11:14
(Au rămas 46 de minute)

Fumul negru-cenușiu care învăluise totul se risipea încet. Piet Hoffmann a escaladat macaraua, picioarele, corpul girafei, gâtul. Strigătele pescărușilor fuseseră înlocuite de vocile lui Omar și ale contabilei. Confuzie. Haos. Cadrul perfect pentru acest lucru.

Geanta din pânză atârnată de curelele de piele de pe capul girafei. Și-a despachetat pușca de lunetist și cutiile cu muniție, a lăsat arma pentru o clipă și a pornit programul de traducere de pe telefon. Acum microfoanele pe care le pusese în șantierul naval și pe debarcader erau interpreții electronici de care avea nevoie pentru a surprinde comunicarea inamicului.

— Ce naiba se întâmplă?

Omar ajunsese lângă epava plutitoare și arzândă a bărcii de pescuit. Și a strigat la unul dintre paznicii care nu reușise să sosească lângă barcă atunci când Hoffmann declanșase explozia, astfel că era încă în viață.

— Nu știm. Ceva pur și simplu s-a…

— Și suedezul?

— Nu este la bord. Oricum, nu mai este în viață.

— Ești… Ești sigur?

— Am căutat prin toată ambarcațiunea. Ce a mai rămas din ea.

— Avem nevoie de întăriri! *Acum*!

Piet Hoffmann a îndreptat pușca cu lunetă către locul unde credea că ar putea să-i vadă. Prin lunetă a reușit să aducă imaginea mai aproape. Îl putea vedea pe Omar scoțându-și telefonul pentru a suna după întăriri.

Nu putea permite să se întâmple așa ceva.

•

11:17
(Au mai rămas 43 de minute)

De la moartea lui Anni, Ewert Grens nu se mai simțise niciodată responsabil pentru viața altei persoane. De-abia dacă se mai simțea responsabil pentru a lui. Și acum, brusc, era responsabil. Doi băieței hotărâseră să aibă încredere în el. Și, dintr-un anumit motiv, emoționaseră un detectiv care se credea deasupra oricărei emoții. Au vorbit cu el, l-au privit și acest lucru a însemnat ceva. Chiar dacă nimic nu mai conta cu adevărat pentru el în ultima perioadă.

Dar direcția acestei responsabilități – care inițial a deschis o inimă ce fusese închisă prea mult timp – s-a schimbat când un alt băiat, care, de asemenea, alesese să aibă încredere în el, a fost omorât într-un pat. Ceea ce părea delicat și blând a devenit brusc apăsător și greu.

De parcă s-ar fi aflat într-unul dintre acele jocuri video ce plăceau atât de mult copiilor. Prins într-o lume fictivă.

Personajul negativ – criminalul – lovise o dată și avea să lovească din nou. Inocenții – copiii – erau urmăriți în timp ce se ascundeau într-o cameră secretă. Și un jucător trebuia să rezolve totul, iar când el va reuși să facă asta, jocul va reporni și viața va reveni la normal.

Așa părea.

Dar *nu* era așa.

Ei toți erau prinși în capcană, toți în același loc. Criminalul, prada lui și jucătorul. Asta era adevărat. Dar această lume era reală, casa asta exista, nimic nu

era imaginar și orice acțiune avea consecințe care nu puteau fi schimbate.

El, poate mai bine decât toți oamenii, știa ce înseamnă asta.

Cum era să fii aproape de cineva, să te simți responsabil pentru viața ei și să nu reușești să o protejezi. Cum era s-o privești pe femeia care însemna totul pentru tine dispărând încet. Deci pe măsură ce inspectorul detectiv s-a strecurat în dormitorul unei case ce aparținea unei familii din care nici măcar nu făcea parte, pentru a se confrunta cu un criminal care era aici pentru a ucide din nou, Grens avea un singur gând concret, un singur plan – să nu mai vezi niciodată cum o viață de care ești responsabil e pierdută.

Mai degrabă să pierzi viața ta.

Nu mai avea putere să ducă povara a doua oară – nici în trup, nici în suflet.

Își trecu instinctiv mâna peste tocul de piele uzat, o cruce sub sacou. Arma era straniu de ușoară în mâna lui dreaptă. Mai experimentase și faptul că, în acele câteva clipe când era pe cale să tragă, arma devenea aproape fără greutate, atunci când era nevoie de ea cu adevărat.

Grens deschise ușa dormitorului ușor, cu grijă. Munca sa ca anchetator consta în venirea la locul unei infracțiuni, după comiterea unei crime, ca s-o interpreteze, să lămurească ce se întâmplase, să caute răspunsuri la întrebări cu mult timp după ce oamenii fuseseră răniți sau uciși. Acum stătea într-o casă necunoscută, făcând ceva ce nu mai făcuse până atunci în cariera lui de polițist – trebuia să se confrunte cu un ucigaș *înainte* ca o crimă să aibă loc.

Un pas, apoi încă unul, prin holul unde Hugo trăsese cu urechea la ce vorbeau adulții, cu doar câteva zile în urmă.

Ewert Grens făcu o pauză, acum *el* asculta, dar tot ce auzea erau bătăile puternice ale ceasului din peretele bucătăriei, murmurul frigiderului, o mașină pe stradă claxonând ceva sau pe cineva.

Dacă stătea aici, aplecându-se puțin spre baia unde se dusese pentru a acoperi discuția cu Hugo, putea vedea scara ce ducea la subsol. Băieții erau acolo. Și ei erau responsabilitatea lui.

A lui.

Inspectorul detectiv se lipi de perete și se strecură de-a lungul lui, până în bucătărie.

Acolo Hugo văzuse o pereche de pantofi negri și pantaloni negri, care aparțineau unei perechi de ochi familiari.

Acolo trebuia să meargă.

Ewert Grens își adună tot curajul de care era capabil, toată furia, toți acei ani teribili în stomac. Până când avu puterea să facă acel ultim pas. După colț, unde holul se transforma în bucătărie.

Își ținea arma la înălțimea umerilor și poate că aceasta tremura un pic mai mult decât atunci când el era mai tânăr.

O mișcare cuprinzătoare dintr-o parte în alta a camerei – masa de bucătărie, dulapuri, aragaz, tejghele.

Gol.

Poate Hugo și-a imaginat totul.

Așa cum fac uneori copiii.

Grens expiră puțin. Oarecum relaxat. Și lăsă garda jos.

Iar atunci o lovitură puternică îl izbi în partea din spate a capului și el căzu – cu capul înainte – pe podeaua bucătăriei.

Fața lui resimți cea mai mare parte din energia căderii.

Ceva în obraz se zdrobise. Câțiva dinți din maxilarul superior fură dislocați. Vârful bărbiei scoase un sunet scrâșnit. Dar nu simți niciuna din aceste dureri. La fel ca dimineață, când începuse să alerge pentru prima dată după decenii.

A rămas întins acolo, în vreme ce următoarea lovitură îl nimerea mai sus în cap, o treime pe creștet.

O pereche de mâini l-au apucat de jachetă, l-au întors.

Ewert Grens zăcea întins pe spate, incapabil să se apere, și atunci văzu ceea ce văzuse Hugo înainte să se ascundă, ce văzuse Amadou și dusese la moartea sa – o pereche de ochi cu pupile de dimensiuni diferite. Individul semăna neașteptat de mult cu portretul-robot făcut de desenatoarea poliției. Părul era foarte scurt tăiat, aproape periuță, un nas mic, dinți neregulați, barbă nerasă de câteva zile. Și ceea ce ținea în mână i-a amintit lui Grens de un instrument pe care îl folosise odată la cursul de prelucrare a lemnului, ceea ce ei numeau o sulă, practic un mâner având atașat un vârf de metal lung și ascuțit. O armă care putea provoca răni adânci, cu margini curate, care pătrundea în plămâni și inimi, lăsând în urmă doar o cantitate mică de sânge pe piept și în pat – cam cât să se umple o ceașcă de cafea.

Și a fost ciudat.

Ceea ce a simțit Ewert Grens era ceva aproape de dezamăgire. Dintre toate afurisitele de sentimente.

De parcă toate îngrijorările din lunga lui viață ar fi fost complet inutile. Nu pentru că fusese îngrijorat de moarte în sine, nu despre asta era vorba. Era golul. Era marea tăcere. Era nimicul. Dar zi de zi, de când își putea aminti, fusese afectat de teama de moarte sau, mai degrabă, de frica legată de momentul de dinaintea morții, momentul când îți dai seama că moartea nu mai poate fi evitată. Acest sentiment, de conștientizare a faptului că nu vei mai ști nimic, nu vei mai simți, gândi, vedea, auzi, mirosi sau gusta vreodată. Când sinele își dă seama că funcțiile corpului sunt pe cale să înceteze. Angoasa aceea. Ultimul puseu infernal de anxietate. Dar tot ce simțea era – nimicul. Un bărbat, un criminal, stătea deasupra lui cu arma ascuțită în mână, gata să-l lovească pe Grens în inimă și totuși – nimic.

•

11:19
(Au mai rămas 41 de minute)

Piet Hoffmann nu voia să tragă niciun foc – dezvăluindu-și astfel poziția – până ce lucrul nu ar fi devenit absolut necesar.

De două ori, Omar a format un număr de telefon, fără să i se răspundă.

La a treia încercare a reușit, iar Hoffmann a așteptat. Până când n-a mai putut aștepta. Întăririle răspunseseră în cele din urmă.

Și trebuia să tragă.

Dar era totuși prea ușor să mori imediat, fizic.

Așa că Hoffmann a îndreptat arma spre telefonul mobil. Iar când împușcătura și-a atins ținta, nu numai telefonul fu spulberat, ci și mâna lui Omar.

•

11:20
(Au mai rămas 40 de minute)

A fost o dezamăgire faptul că momentul dinaintea morții nu valora cât o viață întreagă de îngrijorare. Dar și o surpriză. Și a fost, de asemenea, exact ca un clișeu. Timpul a încetinit până ce aproape că s-a oprit. O secundă se întinse la nesfârșit, pe măsură ce simțurile lui pipăiau lumea pentru ultima oară.

Ewert Grens se uita fix la capătul ascuțit al unui instrument metalic lung, îndreptat spre el, spre pieptul și inima lui. Și știa exact cum, ce, când urma să se întâmple. Tic-tacul ceasului din bucătărie era la fel de puternic ca o tobă, lumina de deasupra aragazului mai puternică decât soarele, respirația ucigașului său putea mai rău decât o groapă de gunoi.

Toate, pentru ultima oară.

Apoi a mai văzut ceva. Acolo. *Acolo.* La aceeași înălțime cu lama, în spatele ei, la doar câțiva metri distanță. O mișcare. O persoană. Hugo.

Și o armă.

Hugo ținea un pistol în mâna sa de nouă ani.

Acesta a fost motivul pentru care acel bang specific a înecat orice altceva, iar fiecare gând al detectivului a devenit de neînțeles și inutil.

Hugo trăsese cu arma. Ewert Grens a văzut reculul aruncându-l pe băiat pe spate, a auzit la fel de clar cum împușcătura a zgâriat și a lovit ventilatorul din bucătărie, înainte de a se înfige în perete.

Hugo trăsese cu arma și ratase.

Dar a fost timp suficient pentru ca omul de deasupra lui Grens să se tragă înapoi și să se întoarcă. Și ca detectivul să-l apuce de picior, răsucindu-l, împingându-l la o parte, și apoi în jos pe podeaua bucătăriei. Suficient pentru ca sula să-i cadă din mână, iar Grens să o culeagă, să o ridice sus și să o înfigă în inima omului.

•

11:21
(Au mai rămas 39 de minute)

Împușcătura în mâna lui Omar a schimbat condițiile. Poziția lui Hoffmann fusese acum dezvăluită. Deci a mai tras încă cinci focuri. Două în bodyguarzii aflați de ambele părți ale lui Omar. O singură lovitură spre paznicul care alerga dinspre sediu. Și două împușcături spre gardienii din jurul depozitului, care se ocupau de refugiații ce așteptau înăuntru următoarea plecare, cu următoarea ambarcațiune de contrabandă.

Avea nevoie de Frank. Care făcea exact ceea ce promisese. A urmărit un semnal și, odată ce barca explodase, s-a deplasat spre locul din spatele depozitului de refugiați, cu telefonul în mână.

— Ești gata?

— Acum știu ce-ai vrut să spui prin „semnal evident”, Koslow. În niciun caz nu puteam să ratez asta.

Norul de fum aproape se risipise și de la locul lui de pe macara, Piet Hoffmann își căută prietenul danez prin luneta puștii, fără succes.

— Frank, pot conta pe tine acum?

— Mă insulți punând întrebarea asta.

— Bun. Atunci uite ce am nevoie să faci. Acum că paznicii sunt neutralizați, vreau să strângi refugiații, cred că sunt cincizeci, poate șaptezeci și cinci

înăuntru, și să-i duci cât mai departe posibil. Apoi am nevoie să te întorci în depozitul gol și să-l pregătești. Două sute cincizeci de grame de fitil de detonare înfășurat în jurul fiecărei coloane. Dacă vrem să nivelăm locul, vom avea nevoie de forță din două direcții diferite – explozibilii trebuie așezați în două puncte, pentru a împinge grinzile de fier în jos și la dreapta și în sus și spre stânga, în același timp.

— Cât timp am?

— Al dracului de mult mai puțin decât ai nevoie.

— Ca de obicei, deci.

Din vârful macaralei, vederea lui asupra mării era magnifică. Hoffmann se uită peste apele sale nesfârșite. Barca de transport a banilor nu se vedea încă.

— Încă ceva, Frank.

— Da?

— Păzește-ți spatele de Omar – tipul pe care îl urmăreai la Tripoli – și de contabilă, o femeie cam la 35 de ani. Sunt singurii rămași acolo, dar nu-i omorî dacă dai peste ei. Ăștia sunt ai mei. O să mă ocup personal de ei. Și îi vreau în viață.

— Și dacă nu am de ales?

— Ai de ales. OK? Cu toate acestea, nu ai de ales în ceea ce îi privește pe refugiați. Deja sunt speriați și surescitați, iar acum, cu haosul ăsta, vor intra în panică de-a binelea – dar trebuie să-i scoți din nenorocitul ăla de depozit, înainte să-l spulberăm până în înaltul cerului.

•

11:22
(Au mai rămas 38 de minute)

Mort.

Ewert Grens a pus ușor un deget pe încheietura mâinii bărbatului. Nu avea puls. Și apoi, deși era sigur deja, a pus două degete pe partea laterală a traheei.

Pentru prima dată în viață, omorâse pe cineva.

Acum patru ani, crezuse că a ucis pe cineva, când a dat ordinul ca Piet Hoffmann să fie împușcat, în

timpul unei crize cu ostatici, la o închisoare de mare securitate. Dar aflase mai târziu că nu era adevărat.

Acum ucisese de dragul lui Hoffmann.

Iar Grens nu simțea nimic. Toate lucrurile de care se temuse – vinovăția, rușinea, angoasa de a fi pus capăt unei vieți – dispăruseră complet. *Ai meritat-o, nenorocitule.* Ai luat viața unui copil și aproape că ai luat viața a încă doi copii și erai pe punctul de a mă ucide pentru a-i putea ucide pe ei – dreptul tău de a exista în această lume, de a trăi a dispărut.

Se grăbi spre scara de la subsol. La Hugo. Care stătea acolo jos, palid, zdruncinat, și totuși a apucat mâna întinsă a lui Grens.

— Rasmus?

— Jos.

— Arată-mi.

În scurta sa plimbare prin subsol, l-a sunat pe Sven care, împreună cu Mariana, se afla încă la locul crimei de la casa ce adăpostea grupul de copii fără aparținători. Grens le-a spus amândurora să vină acolo imediat. Și înainte ca Sven să poată pune întrebarea următoare, *ce s-a întâmplat, Ewert,* el a închis.

— Aici, Ewert. Sau… acolo.

Hugo îl condusese pe Grens prin camera de lucru a tatălui său și îi arătase un colț.

— În interiorul dulapului. Într-o cameră secretă.

Detectivul l-a ajutat pe băiatul de nouă ani să mute scaunul de birou în dulap și a privit spatele zvelt urcându-se pe el și trăgând o pârghie ascunsă. În timp ce peretele se deschidea pentru a dezvălui camera secretă, Rasmus ieși în fugă, se opri o clipă când văzu chipul lovit al lui Grens, dar oricum i se aruncă apoi de gât, cu un amestec de râsete și lacrimi.

Grens îl ținu strâns, în timp ce se întorcea spre Hugo.

— Ce-i asta?

— Este a tatii. Dar e un secret.

— Dar *tu știai* despre ea, Hugo?

— Nu-i spui, OK?

Grens se uită la fața aceea tânără și serioasă și aprobă din cap.

— Aici ați găsit arma?

Hugo deschise un dulap metalic care îi amintea lui Grens de un seif pentru arme.

— Vezi? Mai sunt. Și cuțite. Și o grenadă, cred.

Dumnezeule mare.

Hoffmann păstra toate acestea cu doar un etaj mai jos, sub masa din bucătăria unde copiii lui luau micul dejun în fiecare dimineață?

Instrumentele de zi cu zi din viața unui agent sub acoperire. Pe lângă pistol, mai erau câteva serviete, un raft pentru îmbrăcăminte cu veste antiglonț de o calitate semnificativ superioară față de cele la care aveau acces polițiștii și un seif cu cod de securitate.

Viața de zi cu zi a unui agent sub acoperire – dar asta a fost acum mult timp, Hoffmann. În altă viață. O promisiune pe care mi-ai făcut-o mie, familiei tale.

O promisiune pe care ai încălcat-o.

— Hugo, tu știai deja că arma era acolo?

— Da. Știu de mult. Uneori intru aici.

— Dar de unde ai știut… să tragi?

Hugo se uită fix la podea, de parcă i-ar fi fost rușine.

— Am căutat pe Google. Pistolul se numește Radom, este polonez ca tata – sau ca tatăl și mama tatălui meu. Pe YouTube îți arată cum să tragi. Nu voi mai încerca niciodată, promit, Ewert. Dar mi-am amintit. Și a funcționat.

Ewert Grens se uită în jur pentru ultima oară. Sven și Mariana nu erau departe și vor fi aici în câteva minute. I-a luat pe Hugo și Rasmus de mâini și i-a împins, cu blândețe, afară din camera secretă.

— Hugo? Vreau să pui pistolul înapoi exact acolo unde se afla. Și asigură-te că orice altceva este exact așa cum a fost înainte. Și închide ușa pe dinafară, știi cum să faci asta.

Băiatul spunea adevărul, fusese în această cameră de multe ori înainte. Cunoștea locul fiecărui obiect și se asigură că resetase codul de securitate al seifului,

la care umblase detectivul, din nou cu toate cifrele la zero.

— Așa îl pune tata.

— Bun. Pentru că uite ce vom face. Acum nu doar că avem un secret împreună – avem un secret *uriaș*. Hugo – nu poți spune nimănui ce s-a întâmplat la etaj. OK? N-ai fost niciodată acolo. Tu n-ai făcut nimic înainte ca el să cadă la pământ. Îmi promiți?

— Îți promit.

— Ai fost foarte curajos, Hugo – un erou! Tu și cu mine vom vorbi mult mai mult despre asta, mai târziu. Nu voi uita niciodată, poți fi absolut sigur de asta. Dar dacă spunem altcuiva chiar acum, lucrurile vor deveni… se vor complica. Ar fi mult mai complicat decât e necesar. Pentru mama și tata.

— Nu voi spune nimic. Despre asta.

— Și tu, Rasmus – atunci când vine vorba de camera secretă, vei face ceea ce face fratele tău mai mare – știi despre asta, dar nu vorbești niciodată despre ceea ce știi.

Rasmus îl ținuse de mână pe Grens tot timpul. Când a răspuns, și-a strâns degetele cât de tare a putut în mâna cu mult mai mare, ca și cum ar fi subliniat cât de important era acest lucru.

— *Și eu pot să tac. Înțeleg și eu lucrurile.*

— Știu, Rasmus.

Grens îmbrățișă băiatul și apoi îi dădu drumul mâinii. O îmbrățișare. Nici nu-și mai amintea când îmbrățișase ultima dată pe cineva.

— Și rămâneți aici. În camera de lucru. Nu urcați până nu vă spun eu, bine? Îmi promiteți – din nou?

— Promitem.

Au spus-o în același timp. Ewert Grens zâmbi, apoi se îndreptă spre scări și urcă în hol și la bucătărie pentru a se întâlni cu Sven și Mariana. Acolo era întins un om mort. O fantomă. El știa acum că acel om făcuse mult mai mult pentru organizația de contrabandă decât să deschidă ușile containerelor. El fusese omul însărcinat cu ștergerea urmelor acțiunilor acesteia. Cel care îi ucisese pe ghid și pe Amadou cu același instrument care tocmai

fusese îndreptat și către inima detectivului. Lucrase pentru persoana de contact suedeză sau, dacă Mariana avea dreptate, pentru liderul întregii organizații.

•

11:26
(Au mai rămas 34 de minute)

Sediul. Acolo fugise Omar, potrivit celor ce se auzeau prin microfoane. Unde, cu ajutorul contabilei care, conform conversațiilor înregistrate de aceleași microfoane, fusese acolo tot timpul – a încercat să oprească sângerarea din ciotul care fusese mâna lui. Deci acolo a fugit și Piet Hoffmann imediat ce a coborât de pe macara.

Era o singură intrare. Pe scară. Trebuia să găsească alta. Fațada era neuniformă și plină de găuri și, asemenea multor alte clădiri din zonă, neîntreținută. Ceea ce îi convenea de minune. Cățărarea pe cărămizile proeminente până la etajul al treilea era nimic prin comparație cu cățărarea până la capul girafei.

Omar stătea întins pe unul dintre birourile din camera mare.

Un bandaj însângerat presa locul în care i se termina brațul stâng.

Asta era cam tot ce putu distinge Hoffmann printr-o fereastră, din cel mai bun loc pe care îl găsi. Aici zidul era chiar și mai dărâmat, a reușit să înfigă jumătate de picior într-o singură gaură.

Se uită prin cameră după contabilă. Ușa camerei-seif părea să fie întredeschisă. Și-a scos telefonul și a conectat camera web din interior – care anterior transmisese cu o claritate perfectă degetele ei dansând pe ecranul seifului, introducând codul.

Nicio conexiune. Fără emițător, fără cameră.

Contabila descoperise camera.

Desigur.

Probabil schimbase și codul.

Și, cu barca pentru transportul banilor apropiindu-se, al cărei personal de securitate era la fel de

priceput în folosirea violenței ca și el, îi rămânea o singură opțiune.

Coliziunea, confruntarea. Asta i-a deschis ușa.

Acum avea să deschidă fereastra.

•

11:30
(Au mai rămas 30 de minute)

Ewert Grens stătea la masa din bucătăria casei Hoffmann, în timp ce Sven și Mariana parcau mașina în fața porții. El tocmai terminase. În câteva minute, reușise să ia o pensetă din dulapul din baie și, după câteva încercări eșuate, izbutise să apuce glonțul încastrat în peretele de beton de lângă ventilatorul bucătăriei. Acum stătea în buzunarul interior al jachetei lui și avea să rămână acolo până când el își va conduce mașina peste podul Väster în drumul de întoarcere spre secția de poliție. O aruncare bună pe geamul mașinii și povestea unui copil de nouă ani și a pistolului său avea să se termine în fundul lacului Mälaren.

De la o promisiune făcută în Africa, la un glonț într-un zid din sudul Stockholmului.

Promisese să supravegheze această casă. Promisese că familiei lui Hoffmann nu i se va întâmpla nimic, în timp ce el lucra pentru poliția suedeză.

Grens fu lovit de un val de epuizare, durerea începu să palpite în fața lui chinuită.

Un băiețel alesese să se încredințeze unui detectiv bătrân pe care abia îl cunoștea, spunându-i că a auzit împușcături, prin telefon, când vorbea cu tata. Acum auzise același lucru în propria lui casă, într-un loc care ar fi trebuit să reprezinte siguranța prin definiție. Văzuse chiar un om mort în bucătăria casei familiei lui.

Voi avea grijă de tine, Hugo, am să mă asigur că primești ajutorul de care ai nevoie.

Ușa din față se deschise. A recunoscut pașii liniștiți ai lui Sven și alții mai energici, ai Marianei.

Felul în care mergeau era foarte asemănător personalităților lor.

— Sunt în bucătărie. Prima pe dreapta.

S-au oprit la ușă, lângă blatul din bucătărie și scurgătorul de vase și s-au uitat în jurul camerei.

Un om mort cu fața în sus.

Șeful lor, pe un scaun, lângă el, cu fața stâlcită rău.

— Ewert, ce, ce…

— Voi doi aveți grijă de asta.

— … s-a întâmplat?

— Și repede. O anchetă imediată a locului crimei. Și…

— Trebuie să mergi la spit…

— … puneți-mi imediat întrebările. Ca să știți exact ce s-a întâmplat. Oamenii care locuiesc aici n-au nevoie de noi în viețile lor nici măcar un minut mai mult decât este absolut necesar.

•

11:32
(Au mai rămas 28 de minute)

Primele trei focuri de armă au străpuns geamul de sticlă. Următorul l-a lovit pe Omar în genunchiul drept – cu o mână lipsă și un picior inutilizabil, nu va pleca nicăieri. Piet Hoffmann avea mănuși, dar tot și-a tăiat ambele palme în timp ce le sprijinea de rama ferestrei și sărea în camera mare a sediului central. O secundă mai târziu ajunsese la camera-seif și la ușa întredeschisă. Coliziune. Confruntare. Ținea arma într-o mână când a apucat ușa și a deschis-o cu o smucitură.

Ea stătea acolo, așezată pe seif.

Îmbrăcămintea aceea scumpă, ochelarii aceia cu rame aurii, privirea ei tăioasă. Și revolverul, pe care îl împinsese în fruntea lui până ce începuse să sângereze și cu care apoi trăsese pe lângă urechea lui, luându-i auzul temporar, la prima lor întâlnire – îl ținea acum direct spre el.

— Trag la fel de ușor ca tine, Koslow. La fel de bucuroasă. La fel de repede.

Două guri de țeavă. Două arme mortale cu piedica ridicată.

— Dar nu am atât de mult de pierdut. Știu despre tine acum. Soție. Copii mici. Eu sunt pe cont propriu.

— Tu stai pe rudele tale. Banii. Fără ei ești la fel de moartă ca și paznicii tăi. Și în ceea ce privește familia mea, este departe de aici și în completă siguranță.

Era ciudat de calmă.

— Dacă spui tu.

De parcă ar fi știut ceva ce el nu știa.

— În completă siguranță. Ești sigur?

De parcă n-ar fi avut nimic de pierdut.

— Dacă tragi, trag și eu, Koslow. Și murim amândoi. Deci voi număra până la cinci. Atât timp ai ca să pleci. Atunci amândoi vom scăpa de aici în viață.

Nu era disperată. Nici nu-i era frică. Ceea ce complica lucrurile.

— Cinci.

Ar fi fost ușor să o ucidă. Dar trebuia să trăiască. Să moară, dar treptat.

— Patru.

Nu juca o cacealma.

— Trei.

Era sigur de asta.

— Doi.

Trebuia să ia o decizie. Acum.

— Un…

O împușcătură. Cineva trăsese.

Glonțul i-a străpuns ochiul și ea a căzut în față. Cineva trăsese – dar nu Hoffmann și nici contabila.

— Era al dracului de serioasă.

Vocea venea de la fereastra pe care Hoffmann tocmai intrase.

— Ai auzit-o? O voiai în viață. Dar…

Piet Hoffmann se întoarse. Frank. În afara ferestrei, cu piciorul așezat probabil în aceeași gaură, cu un braț înăuntru, la o distanță potrivită pentru a trage.

— … ea *te-ar fi împușcat,* Koslow.

Era serioasă. Spunea adevărul. Ea nu trăia pentru o religie sau o ideologie – doar pentru bani și era pregătită să moară pentru ei.

Pentru banii din seiful din fața lui. Hoffmann a introdus codul de opt cifre. Seiful rămase încuiat.

— Tocmai ai împușcat codul.

— Cum?

— Frank, era singura care știa noul cod.

Bărbatul cu păr des și barba sălbatică a ridicat din umeri.

— Atunci mai bine…

— Și ce cauți aici? Treaba ta este în altă parte!

— Refugiații. Avem o mică problemă. Nu vor să părăsească depozitul.

— Fără cod, avem mai multe probleme. Eu pot să mă ocup de seif dacă îmi dai câțiva metri de fitil pentru detonare. Iar tu rezolvă *problema ta,* Frank. Trage în aer, amenință-i, fă orice e nevoie! Trebuie să plece, astfel încât să poți pregăti depozitul! Timpul este esențial.

Hoffmann îl ajută să treacă peste cioburile de sticlă rămase în geam. Au rupt o bucată din suta de metri de cablu detonant pe care Frank o luase de la Rob, în Tunis, și apoi o adusese în rucsac. Au scos unul dintre cele douăzeci de detonatoare din cutia lor, apoi l-au legat pe Omar, doar așa, pentru siguranță, înainte să se despartă din nou.

Avea două opțiuni. Metoda mai temeinică, una care ar dura mai mult, dar toți banii ar rămâne intacți. Sau metoda mult mai rapidă, mult mai violentă și care ar face mult zgomot.

Metoda prudentă ar fi fost să facă o gaură în seif – printr-un strat de oțel, apoi unul de beton și apoi din nou unul de oțel –, să-l umple cu câteva sute de litri de apă și să împingă înăuntru un cablu de detonare. O mică explozie drăguță, potolită, fără mult zgomot. Care ar lăsa interiorul intact. Banii ar ajunge uzi și grei, dar la fel de valoroși după uscare.

Metoda mai violentă presupunea lipirea cablului de detonare în jurul ușii seifului, apoi înfășurarea altuia în jurul balamalei superioare, pe toate părțile,

pe urmă o operațiune similară la balamaua inferioară și apoi conectarea la un detonator. Va trebui să-l scoată pe Omar, încă legat, înainte de a declanșa o explozie care va elimina nu doar fiecare fereastră din această clădire, ci și fiecare fereastră din clădirile învecinate.

Hoffmann se uită la ceas. Rămăseseră douăzeci și cinci de minute. Barca de transport care se apropia de portul Zuwara va fi în curând vizibilă prin binoclu. În criză de timp, a ales singura alternativă pe care o putea folosi.

Trebuia să-l scoată pe Omar, să mute corpul contabilei și să arunce în aer seiful.

Și să spere că cele douăzeci de milioane de dolari din interior nu se vor face cenușă.

•

11:44
(Au mai rămas 16 minute)

Sven Sundkvist a sunat după agenții de la criminalistică, medicul legist și întăriri, în timp ce Ewert Grens îi telefona Zofiei Hoffmann. În doar câteva minute, casa se va transforma într-un loc în care vocile și voințele, și emoțiile se vor lupta unele cu altele pentru spațiu. De aceea Grens și-a repetat ordinul de a fi intervievat imediat și de aceea stătea așezat la masa de bucătărie, vizavi de Mariana, în fața unui telefon mobil care înregistra fiecare cuvânt.

MARIANA HERMANSSON (MH): Eu tot nu înțeleg, Ewert.

EWERT GRENS (EG): Ce, adică, nu înțelegi?

Mariana Hermansson era curajoasă, nu făcea compromisuri, spunea mereu exact ce simțea, indiferent de consecințe. Dură, după unii. Destul de adevărat. Dar întotdeauna era mai dură cu ea însăși. Nu avea nevoie de nimeni care s-o oblige, făcea asta pentru ea însăși. Așa funcționa Mariana. Știa asta despre ea însăși. Dar în orice caz. Această situație era

incomodă. Să stea fată în față cu șeful ei, uitându-se la chipul lui rănit, sângerând și învinețit, și să pună tipul de întrebări pe care un interogator le pune întotdeauna unui suspect, cu o persoană decedată întinsă la picioarele lui.

MH: Ai șaizeci și patru de ani.

EG: În privința asta nu pot face nimic.

MH: Nu ești în cea mai bună formă.

EG: Cred că, în legătură cu asta, aș putea face ceva.

MH: Și bărbatul care zace acolo trebuie să aibă cam treizeci și cinci de ani, ești de acord?

EG: Așa pare.

MH: În formă bună. Musculos. E adevărat?

EG: Așa se pare.

MH: OK, în ciuda acestei disproporții dintre starea ta fizică și starea lui fizică, în ciuda loviturii pe care spui că ai primit-o la ceafă, lovitura care a cauzat căderea ta pe burtă și leziunile faciale ulterioare, și deși decedatul s-a năpustit asupra ta și a ridicat arma, această sulă extrem de mortală atunci când este înfiptă în plămâni sau inimă (în felul în care a fost ucis un copil de paisprezece ani noaptea trecută și un bărbat de vârstă mijlocie în sistemul de tuneluri) – în ciuda a toate astea, pretinzi că ai reușit să-l învingi? Să-l oprești? Și, pentru a-ți apăra viața, l-ai omorât?

Ewert Grens auzea ce spunea ea. Și știa cât de bine își cunoștea meseria. Dar nici măcar ea nu va afla ce s-a întâmplat cu adevărat, dacă nici el, nici Hugo nu-i vor spune.

EG: Da.

MH: Da?

EG: Da.

MH: Dar cum, Ewert? De unde ai avut putere? Cum ai putut, dintr-o poziție atât de vulnerabilă, o poziție în care erai absolut sigur că vei muri – cum ai putut să învingi o persoană mult mai tânără, considerabil mai puternică, un om care a ucis de mai multe ori înainte?

EG: Există unele lucruri, Hermansson, imposibil de explicat. Cred că am avut un înger lângă mine.

În acel moment Grens s-a întors, poate în mod inconștient, spre ușa subsolului, dar Mariana Hermansson n-a observat.

SVEN SUNDKVIST (SS): Pot să pun și eu o întrebare?

MH: Întreabă. Am senzația că a decis deja răspunsul, indiferent de întrebare.

În timpul scurtului interogatoriu, Sven a luat-o înaintea echipei criminalistice și a efectuat propria examinare a bucătăriei. Acum arătă, cu mâinile învelite în mănuși de plastic, spre ventilatorul bucătăriei și spre peretele de lângă el.

SS: Ventilatorul este deteriorat, într-un colț.

EG: Chiar?

SS: O zgârietură care poate fi în legătură cu o mică gaură din perete.

EG: Deci așa.

SS: Și când mă aplec până la podea și la bordura dinspre zid, văd acolo niște bucăți de material. Destul de puține. Bucăți din același material din care este făcut peretele. Ceea ce înseamnă fie că familia Hoffmann nu este deosebit de atentă la curățenie, fie că gaura este proaspătă.

EG: E o întrebare?

SS: Întrebarea mea, Ewert, este dacă erai aici când a fost străpuns zidul?

EG: Nu.

SS: Deci nu știi nimic despre o gaură proaspătă din perete, aflată chiar în spatele locului în care tocmai ai ucis un om?

Așa cum Ewert Grens se întorsese spre ușa subsolului când a menționat îngerul păzitor, acum, la fel de involuntar, și-a lăsat mâna să alunece în jos, în buzunar, ca să apuce un glonț care tocmai fusese eliberat din țeavă. Dar niciunul dintre ceilalți doi participanți la acest interogatoriu nu a observat.

EG: Așa este, Sven – nu știu nimic despre asta.

•

11:54
(Au rămas 6 minute)

Șaisprezece milioane de dolari cântăresc mai mult decât ai crede.

Au fugit prin porțile portului Zuwara, în mașina echipată de război a lui Omar, cu bagajele umplute cu bancnote americane folosite. Aproximativ un milion de dolari, care fuseseră pe raftul de jos, arseseră în explozie – dar au salvat majoritatea veniturilor de pe urma contrabandei din această lună. Era suficient.

Barca de transport cu personal de securitate înarmat era vizibilă acum cu ochiul liber, alunecând din ce în ce mai aproape prin apele blânde ale Mediteranei. Și va ajunge aici la timp pentru a se întâlni cu ce a rămas dintr-o organizație criminală. Pentru că acum Piet Hoffmann își deschise telefonul și trimise un mesaj text către kiturile de aprindere controlate prin GSM, plasate de Frank, împreună cu cablul de detonare, pe fiecare stâlp al depozitului și în fiecare rezervor de motorină al bărcilor de contrabandă, precum și pe tot etajul la care se afla

sediul central. De la distanță, era aproape frumos să urmărești cum totul sare în aer în același timp.

11:57.

Reușise.

Trei ore puteau fi la fel de lungi ca trei minute sau trei secunde.

Partea a șasea

Zofia alerga către poarta ei din față, ruginită, în sus pe cele șapte trepte ce duceau la casa familiei sale, în care abia începuse să se simtă în siguranță și înăuntrul căreia abia îndrăznea să ducă o viață normală. Și acolo, la ușa din față, a fost întâmpinată de o targă purtând un cadavru, acoperit cu o folie. Și prin minte i-a trecut un gând. Despre normalitate. Despre cum la fel se întâmplau lucrurile în Columbia, când erau fugari – în urma unei condamnări pe viață într-o închisoare suedeză, a unei condamnări la moarte a mafiei poloneze, apoi a încă uneia de la Casa Albă și apoi a uneia în plus de la un cartel sud-american al drogurilor – și cum, în acele condiții, ea acceptase lipsa de normalitate. Chiar se așteptase la ea. Dar aici, în propria lor casă, într-o suburbie numită Enskede, din orașul în care crescuse, unde începuse să-și permită să creadă că normalitatea este ceva real… Așa că n-a fost șocată, văzuse prea multe pentru a mai putea simți așa ceva, trăise prea mult într-o altă lume, totuși i se rupse inima. Pentru băieți. Băieții ei! Unde erau? Cum se simțeau? Ce…

— Aici, Zofia. Dar nu trece prin bucătărie, n-am terminat încă.

În camera de zi. Acolo stăteau. Fiecare cu propria sa jumătate de pahar de suc și felie de plăcintă. Rasmus și Hugo. Și vizavi de ei, Ewert Grens, cu o față lovită până la sânge.

— Presupun că o să dureze încă vreo jumătate de oră. Apoi vă putem lăsa în pace.

Inspectorul detectiv a umplut din nou paharele până la margine cu suc de portocale, le-a zâmbit celor doi băieți și s-a îndreptat spre bucătărie, în timp ce Zofia s-a așezat pe canapea, și-a pus brațele în jurul lor, i-a tras mai aproape și le-a sărutat frunțile, obrajii, urechile, ochii până când au protestat și ea a trebuit să slăbească strânsoarea. Voia să-i mângâie pe ei sau poate că încerca să se mângâie pe sine.

Mariana și Sven erau încă la masa din bucătărie de unde plecase Grens, fiecare scriind în propriul caiet, ridicându-se în picioare din când în când, pentru a se uita mai atent la unele detalii, împreună cu unul dintre tehnicienii criminaliști.

— M-am gândit la ceva chiar acum, când eram cu băieții. Ceva ce a spus Hugo.

Grens trase al treilea scaun de bucătărie.

— A auzit ceva când fantoma a dat un telefon. Omul mort, adică.

— A auzit?

— Când ticălosul s-a așezat aici la masa din bucătărie, așteptând ca Zofia Hoffmann să vină acasă. Se pare că a sunat la cineva din organizație.

Mariana a răsfoit câteva pagini din caietul ei.

— Îți amintești de Billy, noul nostru wunderkind, Ewert? Care a făcut imposibilul – a decriptat codul de pe telefonul pe care l-am găsit în haina refugiatului, pentru a avea acces la rețeaua din satelit? I-am telefonat când am sunat și restul tehnicienilor. A fost aici în timp ce tu te ocupai de băieți. A venit cu luminile albastre aprinse pentru a face o analiză a telefonului omului mort. Dar prima sa încercare n-a avut succes. Nu crede că va putea intra. Este supercriptat. Trebuie să fim pregătiți pentru faptul că s-ar putea să nu găsim niciun număr de telefon sau nici chiar o localizare sau o oră, nici pentru apelurile efectuate, nici pentru cele primite.

— Atunci hai să vorbim cu Hugo.

— Crezi că e pregătit pentru așa ceva, Ewert?

— Este pregătit, Sven. Dacă nu cumva ai un martor mai bun?

Toți trei s-au îndreptat spre sufragerie, unde o mamă și copiii ei stăteau pe canapea, beau suc și luau o gustare agreabilă de după-amiază. Sau așa arătau copiii când ei au ciocănit la ușă și au intrat. Nu ca doi băieți care își revin după ce s-au ascuns de un criminal într-un subsol, văzându-l apoi mort pe podeaua propriei lor bucătării.

— Îmi cer scuze, Zofia, dar avem nevoie de puțin ajutor de la Hugo.

Ewert Grens îi zâmbi băiatului cu care împărtășea un secret, un secret imens, în timp ce Zofia își puse din nou brațele în jurul copiilor ei, strângându-i aproape de ea, la fel ca înainte.

— Nu, nu cred.

— Știu că ai prefera să nu facem asta. Dar e absolut necesar.

— Ascultă-mă, Ewert! Poți să te duci naibii…

— Dar eu vreau, mamă.

— Dragă, nu-i nevoie…

— Vreau să ajut, Ewert.

Hugo s-a desprins din îmbrățișarea mamei sale și s-a aplecat peste măsuța de cafea, spre Grens.

— Pot vorbi. Adică despre ce am voie să vorbesc.

Băiatul de nouă ani și detectivul de șaizeci și patru de ani s-au uitat unul la celălalt și Grens a dat din cap, *acesta* nu era un secret.

— Hugo – încercăm să aflăm tot ce putem despre bărbatul care a fost aici. Și doar tu l-ai văzut și l-ai auzit.

— OK?

— Așadar vreau să știu la ce oră a dat telefonul.

— Când?

— Da. Ce oră era când l-ai văzut așezat la masa din bucătărie, vorbind la telefon?

Hugo s-a concentrat. Voia să-și amintească. Voia să-l ajute pe Ewert.

— Cred… că a fost înainte să te sun. Și înainte ca mama să sune… și a trebuit să-mi găsesc telefonul, care se rătăcise printre rufele murdare, în timp ce eu și Rasmus căutam pantalonii scurți pentru sport. Și erau trei apeluri pierdute. Deci înainte de apelul tău. Și înainte de al mamei. Dar nu cu mult.

Grens analiză istoricul propriilor sale apeluri – 10:55, un apel de la Hugo. Apoi a rugat-o pe Zofia să verifice ultimul ei apel fără răspuns. 10:47.

— Cam cu cât timp înainte, Hugo?

— Poate… zece minute. Cam așa ceva.

— Bun. Atunci știm. Este foarte util. Și acum, Hugo, vreau să mai știu un lucru. Ce-a spus el? În afară de faptul că o aștepta pe mama.

— Ajunge! Ți-ai primit răspunsul la întrebare, Ewert. Acum lasă-ne singuri!

Băiatul de nouă ani și-a pus mâna peste mâna mamei lui, ca s-o liniștească. Probabil un ecou al modului în care îl liniștea ea pe el, de obicei.

— Mamă, e în regulă. Cum ți-am spus. *Vreau* să vorbesc cu Ewert. Deoarece el a fost aici.

Adulții schimbară o privire scurtă. Iar Grens își dădu seama ce se întâmpla. Ea se lupta cu propriul ei sentiment de vină, gândind, *n-am fost aici când copiii mei aveau nevoie de mine.*

— Deci ce a spus el, Hugo?

Detectivul își tăie o felie de plăcintă cu mere, o luă într-un șervețel și, în ciuda durerii din maxilar, mușcă din ea.

— Încearcă, Hugo, încearcă să-ți amintești.

— Engleză. A vorbit englezește. Dar nu o engleză bună. Mai degrabă ca cineva care vorbește o limbă străină. Și câteva cuvinte în italiană. Cred.

— Italiană?

— Da.

— Cum ar fi?

— Pâine… cred.

— Pâine?

— Ciabatta.

Grens a luat o a doua mușcătură de plăcintă cu mere, a dat din cap spre Zofia, ca și cum ar fi spus că e gustoasă.

— Ciabatta?

— Da.

— Ești sigur, Hugo?

— Nu chiar, dar…

— Pot să intru?

Mariana aruncă o privire către șeful ei, apoi spre băiatul de nouă ani.

— Hugo – se poate să fi fost *cirrata*?

Băiatul a făcut ca și mai înainte, s-a gândit mult, mult timp, dornic să fie util.

— Da. Poate.

Și apoi a mormăit pentru sine, încercând să-și dea seama cum suna.

— Cirrata. Cirrata. Cirrata. Da. Așa cred. Cred că asta spunea.

— Caracatiță. Numele organizației. O caracatiță cu opt brațe se numește *cirrata.*

Grens o privi surprins. Era bună, el știa asta, dar nu atât de-al naibii de bună.

— Română, Ewert. Aceeași familie de limbi ca și spaniola și italiana. Și latina.

Desigur. Detectivul era puțin rușinat că uitase, ca întotdeauna. Pentru că viața celorlalți oameni nu îl interesa cu adevărat, nu atât cât ar fi trebuit. Română. A doua ei limbă.

— A mai spus un lucru. Care era legat de *ciabatta.* Sau *cirrata.*

Obrajii lui Hugo începeau să-și recapete culoarea pe care o pierduseră când îl doborâse reculul armei.

— L-a spus după *cirrata.* A spus *kapoot. Cirrata kapoot.*

Grens s-a întors spre Mariana. Ea înțelegea limba, așa că fu cea care preluă conversația.

— *Kapoot*?

— Da. Și de cuvântul ăsta sunt absolut sigur.

Mariana i-a zâmbit băiatului, asigurându-l că se descurca foarte bine, apoi s-a întors către Grens.

— Iar asta, asta înseamnă capul caracatiței, Ewert.

— Ce?

— Capul. Asta înseamnă. Cap. Și dacă faci un pas mai departe – abrevierea CC. Cirrata Capul. Capul caracatiței.

A luat telefonul și a derulat imagini ale documentelor pe care Piet Hoffmann le fotografiase la sediul unei organizații de contrabandă din nordul Africii.

— Și dacă ne gândim la asta – cap, ca în orașele capitală, cum ar fi capitolium, aceeași familie de limbi. Locul unde se iau decizii. Acolo, Ewert, vezi, în colțul din dreapta sus al hârtiei? CC 25%. Cel care primește cea mai mare parte din profit. Asta susține ceea ce noi am ghicit deja. Capul caracatiței. În comparație cu cele opt brațe, care primesc mai puține

acțiuni. Un cap care decide și opt brațe care acționează.

— Vrei să spui că s-a așezat pe acest nenorocit de scaun și a vorbit cu șeful organizației…?

— Dacă Hugo își amintește bine. Și dacă noi interpretăm corect.

Ewert Grens se ridică de pe canapeaua-colțar a lui Hoffmann.

Era posibil?

Omul care l-a ucis pe Amadou, care a încercat să facă același lucru unui detectiv suedez, a acționat la ordine venite direct de sus? Raporta direct liderului – de aici?

Grens se gândi la fotografia trimisă de Hoffmann – împreună cu imaginile unor documente de afaceri – a unui neamț din Tripoli, identificat ca Jürgen Krause. *Dacă* germanul s-a dovedit a fi capul caracatiței – de ce i-ar telefona de aici un criminal trimis în casa lui Hoffmann să o omoare pe Zofia? Liderul? Într-o organizație internațională de contrabandă, unde fiecare țară funcționa oarecum autonom? Aceasta ar fi trebuit să fie o problemă de rezolvat pentru organizația suedeză.

De asemenea, *dacă* Mariana avea dreptate, atunci…

CC era liderul.

CC era și suedez.

Ewert Grens a ieșit pe hol, a intrat în bucătărie și s-a aplecat pentru a privi pe fereastră. Puțin după prânz, într-o suburbie frumoasă. Exact atât de liniștită pe cât trebuia să fie.

Fu rândul lui să deschidă aplicația pentru fotografii de pe telefon. Nu erau prea multe. Făcea rar fotografii. Aproape niciodată – ce s-a întâmplat s-a întâmplat și, dacă nu-și putea aminti un lucru fără ajutorul unei poze, asta însemna că acel lucru nici nu fusese atât de important. Dar cu asta chiar făcuse o fotografie, o salvase. Prima persoană pe care o omorâse vreodată. În chiar această bucătărie. O persoană care vorbise cu angajatorul său – probabil

un individ de la cel mai înalt nivel, un suedez – cu puțin timp înainte de moartea sa.

Detectivul marcă imaginea și apăsă simbolul pentru trimitere. Și apoi telefonă.

— Grens? Tu ești? Eu chiar…

Piet Hoffmann era în mașină, atâta lucru era clar, fie și numai după zgomotul ambiental.

— … nu am timp să vorbesc. Te sun peste câteva ore.

— Pari stresat, Hoffmann?

— Îmi pare rău, nu pot vorbi acum. Ne auzim mai târziu.

— Te rog doar să te uiți la o singură fotografie. Care trebuie să fi ajuns chiar acum.

Zgomotul mașinii se intensifică atunci când Hoffmann își luă telefonul de la gură ca să deschidă mesajul al că-mi semnal sonor tocmai se auzise.

— OK. Și?

— Omul care a murit.

— Văd că e mort.

— Îl recunoști?

— Nu.

— Ești sigur?

— N-am mai văzut niciodată chipul ăsta.

— Ești absolut sigur?

— Absolut. Care-i legătura? Cine l-a ucis? Și de unde este poza?

Grens se întoarse și se uită la mica pată de sânge pe care sula o lăsase în urmă. Voia să țipe. De aici, Hoffmann. Individul era pe podeaua bucătăriei tale, lângă masa unde nevasta ta și fiii tăi iau micul dejun în fiecare zi, în timp ce vorbesc cu tine. Familia ta, care acum stă în sufragerie și tocmai m-a ajutat pe mine în anchetă, pentru că unul dintre fiii tăi a văzut, a auzit și a încercat să împuște această persoană.

— Cine l-a ucis sau unde nu e important. Important, totuși, este că a avut contact direct cu liderul întregii organizații și este cea mai bună șansă de a-l găsi și a-l identifica.

Se auzi din nou sunetul mașinii turate pentru a câștiga viteză.

De parcă Hoffmann s-ar fi uitat la fotografie încă o dată.

— Nu, Grens, nu l-am văzut niciodată. Și acum trebuie să mă întorc *în propriul meu haos.* Ținem legătura.

Ewert Grens rămase în bucătărie, lângă pata de sânge de pe podea și gaura de glonț din perete. Ceva îl rodea. Și apăruse de la conversația lui Hugo cu Mariana și de la acele expresii în latină.

Cirrata.

Dintr-un anumit motiv, cuvântul îi era familiar – dar nu putea deloc să-și amintească de unde anume.

Îl rodea.

•••

Imediat ce au ajuns cu mașina lui Omar din zona portului Zuwara, Piet Hoffmann i-a văzut. Refugiații. Pe care Frank îi amenințase, alungându-i înainte de a împânzi marele depozit cu explozibili, pentru a-l arunca în aer.

I-a văzut mergând de-a lungul autostrăzii, departe de locul ce urma a fi distrus. Și erau disperați. Țipau, plângeau, gesticulau.

Pentru o clipă, n-a înțeles deloc.

Până când și-a dat seama. Pentru că lumea era un loc al dracului în care ceea ce e corect devine greșit și ceea ce este greșit pare corect.

El distrusese posibilitatea traficanților de oameni de a profita de iadul vieții altora.

Tăiase de la rădăcină organizația de contrabandă, astfel încât să nu mai poată niciodată înflori din nou.

Dar, făcând asta, distrusese toate speranțele de viitor pe care le aveau acești refugiați.

De aceea plângeau și strigau. Și de aceea el nu se putea împiedica să se gândească la ei. Așa că, după conversația confuză pe care o purtă cu Ewert Grens despre un om mort întins pe o podea și în ciuda faptului că parcursese o parte însemnată a drumului către Tripoli și aeroport, Hoffmann a frânat și s-a oprit pe un drum lateral, suficient de larg pentru a întoarce mașina, ignorând protestele lui Frank.

Când, după vreo douăzeci de kilometri înapoi în direcția greșită, au ajuns din urmă cortegiul de refugiați pe un drum de țară, Hoffmann se simți ca și cum ar fi fost martorul durerii deznădejdii pure. Deși organizația defunctă intenționa să-i urce într-o ambarcațiune care s-ar fi putut scufunda în orice moment, deși organizației respective, odată ce plătiseră, îi păsa prea puțin dacă ei se înecau sau trăiau. Hoffmann știa toate astea și știa și că, de acum înainte, această rută libiană către Europa era practic închisă. Ceea ce era un lucru bun. Dar când a încercat să îi convingă de asta pe oamenii din fruntea

acelei procesiuni din acest ticălos de loc al acestei ticăloase de lumi, tot raționamentul lui se sfărâmă.

Așa că a deschis portbagajul și a scos una din cele două valize pe care le umpluse cu ajutorul lui Frank, în timp ce explozia seifului răsuna încă prin cartierul general. A mormăit ceva într-un amestec de engleză și franceză, cum că asta era mult mai mult decât plătiseră ei contrabandiștilor și că acum puteau să meargă acasă și s-o ia de la capăt sau să fugă cu ajutorul navelor altor organizații peste Marea Mediterană, la alegerea lor. Le dăduse destui bani pentru ca ei să poată merge în orice direcție ar decide să meargă.

•••

După radiografie și după ce capul lui rănit a fost examinat la spitalul Karolinska, după ce s-a întors la biroul său de la secția de poliție din Kronoberg, și când, în sfârșit, s-a putut culca pe canapeaua din catifea uzată, Grens își aminti ce îl rodea. Cirrata. Unde văzuse, unde auzise cuvântul. Într-un hol dintr-un hotel din Niger. Un șofer în uniformă, ținând un semn, întrebând de domnul Cirrata. Și un oficial al Ministerului de Externe care se ridică și îi mulțumea companionului său. *Cirrata, Dixon*? Apoi întâmpină întrebarea cu un zâmbet cald. *Numele reprezentantului ONU cu care mă voi întâlni.*

Pe cine urma să întâlnească?

Cine era reprezentantul ONU?

Ewert Grens se repezi de pe canapea la biroul pe care îl folosea rar. Omul de la cel mai înalt nivel. Liderul suedez al organizației de contrabandă. Dixon se ducea să-l întâlnească? A găsit cartea de vizită cu sigla guvernului sub o grămadă de plicuri nesortate și nedeschise și a sunat. O singură dată. De două ori. Niciun răspuns. Mesageria vocală a răspuns în engleză și în suedeză, iar Grens a lăsat un mesaj prin care îi cerea să-l sune cât mai curând cu putință.

Dar era nerăbdător.

S-a plimbat înainte și înapoi prin birou, ca de obicei.

Până când n-a mai putut aștepta.

Nu i-a luat mult să găsească pe Google hotelul din Niamey și a fost mulțumit că putea suna imediat. În cea mai bună engleză a sa, a cerut să fie pus în legătură cu unul dintre oaspeții hotelului. După două neînțelegeri și două apeluri greșite, șeful securității hotelului s-a declarat dispus să se lase convins că Grens era ofițerul de poliție suedez care pretindea că este și pregătit să încalce intimitatea oaspeților săi, în ciuda politicii hotelului.

— Un șofer, spuneți?

— Un tânăr în uniformă fără însemne. La ora opt dimineața, acum trei zile. Unul dintre oaspeții

dumneavoastră obișnuiți – un funcționar guvernamental suedez numit Thor Dixon – a fost preluat de acesta. Aș vrea să iau legătura cu acel șofer.

— De ce?

— Asta-i treaba mea.

— Vreți sau nu ajutorul meu? Există multe servicii de taxi din care să aleg și îmi va lua câteva ore să găsesc unul anume. Adică până să găsesc acest șofer.

— Vreau să știu unde l-a condus tânărul acela pe Dixon și, dacă este posibil, cu cine se întâlnea Dixon. Nu mă interesează oaspetele dumitale, dacă asta îți face sarcina mai ușoară. Încerc să aflu mai multe despre cei cu care s-a întâlnit oaspetele dumitale în dimineața aceea.

Apelul telefonic nu îi potoli neliniștea. Răbdarea nu fusese niciodată punctul forte al lui Grens. Așa că a continuat să meargă prin încăpere, între birou și fereastră, între canapea și raftul de cărți. Până când cineva a bătut ușor la ușa lui și un coleg al cărui nume nu și-l putea aminti a aruncat o privire înăuntru.

— Ai un vizitator.

— Într-adevăr?

— Să-l conduc înăuntru?

— Depinde cine este.

— Un domn foarte tânăr. Și mama lui.

Aproximativ la înălțimea cotului colegului său, a apărut o față. Zâmbitoare.

— Hugo…?

— Bună, Ewert.

— Ce cauți aici – la secție?

— Te vizitez.

Zofia stătea lângă el și împreună ocupau toată ușa.

— Aproape că m-a implorat. Voia foarte tare să vină aici. La tine, unde lucrezi tu. E în ordine?

Ewert Grens a zâmbit, mai larg decât își dădea seama.

— Bine ați venit. În biroul ăsta nu am prea des vizitatori atât de minunați. Sau, ca să fiu sincer, orice fel de vizitatori.

A netezit cât de bine a putut țesătura din catifea a canapelei și le-a făcut semn să se așeze. A mutat grămada de hârtii de pe scaunul vizitatorului, înainte de a se așeza față în față cu Hugo.

— Ewert – nu-i în întregime adevărat ce ți-am spus.

Zofia se uita la Grens, dar nu îi întâlnea cu adevărat privirea, sau cel puțin așa i se părea lui Ewert.

— Hugo m-a rugat, într-adevăr. Dar și eu am vrut să vin aici.

— Da?

— Pentru că vreau să-mi cer scuze. Eu… Ei bine, am fost atât de copleșită când am ajuns acasă. Dar ți-am văzut fața. Și o văd și acum, învinețită și bandajată. Am înțeles, înțeleg, că mi-ai protejat copiii și pe mine. Că mă aștepta pe mine, nu pe tine.

Se uita la el.

Cu ochii prea obosiți ca să se mai gândească la vreo moarte.

— Dar, Ewert, tu ai fost cel care… mi-a salvat viața. Și viața băieților mei.

— Ei bine, de fapt, a fost invers.

Grens îi făcu cu ochiul lui Hugo, fără ca Zofia să observe.

— Invers? Nu înțeleg, Ewert.

— Hugo a fost cel care mi-a salvat mie viața.

A durat o clipă. Apoi a zâmbit. Chiar a râs puțin. I-a dat un ghiont lui Hugo, astfel încât să poată râde amândoi de gluma necugetată a detectivului.

— Îmi pare rău, Ewert. N-am reacționat bine. Am fost nedreaptă. Tu ești întotdeauna bine-venit. Ori de câte ori dorești să ne vizitezi. Știu că Hugo și Rasmus s-ar bucura. Și eu m-aș bucura – dacă ai putea să păstrezi legătura cu ei.

Ewert Grens zâmbi. Se simțea bine. O înfruntare mai puțin, într-o zi plină de ele.

— Și… cum îți este?

A dat din cap spre ea, nu era sigur că Hugo știa că este însărcinată.

— Hugo știe. Va fi din nou fratele mai mare. Tocmai am vorbit despre asta. Oarecum legat de această vizită. Iar eu mă simt bine.

Își puse mâna pe burtă fără să fie conștientă de asta. Grens se uită la ea puțin mai lung.

— Noi… eram pe cale să avem un copil. O fată. Era în luna a cincea. Atunci Anni a fost rănită. Soția mea. Deci pruncul n-a apucat să se nască.

— Ewert, n-am știut…

— Uneori lucrurile pur și simplu nu funcționează. Dar acum am întâlnit doi băieți minunați. Nu-i așa, Hugo?

După aceea a stat pe coridor, urmărindu-i cum se îndepărtează, cât de mult a putut, în timp ce băiatul și mama lui se duceau să mănânce chifle cu scorțișoară. Grens îi făcuse să promită că le vor încerca, la cafeneaua de peste drum. Apoi se îndreptă spre biroul aflat trei uși mai încolo, unde așteptau Sven și Mariana.

— Stai jos, Ewert.

Mariana era ușor îmbujorată și se încrunta, ca întotdeauna când era aproape de o descoperire într-o anchetă. Când ceea ce ținea înăuntru se făcea prea mult și trebuia să izbucnească în afară.

— Sven și eu credem că am… Ei bine, ascultă doar, o s-o luăm pas cu pas.

Pe masa foarte obișnuită, între trei scaune obișnuite, era un dosar albastru. În ciuda faptului că era în acest departament de câțiva ani, Mariana nu făcuse nimic pentru a-și personaliza biroul. Același mobilier, pe pereți aceleași lucruri ca atunci când ea se mutase în el, mulțumită că altcineva făcuse alegerile. Uneori asta îl întrista puțin. Dar mai adesea se simțea mândru că a recrutat o colegă ca ea – chiar ghidând-o prin birocrație, trecând peste un lung șir de candidați mai „calificați” – cineva care considera că munca în sine, ancheta, era mai importantă decât covorul de pe pardoseala biroului.

— Să începem cu omul ucis de curând, care te-a atacat în bucătăria lui Hoffmann. Nu se potrivește cu nicio persoană din înregistrările noastre. Dar am

primit ceva de la Interpol. Amprente identice și ADN legate de două crime neelucidate în Italia și Polonia.

A ridicat foaia de deasupra și a trecut la cea de sub ea.

— Apoi ajungem la omul pe care Piet Hoffmann îl numește Omar, a cărui poză a fost făcută prin luneta unei puști, și aflăm, conform colegilor libieni, că numele său complet este Omar Zayed și a fost cândva funcționar în administrația Gaddafi. A lucrat pentru poliția secretă, responsabil pentru interogatorii, tortură, genul ăsta de lucruri. Unul dintre puținii care au supraviețuit epurării și se pare că și-a găsit loc la altă masă.

Următorul teanc era ceva mai gros. Câteva hârtii capsate împreună.

— Am continuat investigațiile asupra altor câțiva indivizi, în paralel. Nume care au apărut, din când în când, în legătură cu toate astea. Oameni necunoscuți pentru noi, până acum.

— Continuă.

— Mai întâi, asistenta de la morgă. Numele ei este Laura, în vârstă de aproximativ cincizeci de ani și lucrează la morgă în spitalul Söder. Și când am cercetat-o mai îndeaproape, s-a dovedit a nu fi atât de blândă pe cât părea.

— Oh?

Ewert Grens deveni conștient de propria-i neliniște. Și se întoarse ușor, astfel încât Mariana să nu observe cât de mult spera că Laura nu era contactul suedez pe care îl căutau.

— S-a dovedit că avea un trecut destul de dezordonat. Poate de aceea a decis să lucreze cu morții.

— *Oh*?

Mariana se uita în hârtiile ei la fel de des ca la șeful ei.

— Am investigat-o cât am putut. Și suntem siguri – *nu este ea.*

Grens a simțit aceeași ușurare pe care o simțise când era cu asistenta autopsieră. Și nu-i păsa ce

vedeau Mariana și Sven, pentru că era imposibil de ascuns.

— Așa că a trebuit să mergem mai departe. La următorul nume. Dacă te uiți aici, Ewert, la prima pagină din acest set de documente.

— Nu așa de repede.

Detectivul nu era prea pregătit să meargă mai departe.

— Ce-a făcut?

— Cine?

— Asistenta de la morgă. Laura.

— Ewert, ce contează?

— Vreau să știu.

Mariana a zâmbit.

Cel puțin, așa i s-a părut lui.

— A divorțat. Apoi a stat opt luni în închisoarea Hinseberg pentru agresiune.

— Agresiune?

— Da. N-ar fi trebuit să-i fie infidel.

Era rândul lui Grens să zâmbească.

Cel puțin așa i s-a părut Marianei.

— Și acum? Putem merge mai departe?

— Da, acum putem merge mai departe.

Mariana arătă spre teancul de hârtii pe care tocmai îl pusese pe masă.

Deasupra era un fel de listă a personalului de la Ministerul Afacerilor Externe, din ultimii câțiva ani. Mariana arătă spre un rând din mijloc.

— Acolo. Vezi?

Ewert Grens parcurse pagina. O listă cu personalul de la consulatul suedez în Benghazi, Libia. Și un nume pe care l-a recunoscut.

— Thor Dixon. A lucrat acolo în timpul lui Gaddafi, Ewert. Înainte de anii în care a lucrat ca expert al Stockholmului pentru ambasada din Africa de Vest.

— Asta fac ei în Ministerul de Externe. Se mișcă de colo-colo. Lucrând așa, urcă drumul în ierarhia diplomatică.

— Așa e. Așa funcționează. Dar uită-te la asta.

Următoarea hârtie din teancul capsat.

O fotografie. Alb-negru. Luată dintr-un ziar. Doi oameni privind fix spre aparatul foto. Costume, expresii serioase, steaguri mici în partea de sus a mesei lungi, de conferințe.

— Îi recunoști, Ewert?

Inspectorul își puse ochelarii de citit, pe care în ultimele zile îi ținea tot timpul într-unul din buzunare, și se aplecă să privească mai îndeaproape.

— Nu.

— Acela este Omar Zayed. La stânga. Și bărbatul care stă vizavi de el este un tânăr, Thor Dixon. Într-o fotografie oficială. Într-un context oficial. Care dovedește că au lucrat împreună. Se cunosc.

Ewert Grens nu răspunse nimic. Nu era foarte sigur încotro ducea asta. Sau dacă într-adevăr voia să știe.

— Apoi am găsit asta. Este dintr-un alt articol de ziar, despre o întâlnire diplomatică. Opt persoane din această fotografie. La stânga stau trei bărbați. Vezi cine sunt?

Era aceeași perioadă. Poate chiar aceleași costume. Omar Zayed și Thor Dixon. Dar pe al treilea bărbat, tot în costum gri și cravată cu dungi, cam de aceeași vârstă cu ceilalți doi, Grens nu l-a recunoscut.

— Jürgen Krause. Omul a cărui fotografie a trimis-o Hoffmann, când acesta s-a întâlnit cu Omar la Tripoli. Și care, credem noi, are numele de cod *ACC* în documentele financiare. Al doilea la comandă. Vezi tiparul, Ewert? Așa a fost construită organizația. Cu contacte internaționale. Contacte oficiale care, mulți ani mai târziu, au devenit informale. O rețea care exista deja. Și geografic, circumstanțele s-au potrivit perfect. Un reprezentant la locul unde începe acțiunea de contrabandă – și un reprezentant în fiecare țară în care se termină. *Zuw1* și *ACC* și CC. Știm acum că și *zuw2* funcționează în Africa de Nord, așa că aș face pariu că atunci când vom decoda celelalte nume, *lam* și *sal* și *bank* și *gda* și *trans balt,* unii vor fi fost diplomați care se aflau în legătură unii cu alții în aceeași perioadă.

Ewert Grens o ascultase. Tot ce spunea ea avea sens. Și totuși încă nu înțelegea.

— Dixon?

— Dixon, Ewert.

— Ești absolut convinsă… Dixon?

— Da. Dixon. Persoana cea mai importantă, care nu supraveghează fiecare detaliu al activității celorlalți, dar care face ca totul să fie posibil.

Inspectorul detectiv se lăsă pe spate pe scaunul său incomod, rearanjându-și picioarele nesigure. Nu mai erau multe de făcut.

— Și acum? Presupun că aveți deja o sugestie pentru pasul următor?

Mariana a pus din nou teancul de hârtii în dosarul albastru în care puteau intra mult mai multe documente.

— Eu și Sven avem nevoie de permisiunea ta pentru a cere supravegherea și înregistrarea telefoanelor lui Thor Dixon. Toate. Telefoanele sale private și cele pe care le folosește ca oficial al guvernului. Vrem să vedem dacă putem stabili o legătură cu organizația – poate chiar el a vorbit cu omul din bucătăria lui Hoffmann în timp ce Hugo asculta. Poate că Dixon a dat personal ordinul de ucidere.

•••

Din nou întunericul serii. Dar de data asta știa care dintre acele ferestre mari îi aparținea lui Thor Dixon. Și era luminată. Funcționarul guvernamental lucra târziu, așa cum inspectorul detectiv făcea, de obicei, la doar câțiva kilometri de aici.

Ewert Grens ajunsese de câteva minute și aștepta lângă statuia gri-verzui din mijlocul pieței Gustav Adolf ca Dixon să coboare scările grele de piatră și să deschidă ușa Ministerului Afacerilor Externe. Dixon îl sunase după ce primise mesajul vocal al lui Grens și îi vorbise la fel de prietenos și dornic să ajute ca și înainte. Pentru că Grens spusese că avea nevoie, din nou, de ajutor în ancheta privind oamenii găsiți morți într-un container. Nu că se afla acolo pentru a-l investiga pe Dixon însuși. Dar atitudinea aceea plăcută, modul amabil în care funcționarul de la Ministerul de Externe l-a salutat pe detectiv și l-a invitat să intre, fără nicio urmă de ezitare sau echivoc, l-a făcut pe Grens să se îndoiască de faptul că venise la el cu misiunea potrivită. L-a făcut să se întrebe dacă Mariana și Sven și propriile lor interpretări ale unor articole vechi de ziar și ale unor documente financiare nu erau greșeli ale unor profesioniști suprasolicitați, dornici de rezultate indiferent de cost, nerăbdători să facă o arestare.

— Asta se transformă într-un obicei minunat. Vizite de seară ale unui inspector detectiv. Dar… îmi cer scuze… ce vi s-a întâmplat?

Vocea lui Thor Dixon nu părea deloc să aparțină cuiva vinovat. Grens învățase semnele de-a lungul anilor.

— Mulțumesc că ai acceptat – din nou – o întâlnire la o oră atât de târzie. Apreciez. Iar asta…

Grens își desfăcu, larg, brațele.

— … un mic accident. Din acelea la care sunt expuși ofițerii de poliție.

Locul era la fel de pustiu și de tăcut ca la ultima sa vizită în acest fost palat.

Pașii lor răsunau la fel de tare pe coridoare.

— Și, de data asta, cum pot fi de folos autorităților?

Funcționarul guvernamental avea deja pregătit un termos cu cafea pe masa așezată în lateral, în colțul biroului său. A turnat o cafea pentru Grens, neagră, și i-a întins ceașca de porțelan cu sigla Ministerului de Externe, fără să-l mai întrebe. Grens voia întotdeauna cafea, desigur.

— Cu câteva nume. Încă vreo câteva nume, adică. Cred că ar putea fi oameni pe care dumneata îi cunoști.

— Oameni pe care îi cunosc? Sună interesant. Apropo, mă bucur că totul a mers atât de bine cu băiatul. Rudele pe care voia să le informați primesc veștile de la niște colegi africani de încredere poate chiar acum, când vorbim. Ai putea transmite asta băiatului, Grens, să-i liniștești cugetul, să-l faci să se simtă mai bine.

Ewert Grens luă o gură din cafeaua neagră și îl studie pe oficial.

Băiatul nu mai simte nimic.

Pentru că este mort.

Și sunt aici pentru a afla dacă ai avut vreo legătură cu asta.

Thor Dixon a întâlnit ochii lui Grens și, dacă funcționarul avusese un motiv special pentru a-l menționa pe Amadou, poate testându-și vizitatorul, a fost imposibil de detectat. Ori Dixon era la fel de inocent pe cât părea, ori era un actor al naibii de bun.

— Îi voi spune băiatului. Dacă îl voi întâlni din nou.

Grens se uită din nou la chipul funcționarului. Nimic.

Nevinovat. Sau rece ca gheața.

— Atunci să vorbim despre numele pentru care am nevoie de ajutorul dumitale. Mai întâi numele *său,* al omului care stă lângă dumneata și aceste câteva steaguri în miniatură, în această fotografie făcută în Libia.

Ewert Grens s-a așezat pe canapeaua vizitatorilor, vizavi de Dixon, care la rândul său, s-a așezat într-un

minunat fotoliu din piele, la fel de elegant precum proprietarul lui și care arăta ca și când i-ar fi fost locul mai curând într-un foaier de operă decât într-un birou. Detectivul puse hârtia pe măsuța de cafea la fel de elegantă și o împinse către oficial. O copie a unei fotografii din articolul de ziar pe care Mariana și Sven îl găsiseră în cercetările lor.

— Îl recunoști?

Thor Dixon se aplecă asupra imaginii.

— Ai putea să-mi dai…

Și arătă spre raftul din spatele lui Grens.

— … ochelarii de lectură de acolo?

Ewert Grens a luat o pereche de ochelari metalici strălucitori, care încadrară ochii cenușii ai lui Dixon, în timp ce el examina fotografia.

— Da. Îl recunosc.

— Da?

— Zayed. Omar Zayed. Din zilele mele ca diplomat, a cărui responsabilitate era să lucreze împotriva – sau în compania, să spunem – regimului Gaddafi. Cum te ajută exact acest lucru în investigația dumitale, domnule Grens?

— Omul acela care se află lângă dumneata în poză, Omar Zayed, a fost identificat ca fiind unul dintre liderii organizației internaționale de contrabandă responsabili pentru oamenii morți pe care i-am găsit în container.

— Poftim?

— Știm asta cu certitudine.

Dixon se uita fix la imagine, sprijinindu-și bărbia într-o mână.

— Omar Zayed?

— Cât de bine îl cunoști? Cât de bine vă cunoașteți?

— Deci Zayed a fost cumva… implicat în această tragedie? În nebunia asta? Și la ce te referi mai exact, domnule Grens? Am lucrat împreună. Este o imagine oficială de la niște negocieri oficiale. Nu-l știam atunci. Nu-l cunosc nici azi. Dar dumneata crezi…

— Un alt nume despre care trebuie să discutăm.

Grens împinse următoarea imagine pe masă, cea cu opt oameni în jurul unei mese de conferință, și arătă spre un om îndesat, cu părul împărțit în două printr-o cărare.

— Omul acela de acolo, așezat între dumneata și Omar Zayed.

— Da?

— Îți este cunoscut?

Dixon și-a rearanjat ochelarii, care îi alunecaseră puțin pe nas, apoi a privit imaginea neclară, mai greu de interpretat.

— Jürgen Krause. Neamț.

— Pare că vă dați mâna și aproape vă îmbrățișați – nu-i așa?

— Fotograful acesta ar avea probleme dacă ar dori să-și găsească un loc de muncă astăzi… dar da, probabil asta facem – nu m-am simțit niciodată foarte bine în astfel de situații, dar negocierile diplomatice uneori impun așa ceva.

— Krause a fost și el identificat ca unul dintre liderii organizației de contrabandă organizată.

— Nu înțeleg prea bine.

— Suntem absolut siguri. Colegii noștri germani l-au arestat deja pentru interogatoriu.

Thor Dixon a studiat mai întâi imaginea, apoi pe Grens, fără ca fața lui să dezvăluie ceva.

Nu era îngrijorat, nici furios, nici revoltat. Era calm. La fel cum ar fi fost un om nevinovat.

— Sună destul de puțin probabil. Dar dacă zici dumneata… Și repet – ce-mi spui exact, domnule Grens? Ce legătură are asta cu mine?

— Asta te întreb eu pe dumneata.

— Și răspunsul este același – o altă fotografie oficială dintr-o altă negociere oficială. O persoană pe care n-o cunoșteam nici atunci, n-o cunosc nici acum. Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta, inspectore.

— Vreau să spun că o întâlnire oficială cu o serie de cunoscuți oficiali se transformă ulterior în întâlniri neoficiale cu o serie de cunoștințe

neoficiale. Misiunile dumitale formale le-au făcut posibile pe cele informale.

Câteva fotografii. Un diplomat care apare în prea multe locuri într-o companie nepotrivită. Încă nu era destul. Dar dacă Grens sperase ca, presându-l, să-l facă să se deconspire, să-i forțeze un fel de mărturisire, trebuia să mai aștepte. Diplomatul care stătea în fața lui era rece, calm și stăpân pe sine. În așteptare, detectivul continuă.

— Am lucrat cu binele și cu răul toată viața mea. Și am învățat un lucru, Dixon – nu există așa ceva. Niciunul, nici celălalt. Pentru că așa funcționează lucrurile – majoritatea infractorilor pe care i-am prins fuseseră victimele unor crime la un moment dat în viața lor. Depinde de *momentul* pe care îl alegi ca să privești cu atenție viața unei persoane. Unde hotărăști să pui vizorul. Dacă alegi un moment în care ei sunt victime, îi definești ca fiind buni. Dacă alegi momentul în care își comit crimele, ei devin cei răi.

Foile de hârtie erau pe masă. Ewert Grens le-a ridicat, era pe cale să le facă bucăți, când s-a răzgândit și, în schimb, a ținut sus, cu o mână tremurătoare, fotografia în care erau toți cei trei bărbați.

— La fel ca trei persoane care se întâlnesc la un moment dat în viața lor, oficial sau neoficial, cu agende complet diferite. Bine sau rău. Sau binele care devine rău. Totul depinde de momentul în care le judeci întâlnirile.

— Mai este ceva cu care te pot ajuta, domnule Grens? Orice alt nume care ar fi putut să te aducă aici?

Pe masă era un stilou. Tipul acela de stilou folosit pentru a semna acorduri oficiale, cu vârf triunghiular, din care cerneala țâșnea în picături mari, dacă nu erai atent. Așa s-a întâmplat acum. O mulțime de picături, în timp ce Grens trăgea capacul și trasa un cerc în jurul unuia dintre bărbații din imagine.

— Nu sunt aici pentru el… fiindcă m-ar interesa Omar Zayed – chiar dacă, probabil, ar trebui să fiu.

Altcineva va trebui să se ocupe de acesta. Sau nu. De asemenea, nu sunt…

Acum îl încercui pe bărbatul îndesat, zâmbitor, din mijloc, cu un cerc gros, negru.

— … aici pentru Jürgen Krause. Am crezut că s-ar putea să fiu, o vreme. Când am dat numele lui colegilor mei germani, am crezut că era posibil să sfârșesc prin a-l doborî pe liderul unei organizații internaționale de contrabandă cu oameni. Dar nu, cel pe care îl caut a fost aici tot timpul. Vreau să spun…

Acum era momentul.

Ewert Grens se aplecă peste masă și coborî vocea fără a fi conștient de asta.

— … capătul lanțului era chiar aici, în biroul dumitale, Dixon. Sunt aici pentru dumneata. Pentru numele dumitale. Pentru că *dumneata* ești liderul pe care ei îl numesc CC și care, pentru fiecare refugiat expediat peste mare și pe uscat, care uneori sfârșește mort în câte un container de marfă, obține douăzeci și cinci la sută din profit.

Apoi se opri.

Inspectorul detectiv aruncase câteva acuzații foarte grave și oficialul doar stătea acolo, nedezvăluind *nimic.* Fără frica pe care ar fi trebuit să o simtă dacă ar fi fost vinovat, și fără consternarea pe care ar fi trebuit să o simtă dacă ar fi fost acuzat în mod fals. Nimic. Asta era întreaga lui reacție.

— Băiatul despre care ai întrebat, Dixon. Chiar acum te-ai referit la el în acest fel – băiatul. Se numește Amadou. Îți amintești? Numele lui *a fost* Amadou. E mort. Doar șase persoane știau că el este martorul principal în ancheta mea. Amadou însuși, Sven Sundkvist, Mariana Hermansson, o desenatoare de portrete a poliției, Zofia Hoffmann și străinul, funcționar al Ministerului de Externe, cu care vorbesc în prezent. Pentru că am venit aici și i-am vorbit cu încredere. Am motive întemeiate să am încredere în oricare dintre celelalte persoane de pe lista respectivă, cu excepția dumitale. Cred că ai folosit informațiile pe care ți le-am dat. Pentru propriile dumitale scopuri. L-ai ucis, la fel ca pe

ghidul pe care l-am găsit în tunelul de sub străzile din Stockholm, un om pe care tehnicienii noștri criminaliști îl pot lega atât de containerul pentru mărfuri, cât și de morgă. Și omul care i-a ucis pe amândoi zace aici, în bucătăria lui Hoffmann, unde a murit la rândul său – după ce a vorbit cu cineva pe care l-a numit Cirrata Capul.

Grens deschise două poze pe telefon. Mai întâi pe cea pe care o făcuse bărbatului care încercase să-l ucidă, unde criminalul avea propria armă înfiptă în inimă. Apoi, documentul care arăta cum nouă persoane își împărțeau sutele de milioane pe care le câștigau de pe urma refugiaților.

— Cirrata Capul. CC. Vezi? În colțul din dreapta sus.

— Da?

— *Dumneata*, Dixon.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus.

La fel de nemișcat. La fel de calm. Chiar și cu un zâmbet atent.

— Domnule Grens, nu vei mai primi cafea aici.

— Poftim?

— Nu vei mai primi nicio cafea aici, domnule Grens.

— N-am venit aici ca să beau cafea…

— Pentru că îmi pare rău să îți spun – pur și simplu nu înțeleg despre ce vorbești, inspectore. Sunt un funcționar oficial guvernamental. Misiunea mea este să salvez oamenii, să le fac viața mai bună. Mă întâlnesc cu cei în funcții de putere în călătoriile mele, dintre care toate sunt documentate și înregistrate. Nu știu ce fapte încerci să descifrezi – dar încercarea dumitale de a le pune în seama *mea,* pentru vreun motiv sau altul, *mă* sperie. Dar nu va funcționa – sunt diplomat, negociez cu guvernele, nu mă tem de cuvintele fără sens. Și ce spui dumneata acum nu înseamnă nimic. Așa că va trebui să te rog să pleci, domnule Grens. Mergi și caută-ți răspunsurile acolo unde le poți găsi cu adevărat.

Ceașca de cafea rămase goală.

Grens făcuse ceea ce venise să facă. În absența dovezilor, încercase în mod deliberat să strice echilibrul interior al unui individ foarte sigur de sine. La fel ca la ultima sa vizită, cei doi au ieșit unul lângă altul în tăcere, prin clădirea din piatră, pe scările de piatră și pe ușa spre afară. Și la fel ca data trecută, Grens a vorbit din nou doar când erau pe cale să se despartă.

— Suedia, Dixon, este o țară foarte interesantă. Aici trebuie să cobori câțiva metri sub suprafață pentru a mirosi rahatul. În unele locuri nu se pricep prea bine să îl acopere, să îl ascundă, așa că simți mirosul până la suprafață. Dar, indiferent unde te-ai afla, rahatul miroase la fel. Și îl miros pe tine, duhnește în tot acest loc și mă face să mă simt tot atât de rușinat, pe cât sunt de furios.

— Să ai o seară plăcută, domnule Grens. A mea, cu siguranță, așa intenționez să fie.

Ewert Grens avea mâna pe mânerul de bronz al ușii, dar furia îl împiedica să apese. Și mai rămăsese o singură cale. Pune totul pe masă. Recâștigă controlul.

— Aseară am avut o conversație cu un agent de-ai mei din Africa de Nord, acolo unde își are originea activitatea acestei organizații criminale. Și când îl ascult, când aud cum funcționează lucrurile în ea, cât de cinic este totul, atunci… Ei bine, nu dau prea des cu pumnul în ultimul timp, dar ești al naibii de aproape de a mă face să-mi uit principiul, Dixon. Cu ceea ce faci acolo. Le distrugi alimentele, transporturile de hrană, făcând foametea și mai grea, înfometând și mai mulți oameni, astfel încât să își dorească să fugă. Și toate acestea doar pentru a câștiga niște bani.

— Ce…

Gâtul diplomatului s-a colorat într-un roșu furios. Și când a vorbit, fiecare cuvânt a ieșit întretăiat. Ochii aceia cenușii au fulgerat pentru prima dată.

— … despre ce vorbești?

— Ai stat cu mine într-un hotel din Niger, vorbind despre bunătate. Acum stai aici mințind în legătură

cu salvarea vieților unor oameni, despre a le face viața mai bună. Și, în tot acest timp, le distrugeai alimentele de strictă necesitate!

— De ce mă acuzi? Eu… *dintre toți oamenii de pe pământ… Eu trăiesc* pentru asta, domnule Grens! Sunt gata *să mor* pentru asta! Ți-am spus deja că fără această muncă viața mea însăși n-ar avea niciun sens. Mă insulți! Ești al naibii de impertinent! Du-te acum. Pleacă naibii de-aici!

În cele din urmă, își pierduse calmul. Nu din cauza acuzațiilor în sine, ci din cauza criticilor aduse de detectiv cu privire la modul în care își făceau munca, la metodele lor.

Pentru un diplomat care ar fi trebuit să rămână întotdeauna detașat, fusese o izbucnire emoțională extremă.

Pentru cineva vinovat, venea prea târziu, într-un moment nepotrivit.

Îl nedumerea pe Grens. Ceva nu se potrivea. De ce Thor Dixon își pierduse în mod neașteptat demnitatea și controlul – după ce muncise atât de mult să și le mențină – și de ce tocmai atunci?

Afară era răcoare, în ciuda faptului că era iunie. Aproape rece. Ewert Grens s-a îndreptat spre mașina parcată în fața Operei, dar n-a condus spre secția de poliție sau spre apartamentul său – ci s-a îndreptat spre o adresă din Vasastan. Una pe unde nu mai fusese niciodată până atunci. Și se opri aproape de ușa din față a casei lui Thor Dixon. Plănuia să aștepte afară, privind uneori în sus spre o fereastră întunecată de la etajul al treilea. Era sigur că vizita sa la Ministerul Afacerilor Externe provocase un lanț de evenimente. Și dacă era așa, trebuia să fie pregătit. Acesta putea fi capul Caracatiței.

•••

Pe când ieșea din taxi și se îndrepta spre ușa din față a casei lui, Thor Dixon n-a observat mașina parcată de cealaltă parte a străzii. Dar nu prea avea importanță, detectivul care îl urmărea nu avea idee ce simțea sau gândea el cu adevărat. Numai Dixon știa cine era cu adevărat și asta era tot ce conta pentru el.

Bine. Rău.

Era vorba de a face ce trebuie.

A intrat în apartamentul său confortabil, amenajat într-o mansardă, la începutul secolului al XX-lea, foarte spațios pentru un funcționar public care locuia singur, și s-a îndreptat spre biroul lui cu vedere spre parcul Vanadislunden.

Acolo umbla acum prin două teancuri egale de hârtii, documente păstrate de obicei într-un seif din perete, ascuns în spatele raftului bibliotecii.

Dădu la o parte un rând de romane de-ale lui August Strindberg și scoase la vedere o tastatură care descuia ușa spre o altă viață.

Primul teanc de hârtii, pe partea stângă, conținea fișe Excel asemănătoare celor pe care Grens i le arătase pe telefonul său.

ziua	unit.	stage 2 + 3 + 4	zuw1 12,5 %	zuw2 12,5 %	lam 5%	sal 8%	ACC 15%	banca 5%	gda 8%	trans balt 7%	CC 25%

O sută șapte documente corespunzând celor o sută șapte ambarcațiuni de pescuit pline cu refugiați, care fuseseră transferați în camioane sau în containere de marfă, orice îi putea duce la destinațiile finale din Germania și Suedia. La început erau doar câteva călătorii pe lună pe Marea Mediterană, acum erau câte două în fiecare săptămână. Transportatorul banilor purta peste douăzeci de milioane de dolari în ultima vreme. Și un sfert din ei erau ai lui.

În cel de-al doilea teanc, care avea aceeași înălțime cu primul, erau încă o sută șapte documente.

Dar aceste hârtii reprezentau cu totul altceva.

Inima, bătăile inimii acestei opere a sa.

Lucrul pentru care trăia. Pentru care ar fi murit.

O sută șapte depozite corespunzătoare fiecărui dolar repartizat către CC după o sută șapte călătorii de contrabandă. Fiecare braț și-a gestionat de-a lungul anilor propria contabilitate și propriile profituri. Thor Dixon știa foarte bine că motivele lui Omar și ale Dalilei și ale lui Jürgen erau complet diferite de ale lui. La fel se întâmpla cu cele cinci procente ale Angelei din Lampedusa, cele opt ale lui Ettore din Salerno, cele cinci procente ale Jazminei la Lombard Bank din Malta și procentele repartizate companiilor responsabile pentru portul din Gdansk și transporturile peste Marea Baltică. Pentru toți, banii erau tot ce conta. Dar pentru el, lucrul de seamă erau numai aceste documente de pe biroul său. Cirrata Capul. Capul Caracatiței. Un nume destul de ridicol pe care Dalila l-a sugerat în derâdere la una dintre primele lor întâlniri, dar s-a păstrat. El era cu siguranță șeful, fondatorul rețelei care conectase toți antreprenorii la un loc, prin contactele lui diplomatice, la întâlniri informale petrecute în timpul călătoriilor sale de lucru obișnuite. Douăzeci și cinci de procente se păstrau pentru el. Și fiecare bănuț din aceste procente – după ce plătea oamenii din portul Värta și persoana pe care o aduceau din când în când pentru însărcinări deosebite – se transforma în documentele din a doua grămadă.

Pentru că, dacă o persoană s-a decis să fugă, o va face indiferent ce organizație îi oferă transport.

Când ne aleg pe noi, nu numai că ajut persoana care fuge să ajungă într-un loc unde poate trăi o viață mai bună, dar – după aceea – îi returnez banii într-un sistem care va ajuta încă și mai mulți oameni.

Donațiile sunt aici în fața mea.

Asta era ceva ce nu putea să-i explice inspectorului detectiv care-l presase pentru a obține niște răspunsuri în acea seară. Care la început ghicise

adevărul, dar apoi îl acuzase de crimele grotești ale altor organizații, de parcă ar fi fost vina lui că transporturile de alimente erau distruse – acte dezgustătoare ale contrabandiștilor, care erau exact opusul a tot ceea ce reprezenta Cirrata.

Asta reprezenta el. Dacă ar fi trăit așa – ei bine, ar fi putut la fel de bine să nu trăiască deloc.

De aceea a deschis dulapul acum și a luat o pungă în care era ambalat un pașaport cu o viză și o nouă identitate, ce stătuse acolo de la prima călătorie de contrabandă. Și de aceea a ieșit din apartamentul lui spre lift. Pentru că, oricât de atent ar fi explicat el toate astea detectivului și sistemului judiciar pe care-l reprezenta, ei n-ar fi înțeles. Nici n-ar fi încercat. Cum ar fi putut? Cum ar fi putut să știe cât de multă forță și dragoste a costat să gestionezi o astfel de călătorie de la asuprire la libertate? *Am lucrat* cu aceste probleme timp de douăzeci și cinci de ani. *Am văzut* state prăbușindu-se, sisteme eșuând și dizolvându-se, refugiații alungați din ținuturile lor, oamenii murind în timp ce făceau tot ce le stătea în putință pentru a supraviețui. Ce înseamnă un camion abandonat pe marginea drumului după ce zeci de oameni au murit sufocați – atunci când sunt mii porniți pe cale și încă alte mii care trebuie să fie ajutați? Ce înseamnă un container în care s-au sufocat un număr de oameni – atunci când multe altele ajung în port, oferindu-le celor care fug și celor care rămân la destinație șansa la o viață mai bună? Și în ceea ce privește daunele colaterale – un individ murind într-un tunel, un băiat singuratic adormind pentru totdeauna în patul lui? Sunt picături într-un ocean de zeci de mii de oameni salvați datorită muncii mele. Pentru că în același fel putem întreba ce drept avem să bombardăm un loc și să lăsăm doar haos în urma noastră? Criza refugiaților nu va avea sfârșit. Dimpotrivă, se va înrăutăți. Iar eu – fac ceva în această privință.

A stins lumina din hol și a încuiat ușa din față a casei lui.

Pentru ultima dată.

•••

Ewert Grens văzu taxiul oprindu-se afară, văzu oficialul plătindu-și cursa, apoi dispărând prin ușa din față. Pe urmă s-a aprins o lumină de la etajul al treilea în zona în care Grens ghicise că era un hol de intrare, apoi într-o cameră care ar fi putut să fie un dormitor sau un birou. Genul de clădire clasică, unde toate apartamentele aveau tavane boltite. Îi amintea lui Grens de propria sa casă de pe Sveavägen, nu departe de aici. S-a uitat împrejur, înainte de a se aventura să regleze scaunul șoferului și să se aplece mai mult pe spate, convins că avea în față o lungă așteptare.

Chiar atunci luminile s-au stins din nou. În ambele camere.

Și i-a sunat telefonul.

— Ai un minut, Ewert?

Mariana. Nu șoptea, dar vocea ei era neobișnuit de liniștită și încordată, iar el se întrebă dacă ea era conștientă de asta.

— Stau în fața casei lui. Și tocmai s-a întâmplat ceva ce eu ar trebui să… este important?

— Da. Asta e important.

— OK?

— Înregistrările telefonului lui Thor Dixon. Avem un mandat pentru toate numerele sale, chiar și pentru telefonul său privat. Ora la care a avut loc unul dintre aceste apeluri este deosebit de interesantă. Mai ales că apelul a fost făcut de pe un număr neînregistrat și necunoscut. Apelul a venit la zece treizeci și șapte în dimineața asta.

— Zece treizeci și șapte?

— Da. Ceea ce se potrivește perfect cu amintirea lui Hugo. Ora la care îl ascultase pe ucigaș vorbind la telefon în bucătăria lui Hoffmann. În plus, Ewert – a primit un alt apel de la un abonat necunoscut la un moment dat, târziu în noaptea trecută. La trei și douăzeci și două de minute. Potrivit medicului legist, aceasta este ora aproximativă a morții lui Amadou.

— Să fiu al naibii. N-aveam prea multe dovezi. Dar începem să avem.

— Și mai sunt. Chiar și mai bune.

Acum luminile s-au aprins pe scări. Grens se uită fix la ușa din față a clădirii care, potrivit lui Sven și președintelui consiliului de condominii, avea o singură ieșire.

— Asculți, Ewert?

— Ascult.

— Am primit răspuns din Niger. Șeful securității hotelului din Niamey. El l-a localizat pe șoferul pe care îl căutai. Tocmai am vorbit cu el despre persoana pe care a transportat-o în acea dimineață. Șoferul este absolut sigur că nu s-au dus să viziteze pe cineva numit domnul Cirrata, într-o clădire din capitală. Este sigur că acesta era numele pasagerului pe care l-a luat și l-a condus acolo – și pe care l-a identificat drept omul din poza pe care ai trimis-o. Thor Dixon.

Ușa din față. Se deschidea.

O deschidea Thor Dixon.

Cu o valiză într-o mână. Mergând spre una dintre mașinile parcate de-a lungul trotuarului.

Întâlnirea trebuie să-l fi zguduit mai mult decât a lăsat să se vadă. În mod clar, se grăbea.

— Am nevoie de tine aici, de tine și de Sven, *imediat.*

— Ce se întâmplă, Ewert?

— Pleacă. Dixon. Se duce undeva. Îndată ce închidem voi solicita întăriri.

Oficialul Ministerului de Externe își puse geanta în portbagaj. Acela era exact locul de unde Ewert Grens avea să înceapă să caute imediat ce aveau să îl prindă pe nemernicul acesta.

•••

Thor Dixon și-a pus geanta în portbagaj și a închis haionul. Felinarele de pe Vanadisvägen erau înconjurate de un halou – datorită aerului ca un abur, aproape ceață. O seară de iunie? Așa era și când ajunsese acasă, nu cu mult timp în urmă? Deschise ușa dinspre scaunul șoferului și era aproape să se așeze când i-a sunat unul dintre telefoane – doar opt persoane aveau acest număr – din buzunarul jachetei.

Omar.

Acum?

— Ți-am mai explicat asta – nu trebuie să mă suni niciodată pe numărul ăsta când sunt în Suedia.

— Nu mai contează – s-a terminat.

Thor Dixon stătea cu cheia mașinii în mână, în mijlocul străzii, aproape ajuns în mașina lui.

— S-a terminat? Ce vrei să spui?

— Bărcile, depozitul, sediul, angajații noștri morți.

În vocea lui Omar nu era tocmai panică, ci mai mult durere, ca și cum fiecare cuvânt îi era smuls din gură cu mare efort.

— Tot ce aveam a ars.

— Nu înțeleg.

— Chiar acum stau nu departe de port, pe o cutie care cândva transporta pește. Pentru că totul, *totul,* a fost aruncat în aer. Întreaga operațiune – făcută pulbere! Am lăsat să pătrundă persoana greșită. Am făcut o singură greșeală, dar a fost suficient.

Thor Dixon încă nu înțelegea. Dar suna ca și cum Omar era pe punctul de a încheia conversația, de parcă n-ar fi avut putere pentru mai mult. Și între ceea ce se întâmpla acolo și ceea ce tocmai se întâmplase aici – vizita neanunțată a lui Ewert Grens la Ministerul Afacerilor Externe și numeroasele lui întrebări și afirmații și, în cele din urmă, acea grosolănie incredibilă – Dixon a simțit că noaptea îl apăsa. Și era un lucru de care nu se putea elibera, oricât de intens ar fi încercat pregătirea lui diplomatică să îl respingă.

— Omar? Înainte să închizi.

Ewert Grens era sincer, sincer când a spus-o.

— Da?

— Vreau să-mi răspunzi la o întrebare. Un lucru pe care nu mi-l pot scoate din cap. O întrebare pe care mi-a pus-o cineva în această seară.

— Da?

— Transporturile de alimente – cele păzite de companiile de securitate privată?

— Da?

— Cine le ataca?

— Cine… ce?

— Aceste atacuri au constituit probabil cea mai urgentă dintre toate misiunile mele la recenta vizită oficială din Niger. Am presupus că erau suspecții obișnuiți. Pirații. Gangsteri locali mici. Sau, pur și simplu, cei suficient de flămânzi ca să facă orice e nevoie. Răspunde-mi, Omar. Cine, cine a atacat transporturile alea în ultima vreme?

— De ce contează?

— Cine ataca acele transporturi alimentare înainte de a fi păzite? Cine a încercat să le oprească acum, când sunt păzite? Cine era atât de josnic încât să smulgă hrana oamenilor care aveau cea mai mare nevoie de ea? Unor oameni care aveau să moară fără ea?

— Ce mai contează – totul s-a terminat acum.

— Tocmai de aceea. Cine, Omar? Sigur nu am făcut-o… *noi*?

Tăcere. O tăcere lungă. De parcă puterea lui ar fi cedat și ar fi închis telefonul.

— Alo, mai ești…

— Totul.

— Totul…?

— Nu-ți amintești? Ai spus că vrei să facem *tot* ce putem face pentru ca mai mulți oameni să aleagă să fugă.

— Am vrut să spun că ar trebui să le oferim soluții atât de atrăgătoare, încât să vadă oportunități pentru ei înșiși. Pentru o viață mai bună.

— Noi am făcut-o. Eu și Dalila. *Totul.* Fiecare braț este autosuficient, nu-i așa? Așa ai dorit. Și acesta a

fost modul nostru de a crește profitabilitatea – măsuri motivaționale și mai mulți oameni înghesuiți în fiecare barcă, până când nu mai încăpeau. Nu am creat noi această criză nesfârșită. Am făcut doar un pic mai evident faptul că era timpul să fugi de ea.

Apoi Omar chiar a închis.

Cine este atât de josnic încât să smulgă hrana oamenilor care au cea mai mare nevoie de ea?

Sau poate conversația s-a încheiat pentru că Thor Dixon și-a aruncat telefonul pe asfalt.

Noi am făcut-o… doar am scos în evidență faptul că a sosit timpul să fugă…

Apoi Dixon a trântit ușa mașinii – din exterior – și poate că a plâns în timp ce se întorcea în casa în care locuia.

•••

Ewert Grens a șters parbrizul cu mâneca hainei, acolo unde se aburise datorită respirației lui. Astfel, din mașina sa, putea vedea bine de cealaltă parte a străzii – Thor Dixon era suficient de aproape încât să poată ajunge lângă el în câteva secunde. Oficialul Ministerului de Externe stătuse cu ușa către scaunul șoferului deschisă, vorbind la telefon, și părea supărat, tensionat, brațele sale gesticulând uneori sălbatic. *De parcă ar fi fost disperat.* Apoi trântise telefonul de pământ cu toată puterea – cel puțin așa păruse de unde privea inspectorul –, închisese ușa mașinii și se grăbise înapoi spre clădirea pe care tocmai o părăsise.

Și când compar ceea ce văd acum cu dezagreabilul funcționar de nezdruncinat, de la ultima noastră întâlnire, parcă aș privi o fațadă cum se prăbușește.

S-a aprins lumina pe scări, iar Grens chiar a văzut ascensorul urcând.

A uitat ceva? *Bănuia ceva*? *A descoperit că este urmărit*?

Sau eu am făcut ce trebuie – presiunea mea a funcționat până la urmă?

În acest caz, fuga lui este doar o chestiune de timp.

Un detectiv inspector care ar trebui să intre în clădire.

Cu tăieturile din ziare care prezentau contacte cu câțiva lideri ai organizației, cu înregistrările telefonice și declarația șoferului de la hotel ca martor, avea destule dovezi măcar pentru o arestare. Dar a așteptat. Nu trebuia și n-avea de gând să o facă singur. Era inutil și neprofesionist, când Sven și Mariana, conform ultimului mesaj, erau foarte aproape.

A încercat să vadă în casa scărilor, apoi în apartament. Era la fel de imposibil ca mai înainte. Nu flutura nicio perdea, nu se vedea nicio lumină aprinsă.

Acum. Dincolo.

Volvo-ul negru cu oglinzi retrovizoare duble. Mariana la volan, Sven lângă ea. Au rulat pe strada dinspre centrul orașului, au oprit la câteva locuri de parcare distanță și apoi au stins farurile.

Exact cinci minute.

Atât așteptau de obicei.

•••

Respiră.

Nu pot. *Nu pot.*

Indiferent cât se luptă, nu are aer suficient, indiferent cum înghite și gâfâie, aerul nu ajunge nici în gât, nici în piept, ca și când cineva l-ar apăsa, încercând să-l sufoce.

Thor Dixon a apăsat butonul de urgență al liftului și, după câteva încercări eșuate, a izbutit în cele din urmă să deschidă ușa, forțând-o, și a ieșit la etajul al doilea.

Dar asta n-a ajutat la nimic.

Respirația nu-i alimenta pieptul cu aer.

Era o fereastră cu zece trepte mai jos, pe micul palier dintre primul și al doilea etaj. Într-acolo a fugit acum. A deschis-o, lăsând să intre vântul, răcoarea, oxigenul.

A închis ochii.

Două conversații schimbaseră totul. În primul rând, detectivul a pus o întrebare care l-a zguduit până în adâncul inimii.

Trăiesc pentru asta, Grens! *Sunt gata să mor pentru asta*!

Apoi Omar l-a azvârlit în adâncul unei prăpăstii.

Cine, Omar? *Sigur n-am fost… noi*?

Întrebări cu cele mai cumplite răspunsuri.

Nu putea suporta.

Cirrata, organizația pe care a creat-o, responsabilă de cele mai teribile, cumplite acte, de distrugerea singurei surse de hrană disponibile. Opusă până în esență, idee, existență, unei organizații de ajutorare. Opusă lucrului pe care el îl reprezenta.

Nu pot respira.

Trădarea supremă.

Dalila și Omar nu au înțeles în ce scop a fost construit sistemul.

Sistemul care are mereu grijă de ceilalți oameni. Care îi duce pe cei vii într-un loc unde pot trăi o viață bună și dă morților o moarte demnă.

Nu pot respira.

Șaptezeci și trei de corpuri într-un container. Și dacă asta nu era tot?

Dacă există un număr dincolo de ce pot eu înțelege?

Nu pot respira.

Câți au murit de foame după ce colegii mei au atacat hrana care se îndrepta spre ei, pentru profit?

Câți oameni s-au scufundat în adâncurile Mediteranei pentru că ne-am supra-încărcat ambarcațiunile, la fel ca toți ceilalți contrabandiști?

Nu pot. Nu pot. Nu pot.

Thor Dixon stătea cu coatele pe pervazul ferestrei și se apleca în afară.

Acum îi era clar.

Luase o decizie greșită pe baza unei premise greșite.

Dacă ar fi văzut ce ar fi trebuit să vadă, ceea ce Grens a realizat într-un timp atât de scurt, ar fi acționat.

Este vina mea. Se aplecă și mai mult, în căutarea aerului, luptându-se să respire.

Totul este din vina mea.

Inspiră.

Vina mea.

Respiră.

•••

Au coborât din mașini în același timp și s-au grăbit spre intrare. Sven a introdus codul format din patru cifre, pe care îl aflaseră de la președintele asociației de locuințe, iar frumoasa și plină de ornamente ușă din față, formată, în mare parte, dintr-un mozaic de sticlă, s-a deschis.

Au simțit curent, imediat ce au pășit în holul de la intrare. De parcă o fereastră ar fi fost lăsată deschisă.

La primul etaj, *era* o fereastră deschisă. Și vântul o lovea de cadru la fiecare rafală.

O cale de ieșire. Care ducea la curtea din spatele clădirii și apoi la curtea altei clădiri și la alta.

La naiba.

S-au despărțit. Sven s-a târât afară prin fereastra deschisă, în întuneric. Grens și Mariana au continuat să urce scările.

Au sunat la sonerie de două ori, lung și imperativ. Apoi încă o dată.

Dar în interior, liniște.

Inspectorul detectiv tocmai se întorcea pentru a se duce la portbagajul mașinii să-și ia trusa pentru forțarea ușilor, când Mariana a apăsat pe clanță.

Descuiată.

Ea îi făcu semn să se întoarcă și intrară într-un hol lung, cu armele ridicate și pregătite, în timp ce-l urmăreau pe Sven printr-o fereastră, dispărând pe porțile curții.

Părăsit.

Așa părea interiorul.

Holul dădea în camera pe care Grens încercase să și-o imagineze în timp ce privea din stradă. Un loc de muncă. Un birou mare de stejar, un raft plin cu clasici suedezi în care nu părea să se fi umblat de foarte multe ori, un fotoliu din piele maro, iar pe pereți fotografia alb-negru a Autobuzelor Albe, asemănătoare cu cele pe care le avea Dixon la Ministerul Afacerilor Externe, unde le admira și le lăuda ca pe o organizație de alinare care făcuse cu adevărat lucruri care contează. Mariana a continuat

spre bucătărie, iar Grens a rămas în birou, căutând ascunzători secrete. Dacă existau, acolo ar fi trebuit să fie.

Când a trecut pe lângă birou pentru a doua oară, a observat două teancuri de documente așezate cu grijă unul lângă altul. Două stive de înălțimi foarte asemănătoare, aproximativ o sută de foi A4 în fiecare grămadă, după cum a apreciat Grens.

Le-a luat pe amândouă.

Deasupra uneia dintre grămezi era așezat un document similar cu imaginile salvate în telefonul său, cele trimise de Hoffmann de la sediul central din Zuwara. L-a ridicat, l-a examinat. Nu era doar similar, ci era aproape identic! Numere diferite, dar aceleași coloane. A ridicat un document după altul.

Toate proveneau din aceeași sursă.

Rapoarte de venituri din transport după transport, prin contrabandă, al refugiaților.

Toate dovezile de care avea nevoie.

Ticălosul avea să putrezească într-o celulă, iar inspectorul detectiv va fi cel care va avea prilejul să arunce cheia.

Grens era pe punctul de a răsfoi cea de-a doua grămadă când o auzi pe Mariana strigând.

— Ewert!

S-a repezit spre locul din care venea vocea ei – încă nu era prea sigur la ce să se aștepte, dar avea să înțeleagă imediat. Prin bucătăria mare și camera de zi și mai mare, apoi într-unul din cele două dormitoare. Mariana aprinsese un lampadar și se lăsase pe patul dublu, încrețind țesătura lucioasă a cuverturii.

— Acolo.

Ea dădu din cap spre un dulap. Unul suficient de mare pentru a se putea intra în el. Așa a făcut Grens. A intrat. Și s-a oprit brusc.

Thor Dixon atârna de un cârlig din tavan. Frânghia era înfășurată strâns în jurul gâtului său. Alesese – dintr-un anumit motiv – să se sufoce. Murind în același fel ca și cei șaptezeci și trei de refugiați din containerul de marfă.

•••

Cu tehnicienii de la criminalistică și de la pompele funebre înghesuiți în garderoba mare a lui Thor Dixon, Ewert Grens a putut rătăci singur prin celelalte camere ale apartamentului. Oficialul Ministerului de Externe nu lăsase nicio notă sau explicație înainte de a-și lua viața. Ceva trebuie să fi devenit, brusc, prea greu de suportat pentru el. Ceva, sau cel puțin așa presupunea Grens, legat de afacerile de contrabandă – cele documentate în teancul acela de hârtii de pe birou. Sau mai bine zis în unul dintre ele. Lângă el mai era încă o stivă, neexaminată.

Grens a trecut prin hol, a trecut pe lângă bucătărie și prin al doilea dormitor și s-a oprit în birou.

Un raft cu clasici suedezi. Un fotoliul din piele maro. Un birou masiv.

Și – două grămezi de documente.

Aceasta era ținta lui.

Se uitase deja în prima grămadă, o sută șapte pagini de rapoarte de distribuire a profitului care corespundeau fiecărei călătorii de contrabandă finalizate. Dovezi concludente pentru ancheta lor. În instanță ar fi fost suficiente pentru a-l lega pe Thor Dixon de rețeaua criminală.

Totuși, acest al doilea teanc.

L-a răsfoit pentru prima dată.

Tot o sută șapte pagini. Fiecare numerotată în același fel.

Curând s-a lămurit că erau un fel de chitanțe.

Depozite anonime. Făcute în diverse conturi bancare.

Grens trase scaunul lui Dixon și se așeză. Nu era lămurit ce citea exact.

Dacă cealaltă grămadă era o evidență a plăților, această grămadă părea să fie făcută din chitanțe pentru depuneri – câte una pentru fiecare plată primită.

Câte o sumă egală cu aceea pe care numele de cod *CC* o primea după fiecare transport era imediat după aceea vărsată în altă parte.

Sume enorme. Sute de milioane.

Donații anonime către conturile unor numeroase organizații de ajutorare: Crucea Roșie, Salvați Copiii, Căștile Albe, Amnesty International și multe altele. Aproape fiecare organizație implicată serios în ajutorarea oamenilor care aveau nevoie de ajutor primise donații incredibil de generoase.

Ewert Grens se ridică.

La naiba – ticălosul credea că face un lucru bun.

Și imediat s-a așezat din nou.

Mai erau.

Două documente. Considerabil diferite de celelalte din teanc, atât ca aspect, cât și în ce privește conținutul, ieșind chiar din partea de jos a grămezii – evidențiindu-se printr-un verde tare, de parcă s-ar fi intenționat ca ele să fie vizibile, dacă cineva ca Grens le-ar fi răsfoit.

Le scoase din grămadă.

Prima foaie – datată cu câțiva ani mai devreme – era o copie a unei împuterniciri date de avocat lui Thor Dixon, dobândită în timpul stabilirii conturilor bancare din Qatar, unde un bancher de la Lombard Bank Malta transfera profiturile afacerii de contrabandă.

Cealaltă – o tranzacție datată cu doar câteva minute înainte ca Grens și Hermansson să intre în apartament – era o evidență a modului în care Dixon, folosind această autoritate, tocmai finalizase ultima sa lovitură. O lovitură la fel de inventivă ca și restul activității sale ilegale. Oficialul pur și simplu își folosise procura pentru a gaja mai întâi toate activele organizației, iar apoi, utilizând acele active ca garanție, împrumutase suma corespunzătoare și depusese toți banii în conturile diferitelor organizații de ajutorare.

Grens se lăsă pe spătarul scaunului de birou, uzat cu eleganță.

Aceasta era scrisoarea de sinucidere a lui Dixon.

Oficialul își crease afacerea de contrabandă cu oameni pentru a ajuta cât mai multe persoane să fugă. Iar banii, care altfel ar fi dispărut în buzunarele

criminalilor, au fost folosiți pentru eforturile de ajutorare din teren, acolo unde era nevoie.

Două păsări cu o singură lovitură.

Plus, *plus,* el plănuise de la bun început ca profiturile angajaților săi să fie folosite în același fel. În ziua în care totul avea să se termine, iar organizația avea să fie descoperită sau dizolvată, el ar fi deturnat profiturile partenerilor săi, ale căror nume, potrivit lui Hoffmann, erau Dalila, Omar și Jürgen, iar aceștia ar fi lucrat, de fapt, gratuit pe parcursul tuturor acelor ani. Totul fusese pregătit. O ieșire de urgență, un bun-rămas, ultimul cadou imens, care trebuia numai activat.

Inspectorul Ewert Grens nu era sigur că va mai găsi vreodată puterea de a se ridica din nou. Într-o altă zi și în alt context, poate ar fi fost în stare să râdă de o astfel de abilă manipulare a societății, pentru că uneori societatea o merita.

Dar acest nenorocit se învârtise prin lume crezând că este un erou.

În timp ce ei toți zăceau acolo. Prinși. Nemișcați. Stivuiți unul deasupra altuia.

În timp ce ghidul zăcea acolo.

În timp ce Amadou zăcea acolo.

Au murit pentru… asta?

•••

În timp ce conversația lui Hermansson cu medicul legist se auzea, încă slab, în altă parte a apartamentului, inspectorul a părăsit biroul și s-a dus la fereastra cu vedere spre strada de pe care el privise din mașină. A deschis larg fereastra, la fel ca pe cea de pe scări. Lăsă să intre o seară de vară în care, în această perioadă a anului, nu era niciodată complet întuneric.

Deci asta era.

De aceea detectivul nu-l putuse înțelege, pentru că el nu era motivat de aceleași lucruri care îi motivau pe alți infractori.

De ce-ar lăsa cineva oamenii să se sufoce într-un container, pentru ca apoi să-și bată capul ca să se asigure că trupurile lor au fost îngrijite imediat? De ce să camuflezi mirosul cu spumă, apoi să scoți corpurile afară și să le târăști prin tunelurile de sub străzi pentru a le lăsa în diverse morgi?

Tu erai.

Și încercai – când totul s-a dus pe apa sâmbetei – să faci același lucru pe care îl făceam și eu.

Să le restitui moartea.

•••

Plănuia să-i surprindă. Și putea simți dorința aceea până în stomac. Parcurgând mica distanță până la poarta ruginită, spre casa în care era lumea sa reală.

De data asta nici măcar nu presupusese că va ajunge acasă. Dar ceea ce fusese planificat să dureze două săptămâni se încheiase mult mai repede. Piet Hoffmann își puse valiza pe treapta de sus a scării din față, pentru a începe să-și caute cheile prin buzunare, când auzi un sunet. Din interiorul casei. O voce. O voce de copil. Își cercetă ceasul, încă n-ar trebui să fie treji. Nu într-o sâmbătă normală.

Se uită în jur. Mașina vecinilor era parcată pe alee. Ca de obicei, într-o dimineață de weekend.

A auzit-o din nou. O voce de copil. Rasmus. Era sigur de asta. Și era și Hugo acolo. A simțit trei lucruri în același timp. Grijă – s-a întâmplat ceva? Bucurie – îi va săruta, îi va îmbrățișa, mult mai repede! Și doar o cantitate mică de dezamăgire – plănuise să-și ducă geanta jos, să pună la loc sigur conținutul ei, apoi să împacheteze cadourile pe care le cumpărase și să pregătească micul dejun pentru toată lumea, totul înainte ca familia lui să intre în bucătărie.

A apăsat ușor pe clanța ușii și s-a strecurat în hol.

Surpriză.

Simțită și mai intens în stomac.

Stăteau cu toții în sufragerie, în timp ce el se repezi înăuntru și strigă cu voce tare, dar fericit – ghici cine-i aici!

Dintre toate reacțiile posibile, aceasta a fost ultima la care s-ar fi așteptat. Erau îngroziți. Nu doar de intrarea lui bruscă – Hugo a țipat și Rasmus s-a ascuns, iar Zofia se uita în gol, iar asta chiar și după ce și-au dat seama cine era, că tata era acasă.

Surpriza lui i-a oprit brutal din tot ce făceau.

— Ce… este?

Se treziseră prea devreme pentru o zi liberă. Reacționaseră cu panică și aproape cu oroare când el a năvălit între ei, așa cum făcea întotdeauna.

— Zofia? Rasmus? Hugo? S-a întâmplat ceva? De ce sunteți treji atât de devreme?

Zofia clătină din cap și încercă să zâmbească. Rasmus se iți din spatele canapelei. Și Hugo a încercat să-și echilibreze vocea.

— Nu, tată, nu s-a întâmplat nimic. Ieri a fost… zi scurtă la școală. Uneori te trezești mai devreme după zilele mai scurte.

După ce i-a îmbrățișat și le-a spus că totul fusese mult mai simplu și mersese mai repede decât se aștepta cu transportul suplimentar de alimente, s-a dus la bucătărie pentru a-și pregăti ceașca aceea de cafea pe care o sărise la Arlanda, în graba lui de a ajunge acasă. Se opri la jumătatea drumului, lângă masa din bucătărie. Era obișnuit să citească încăperi, să interpreteze, să se pregătească. Dar își simțea propria bucătărie de necitit. O pată pe podea care nu fusese acolo înainte. Și în perete, lângă ventilatorul bucătăriei, o gaură nouă, nu largă, dar profundă, și cu dimensiuni pe care le-a recunoscut. Hugo îl urma, la doar o jumătate de pas în spate și se priviră.

— Nu s-a întâmplat nimic?

— Nu s-a întâmplat nimic, tată.

Ewert Grens mințise pentru Hugo când a sunat Hoffmann și detectivul s-a oferit să-i dea telefonul. Acum însuși Hugo mințea. Și nu foarte bine. Cel puțin nu pentru un tată care știa fiecare detaliu al feței copilului.

— Nimic? Pata aceea nu era aici ultima oară când am fost acasă.

Sânge. Nu era vizibil, dar asta era presupunerea lui. Părea că cineva încercase recent să curețe o pată proaspătă de sânge.

— Clătite.

— Clătite?

— Ewert a fost aici în noaptea în care mama s-a dus să-l ia pe Amadou. Și am făcut clătite în carouri. Și Rasmus a scăpat un borcan întreg de gem de căpșuni, și sticla s-a spart.

— Dar gaura?

O gaură de glonț.

El o putea vedea, violența imprimată în ziduri. Vedea cum un loc purta mereu urme ale violenței care avusese loc acolo.

Și s-a așezat.

Că Hugo mințea, asta era una, copiii o fac uneori când vor să ascundă un adevăr mai rău decât o minciună, la fel ca adulții. Dar poate că avea el halucinații? Era încă afectat de exploziile și cadavrele și haosul pe care le lăsase în urmă? O pată și o gaură. Ar fi putut fi rezultatul oricărui număr de jocuri copilărești, sălbatice. Și el le transforma în găuri de gloanțe și sânge?

— Nu știu.

— Nu știi cum a apărut gaura din perete?

— N-a fost mereu acolo?

După un timp, după cafea, după ce el și Zofia s-au ținut în brațe, ca întotdeauna, după ce le-a dat cadourile lui Hugo și Rasmus – câteva figurine de supereroi din plastic pe care le cumpărase la bordul avionului, care se părea că erau colecționate de copiii din întreaga lume – a coborât scările la subsol, spre camera de lucru și la dulapul său, și apoi în camera din spatele lui, despre care știa numai el.

Acolo a pus valiza, una dintre cele două pe care le luase cu el din sediu. Cealaltă rămăsese la ultimul grup de refugiați disperați.

Într-o cameră secretă din interiorul unui dulap.

Pe care a deschis-o cu o manetă mică, de sus, din partea dreaptă a peretelui.

Un seif și un dulap de oțel și un rastel pe care erau atârnate veste antiglonț. Asta era tot ce intra înăuntru. Dar dacă ar muta câte ceva din ceea ce păstrase în dulap și în seif și le-ar împacheta mai bine, ar intra și conținutul valizei.

Totul era bine, din nou.

Tot dorul și bucuria care au devenit îngrijorare când soția și copiii lui au răspuns atât de neobișnuit sosirii sale și confuzia, când fiul său l-a mințit în legătură cu urmele ciudate din bucătărie. Acum totul era înlocuit de seninătate. Într-un corp cu o minte care era întotdeauna, întotdeauna pregătită.

Până când a deschis dulapul metalic.

Și a văzut pistolul pe raftul de sus.

Stătea cu țeava orientată spre exterior, nu spre interior, cum îl punea el întotdeauna.

Cineva fusese aici.

•••

O dimineață strălucitoare.

Ewert Grens stătea pe o piatră care îi susținea perfect corpul îmbătrânit și se uita spre intrarea în portul Stockholm. Apa era absolut nemișcată. Neatinsă.

Trecuse o săptămână de la ultima sa vizită la casa de bătrâni, unde continua să vină pentru că așa se menținuse sănătos la minte într-o lume care era orice altceva decât sănătoasă la minte. Doar el și Anni și o piatră mare și plată, sculptată de timp, așezată aici numai pentru el. Departe de hârțogăraia pe care o pasase lui Sven și Marianei și care erau întotdeauna adevărata încheiere a oricărei investigații.

Singurul loc care îi aparținea doar lui.

Și unde cineva, la naiba, îl deranja mereu. Ultima dată pentru că personalul de la morgă descoperise un corp în plus.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Poate aștepta? Sunt puțin ocupat.

— Nu.

De data asta era probabil vina lui – la urma urmei, el a fost cel care a insistat să-l târască pe Piet Hoffmann în toate acestea.

— Foarte bine, vorbește.

— Tocmai am ajuns acasă și… ce s-a întâmplat aici cât am fost plecat?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, sunt destul de sigur că în bucătăria mea este o pată nouă, de sânge. Și pe perete, sunt destul de sigur că este o gaură de glonț. Și în… Eu am o cameră privată despre care nu știe nimeni, adică nimeni nu știa – cineva a umblat prin lucrurile mele. Grens – ai promis că nu se va întâmpla nimic familiei mele.

— Și mi-am respectat promisiunea. Nu li s-a întâmplat nimic.

— Deci cum explici petele de sânge, găurile de glonț și intrusul din camera mea privată?

— Nu știu, Hoffmann. Cum explici *tu* asta – poate înseamnă că dacă nu te schimbi, s-ar putea să-ți pierzi întreaga familie?

Grens privi peste apă, urmărind un feribot din arhipelag care tăia adânc suprafața apei. O făcuse din nou. Se amestecase în problemele altor persoane. Dar nu s-a putut abține, oricât de mult și-ar fi spus că nu vrea să trăiască așa. Doi băieți ignoraseră zidul pe care-l construise în jurul său și îi pătrunseseră în inimă.

— O dată pe săptămână, Hoffmann, trec cu mașina peste podul Lidingö până la căminul de bătrâni unde a trăit odată soția mea. Stau afară. Până ce termin. Pentru că am o legătură cu acest loc – cu ea. Tu ai o legătură cu casa în care te afli acum? Încerc să păstrez în viața mea singurul lucru care mi-a aparținut cu adevărat vreodată. În timp ce tu fugi de tot ce ai chiar acum. Și nu știu care dintre noi este un idiot mai mare.

O navă de croazieră în drum spre Finlanda plutea pe sub el, arătând ca un monstru uriaș care ar fi putut înghiți feribotul și care sfărâmă definitiv pacea rămasă pe apă.

— L-am văzut pe fiul tău cel mare, Hoffmann. Cum s-a schimbat în doar câteva zile. Copiii sunt așa de ciudați, se schimbă atât de repede, încât trebuie să fii acolo să-i vezi înflorind. Am urmărit ce-ar fi trebuit să privești tu. Ai pierdut momentul când, ieri, fiul tău a făcut ceva uimitor. Și nu-l vei vedea nici data viitoare. Nu înțelegi? – fiul *tău* a ales să mă sune *pe mine,* nu *pe tine* când a fost înspăimântat.

Grens nu era sigur că Hoffmann se mai afla la celălalt capăt al liniei. Nu se auzea zgomot ambiental, nu i se auzea respirația.

— Eu am doar o piatră uzată de timp. Tu ai o familie, Hoffmann. Și în curând se va mări. Ai grijă de ei.

Dar nu conta. Nu mai avea multe de spus. Așa că a spus ultima parte, mai ales pentru a auzi cum sună, ca pentru a afla dacă era adevărat.

— Mă ridic acum – mă duc să mă întâlnesc cu o femeie numită Laura, pe care am sunat-o ieri-seară, cu ochi care strălucesc de inteligență și o gură capabilă de cel mai blând zâmbet. Ea m-a făcut să mă relaxez într-o cameră a morților, deși am auzit că are un temperament foarte vulcanic. Și se pare că și ea ar dori să se întâlnească cu mine. Ai auzit vreodată ceva mai caraghios?

•••

Ai o familie, Hoffmann. Și în curând se va mări. Ai grijă de ei.

Ce naiba a vrut să spună prin asta?

Piet Hoffmann stătea în bucătăria singurei case pe care o avea, a deschis robinetul și a lăsat apa să curgă în chiuvetă până s-a răcit.

A umplut un pahar, l-a golit, l-a umplut din nou.

Gaura din perete. Pata de pe podea.

Ar fi trebuit să fiți în siguranță. În timp ce eu m-am luptat pentru viața mea timp de trei ore, voi erați într-o altă lume, lumea asta, care reprezenta siguranța însăși.

Deci ce anume nu înțeleg?

Minciunile lui Hugo. Spaima lui Rasmus. Rahaturile lui Grens.

Ce nu văd?

Sau el are dreptate – îmi pierd familia? Sunt un fel de tumoare pe care ei o vor îndepărta chirurgical? Mă țin la distanță, așa cum am făcut eu cu ei întotdeauna? Rătăcea printr-o casă pe care n-o recunoștea. Se plimba între bucătărie și camera de zi, între camera de zi și hol, între hol și bucătărie.

Și Hugo?

De ce l-a pomenit Grens? Spune că Hugo a crescut. Că a făcut ceva uimitor.

Ce însemna asta?

Piet Hoffmann continua să umble prin casă, tulburat și neliniștit. Nu putea sta locului. Nu mai putea regăsi în interiorul lui dorul, bucuria și pacea pe care le așteptase cu nerăbdare, care îl susținuseră astfel încât să poată trece prin noaptea aceea întunecată de pe Mediterană. Așa că s-a întors la demisol, jos în camera sa de lucru, la un perete dintr-un dulap care a alunecat pentru a dezvălui un seif, pe jumătate plin cu profiturile de contrabandă din luna trecută, pe care o anumită companie de securitate nu a mai apucat să le preia din portul Zuwara.

Peste zece milioane de dolari.

Bani care le-ar ajunge oricât timp își putea el imagina.

Ce zici de asta, inspectore detectiv, cum îți pare modul ăsta de a avea grijă de o familie?

Cu douăzeci și opt de zile în urmă

— Alyson!

Strig cât pot de tare, dar nu sunt sigur că mă aude.

— Alyson!

Vântul biciuiește nisipul în jurul nostru, pe măsură ce se deplasează cu viteză peste denivelările solului, ne izbește constant de lada camionului – și parcă peisajul prin care călătorim întrerupe fiecare cuvânt pe care îl spun și îl aruncă la pământ cu mult înainte să ajungă la tine.

— Trebuie să te ții!

Stăm la marginea lăzii camionetei, cu picioarele în afară, sprijinite de cabină și, din moment ce suntem optsprezece oameni înghesuiți într-un spațiu care ar trebui să găzduiască doar câteva persoane, e greu să ne păstrăm echilibrul în vreme ce vehiculul ne aruncă dintr-o parte în alta. Patru zile. Atâta durează până ajungem. Până la capătul primei etape.

— Așa, Alyson – uită-te la mine!

Încă nu mă poate auzi, dar, când în sfârșit îi atrag atenția și ne uităm unul la celălalt, nu mai contează. Ea zâmbește. Sunt sigur de asta, deși are o pânză albă înfășurată în jurul capului și a frunții și a restului feței, pentru a o proteja de soarele arzător. Toată fața acoperită, cu excepția unor găuri în dreptul ochilor. Este atât de fericită. Ca și mine. Toate aceste zile și luni și ani de tânjire, iar acum suntem în sfârșit pe drumul nostru. Mă uit înapoi spre Agadez, de unde ne-am cumpărat locul în acest camion. Orașul devine din ce în ce mai încețoșat pe măsură ce intrăm mai adânc în deșert.

O iubesc atât de mult! Și îmi amintesc exact când am început să simt asta. Când stăteam unul lângă altul sub salcâmul uscat și culegeam împreună ultimele frunze. Singurul lucru care mai rămăsese de mâncat. Atunci ne-am hotărât. Ne doream un alt fel de viață. Am decis să mergem la Niamey. Capitala, pe care uneori o numeam, râzând, sat, încă din vremea când străzile erau neasfaltate și caprele, și

vacile rătăceau pe acolo mâncând gunoi, la fel ca în Filingué.

— Idriss!

Ce ciudat.

Aud vocea *ei.*

Când mă strigă, vorbele nu se destramă, nu se îneacă în vânt și nisip.

— Suntem pe drum, Idriss!

Aprob din cap și râd, deși știu că nu poate vedea, și o mișcare din mână poate fi periculoasă, e posibil să cad.

Suntem optsprezece în lada unei camionete cu spațiu pentru maximum șase persoane. Funcționează. Atât timp cât toată lumea decide că va funcționa. Cei mai mulți dintre noi, ca Alyson și cu mine, am venit din Niger, au mai venit două grupuri mici din Senegal și Gambia, iar câțiva sunt din Burkina Faso și Togo. În timp ce așteptam îmbarcarea, m-am oferit să duc eu apa, iar acum recipientul greu, din plastic roșu, este strâns între genunchii mei. Din când în când, îl trimit să facă o tură – doar două înghițituri pentru fiecare, asta e important. Altfel apa nu va ajunge până la următoarea oprire, unde vom putea umple din nou bidonul.

Timp de doi ani am lucrat zi și noapte în Niamey. Părăseam cabana în zori, traversam râul Niger de-a lungul podului Kennedy și vindeam legume pentru Lawayli și fratele său, la Marché Albarka, în partea de nord. Apoi, după prânz, adunam gunoiul de pe bulevardul Mali Bero, iar seara spălam vase în bucătăria restaurantului Marquis Africa Queen. Doi ani și tot n-a fost destul. Banii încă nu erau suficienți. Așa că ne-am întors la Filingué pentru a-i convinge pe mătușa lui Alyson și pe tatăl meu să-și vândă animalele. Și au făcut-o. De dragul nostru.

Au vândut singurele lor bunuri de valoare și ne-au ajutat să adunăm restul banilor de care aveam nevoie. Mă gândesc des la ei pe când călătorim prin noapte în lada camionetei. Ori de câte ori ne oprim pentru ca șoferul să se poată odihni, o țin de mână pe

Alyson și vorbim despre Libia și Mediterana, și Europa, și despre restul vieții noastre.

— Idriss?

Mașina a încetinit, drumul prin deșert s-a făcut și mai denivelat, iar movile de nisip par a pluti de-a lungul său. Pentru o vreme e mai ușor să vorbim.

— Da?

— Tu ai… totul este acolo unde ar trebui să fie?

Înțeleg exact ce vrea să spună. Chiar dacă nimeni altcineva nu înțelege. Dar tocmai ăsta este scopul.

Totul înseamnă toți banii pe care i-am adunat pentru a plăti pentru fiecare etapă din această călătorie, minus cei șase sute de dolari pe care i-am cheltuit deja pentru această plimbare prin deșert. Și *unde ar trebui să fie* înseamnă că banii sunt în materialul pantalonilor, al cămășii și al jachetei subțiri unde i-a cusut ea cu grijă. Doar câteva bancnote într-un singur loc, pentru ca locul să nu devină voluminos și ușor de descoperit.

— Da, Alyson. Totul este acolo unde ar trebui să fie. Și curând și noi vom fi acolo unde ar trebui să fim. Într-o altă parte a lumii.

Ea se uită la mine și râde până când râd și eu, până când râdem amândoi, ceea ce facem des, cu atâta inimă, încât este dificil să te oprești. Ceilalți, din lada camionetei, clatină din cap, dar curând nu mai pot rezista și încep să râdă și ei. O priveliște ciudată – dune de nisip identice, una după alta, și o camionetă plină cu oameni ale căror chipuri sunt ascunse în spatele pânzelor albe, toți sufocându-se de râs.

Aproximativ o oră și jumătate mai târziu, nu sunt sigur, dar în timp ce încerc să citesc ora pe cer în funcție de locul soarelui, șoferul încetinește pentru a doua oară. Trecem pe lângă cadavrele despre care câțiva oaspeți de la cafeneaua din Agadez vorbiseră cu voce joasă. În număr de treizeci și șapte. Zac peste tot. Mulți copii, e ușor de văzut, sunt atât de mici. Putrezind și uscându-se, majoritatea sfâșiați de șacali. Până aici au ajuns, imediat după ce au trecut de granița cu Algeria, când motorul camionului în care călătoreau s-a stricat.

Apuc mâna lui Alyson și o strâng cu putere.

Noi tocmai râdeam. Simțeam pur și simplu bucuria clocotind în noi, cum faceți și voi când, în sfârșit, sunteți pe drum.

Mă uit la ea și ea se uită la mine, pe când șoferul accelerează din nou. Doar trei zile. Apoi vom ajunge în Libia și portul Zuwara, la mare.

Mă întorc pentru ultima oară pentru a vedea trupurile împrăștiate pe nisip înainte să dispară în spatele unei dune.

Acum știm.

Se poate întâmpla și asta când ești în drum spre o altă viață. Și sunt atât de recunoscător că drumul nostru este diferit.

Cu nouăsprezece zile în urmă

Un depozit abandonat în portul Zuwara, la doar câteva minute de mers pe jos distanță de doc și de apă. Am stat aici, așteptând, cinci zile și cinci nopți. La început, am numărat cu zecile, în curând, în jur de o sută, și acum – nu pot spune cu siguranță pentru că este greu să numeri persoane adunate într-un spațiu uriaș în care abia ne putem mișca – suntem aproape patru sute.

Ceea ce înseamnă că nu va trebui să mai așteptăm prea mult.

Barca de pescuit va trebui să ne găzduiască pe toți, pentru că suntem toți din țările de la sud de Sahara și contrabandiștii taxează în funcție de locul din care vii. Eu și Alyson și ceilalți din jur plătim fiecare o mie cinci sute de dolari americani pentru etapa a doua – traversarea Mediteranei. În timp ce aceia care-și încep călătoria din nordul deșertului, cum ar fi tunisienii și marocanii, plătesc adesea mai mult, iar sirienii și sudanezii chiar și mai mult. Cu cât poți plăti mai mult, cu atât trebuie să împarți barca cu mai puține persoane.

— Alyson?

O țin strâns, aproape de mine.

— Da?

— Cred că vom pleca în curând. Se pare că sunt destui oameni acum.

Cască, se cuibărește în brațele mele.

— Când?

— Astă-seară. Nu sunt absolut sigur, dar cred că am auzit ceva. Ar trebui să-ți pui pantofii și jacheta, se va întâmpla repede.

Aici e întuneric, nu au deloc lumină artificială, e doar lumina lunii care cade prin crăpăturile dintre tavan și pereți, suficient cât să putem vedea fața persoanei cu care vorbim, iar a ei este calmă și în așteptare. Am fost foarte atenți. Când, după patru zile de mers prin deșert, camioneta ruginită ne-a lăsat la câțiva kilometri în afara orașului Zuwara, n-am făcut

ce-au făcut toți ceilalți. În loc să ne îndreptăm direct spre port și spre ambarcațiunea care a fost curând complet încărcată și a plecat, am decis să o așteptăm pe următoarea – ne-am îndreptat spre restaurantele din centrul orașului, unde ni se spusese că ne putem aștepta să găsim oameni care lucrau în securitate. Plănuiam să vorbim cu unul dintre ei. O persoană în care să putem avea încredere, care să ne ajute în timp ce predam toți banii pe care-i aveam – plata pentru etapele doi, trei și patru. O persoană care să poată pretinde ca fiecare etapă a călătoriei noastre să fie asigurată.

— Idriss?

— Da?

— Tu auzi ce aud eu?

— Da, Alyson. Pași care se apropie de ușă. S-ar putea să fie acum momentul. Știam deja numele destinației noastre finale – o țară numită Suedia. Am mers din restaurant în restaurant în centrul orașului Zuwara și, în cele din urmă, l-am găsit pe omul care lucra în securitate. Blond, la vreo patruzeci de ani, dar cu ochi ce păreau mult mai în vârstă. El ne-a însoțit la întâlnirea cu reprezentantul organizației de contrabandă. Ne-a dat chiar un telefon celular, în caz de urgență, cu care l-am sunat pe verișorul lui Alyson, un tânăr pe nume Amadou.

— Ascultă. Auzi? Ei *trebuie* să fie.

— Aud.

— Este rândul nostru, Idriss.

Râde, iar eu îi sărut fruntea, obrajii, gura. Ne ridicăm și depozitul se golește repede. Sute de oameni formează un tren viu, croindu-și drum prin întuneric, și nimeni nu spune un cuvânt, nimeni nici măcar nu respiră tare sau își târșâie picioarele pe doc. Așa am fost instruiți să ne comportăm și, din moment ce cu toții am fost dispuși să renunțăm la banii adunați o viață pentru a fi aici, facem așa cum ni se spune.

— Idriss, trebuie să rămâi foarte aproape de mine.

Mă trage spre ea. Toată călătoria trebuie să stăm foarte aproape unii de ceilalți ca să intre toată lumea

și, cu fiecare legănare și hurducare a bărcii, suntem presați și mai aproape. După săptămâni sau luni de călătorie, cei care nu prea au avut acces la apă sau săpun capătă un miros specific. După întâlnirea noastră cu omul de la securitate, Alyson a insistat să facem un ocol până la plajă, să ne spălăm, chiar dacă știe că marea de aici nu este deosebit de curată. Am protestat, am crezut că e mult mai important să obținem un loc bun în depozit, dar am cedat când ea mi-a explicat că o face de dragul meu, pentru că nu suportă să nu dorească să-i fiu aproape. S-a scăldat la adăpostul întunericului, s-a scufundat cu hainele pe ea, râzând și stropindu-mă, încercând să se prefacă, de parcă n-ar fi văzut corpurile umflate aruncate pe uscat în apropiere – două bărci cu un total de șase sute de pasageri se scufundaseră recent și nimeni nu se sinchisea să îi adune de acolo.

Încerc să nu-i arăt cât de îngrijorat sunt.

Dar cel puțin barca asta arată ca o ambarcațiune adevărată, ceea ce e bine – este mai mic riscul să ne oprească cineva pe undeva prin largul mării. Se pare că ne îndreptăm către una dintre platformele petroliere de lângă coasta unei insule numite Lampedusa și, deși pare a fi un lucru rău, știu că nu a existat niciodată intenția ca barca să ne ducă exact până acolo. Vom fi lăsați în bărci pneumatice de salvare și ridicați de către oamenii care lucrează pe platformele petroliere – de obicei, ei cheamă garda de coastă italiană care, la rândul ei, se asigură că oamenii sunt duși pe uscat.

— Vezi și tu ce văd eu, Idriss?

Este fericită, știu asta, și mă sărută des, cu buzele ei moi.

— Da.

— Coasta Africii tocmai a dispărut.

Mă sărută până când o apuc de umeri și o întorc ușor în cealaltă direcție.

— Și acolo, Alyson, într-acolo – marea liberă.

— O altă lume.

— Lumea *noastră.*

Cu șaisprezece zile mai devreme

Sunt sigur că am părăsit drumurile secundare și că mergem pe o autostradă. Viteză constantă, mai puține frâne. Totuși este la fel de cald. Suntem într-un camion care transportă de obicei produse alimentare. Am văzut când am urcat în spatele camionului un logo mare, o imagine colorată a unor conserve de supă.

O zi și o jumătate de noapte.

Atât am stat în tabăra de refugiați de la Lampedusa.

Ne-au luat amprentele digitale, apoi nu s-au mai întâmplat prea multe, până când am fost duși la o ambarcațiune mai mare decât ultima și transportați la Salerno, pe continent.

— Alyson?

— Mmm.

— Dormi?

— Aproape.

— Bun. Încearcă să dormi. Ai nevoie de asta.

Se sprijină de mine, cuibărindu-și capul între bărbia și gâtul meu.

Mă calmează.

Îi simt respirația, iar respirația ei devine și respirația mea.

O noapte în următoarea tabără de refugiați. Până când un reprezentant al organizației de contrabandă a sosit cu unul dintre paznicii lagărului, ne-a condus la o parcare și apoi ne-a încărcat în acest camion unde ar trebui să petrecem două zile. Dacă totul merge așa cum ar trebui. Am plătit o mie de dolari pentru asta. Costă tot atât, indiferent de unde provii, cu excepția copiilor, care sunt taxați la jumătate de preț. Are sens, ei ocupă doar jumătate din spațiu. Suntem șaizeci și cinci. Am numărat la urcare și apoi din nou când mergeam deja de câteva ore, mai ales ca să treacă timpul mai repede. Trei copii, cinci femei, cincizeci și șapte de bărbați. Aproximativ aceleași procente la fiecare etapă.

Mă bucur atât de mult că o am pe Alyson alături, că a vrut să călătorească împreună cu mine.

— Dar tu, Idriss?

— Ce-i cu mine?

— De ce nu dormi?

— Curând. Când vom fi… ceva mai departe pe drumul nostru.

Două mii de kilometri prin Europa și aș vrea să pot vedea ceva din ea, cum arată *cu adevărat,* dacă este atât de verde pe cât pretind oamenii. Închiși în interiorul acestui camion nu vedem nimic, nici măcar nu ne putem mișca. Dar nu contează. A treia etapă este o călătorie scurtă.

Nu sunt sigur dacă Alyson a auzit despre camioanele care nu ajung niciodată. Dacă a auzit, nu vrea să vorbească despre asta. Ca și mine, de altfel. Sunt deschideri înguste care lasă să pătrundă aerul. Se simte chiar și un ușor curent prin ușile din spate. Deci nu înțeleg cum se întâmplă. Dar uneori se întâmplă. Ca toată lumea din camion să moară. Se sufocă. Și șoferul, atunci când observă, îi abandonează pe marginea drumului.

Voi aștepta până să adorm.

O să aștept până ajungem, până când vom fi descărcați pentru ultima oară.

Alyson depinde de mine.

Cu douăsprezece zile mai devreme

Călătoria finală. Apoi ajungem. Așa a călătorit și vărul lui Alyson. Într-un container de marfă care traversează Marea Baltică în fiecare zi, este descărcat într-un port, apoi trimis înapoi, gol. Ne încarcă într-unul dintre acestea, asigurându-se că șaptezeci și trei de pasageri fără acte de identitate sunt ghidați să străbată zona portului Gdansk, la adăpostul întunericului. Pare a fi cel mai ușor lucru din lume pentru contrabanda organizată.

În ciuda acestui fapt, etapa finală este și cea mai scumpă. Două mii de dolari fiecare. Aproape jumătate din tot ce am făcut în Niamey. Eu nu înțeleg de ce. Pentru că nu-i ceva ce poate fi înțeles. Poate că un contrabandist are puterea de a cere orice preț poftește, odată ce omul este suficient de aproape de visul său.

Am așteptat două zile în port și în container. Și aici era la fel de aglomerat ca și până acum – aproape că stăteam unul peste altul, iar în timpul nopții chiar stăteam întinși unii deasupra celorlalți. Înghesuiți la fel de strâns ca în lada camionetei prin deșert, pe barca de pescuit peste Mediterana și în remorca tirului prin Europa. Să fii ridicat în aer de o macara și pus pe o navă era pe cât de incomod, pe atât de minunat. Și când, pufăind și mormăind, motorul ne-a pus încet în mișcare, am chicotit din nou cu voce tare, fără să ne intereseze ce gândeau ceilalți, genul de râs care îți lasă în suflet un sentiment de blândețe.

Așa te simți când ești la jumătatea drumului peste Marea Baltică.

Ținând-o de mână pe Alyson.

Ca și cum niciodată, nimic n-ar putea fi mai bine!

De parcă omul care încuiase ușa de la container pe dinafară avea dreptate. Ne privise și șoptise – în două zile veți ancora în Suedia și va începe restul vieții voastre.

Anders Roslund – despre o serie în interiorul altei serii – de la început până la sfârșit și din nou la început

Recent, am deschis o cutie de carton, iar asta m-a transpus în timp, acum douăzeci de ani.

În lumea romanelor polițiste, așa cum era atunci. Ambii mei fii se mutau și aveam nevoie de mai multe cutii. Am văzut una în partea din spate a magaziei. Dacă o goleam, obțineam o cutie în plus. S-a întâmplat să fie cutia în care adunasem articole din ziare, înainte ca visul meu de a deveni un autor publicat să se transforme în realitate. În partea de jos a cutiei, sub diverse cărți despre tehnici de scriere și dicționare, am găsit un supliment de ziar, un fragment dintr-unul din ziarele de marcă ale Suediei. Datat 1998, era o imagine de ansamblu a literaturii suedeze din acea vreme: edituri, următoarea generație de scriitori. Pe coperta din spate, pe care am observat-o exact când eram pe punctul de a o arunca la gunoi, se afla o listă de cărți – topul celor mai vândute cărți din Suedia din acea lună. Am citit-o și am rămas uimit. Nu exista nici un singur roman polițist suedez, nici un singur autor suedez în top zece. Era ficțiune istorică, literatură pentru fete, erau romane contemporane, satiră. Doar două romane polițiste – unul britanic și unul american. Așa arăta lista cu doar douăzeci de ani mai devreme. Uitasem complet. Acum, în fiecare lună, cel puțin jumătate dintre bestselleruri sunt romane polițiste suedeze.

Cu douăzeci de ani în urmă, romanul polițist suedezo-scandinav suferea de o moarte lentă din cauza repetării la nesfârșit.

Varietatea whodunnit[6] era compusă iar și iar.

Și dacă situația s-ar fi perpetuat, o singură abordare dominantă a scrierii de roman polițist (care nu este nici mai mult, nici mai puțin importantă, pur și simplu asta era tot ceea ce se publica), listele bestsellerurilor din Suedia și din întreaga lume de astăzi ar fi arătat exact ca în ziarul de la fundul cutiei

mele de carton. Ar fi presupus o absență totală a romanelor polițiste scandinave veritabile. Dar, în acea perioadă, s-a întâmplat ceva. O mână de scriitori au refăcut regulile și au insuflat o viață nouă întregului gen. Sunt extrem de mândru să spun că Roslund & Hellström au fost unii dintre ei.

În perioada în care l-am cunoscut pe Börge, mi s-a dat sarcina de a lansa o nouă emisiune zilnică de știri pentru Sveriges Television[7] pe care, în cele din urmă, am numit-o Kulturnyheterna (Știrile culturale). Și, pe când inteligenta și minunata mea echipă de redacție și cu mine construiam programul nostru, am făcut-o din același punct de pornire pe care l-am abordat cu Roslund & Hellström. Obiectivul programului a fost să facem loc unei componente noi, prezentată într-o formă nouă, exprimată într-un fel nou. Plagierea a ceea ce exista deja era un drum deschis către anulare. Același lucru a fost valabil și pentru Roslund & Hellström. Dacă voiam să fim demni de a fi cumpărați și citiți, trebuia să aducem ceva nou, proaspăt; repetarea a ceea ce exista deja era o cale ușoară spre uitare.

Mulți ani avusesem idei preconcepute despre acest gen. Romanul polițist suedez trebuia să-și recâștige baza mai largă. Acel *cine* din cărțile noastre avea să fie suplimentat cu un *ce* și *cum* și *de ce,* plus factorul *când* al unui thriller. Așa am motivat lucrurile atunci când – eu, care am căutat întotdeauna să înțeleg și să descriu forțele motrice din spatele violenței – m-am întâlnit cu unul dintre fondatorii nou-înființatei organizații nonprofit KRIS, care reabilita prizonieri. Eu și Börge ne-am potrivit perfect imediat, atât ca oameni, cât și ca povestitori, și am căzut de acord să scriem folosind platforma pe care am introdus-o:

Am avea jumătate ficțiune și jumătate fapt real – pentru a distra cititorul, oferindu-i în același timp o perspectivă asupra lumilor despre care noi amândoi știam multe, dar pe care puțini alții o vizitaseră.

Ne-am scris cărțile împreună – schimbând frecvent perspectiva, fără a lăsa vreodată un singur detectiv să conducă povestea de la primul până la

ultimul capitol. În schimb, ceea ce îi conducea pe criminalii noștri avea să fie descris la fel de clar precum parcursul anchetatorilor săi. Prin urmare, fiecare carte ar avea un personaj principal secundar, altul decât inspectorul detectiv (care ar fi fost numărul doi în fiecare carte) – personajul principal real putea să fie victima sau făptașul (și deseori ambele în același timp), iar povestea avea să se desfășoare în universul acestui personaj.

Am folosit capacitatea romanului de a funcționa drept o critică socială care, în țara noastră, dintr-un motiv de neînțeles, se irosea – zăcea acolo ca un instrument neatins pe biroul nostru, și noi, împreună cu alți câțiva, am fost recunoscători să-l avem. Romanul polițist este o modalitate de divertisment perfect, fiind în același timp o oglindă a societății.

Am format un parteneriat și am scris împreună romane polițiste într-un moment în care autorii nu colaborau și editorii nu căutau duouri. A fost atât de neobișnuit încât, atunci când am sugerat să arătăm că suntem coautori eliminând prenumele noastre – fără Anders și fără Börge – cea mai cunoscută librărie pentru vânzarea de carte online din Suedia a explicat că nu este posibil să procedăm astfel. Sistemul lor computerizat pur și simplu nu putea gestiona două nume de familie cu un „&” între ele! Așadar „Roslund & Hellström” a fost standardizat în cartea noastră de debut *Pen 33* ca „Anders Roslund Börge Hellström”. După ce a devenit un succes atât în rândurile cititorilor, cât și ale criticii și a câștigat premiul Glass Key pentru cel mai bun roman polițist nordic, librarii online au găsit o modalitate de a ne scrie corespunzător numele pentru următoarea carte. Și în zilele noastre, cu atât de multe cărți scrise de noi ca parteneri în genul polițist, sunt încă adesea întrebat atât de jurnaliștii norvegieni, cât și de cei danezi despre modul în care i-am inspirat pe scriitori din toată Scandinavia, iar asta mă face foarte fericit. Pentru doi oameni atât de demodați precum Roslund și Hellström, este o onoare deosebită să poată crea, în cele din urmă, un trend.

Divertismentul este întotdeauna pe primul loc.

Poveste, poveste, poveste.

Dar viziunea noastră despre jumătate adevăr, jumătate ficțiune a rămas fermă. Am scris cărțile așa cum am vrut să le scriem. Cu toate acestea, uneori, eu simțeam că lipsește ceva: un instrument care să ne permită să spunem povești despre lumi în care inspectorul nostru detectiv nu putea ajunge în niciun mod natural sau credibil (deși, desigur, în continuare ficțional – indiferent cât de viu îl simțeam noi). În acea perioadă, am fost contactat de un foarte bun prieten care a urmărit primele fragmente ale acelei stranii informații: poliția suedeză părea să folosească infractori infiltrați, în ciuda faptului că acest lucru este interzis. El a sugerat că ar putea să cerceteze și să scrie despre asta.

Astfel, chiar în după-amiaza aceea am schițat portretul unui personaj, cu nume de lucru Hoffmann, care a reușit să locuiască în sfera de acțiune extinsă pe care Ewert Grens nu putea s-o atingă niciodată. Hoffmann a devenit Piet Hoffmann și, în curând, după ce i-am introdus pe Zofia, Hugo și Rasmus, familia noastră fictivă s-a mărit cu patru membri noi.

Aceste condiții ușor modificate ne-au permis să scriem *Trei Secunde,* un roman despre criminalitatea modernă și cele două autorități – poliția și lumea criminalității – responsabile pentru aceasta. Despre modul în care poliția a folosit infractori ca agenți sub acoperire și ca informatori – o cooperare care a fost refuzată ani întregi. Dar numai un criminal poate juca rolul unui criminal, astfel încât aceștia erau recrutați de poliția suedeză în timp ce ispășeau pedepse în închisoare. Pentru a le oferi acoperire și medii credibile, evidențele oficiale ale poliției erau modificate. Minciuni și adevăr pe același coridor al poliției. Falsificarea unor informații esențiale pentru poliție a devenit metoda lor de lucru, iar infractorii deveniți agenți infiltrați s-au transformat în haiducii timpului nostru: când un agent sub acoperire era demascat, forțele de ordine îl abandonau. Comisarii de poliție își protejau propriile locuri de muncă, nu

angajații și, privind în altă parte, permiteau organizațiilor în care agenții fuseseră infiltrați să-și rezolve singure problema (a se citi: să ucidă agentul infiltrat). În timp ce scriam cartea, am colaborat cu infractori deveniți agenți infiltrați și ofițeri de poliție, cu deținuți ce ispășeau sentințe îndelungate și cu personal al închisorilor, oameni curajoși care ne-au dat legitimitate pentru a-i permite lui Piet Hoffmann să stea față în față cu Ewert Grens într-o formă nouă. Și ne-au permis să descriem modul în care munca agenților infiltrați și a informatorilor pune sub semnul întrebării chiar conceptul de justiție într-o democrație în care justiția este privită ca fiind de la sine înțeleasă.

Așa au funcționat lucrurile foarte mult timp. Și – în ciuda negărilor poliției suedeze – încă funcționează așa (chiar în această dimineață, am vorbit cu unul dintre ei). Pentru că poliția suedeză și colegii din întreaga lume sunt complet dependenți de rezultatele obținute prin cooperarea lor cu infractorii. Asta este bine sau rău? Tu, cititorule, va trebui să decizi singur.

După cea de-a șasea carte scrisă împreună, am decis să dizolvăm parteneriatul nostru. Ne plăceam foarte mult, Börge și cu mine. Devenisem ceva ce depășea statutul de prieteni (Börge putea să stea în fața mea, să privească adânc în ochii mei, apoi să se ridice și să strige: Te urăsc când privești așa direct prin mine, Anders). Ne cunoșteam fiecare pe celălalt ca pe propriile buzunare. Deci știam că ne îndreptăm în direcții diferite. Eu, Anders, aveam viața pe care mi-o dorisem întotdeauna: să scriu cu normă întreagă. Și mai aveam multe povești de spus, mai ales acum că Piet Hoffmann făcea parte dintre personaje – cel mai important agent sub acoperire din lume, capabil să ne ducă în locuri și la oameni pe care nu i-am fi întâlnit niciodată altfel. Iar Börge avea lucruri pe care își dorea să le facă. Ne-am luat rămas-bun fără dramă sau nostalgie. Am petrecut mulți ani minunați lucrând împreună.

Apoi totul s-a schimbat din nou. Publicasem o nouă carte și am schițat structura pentru încă două, iar Börge continuase cu ceea ce era cel mai aproape de inima lui. Apoi un informator a cărui încredere am câștigat-o greu și cu multă muncă, străduindu-mă câțiva ani fără succes, a decis brusc să aibă încredere în noi. A pus mâna pe noi. Era pregătit. S-a deschis o ușă către lumea cartelurilor de droguri – și ne-am reconsiderat decizia. Am hotărât să scriem împreună o altă carte, *Trei minute,* în legătură cu un subiect despre care discutasem încă din prima zi, dar pe care-l abandonasem – cum am fi putut ajunge vreodată acolo? Pentru că: în cele șase cărți anterioare, deși fuseseră prezentate ca niște thrillere, am căutat să descriem consecințele multor tipuri diferite de infracțiuni, trafic de persoane și infracțiuni sexuale, și tineri în bande, și… și când misiunea ta este să explorezi criminalitatea contemporană, mai devreme sau mai târziu trebuie să ajungi la sursa celei mai mari părți din ea. La locul de unde se conduce totul. La umbrela crimei. Sau, așa cum propriul nostru detectiv inspector Ewert Grens îi spune șefului său, *aproape tot ce investigăm în această nenorocită de clădire se întoarce până la urmă la droguri. Drogurile nu conduc doar criminalitatea, ci conduc întreaga noastră societate*! *Dacă te gândești bine, Wilson, chiar vor oamenii să se termine cu drogurile*? *Când sunt atât de mulți care-și câștigă existența de pe urma lor*?

Îl aveam pe Ewert Grens. Îl aveam pe Piet Hoffmann. Și aveam o sursă reală. Împreună, ele au fost biletul nostru de plecare pentru romane, precum și biletul de intrare în inima crimei, unde începe totul – ne-au purtat pe mine, apoi pe Roslund & Hellström, apoi pe cititorii noștri, într-o călătorie înfiorătoare și, în acest proces, sperăm că au îmbogățit cunoașterea tuturor.

Am călătorit împreună cu informatorul nostru în inima cartelurilor de droguri, o călătorie pe care altfel nu mi-aș fi putut-o imagina niciodată. Chiar dacă trăisem amenințarea cu moartea, atât ca

jurnalist, cât și ca scriitor – am fost reporter anonim la televiziune, amenințat cu o execuție rapidă, și a trebuit să mă mut în hoteluri și să locuiesc la adrese false, am avut o gardă de corp înarmată în sufragerie pentru o lungă perioadă – nu mi-a fost niciodată atât de teamă ca atunci când am intrat în lumea bizară în care viața nu înseamnă nimic, dacă stă în calea profitului. Iar când m-am întors din America de Sud, Roslund și Hellström au reușit să ducă la bun sfârșit romanul polițist care conecta Suedia la lumea exterioară, secția de poliție de la Kungsholmen la o magazie dintr-o junglă unde se extrăgea cocaină.

Cartea pe care am dorit-o de la început a fost terminată. Și puteam merge din nou fiecare pe drumul său. Cu adevărat de data aceasta. Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca Börge să se îmbolnăvească și acum, că nu mai este printre noi, mă bucur că am spus la revedere parteneriatului nostru în condițiile noastre – nu pentru că ticăloasa de moarte ne-a forțat să ne separăm.

După ce am decis împreună să desființăm parteneriatul, eu am început să scriu cartea următoare, bazată pe personajele cu care trăisem atât de mult și care aveau mai multe povești de spus. Am intitulat-o *Trei ore.* Cartea pe care o ai în mână. A treia dintr-o serie pe care am planificat-o pentru un agent infiltrat ce ne putea duce în lumi în care niciun detectiv inspector suedez nu ne-ar fi putut duce vreodată. A treia carte în care Piet Hoffmann se întâlnește cu Ewert Grens. Căile lor aveau să se intersecteze iarăși, dintr-un motiv nou.

În prima carte – *Trei secunde* – n-au avut niciodată vreo confruntare. Doar un dialog absurd la telefon în mijlocul unei crize de ostatici dintr-o închisoare de înaltă securitate. A doua oară s-au întâlnit la Bogotá – *Trei Minute* – în circumstanțe la fel de speciale, dar nu mai erau două trenuri expres îndreptându-se unul către celălalt. Hoffmann avea nevoie de ajutorul lui Grens și nu s-au luptat între ei, au luptat unul lângă altul.

În *Trei ore* se întâmplă pe dos. De data asta, Grens, în ciuda faptului că a fost de acord să nu se mai întâlnească niciodată cu el, este cel care îl caută pe Hoffmann. Grens are nevoie de răspunsuri. Și Ewert Grens este cel care, dacă răspunsul va fi cel corect, va avea nevoie de ajutorul lui Piet Hoffmann. Și – desigur, se vor întâlni din nou, a patra oară, dintr-un alt motiv. Pentru o altă aventură împreună. Titlul? Ei bine, este vorba despre două cuvinte. Pe primul probabil l-ați ghicit deja.

Stockholm, primăvara 2018
Anders Roslund

virtual-project.eu

[1] Legătura nordică – o autostradă de 13 kilometri și un sistem de tuneluri cu două tuburi separate, fiecare cu câte trei benzi, sub centrul orașului. (*N.r.*).

[2] DC, Districtul Columbia, unde este situat orașul Washington, capitala Statelor Unite. (*N.r.*).

[3] Drug Enforcement Administration – Departamentul de Combatere a Drogurilor din Statele Unite. (*N.r.*).

[4] În limba română, trombon. (*N.r.*).

[5] Aparate SLR – aparate cu film. (*N.r.*).

[6] De la *who has done it* – cine a făcut? Cuvântul descrie un roman polițist cu o structură complexă, în care nu se știe cine este vinovatul decât la final, iar cititorului i se oferă tot felul de indicii. (*N.r.*).

[7] Compania publică de televiziune din Suedia. (*N.r.*).

Table of Contents

Partea întâi
Partea a doua
Partea a treia
Partea a patra
Partea a cincea
Partea a șasea
Cu douăzeci și opt de zile în urmă
Cu nouăsprezece zile în urmă
Cu șaisprezece zile mai devreme
Cu douăsprezece zile mai devreme

Table of Contents

Partea întâi	2
Partea a doua	57
Partea a treia	69
Partea a patra	123
Partea a cincea	280
Partea a șasea	322
Cu douăzeci și opt de zile în urmă	376
Cu nouăsprezece zile în urmă	380
Cu șaisprezece zile mai devreme	383
Cu douăsprezece zile mai devreme	385